

ROMÂNIA

Dosar nr. 46/1/2020
(1978/2020)

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI - SECȚIA I PENALĂ

SENTINȚA PENALĂ NR. 110/F

Ședința publică din data de 12.07.2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: LIANA – NICOLETA ARSENIU

GREFIER: GABRIELA ȚAPU

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Î.C.C.J. – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat prin procuror **Lăncrănjan Alexandra-Carmen**.

Pe rol: pronunțarea în cauza penală de față privind pe inculpații:

1. ALECU IOAN NICULAE, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

2. POPOVICIU GABRIEL-AUREL, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p. și pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. și ped. de art. 255 alin.1 C.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 cu aplic. art. 33 lit.a C.p.

3. BEJENARU ANDREI-MIHAI, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

4. DIACONESCU ȘTEFAN, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

5. ȘERBAN ILIE-CORNEL, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

6. PITCOVICI PETRU-DANIEL, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de complicitate la dare de mită prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 și pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.1 C.p. cu aplic. art. 33 lit.a C.p.

7. LUICAN MIHAI-ION-FLORIN, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

8. TOADER GABRIEL-RÂSVAN, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

9. TODIRAȘ IOAN, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

10. MINEA LIZETA, trimisă în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

11. PETRULIAN GHEORGHE, trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

- trimiși în judecată prin rechizitoriul nr. 206/P/2006 al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. – Direcția Națională Anticorupție.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au avut loc în ședința publică din data de 31.05.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, în baza art. 391 alin 1 și 2 raportat la art. 405 alin. 1 din Codul de procedură penală, modificat prin Legea nr. 130/2021, a stabilit termen pentru deliberarea, redactarea și pronunțarea hotărârii, la data de 14.06.2024 și 12.07.2024 prin punerea acesteia la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței.

C U R T E A,

Deliberând asupra cauzei penale de față, reține următoarele:

În primul ciclu procesual,

Curtea de Apel București – Secția I Penală a fost sesizată cu **rechizitoriul nr.206/P/2006 din data de 17.12.2012** al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Corupției, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

1. Alecu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art.248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic.art.41 alin.2 C.p.;

2. Popoviciu Gabriel-Aurel, pentru săvârșirea infracțiunilor de *complicitate la abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped.de art.26 rap. la art.248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p. și *dare de mită* prev. și ped. de art. 255 alin.1 C.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.33 lit. a C.p.

3. Bejenaru Andrei Mihai, pentru săvârșirea infracțiunii de *complicitate la abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art.26 rap. la art.248 C.p. cu ref. la art.248¹ C.p., cu aplic.art.41 alin.2 C.p.;

4. Diaconescu Ștefan, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art.248 C.p. cu referire la art.248¹ C.p. cu aplic.art.41 alin.2 C.p.

5. Șerban Ilie Cornel, pentru săvârșirea infracțiunilor de *complicitate la dare de mită* prev. și ped. de art.26 rap. la art.255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art.6, 7 din Legea nr.78/2000 și *favorizare a infractorului* prev. de art.264 alin.1 C.p. cu aplic. art.33 lit.a. C.p.

6. Pitcovici Petru Daniel, pentru săvârșirea infracțiunilor de *complicitate la dare de mită* prev. și ped.de art.26 rap. la art.255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art.6,7 din Legea nr.78/2000 și *favorizare a infractorului* prev.de art.264 alin.1 C.p. cu aplic. art.33 lit.a. C.p..

7. Luican Mihai Ion Florin, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev.și ped.de art.248 C.p. cu referire la art.248¹ C.p. cu aplic.art.41 alin.2 C.p.

8. Toader Gabriel Răsvan, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

9. Todiraș Ioan, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art.248 C.p. cu referire la art.248¹ C.p; cu aplic.art.41 alin.2 C.p.

10. Minea Lizeta, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic.art.41 alin.2 C.p.

11. Petrulian Gheorghe, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă calificată* prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.

Prin procesul-verbal nr. 206/P/2006 din 15 aprilie 2013, procurorul a dispus îndreptarea erorii materiale strecurată în dispozitivul actului de sesizare, în sensul că trimiterea în judecată a inculpaților Luican Ion Mihai Florin, Toader Gabriel Răsvan, Todiraș Ioan, Minea Lizeta și Petrulian Gheorghe vizează infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată, prevăzută de art. 248 Cod penal anterior, cu referire la art. 248¹ Cod penal anterior,

astfel fiind înlăturată aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal anterior (vol. II urmărire penală fila 282).

Prin același rechizitoriu, s-a dispus citarea în calitate de părți civile a Ministerului Finanțelor reprezentant al Statului Român și a Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București.

Actul de acuzare a reținut că la data de 04.10.2006 la Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție a fost constituit dosarul penal nr. 206/P/2006 ce viza, în esență, modalitatea în care a fost transferată suprafața de 224 ha aferentă Fermei Băneasa, baza materială a Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București (USAMV București), aflată în domeniul public, către societatea Băneasa Investment S.A. În perioada în care în dosarul anterior amintit se efectuau acte premergătoare începerii urmăririi penale, la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-au efectuat cercetări în dosarul penal nr.1481/P/2006 față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 248 Cod penal, obiectul cercetărilor fiind identic cu cel al dosarului 206/P/2006.

La data de 14.02.2008, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus neînceperea urmăririi penale față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel pentru infracțiunea prev. și ped. de art. 248 Cod penal pentru că, ulterior, prin Ordonanța nr. 3078/II/7/2008, din data de 31.07.2008, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție să infirme rezoluția de neîncepere a urmăririi penale dispusă în dosarul penal nr.1481/P/2006, față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel dispunând declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea D.N.A. – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție.

Dosarul, declinat de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost înregistrat la Direcția Națională Anticorupție sub nr.217/P/2008, iar ulterior a fost conexat la dosarul 206/P/2006.

În esență, prin actul de acuzare s-a reținut că inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel au conceput un mecanism infracțional, menit să transfere, etapizat, terenul aferent Fermei Băneasa, aflat în domeniul public și administrat de USAMV București, într-o societate controlată de cel din urmă.

Astfel, într-o primă etapă inculpații au asociat mai întâi Universitatea (USAMVB) cu o societate comercială (S.C. Log Trans S.R.L.) în care acționar majoritar era o societate de tip off-shore, încheind contractul de asociere în participațiune cu nr.3440/11.04.2000.

În cea de-a doua etapă, după ce au încheiat contractul de asociere în participațiune au aportat dreptul de folosință asupra terenului aferent Fermei Băneasa și dreptul de proprietate asupra clădirilor la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A (fostă S.C. Log Trans S.R.L.). Inculpații au folosit în cadrul acestui mecanism o societate de tip off-shore, cu sediul în Insulele Turks and Caicos, zona Caraibelor, pe de o parte pentru a asigura anonimatul acționarului și pentru ca terenul odată transferat din domeniul public al statului să fie în siguranță, iar pe de altă parte pentru a putea retrage sumele de bani vărsate de societatea I.B.T.C. (off-shor-ul) cu titlu de aport în numerar la capitalul social.

Cea de-a treia etapă a constat în aportarea dreptului de proprietate asupra terenului aferent Fermei Băneasa la capitalul social al S.C. Băneasa Investmets S.A., moment în care acesta a fost subevaluat.

Consecința etapelor reținute în scopul trecerii terenului, din domeniul public al statului în respectiva societate comercială pe acțiuni a determinat, în opinia organului judiciar, prejudicierea Statului și a UASMV București prin două acțiuni: pe de o parte, subevaluarea terenului aportat în natură de către universitate și pe de altă parte nevărsarea, de către acționarul majoritar S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd. a cotei sale de aport bănesc în numerar, S.C. Băneasa Investments S.A. fiind astfel lipsită de capital de lucru, UASMV București - acționar în societatea comercială pe acțiuni - neîncasând nici un

dividend, așa încât, prin cooptarea în S.C. Băneasa Investments S.A., inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a urmărit obținerea terenului Fermei Băneasa, iar nu profit pentru universitate.

Procurorul de caz arată în capitolul VIII al rechizitoriului că la momentul la care dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 226,61 ha și dreptul de proprietate asupra construcțiilor edificate pe acesta – ulterior demolate - aferente Fermei Băneasa, au fost aportate la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A. (03.08.2000), ele au fost scoase din domeniul public prin încălcarea legii și transferate în patrimoniul societății anterior amintite. Prejudiciul cauzat statului a fost în valoare de 14.186.466.000 lei vechi, echivalentul a 656.784 USD. De asemenea, la data de 06.06.2001, când a fost eliberat titlul de proprietate pentru suprafața de 224 ha., teren aflat în domeniul public cu încălcarea legii, Statul Român a fost prejudiciat cu suma de 3.339.686.140.000 lei vechi, echivalentul a 135.559.539 euro. Prin urmare, prejudiciul total cauzat Statului Român a fost de 3.353.872.606.000 lei vechi.

Încalcând dispozițiile legale ce reglementează regimul juridic al bunurilor aflate în domeniul public și folosind în mod abuziv atribuțiile conferite de dreptul de administrare constituit universității în baza HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999, inculpații Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan au aportat terenul la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. Acești doi inculpați, beneficiind de complicitatea coinculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel și Bejenaru Andrei Mihai, la momentul aportării terenului la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A., pe de o parte l-au subevaluat, iar pe de altă parte, prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu - în calitatea lor de membru în AGA și C.A. a societății, au acceptat și dispus scoaterea din societate a sumelor de bani aduse ca aport la capitalul social de S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., lipsind societatea de capital de lucru. Prin urmare, în virtutea dreptului de administrare, prejudiciul a fost cauzat în patrimoniul USAMV București.

O primă modalitate prin care a fost prejudiciată USAMV București a fost aceea în care a fost plătită suma minim garantată. Întrucât la plata acestei sume a contribuit și USAMV București, universitatea a fost prejudiciată cu suma de 38.479.541.256,46 lei vechi, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

De asemenea, integrarea USAMV București în Proiectul Băneasa, sub forma aportului în natură, constând în terenul în suprafață totală de 2.204.508,7mp (parte din fosta Fermă Băneasa) adus la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., a generat - dincolo de aspectele legate de apartenența acestei suprafețe la domeniul public al statului și constrângerile izvorâte din această calitate - prejudicii semnificative la nivelul patrimoniului instituției de învățământ.

Astfel, prin aportarea la capitalul social al Băneasa Investments S.A., conform actelor adiționale nr. 1086/2003 și nr. 811/2004, USAMV București a transferat acestei societăți comerciale dreptul său de proprietate asupra suprafețelor de teren de 1.673.980 mp și 530.528,7 mp, evaluate la 725.410.464.000 lei vechi, respectiv 122.109.074.846 lei vechi. Raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de D.N.A. a determinat valoarea reală a celor două suprafețe de teren aportate, rezultând faptul că, în realitate, valoarea aporturilor în natură ale USAMV București a fost net subevaluată cu 5.999.936.534.092 lei vechi, echivalentul a 179.559.949,46 dolari (4.389.331.356.076 lei vechi, echivalentul a 131.244.209,91 dolari, în cazul terenului în suprafață de 1.673.980 mp, aportat prin actul adițional nr.1086/2003 și 1.610.605.178.016 lei vechi, echivalentul a 48.315.739,55 dolari, în cazul terenului în suprafață de 530.528,7 mp, aportat prin actul adițional nr.811/2004).

În acest context, aporturile în numerar aduse de Internațional Business & Trading Corporation Ltd. la Băneasa Investments S.A. conform actelor adiționale nr.707/2000, nr.1086/2003 și nr.811/2004, au fost drenate în parte prin diverse mecanisme directe/indirecte (de împrumut/rambursare împrumut, contracte de prestări servicii neînsoțite de o contraprestație reală, contracte de vânzare-cumpărare nesubordonate nevoilor Proiectului Băneasa etc.). Astfel, procurorul susține că din valoarea totală a aporturilor subscrise și declarată ca vărsată, de 7.290.151,19 dolari, suma de 5.187.668,88 dolari, adică 156.306.105.238,04 lei vechi a fost ulterior drenată, scoasă din capitalul de lucru al SC

Băneasa Investments S.A. Modalitatea în care au fost drenate aceste sume este descrisă în capitolele III (68.143.023.329,04 lei vechi), VI (77.223.889.792 lei vechi) și VII (10.939.180.265 lei vechi).

În concluzie, prejudiciul total cauzat USAMV București, rezultat din subevaluarea terenurilor raportate la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., din drenarea sumelor vărsate cu titlul de aport în numerar, precum și din contribuția la suma minim garantată s-a ridicat la suma de 6.194.722.180.586,5 lei vechi (compusă din: 5.999.936.534.092+ 156.306.105.238,04 + 38.479.541.256,46 lei).

În capitolul IX al primei părți a rechizitoriului, procurorul de caz arată că ulterior aportării terenului aferent Fermei Băneasa la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. aceasta a încheiat mai multe contracte de închiriere și /sau suprafață, contracte care au fost dublate de încheierea, în aceeași dată sau imediat după, a unor contracte de prestări servicii și/sau cooperare comercială, locul societății Băneasa Investments S.A. fiind luat de societatea Băneasa Developments S.R.L. (în cadrul căreia universitatea nu deținea nicio acțiune), cu excepția cazului relației pe care a avut-o cu Ambasada Statelor Unite ale Americii societatea Băneasa Investments S.A. a încheiat cu aceasta, atât contractul pentru constituirea dreptului de închiriere și suprafață, cât și convenția privind dezvoltarea infrastructurii. În toate celelalte cazuri convenția privind dezvoltarea infrastructurii cu beneficiarii era încheiată de societatea Băneasa Developments S.R.L.

Relativ la investigarea contractelor încheiate de S.C. Băneasa Developments S.A. cu S.C. Domus Mex S.R.L., S.C. Bricostore România S.A. București, S.C. Soconac S.R.L., S.C. Massiv Forest Products S.R.L. Buchin, S.C. Automotive Trading Services S.R.L. București, -societăți care aveau încheiate contracte de închiriere cu S.C. Băneasa Investments S.A., împreună cu modalitatea de constituire a societăților Băneasa Bussines & Tehnology Park S.R.L, Băneasa Rezidențial S.R.L., procurorul de caz a dispus disjungerea avându-se în vedere că, pentru stabilirea acestor fapte și a vinovăției autorilor s-ar întârzia cercetările în cauză.

În concret, în esență, în sarcina inculpaților au fost reținute următoarele:

Faptele descrise la capitolul II, partea I din rechizoriu

- cu privire la **inculpatul Alecu Ioan Niculae**, rector al USAMV București:

a) s-a înțeles în ascuns cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel cu privire la modalitatea de realizare a asocierii în participațiune, în sensul că a fost de acord cu propunerea acestuia de a acționa prin intermediul lui Bejenaru Andrei Mihai și printr-o societate în care acționarul majoritar era o societate off-shore – S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., de a stabili procentele de participație în cadrul acestei asocieri, respectiv 49% pentru universitate și 51% pentru societate, fără a fi împuternicit în acest sens de Senatul USAMV București și fără a avea o evaluare asupra terenului și a bunurilor aferente acestora, încălcând în această modalitate prevederile art.5.13, art.6.9 și art.6.12 din Carta Universității;

b) în perioada 01.02.2000 – 12.04.2000 a susținut în cadrul ședințelor Biroului de Senat și ale Senatului USAMV București interesele inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel, potrivit înțelegerii pe care a avut-o cu acesta în formele și în modalitățile expuse în rechizoriu și nu interesele universității, așa cum era obligat potrivit prevederilor din Carta Universității; a folosit elemente de inducere în eroare, atât a membrilor Biroului de Senat cât și a Senatului Universității, cărora le-a prezentat date neadevărate pentru a pune în practică înțelegerile ascunse pe care le avea cu inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, constând în aceea că:

- în ședința Biroului de Senat, din data de 06.02.2000, nu a fost de acord ca terenul aferent Fermei Băneasa să fie adus în aceeași asocierie cu terenul aparținând Stațiunii Belciugatele păstrând Ferma Băneasa pentru inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, potrivit înțelegerii ascunse pe care a avut-o cu acesta;

- în ședința din data de 10.03.2000 i-a indus în eroare pe membrii Biroului de Senat, cărora le-a spus că în vederea asocierii trebuie realizată intabularea terenului la Cartea

Funciară și a făcut demersuri în acest sens, fapt neadevărat întrucât pentru realizarea asocierii nu era necesară intabularea terenului;

- a convocat Senatul USAMV București la data de 29.03.2000 pentru a modifica Carta Universității astfel încât universitatea să poată aporta dreptul de proprietate asupra terenului pe care-l deținea la momentul respectiv, în condițiile în care Burloi Gheorghe, juristul universității, îi comunicase că trebuia obținută o aprobare din partea Ministrului Învățământului.

- a introdus pe ordinea de zi a ședinței Senatului USAMV București din data de 29.03.2000 modificări la Carta Universității în sensul celor menționate și a indus în eroare pe membrii Senatului USAMV București pe care i-a lăsat să creadă că vor fi beneficii majore în viitor, încălcând disp. art.11 din Legea 213/1998, art.4¹ și 5 din HG 123/1993, modificată;

- a prezentat membrilor Biroului de Senat din data de 07.04.2000 doar ofertele de asociere înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, în condițiile în care la celelalte oferte a făcut o referire sumară cu privire la denumirea societății și fără a face o prezentare în conținut și de a-l prezenta pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ca fiind persoana care a sprijinit universitatea în obținerea titlului de proprietate;

- le-a spus membrilor de Senat că asocierea este una de durată, de cel puțin 10 ani; că nu va fi neglijată cercetarea, învățământul și că se vizează dezvoltarea acestora, contractul va avea clauze asiguratorii; că orice întârziere a încheierii asocierii va duce la pierderea terenului; că investițiile S.C. Log Trans S.R.L. depășesc cu mult aportul cu terenul universității astfel încât este corectă proporția de 49% pentru USAMV București și 51% pentru societatea mai sus-amintită;

- a susținut în ședința Biroului de Senat din 11.04.2000 oferta îmbunătățită a SC Log Trans S.A. și a prezentat membrilor din acest organism faptul că prin asocierea cu această societate universitatea își va păstra profilul didactic; că studenții își vor putea desfășura activitățile practice; că vor fi modificate tehnologiile ca efect al investițiilor; nu a supus atenției Senatului USAMV București întrunit în ședința din 11.04.2000 decât ofertele înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel precizând în mod nereal că acestea au fost selectate de Biroul de Senat în condițiile în care aceste oferte nu au fost prezentate în conținutul lor;

- a susținut în cadrul aceleiași ședințe a Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 că vor fi puse la dispoziția universității fonduri pentru cercetare, burse, dotări și modernizări așa cum erau menționate în oferta S.C. Log Trans; că vor fi mărite salariile; că întreaga activitate financiară va fi în grija S.C. Log Trans;

- nu a informat în cadrul aceleiași ședințe de Senat că asocierea urma a fi reorganizată într-o societate comercială pe acțiuni în ipoteza în care pe terenul Fermei Băneasa urma a fi eliberat titlul de proprietate;

- a făcut asocierea cu o societate care nu avea un obiect de activitate compatibil cu cel al universității și nu avea nici experiență în domeniu;

- a supus la vot încheierea contractului de asociere în participațiune în formula „*contractul se va încheia având în vedere prevederile din scrisorile de intenție*” fără ca Senatul USAMV București să cunoască conținutul acestor scrisori (oferte) și a transformat ofertele direct în contacte acceptând practic voința inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel;

- a menționat în Decizia Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 ca, termenii asocierii în participațiune au fost propuși de Senatul USAMV București în condițiile în care în fața membrilor Senatului USAMV București nici măcar nu s-a făcut referire la acest aspect fiind preluat direct din oferta societății Log Trans, modalitate în care au fost încălcate disp.art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității, art.11 din Legea nr.213/1998, art.41 din HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999.

- c) în seara zilei de 11.04.2000 l-a sunat pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și l-a informat cu privire la împrejurarea că a fost adoptată Hotărârea Senatului USAMV București de încheiere a asocierii și a acceptat ca, contractul de asociere în participațiune să fie conceput

și redactat de avocații acestuia din urmă, la sediul acestuia în condițiile în care USAMV București avea jurist;

- nu a adus la cunoștința juristului și a contabilului șef al universității conținutul ofertei S.C. Log Trans S.A. și nici Hotărârile adoptate de Senatul USAMV București nr.4 din data de 11.04.2000;

- i-a chemat pe Burloi Gheorghe – jurist și pe Nedu Elena-contabil șef, la sediul USAMV București pentru a semna contractul de asociere în participațiune nr.3440/2000 la orele 21,00 fără a avea posibilitatea să ia cunoștință de conținutul contractului și de a-l semna în condițiile arătate;

- a supus spre aprobarea Senatului USAMV București încheierea asocierii între universitate și USAMV București fără a avea avizul juristului sau contabilului șef al unității;

- a invocat ca temei la încheierea contractului de asociere în participațiune 3440/2000, în dispozițiile art.4¹ din HG 47/1999, în condițiile în care SC Log Trans S.A. la momentul încheierii contractului nu avea obiect de activitate compatibil cu universitatea (abia în data de 13.04.2000), deci o societate fără experiență în domeniu și a ascuns această împrejurare membrilor din Senat, încălcând disp. art. 4 și 4¹ din HG 123/1993 modificată prin HG 47/1999;

- a acceptat și semnat contractul de asociere în participațiune conținând clauze contrare Hotărârii 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București și în afara unui mandat primit în mod legal, contract în care s-a reținut că:

- USAMV București va avea acces liber la facilitățile dezvoltate prin contract în ceea ce privește activitatea didactică și de cercetare numai în baza unor programe aprobate de S.C. Log Trans S.A. în contradicție cu oferta societății 3368/10.04.2000, transformată în contract;

- a acordat un drept de superficie S.C. Log Trans S.A. asupra bunurilor care vor fi edificate încălcându-se disp.art.136 alin.4 din Constituția României, art.4 și 5 din Hotărârea 47/1999, art.12 din Legea nr.213/1998;

- a stabilit că operațiunile contabile ale asocierii vor fi înregistrate în contabilitatea SC Log Trans S.A., precedată în prealabil de predarea către această societate a terenului în suprafață de 226,61 ha și a construcțiilor edificate pe aceasta încălcându-se disp.art.18 din Legea 213/1998;

- asocierea va suporta suma minimă garantată de 560.000 USD, în condițiile în care scrisoarea de intenție, din data de 10.04.2000 această sumă trebuia suportată numai de SC Log Trans S.A. încălcându-se disp. Hotărârii 4 a Senatului USAMV București, art. 5.13, art.6.9 și 6.12. din Carta Universității;

- o cotă de participație de 51% pentru Log Trans S.R.L. și 49% cotă de participație pentru USAMV București, în condițiile în care terenul și bunurile edificate pe acestea nu au fost evaluate și fără să se cunoască contribuția în concret la asociere a societății anterior amintite;

- că USAMV București se obligă să aducă terenul aferent Fermei Băneasa aport la capitalul social, în condițiile în care, în scrisoarea de intenție, care potrivit Hotărârii 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București a fost transformată în contract, se prevedea că asocierea numai în anumite condiții trebuia reorganizată în societate pe acțiuni, fiind încălcate disp. Hotărârii 4 a Senatului USAMV București, art. 5.13, art.6.9 și 6.12. din Carta Universității.

d) a participat la data de 24.07.2000, în calitate de invitat la A.G.A. a societății S.C. Log Trans S.A. ca reprezentant USAMV București, adunare la care s-a hotărât cooptarea universității ca acționar în cadrul societății mai sus-amintite și a semnat procesul-verbal al A.G.A., fără a fi împuternicit de Senatul USAMV București; a participat la ședința A.G.A. a societății Log. Trans S.R.L. din data de 03.08.2000 prin care au fost aduse aport la capitalul social al acestei societăți dreptul de folosință asupra suprafeței de 1.746.140 m și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, fără a fi mandatat de Senatul USAMV București și nu a informat Biroul de Senat și Senatul USAMV București în legătură cu această decizie, încălcând disp. art.5.13, art.6.12 și 6.13 din Carta Universității, Hotărârea

4/11.04.2000 a Senatului USAMV București, art.5 din H.G. 193/1993 modificată, art.11 din Legea nr.213/1998, art.136 alin.4 din Constituția României;

- nu a informat Biroul de Senat și USAMV București în perioada 12.04.2000 – 03.08.2000 că terenurile și clădirile edificate pe acesta vor fi aduse aport în natură la capitalul social al SC Log Trans S.A., devenită Băneasa Investments S.A.

- a informat pe membrii din senatul universității în ședința din 17.05.2000 că au fost mărite salariile, afirmații făcute în contextul modificării Cartei Universității; a indus membrilor din Senat că această modificare în sensul celor arătate se face pentru a finaliza asocierea sau că numai în această modalitate poate fi protejată asocierea de cei care nu doresc să dea roade, fapt neadevărat, întrucât potrivit HG 123/1993 modificată nu condiționa realizarea asocierii de o asemenea prevedere;

- a semnat la data de 03.08.2000 actul adițional la actul constitutiv al SC Log Trans S.A. nr.876/28.06.2000, autentificat sub nr.707/03.08.2000 la Biroul Notarului Public Mihaela Ruxandra Spânu prin care universitatea a apportat dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140.181 mp și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, fără a avea un mandat din partea Senatului Universității în împrejurările în care nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de Hotărârea nr.4/11.04.2000 a Senatului USAMV București: 1) universitatea nu devenise proprietară asupra terenului, 2) asocierea trebuia transformată în societate pe acțiuni și nu aportate bunurile universității la capitalul social al societății Log Trans S.A.

Prin faptele anterior descrise inculpatul Alecu Ioan Niculae a cauzat Statului Român un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei, echivalentul a 656.784 USD, iar USAMV București, un prejudiciu în sumă de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

Totodată, în sarcina inculpatului Alecu Ioan Niculae s-a reținut că a declarat în fața notarului că terenul și construcțiile aferente Fermei Băneasa nu au fost scoase din circuitul civil în baza vreunui act normativ de trecere în domeniul public și că se află în mod legal și continuu în proprietatea și folosința USAMV București de la data dobândirii până la momentul în discuție.

- cu privire la **inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel** s-a reținut că în contextul înțelegerii de la începutul anului 2000 pe care a avut-o cu inculpatul Alecu Ioan Niculae în scopul transferării terenului aferent Fermei Băneasa în suprafață de 226,61 ha., din domeniul public într-o societate de tip off-shore și de a-l sprijini pe inculpatul Alecu Ioan Niculae, acesta:

- a facilitat încheierea inițială a unui contract de asociere în participațiune, introducând în acest mecanism infrațional societatea S.C. Log Trans S.A., și pe Bejenaru Andrei Mihai care urma să acționeze potrivit indicațiilor sale (sprijinul inculpatului Popoviciu Aurel Gabriel a constat în acea că în realizarea înțelegerii pe care a avut-o cu inculpatul Alecu Ioan Niculae a pus la dispoziție societatea Log Trans S.A. în care acționarul majoritar era Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., societate off-shore);

- a conceput și redactat la sediul societății sale contractul de asociere în participațiune nr.3440/12.04.2000, practic inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a introdus în contract clauzele contractuale contrar legii cât și Hotărârii nr.4 a Senatului USAMV București;

- a promis inculpatului Alecu Ioan Niculae că se va implica în procedura de eliberare a titlului de proprietate;

- a conceput și înaintat către USAMV București ofertele din datele de 06 și 10.04.2000 prin care societatea Log Trans S.A. promitea modernizarea tehnologiilor folosite de Universitate, iar pentru studenți posibilitatea de a folosi ultimele realizări pe plan tehnic, promisiuni mincinoase și folosite de inculpatul Alecu Ioan Niculae pentru a induce în eroare pe membrii Biroului de Senat și ai Senatului USAMV București;

- a asigurat condițiile de formă pentru ca S.C. Log Trans S.A. să poată încheia contractul de asociere în participațiune nr.3440/12.04.2000 prin aceea că folosind pe

inculpatul Bejenaru Andrei Mihai a extins obiectul de activitate al societății la unul compatibil cu al universității iar ulterior, tot prin intermediul acestuia, a convocat ședința AGA din 24.07.2000 creind posibilitatea ca inculpatul Alecu Ioan Niculae să aporțeze dreptul de folosință și dreptul de proprietate asupra clădirilor USAMV București la capitalul social al Log Trans S.A., prin încheierea actului adițional din data de 03.08.2000, modalități în care l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae la săvârșirea faptelor anterior descrise și prin care s-a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei ROL, echivalentul a 656.784 USD, iar USAMV București un prejudiciu de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

- în sarcina inculpatului **Bejenaru Andrei Mihai** s-a reținut că acesta, în înțelegere cu inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae; a transferat terenul aferent fermei Băneasa din domeniul public în patrimoniul societății Log Trans S.A., devenită ulterior societatea Băneasa Investment S.A., faptele sale constând în aceea că:

- la data de 06.04 și 10.04.2000 a înaintat ofertele S.C. Log Trans S.A. către USAMV București;

- la data de 25.04.2000 a formulat cerere de intabulare a terenului în suprafață de 224 ha,

- la data de 12.04.2000 a adus contractul de asociere în participațiune înregistrat la USAMV București sub nr.3440/12.04.2000 de la sediul societății inculpatului Popoviciu Aurel Gabriel unde a fost conceput și redactat, la sediul universității;

- la data de 12.04.2000 a semnat contractul de asociere în participațiune nr.3440/12.04.2000 în condițiile în care nu avea calitatea de administrator al societății Log Trans S.A.;

- la data de 13.04.2000, ulterior încheierii contractului de asociere în participațiune, a formulat cereri la Registrul Comerțului, la Oficiul Registrului și Comerțului București prin care a fost modificat obiectul de activitate al societății mai sus amintite pentru ca aceasta să poată încheia contractul de asociere cu USAMV;

- a încheiat contractul de evaluare cu societatea de evaluatori apropiată inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, a convocat ședința AGA din 24.07.2000 prin care USAMV a aportat dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.700.140 m.p. și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe terenul fermei Băneasa, în condițiile în care în calitate de administrator al societății și de semnatar al contractului de participațiune cunoștea împrejurarea în care asocierea putea fi transformată în societate comercială pe acțiuni;

- a semnat actul adițional nr.707/03.08.2000 prin care universitatea a aportat dreptul la folosință și dreptul de proprietate asupra bunurilor, în împrejurările în care nu erau îndeplinite condițiile:

1) universitatea nu devenise proprietară asupra terenului,

2) atât prin ofertele înaintate de el cât și prin hotărârea nr.4/12.10.2000 a Senatului USAMV s-a stabilit ca asocierea să fie transformată în societate pe acțiuni și nu aportarea bunurilor investite la capitalul social al societății Log Trans S.A., modalități în care l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae la săvârșirea faptelor prin care s-a cauzat un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei ROL, echivalentul a 656.784 USD, statului român, iar USAMV București un prejudiciu de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

În sarcina inculpatului **Diaconescu Ștefan**, secretar științific, s-a reținut că a semnat, contrar atribuțiilor de serviciu, împuternicirea nr.6908/02.08.2000 prin care inculpatul Alecu Ioan Niculae era mandatat de USAMV București să majoreze capitalul social al S.C. Log Trans S.A. cu dreptul la folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140 mp și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, în condițiile în care nu exista hotărâre a Senatului USAMV București, prin care inculpatul Alecu Ioan Niculae era împuternicit să aporțeze bunurile anterior amintite, încălcând disp.art.5.13, art.6.9 și art.6.12 din Carta Universității, Hotărârea nr.4/12.10.2004 a Senatului USAMV București, art.11, lit.a din Legea nr.213/1998.

Faptele descrise în capitolul III, partea I a rechizitoriului

- în calitate de rector al USAMV București, funcționar în sensul legii, administrator al S.C. Băneasa Investments S.A. București (fostă SC Log Trans S.A.), reprezentând interesele universității în cadrul Consiliului de Administrație și membru în AGA, inculpatul **Alecu Ioan Niculae** a fost de acord și a dispus, în mai multe rânduri, în perioada 03.08.2000 – 16.07.2002, transferul sumelor de bani în cuantum 68.143.023.329,04 lei ROL (aduse inițial de acționarul majoritar Internațional Business & Trading Corporation Ltd, cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății), fără a avea mandatul senatului universității și fără a informa ulterior, atât Senatul, cât și Biroul de Senat, plățile fiind efectuate într-un scop contrar universității și pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care USAMV București a fost prejudiciată cu suma de 68.143.023.329,04 lei ROL, prejudiciu reflectat și în cota de participare la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 75,1765 din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită, încălcându-se disp.art.5.13, 6.9 și 6.12 din Cartea Universității, Legea nr.31/1990;

- inculpatul **Bejenaru Andrei Mihai**, în calitate de administrator la societatea Băneasa Investment S.A. (fostă Log Trans S.A.), a dispus transferul, în mai multe rânduri, în perioada 03.08.2000 – 16.07.2002, a sumelor de bani în cuantum 68.143.023.329,04 lei ROL, aduse inițial de acționarul majoritar Internațional Business & Trading Corporation Ltd, cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății, plăți efectuate într-un scop contrar intereselor universității și pentru a favoriza S.C. IBTC Ltd., societate căreia în mai multe rânduri inculpatul i-a reprezentat interesele, pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care USAMV București a fost prejudiciată cu suma de 68.143.023.329,04 lei ROL, prejudiciu reflectat și în cota de participare la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 75,1765 din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită;

- inculpatul **Popoviciu Gabriel-Aurel**, în calitate de persoană fizică, a preconstituit la data de 10.04.2002 existența unui împrumut de 700.000 USD, către Internațional Business & Trading Corporation Ltd, acționar majoritar la societatea Băneasa Investment S.A., pentru a crea aparența că această societate a vărsat cota de aport la capitalul social al societății anterior amintite, sumă de bani care s-a întors, tot la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel sau în cadrul societăților pe care le controla, modalitate în care l-a sprijinit în activitatea infracțională pe inculpatul Alecu Ioan Niculae, în sensul că a creat posibilitatea să scoată banii din societate.

Faptele descrise în capitolul IV, partea I a rechizitoriului

- după ce inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a promis că va interveni la funcționari din cadrul Primăriei Municipiului București, unde întâmpina greutăți în legătură cu eliberarea titlului de proprietate, **inculpatul Alecu Ioan Niculae**, în calitate de rector al USAMV București, a formulat la data de 12.04.2000 cerere de retrocedare a terenului despre care cunoștea că face parte din domeniul public și nu poate fi retrocedat, pentru o suprafață de 224 ha, mai mare decât s-ar fi convenit universității în mod legal, încălcând disp.art.6.13 din Carta Universității, art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, art.136 alin.4 din Constituția României, modalitate în care statului român i-a fost cauzat un prejudiciu în sumă de 333.968.614 echivalentul a 135.559.539 euro;

- inculpata **Minea Lizeta**, în calitate de secretar al Primăriei Sectorului 1 București și membru al subcomisiei de Aplicare a Legii 1/2000, a conceput și semnat referatul nr.20343/2000, în care a consemnat date nereale cu privire la faptul că terenul în suprafață de 224 ha aferent Fermei Băneasa a fost trecut din domeniul public în domeniul privat și a propus subcomisiei Municipiului București de Aplicare a Legii nr.1/2000 eliberarea titlului de proprietate USAMV București, pentru întreaga suprafață, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei Hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, încălcând dispozițiile art.6 lit.a, b, c și art.58 alin.2 din HG 180/2000, pentru modificarea și completarea HG 131/1991 cu referire la

art.9 alin.1 și 2 din Legea 1/2000; art.10 alin.2 din Legea 213/1998, art.136 alin.4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999, modalitatea în care s-a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 333.968.614 echivalentul a 135.559.539 euro;

- inculpatul **Todiraș Ioan**, în calitate de viceprimar al Primăriei Sectorului 1 București, fără a fi membru al Subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000 și fără a participa la ședințele acesteia, a semnat, neavând acest drept, referatul nr.20343/2000, în care erau consemnate date nereale cu privire la împrejurarea că terenul în suprafață de 224 ha aferent Fermei Băneasa a fost trecut din domeniul public în domeniul privat și a propus Subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii nr.1/2000 eliberarea titlului de proprietate pentru întreaga suprafață, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, încălcând dispozițiile art.70 din Legea nr.215/2001, modificată; art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, art.136 alin.4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999, modalitate în care s-a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 333.968.614 echivalentul a 135.559.539 euro,

- inculpatul **Luican Mihai Ion Florin**, în calitate de prefect al Prefecturii Municipiului București și membru al Comisiei Municipiului București de aplicare a Legii nr.1/2000, a aprobat și înaintat Comisiei anterior amintite Nota de fundamentare privind propunerile Subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000, de a emite Hotărârea nr.854 din 30.05.2000 prin care a fost aprobată propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USAMV București pentru terenul în suprafață de 224 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, încălcând dispozițiile art.7 lit.c și art.58 alin.2 din HG 180/2000, art.10 alin.2 din Legea 213/1998, art. 9 alin. 1 și 2 din Legea 1/2000, art.136 alin.4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999;

- inculpatul **Toader Gabriel Răsvan**, în calitate de secretar al Prefecturii Municipiului București și membru al subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii nr.1/2000, a aprobat și înaintat Comisiei municipiului București de aplicare a Legii nr.1/2000 nota de fundamentare privind propunerea Subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000, a aprobat propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USAMV București și a semnat hotărârea nr.854 din 30.05.2000 privind eliberarea titlului de proprietate pentru terenul în suprafață de 224 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, încălcând dispozițiile art.7 lit.c și art.58 alin.2 din HG 180/2000, art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, art.9 alin.1 și 2 din Legea nr.1/2000, art.136 alin.4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999;

- inculpatul **Petrulian Gheorghe** în calitate de director al OCOOTA și membru al comisiei Municipiului București de Aplicare a Legii nr.1/2000 a aprobat propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USAMV București pentru terenul în suprafață de 224 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, încălcând dispozițiile art.7 lit.c și art.58 alin.2 din HG 180/2000, art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, art.9 alin.1 și 2 din Legea nr.1/2000, art.136 alin.4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999.

Faptele descrise în capitolul V, partea I a rechizitoriului

inculpatul **Alecu Ioan Niculae**, în calitate de rector al USAMV București și președinte al Senatului Universității:

- nu a informat membrii Biroului de Senat și cei ai Senatului USAMV București, cu prilejul ședințelor din perioada 03.08.2000-30.05.2004 cu privire la faptul că universitatea a aportat dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140 mp și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta; că universitatea este acționar la SC Băneasa Investments S.A; că suma de 68.143.023.329,04 lei ROL, aportată de SC IBTC Ltd., a fost transferată din societatea Băneasa Investments S.A. și că, în realitate, USAMV București deținea un procent 75,175% din capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., fiind acționar majoritar, încălcând astfel dispozițiile art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității;

- a prezentat în ședința din 27.12.2002 a Senatului USAMV București că asociatul (inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel) este unul serios care și-a achitat obligațiile contractuale în condițiile unui an greu, secetos, cu scopul de a restructura contractul de asociere încheiat de USAMV București cu SC U.T.T. SRL în sensul micșorării sumei minim garantate de la 700.000 USD la 70 USD pentru a reduce suprafața de teren la 354 ha, în condițiile în care cunoștea faptul că o parte din contribuțiile SC U.T.T. SRL în asociere, a fost plătită chiar de universitate ca urmare a aportului la capitalul social al SC Băneasa Investments;

- i-a indus în eroare pe membrii Senatului USAMV București, în ședința din data de 20.02.2002, în fața cărora a susținut că, în cazul în care vor vota aportarea dreptului de proprietate asupra terenului la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., universitatea va câștiga fonduri bănești cu ajutorul cărora se va dota unitatea de învățământ, pentru asigurarea unor condiții decente de studiu; vor fi construite garsoniere pentru a fi închiriate de preparatori, asistenți, doctoranzi, deși inculpatul cunoștea modalitatea în care au fost scoase sumele de bani din societate;

- a susținut în fața membrilor din Biroul de Senat și cei ai Senatului USAMV București buna credință a asociatului (inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel prin societățile amintite), a îndemnat cadrele didactice la colaborare pe proiecte științifice, precum și la implicarea în activități specifice universității, în condițiile în care inculpatul Alecu Ioan Niculae cunoștea în ce modalitate au fost scoase din societate sumele de bani aportate de S.C. Log Trans S.A. și ce destinație urma să aibă terenul și construcțiile aferente Fermei Băneasa (afaceri imobiliare) încălcându-se dispozițiile art. 5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității;

- a participat, în calitate de invitat la ședința C.A. din data de 09.12.2002 a S.C. Băneasa Investments S.A. prezidată de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, în care, în înțelegere cu acesta, a propus majorarea capitalului social al societății anterior amintite, prin aportul în natură al dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 99,8 ha, teren aparținând domeniului public, și introducerea activităților imobiliare în obiectul societății, propuneri pe care le-a votat în Ședința AGEA din data de 12.12.2002;

- a participat, în calitate de invitat la ședința C.A. din data de 18.02.2003 prezidată de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, în care în înțelegere cu acesta și cu Diaconescu Ștefan, a propus majorarea capitalului social al SC Băneasa Investments SA prin aportarea în natură, de către USAMV București a dreptului de proprietate pentru suprafața de 1.673.980 mp, teren aflat în domeniul public, și nu aportarea suprafeței de 99,8 ha, cât fusese stabilit prin Hotărârea AGEA din data de 12.12.2002, precum și revocarea acestei din urmă hotărâri, propunere votată în ședința AGEA din data de 20.02.2003, la care a participat fără a fi împuternicit de Senatul universității;

- nu a informat, nu a pus pe ordinea de zi și nu a pus în discuție, în ședința Senatului USAMV București din data de 19.02.2003 faptul că universitatea urma să aporțeze suprafața de 1.673.980 mp la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. și nu suprafața de 991.010 mp, cât se stabilise prin Hotărârea nr.13/20.02.2002 și nr.15/12.12.2002 ale Senatului USAMV București și că aceste din urmă hotărâri au fost revocate;

- a acceptat ca evaluarea terenului aportat de USAMV București la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. să se facă de o echipă de experți stabilită de inculpatul

Popoviciu Gabriel Aurel și apropiată acestuia, fără să pună în discuția Senatului acest fapt, în condițiile în care universitatea avea posibilitatea să facă această evaluare cu proprii specialiști sau să-și desemneze propriul expert, împrejurare care a permis subevaluarea terenului mai sus amintit, încălcându-se dispozițiile art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității;

- a participat la ședința A.G.E.A. din data de 30.05.2003, fără a fi mandatat de USAMV București; a aprobat, în condițiile arătate, raportul de expertiză prin care terenul în suprafață de 1.673.980 mp a fost subevaluat și a aprobat aportarea terenului în suprafața anterior amintită, aflat în domeniul public, la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A., prin subscrierea de acțiuni în valoare de 725.410.464.000 lei vechi, în condițiile în care valoarea reală de piață a terenului era de 5.265.682.477.035,73 lei vechi, acesta fiind subevaluat cu suma de 4.389.331.356.076 lei vechi, modalitate în care a fost prejudiciată USAMV București cu suma de 4.389.331.356.076 lei vechi, prejudiciul reflectat și în cota de participare a universității la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., încălcând dispozițiile art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității.

Totodată, inculpatul **Alecu Ioan Niculae** a conceput și semnat împreună cu numitul Vâjială Mihai, Hotărârea nr.1 din 19.02.2003 a Senatului USAMV București prin care au fost anulate Hotărârile nr. 13/20.02.2002 și nr. 15/12.12.2002 ale Senatului USAMVB și prin care s-a aportat suprafața de 1.673.980 mp la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A.; a semnat Hotărârea nr. 2 din data de 26.05.2003 în care s-a consemnat, în mod nereal că în aceea zi, a avut loc ședința Senatului USAMV București prin care s-a stabilit majorarea capitalului social al societății Băneasa Investments S.A. cu aportarea dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 1.673.980 mp și au fost votate concluziile expertizei tehnice pentru evaluarea acestei suprafețe de teren, precum și că inculpatul a fost împuternicit să voteze în ședința AGEA a S.C. Băneasa Investments S.A. din data de 30.05.2003.

- inculpatul **Popoviciu Gabriel-Aurel**, în calitate de vicepreședinte al Consiliului de Administrație al S.C. Băneasa Investments S.A.:

- a propus în cadrul ședinței C.A. din data de 09.12.2002, pe care a prezidat-o, majorarea capitalului social al societății anterior amintite, prin aportul în natură al dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 99,8 ha, teren aparținând domeniului public, și modificarea obiectului de activitate al societății prin introducerea de activități imobiliare, propuneri care au fost aprobate în Ședința AGEA din data de 12.12.2002, în înțelegere cu inculpatul Alecu Ioan Niculae;

- a propus în înțelegere cu inculpații Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan, în ședința C.A. din data de 18.02.2003 pe care a prezidat-o, aprobarea de principiu a majorării capitalului social al S.C. Băneasa Investment S.A. prin aportarea în natură de către USAMV București a dreptului de proprietate a unei suprafețe de 1.673.980 mp, teren aflat în domeniul public, și nu aportarea suprafeței de 99,8 ha cât fusese stabilit prin Hotărârea AGEA din data de 12.12.2002, precum și revocarea acestei din urmă hotărâri; a adoptat în ședința AGEA din data de 20.02.2003, pe care a prezidat-o, în înțelegere cu inculpatul Alecu Ioan Niculae propunerile C.A. anterior amintite, modalitate în care a sprijinit activitatea infracțională a inculpatului Alecu Ioan Niculae de a transfera suprafața de teren în patrimoniul S.C. Băneasa Investment SA;

- a convocat și condus A.G.E.A. din data de 30.05.2003, prin care a fost aprobată expertiza tehnică de evaluare pentru suprafața de 1.673.980 mp la suma de 725.410.464.000 lei vechi, sub valoarea de piață și a aprobat aportarea terenului în suprafața anterior amintită aflată în domeniul public la capitalul social al societății Băneasa Investments prin subscrierea de acțiuni în valoare de 725.410.464.000 lei vechi, urmare a subevaluării terenului aportat, modalitatea în care s-a cauzat USAMV București un prejudiciu în sumă de 4.389.331.356.076 lei vechi.

- inculpatul **Diaconescu Ștefan**:

- a participat, în calitate de administrator și reprezentant al USAMV București la ședința Consiliului de Administrație al S.C. Băneasa Investments S.A., din data de 09.12.2002, de aprobare a propunerii de majorare a capitalului social al societății anterior

amintite, prin aportul în natură al dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 99,8 ha, teren aparținând domeniului public și de modificare a obiectului de activitate al societății prin introducerea de activități imobiliare, propuneri care au fost aprobate în Ședința AGEA din data de 12.12.2002, fără a fi mandatat de către Senatul universității în acest sens;

- a participat, în calitate de administrator și reprezentant al USAMV București la ședința C.A. din data de 18.02.2003 și a aprobat majorarea capitalului social al S.C. Băneasa Investments S.A. prin aportarea în natură, de către USAMV București a dreptului de proprietate pentru suprafața de 1.673.980 mp, teren aflat în domeniul public, și nu aportarea suprafeței de 99,8 ha cât fusese stabilit prin Hotărârea AGEA din data de 12.12.2002, precum și revocarea acestei din urmă hotărâri, propuneri adoptate în ședința AGEA din data de 20.02.2003, fără a fi mandatat de către Senatul universității în acest sens și fără a aduce la cunoștința acestui for decizia adoptată;

- a semnat mandatul nr.1700/20.02.2003 prin care inculpatul Alecu Ioan Niculae era împuternicit să participe la ședința A.G.A. a societății Băneasa Investments S.A. din data de 20.02.2003, în condițiile în care cunoștea împrejurarea că în ședința Senatului USAMV București din data de 19.02.2003, la care a participat, nu s-a pus în discuție revocarea Hotărârilor nr.13/20.02.2002 și nr.15/12.12.2002 ale Senatului USAMV București și nici aportarea cu suprafața de 1.673.980.mp, în drept 99,8 ha.

Faptele descrise în capitolul VI, partea I a rechizitoriului

- inculpatul **Diaconescu Ștefan**, în calitate de administrator al S.C. Băneasa Investment S.A. București, reprezentând interesele universității în cadrul Consiliului de Administrație, a fost de acord și a dispus transferul în mai multe rânduri, în perioada 29.05.2003-04.12.2004, a sumelor de bani în cuantum 77.223.901.644 lei vechi - aduse inițial de acționarul majoritar IBTC Ltd. cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății - fără a avea mandatul Senatului universității și fără a informa ulterior atât Senatul cât și Biroul de Senat, plățile fiind efectuate într-un scop contrar universității și pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care universitatea a fost prejudiciată cu suma de 77.223.901.644 lei vechi, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 88,562% din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită;

- inculpatul **Alecu Ioan Niculae**, în calitate de rector al USAMV București, membru în Adunarea Generală a Acționarilor și invitat permanent în cadrul Consiliului de Administrație al SC Băneasa Investments S.A., nu a informat, în perioada 29.05.2003-04.12.2004, Senatul și Biroul de Senat ale USAMV București, cu privire la transferul sumelor de bani în cuantum de 77.223.901.644 lei vechi, aduse inițial de acționarul majoritar al SC Băneasa Investments S.A., societatea IBTC Ltd. cu titlu de aport la capitalul social, plățile fiind efectuate într-un scop contrar universității și pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care universitatea a fost prejudiciată cu suma de 77.223.901.644 lei vechi, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 88,562% din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită, încălcând dispozițiile art. 5.13, 6.9, 6.12 din Carta Universității;

- inculpatul **Popoviciu Aurel Gabriel**, în calitate de vicepreședinte al C.A. al SC Băneasa Investments SA, a dispus transferul în mai multe rânduri, în perioada 29.05.2003-04.12.2004 a sumelor de bani în cuantum de 77.223.901.644 lei ROL aduse inițial de acționarul majoritar IBTC Ltd. cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății, plățile fiind efectuate într-un scop contrar intereselor USAMV București creând aparența că acesta a vărsat cota sa de aport în numerar, modalitate în care a fost prejudiciată universitatea cu suma de 77.223.901.644 lei vechi, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 88,562% din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită;

- inculpatul **Bejenaru Andrei Mihai** a preconstituit încheierea unui contract de vânzare-cumpărare formal cu societatea Băneasa Investment S.A., la data de 25.10.2004,

având ca obiect vânzarea unui imobil situat în mun. București, strada Mendeleev, nr.7-15, pentru suma de 1.100.000 USD, imobil pe care îl cumpărase la rândul său de la ADS Miorița pentru 155.856 USD, suma pe care nu a achitat-o niciodată; a încasat suma de 1.100.000 USD de la Băneasa Investment S.A., din aportul în numerar adus de societatea IBTC Ltd; a transferat imediat sumele de bani către societățile în care societatea IBTC Ltd era acționar majoritar, modalitate în care a sprijinit activitatea infracțională a inculpaților Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan.

Faptele descrise în capitolul VII, partea I a rechizitoriului

- în calitate de rector al USAMV București, reprezentant al universității în cadrul AGA al S.C. Băneasa Investments S.A. inculpatul **Alecu Ioan Niculae**:

- a aprobat în ședința AGEA din data de 08.03.2003 efectuarea vărsământului în numerar, la capitalul social al societății în valoare de 1.646.117 USD, de către acționarul S.C. IBTC Ltd., în condițiile în care cunoștea că suma de 77.223.901.644 lei vechi a fost retrasă imediat în diverse forme de acționarul majoritar;

- a acceptat ca evaluarea terenului suprafață de 530.529,41 mp , aflat în domeniul public, aportat de USAMV București la capitalul social al SC Băneasa Investment SA, să se facă de o echipă de experți stabilită de inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel și apropiată acestuia din urmă, fără să pună în discuția Senatului acest aspect, în condițiile în care universitatea avea posibilitatea să facă această evaluare cu specialiști proprii sau să-și desemneze propriul expert, împrejurare care a permis subevaluarea terenului amintit, modalitate în care au fost încălcate dispozițiile art. art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității;

- a aprobat în ședința AGA din data de 10.11.2004 raportul de evaluare prin care suprafață de 530.529,41 mp a fost în realitate subevaluată cu suma de 1.610.605.178.016 lei vechi și aportarea terenului în suprafața anterior amintită, teren aflat în domeniul public, la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. prin subscrierea de acțiuni în valoare de 122.109.075.000 lei vechi, în condițiile în care valoarea reală a terenului era de 1.745.563.430.000 lei vechi, acesta fiind subevaluat cu suma de 1.610.605.178,16 lei vechi, modalitate în care universitatea a fost prejudiciată cu această din urmă sumă, prejudiciul reflectat și în cota de participare la capitalul social al societății anterior amintite;

- inculpatul **Diaconescu Ștefan**, în calitate de administrator în cadrul S.C. Băneasa Investment S.A., reprezentant al universității, a acceptat, în ședința C.A. din data de 25.10.2004, ca evaluarea terenului în suprafață de 530.529,41 mp aflat în domeniul public aportat de USAMV București la capitalul social al SC Băneasa Investment SA să se facă de o echipă de experți stabilită de inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel și apropiată acestuia din urmă, fără să pună în discuția Senatului, în condițiile în care universitatea avea posibilitatea să facă această evaluare cu specialiști proprii sau să-și desemneze propriul expert, împrejurare care a permis subevaluarea terenului mai sus amintit cu consecința producerii prejudiciului în sumă de 1.610.605.178.016 lei vechi, ca urmare a subevaluării terenului aportat de universitate, modalitate în care au fost încălcate dispozițiile art. art.5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității;

- inculpatul **Popoviciu Gabriel-Aurel**, care în calitate de vicepreședinte al C.A. al SC Băneasa Investment SA:

-în înțelegere cu inculpatul Alecu Ioan Niculae, a propus în ședința C.A din data de 29.09.2003 participarea USAMV București la majorarea capitalului social al acestei societăți cu aportul în natură, constând în dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 530.529,41 mp teren aflat în domeniul public; a condus ședința AGEA din data de 08.10.2003 în care în înțelegere cu Alecu Ioan Niculae a fost aprobată majorarea capitalului social al S.C. Băneasa Investment S.A. cu aportul în natură constând în dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 530.529,41 mp teren aflat în domeniul public; a numit în vederea evaluării terenului experți tehnici cu care se afla în relații de apropiere; a condus ședința AGEA din data de 10.11.2004 prin care a fost aprobată expertiza tehnică asupra terenului în suprafață de 530.529,41 mp, despre care cunoștea că valoarea terenului a fost subevaluată, modalități faptice în care a sprijinit activitatea infracțională a inculpatului Alecu Ioan Nicolae,

creând condiții de formă și fond pentru a transfera terenul din domeniul public în patrimoniul S.C. Băneasa Investment S.A., modalitățile în care l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae la săvârșirea infracțiunii anterior descrisă.

- a dispus transferul în mai multe rânduri, în perioada 10.11.2004-15.11.2004, a sumelor de bani în cuantum de 10.939.180.265 lei vechi aduse inițial de acționarul majoritar IBTC Ltd. cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății, plățile fiind efectuate într-un scop contrar intereselor societății și pentru a favoriza acționarul majoritar, creând aparența că acesta a vărsat cota sa de aport în numerar, modalitate în care a fost prejudiciată universitatea cu suma anterior menționată, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 89,6845 % din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită;

- inculpatul **Diaconescu Ștefan**, în calitate de administrator al S.C. Băneasa Investment S.A. București reprezentând interesele universității în cadrul Consiliului de Administrație, a fost de acord și a dispus transferul în mai multe rânduri, în perioada 10.11.2004-15.11.2004, a sumelor de bani în cuantum 10.939.180.265 lei vechi aduse inițial de acționarul majoritar IBTC Ltd. cu titlu de aport în numerar la capitalul social al societății fără a avea mandatul Senatului universității și fără a informa ulterior atât Senatul cât și Biroul de Senat, plăți efectuate într-un scop contrar universității și pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care a fost prejudiciat cu suma de 10.939.180.265 lei vechi, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 89,6845 % din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită;

- inculpatul **Alecu Ioan Niculae** în calitate de rector al USAMV București, membru în Adunarea Generală a Acționarilor și invitat permanent în cadrul Consiliului de Administrație al S.C. Băneasa Investments S.A., nu a informat în perioada 29.05.2003-04.12.2004 Senatul și Biroul de Senat ale USAMV București cu privire la transferul sumelor de bani în cuantum de 77.223.901.644 lei vechi, aduse inițial de acționarul majoritar al S.C. Băneasa Investments S.A., societatea IBTC Ltd. cu titlu de aport la capitalul social, plățile fiind efectuate într-un scop contrar celui al universității și pentru a crea aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care a fost prejudiciată universitatea cu suma de 10.939.180.265 lei vechi, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 89,6845% din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită, încălcând dispozițiile art.5.13, 6.9, 6.12 din Carta Universității.

Faptele descrise în capitolul II, partea a-II-a a rechizitoriului

- inculpatul **Popoviciu Aurel Gabriel** a remis, la data de 24.12.2008, prin intermediul inculpatului Pitcovici Petru Daniel, martorului denunțator Motoc Ion, ca o primă tranșă, o sticlă de whisky „J.B. Rose” de 3 litri; o sticlă de plastic de 2 litri conținând palincă, pentru ca acesta să nu efectueze actele premergătoare începerii urmăririi penale în dosarul de urmărire penală 206/P/2006, care îl viza pe inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, potrivit măsurilor dispuse de procuror prin Ordonanța de delegare din data de 26.11.2008 și pentru a da o soluție de neîncepere a urmăririi penale în cauza în care era cercetat atât el cât și inculpatul Alecu Ioan Niculae; a promis aceluiași denunțator, la data de 15.01.2009, prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel - șeful D.G.I.P.I- o funcție în cadrul acestei instituții; a promis, în mod direct, la data de 27.01.2009, aceeași funcție și sprijin în activitatea profesională în viitor,

- inculpatul **Pitcovici Petru Daniel** a remis martorului denunțator Motoc Ion, la data de 24.12.2008 ca o primă tranșă, o sticlă de whisky „J.B. Rose”, de 3 litri, ambalată și o sticlă de plastic de 2 litri conținând palincă pentru ca acesta să nu efectueze actele premergătoare începerii urmăririi penale, în dosarul de urmărire penală nr.206/P/2006, care îl viza pe inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, potrivit măsurilor dispuse de procurorul de caz prin Ordonanța de delegare din data de 26.11.2008 și pentru a obține o soluție de neîncepere a urmăririi penale față de acesta din urmă, dosar în care inculpatul Popoviciu era cercetat;

- în contextul efectuării actelor premergătoare în dosarul 206/P/2006, în cursul lunii decembrie 2009 inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a ajutat pe inculpații Popoviciu Aurel Gabriel și Alecu Ioan Niculae, cercetați în dosarul anterior amintit, facilitându-le obținerea unei soluții de neîncepere a urmăririi penale în cauza anterioară amintită,

- inculpatul **Șerban Ilie Cornel**, în calitate de director general al D.G.I.P.I. , a promis, la data de 15.01.2009, martorului denunțator Motoc Ion o funcție în cadrul direcției anterior amintite, drept recompensă primită de la inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel pentru a nu efectua actele premergătoare în dosarul de urmărire penală 206/P/2006, potrivit măsurilor dispuse de procuror prin Ordonanța de delegare și pentru a obține o soluție de neîncepere a urmăririi penale față de acesta din urmă, care îl viza,

- în calitate de director general al D.G.I.P.I., inculpatul Șerban Ilie Cornel, în contextul efectuării actelor premergătoare în dosarul 206/P/2006, i-a ajutat în cursul lunilor decembrie 2008, ianuarie-februarie 2009, pe inculpații Popoviciu Aurel Gabriel și Alecu Ioan Niculae, cercetați în dosarul anterior amintit, facilitându-le obținerea unei soluții de neîncepere a urmăririi penale în acel dosar.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția I Penală la data de 20.12.2012, inițial sub nr. **9577/2/2012**, dosar ce a fost soluționat în primă instanță doar sub aspectul laturii penale - prin condamnarea tuturor celor 11 inculpați la pedepse cu închisoarea - **prin sentința penală nr.115/F din 23.06.2016, astfel cum a fost modificată și rămasă definitivă prin decizia penală nr. 266/A din 02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție**. Prin aceeași sentință, **latura civilă a procesului penal a fost lăsată nesoluționată**, în temeiul disp. art. 25 alin. 5 Cod procedură penală rap. la art. 397 alin. 5 Cod procedură penală fiind **disjunsă cauza sub acest aspect**.

Totodată, în temeiul disp. art. 108 în referire la art. 112 Cod penal, s-a dispus confiscarea în folosul statului a următoarelor bunuri: o sticlă cu whisky JB ROSE de 3 litri, ambalată, o sticlă de plastic de 2 litri cu palincă, un calendar pe anul 2009 inscripționat Energy Holding, o agenda anul 2009, un pix, un calendar de birou, o bricheta de culoare albastră, toate inscripționate Energy Holding și un tricou de culoare verde inscripționat Power Comes White Responsibility.

În cauză au fost **menținute măsurile asigurătorii** dispuse prin ordonanța procurorului din data de 17 iulie 2012, de instituire a sechestrului asigurător pe bunurile imobile aparținând inculpaților Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel-Aurel, Diaconescu Ștefan, Bejenaru Andrei Mihai, Toader Gabriel-Răzvan, Minea Lizeta și Petruțian Gheorghe (fila 581 rechizitoriu).

Ca urmare a disjungerii, **latura civilă** a cauzei a fost soluționată, în fond, prin **sentința penală nr. 267/F din data de 28 decembrie 2018**, pronunțată în dosarul nr.4445/2/2016, sentință care prin decizia penală nr.145/A din data de 12.06.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală, dată în dosarul nr.46/1/2020 a fost desființată cu trimitere spre rejudecare la aceeași instanță, urmare admiterii apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, de inculpații Diaconescu Ștefan, Petruțian Gheorghe, Popoviciu Gabriel-Aurel, Luican Ion Mihai Florin, Alecu Ioan-Niculae, Toader Gabriel Răzvan, Bejenaru Andrei-Mihai, Minea Lizeta, de părțile civile Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, de părțile responsabile civilmente S.C. Băneasa Rezidential S.R.L., S.C. Băneasa Business and Technology Park S.A., S.C. Băneasa Investments S.A., precum și de părțile interesate Ikea România SA, BRD Groupe Societe Generale S.A., Carrefour România S.A., Unicredit Bank S.A., Alpha Bank România S.A., NBG Bank Malta Limited, Societe Generale, Unicredit SPA Italia și Domus-Mex S.R.L.

Prin aceeași decizie, în apel au fost desființate formele de executare a măsurilor asigurătorii luate prin sentința penală atacată. Totodată, instanța de apel a respins, ca

nefondate, cererile de ridicare a măsurilor asigurătorii, instituite în cursul urmăririi penale în dosarul nr.206/P/2006, pe care le-a menținut.

În primă instanță, prin **sentința penală nr. 267/F din data de 28 decembrie 2018**, pronunțată în dosarul nr. 4445/2/2016, Curtea de Apel a admis acțiunea civilă exercitată de Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice; a constatat că imobilul compus din teren, în suprafață de 224,6 hectare și construcții, situat în șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, București (nr. cadastral 4506, cu următoarele vecinătăți: la Est - comuna Pipera, la Sud – Aeroportul Băneasa și Aeroclubul Român, la Vest – D.N.1, la Nord – Bd. Privighetorilor și a construcțiilor existente – clădire, plus anexe – sediul Biroului Notarului Public „Bănescu Ioana”) este proprietatea publică a Statului Român, a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților și a obligat pe inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel, Alecu Ioan-Niculae, Bejenaru Andrei-Mihai și Diaconescu Ștefan, în solidar cu părțile responsabile civilmente - S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A. și S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L., la restituirea imobilului teren în suprafață de 224,6 hectare, precum și a contravalorii construcțiilor demolate și existente inițial pe terenul în cauză, în sumă de 1.418.646,6 lei cu titlu de despăgubiri civile și dobânzile legale aferente acestei sume, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la achitarea integrală a debitului către partea civilă Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, dispunând în acest sens și înființarea unei poprii asigurătorii asupra conturilor aparținând acestora. Deopotrivă, s-a constatat nulitatea absolută a tuturor actelor încheiate cu privire la imobilul compus din teren și construcții, situat în șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, București, număr cadastral 4506 și s-a dispus desființarea totală a înscrisurilor care au dus la prejudicierea Statului Român, prin aportarea în natură a terenului în suprafață de 224,6 hectare, la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A.

Totodată, a fost menținut sechestrul asigurător instituit prin ordonanța din 23 august 2012 dispusă în dosarul nr. 206/P/2006 al Direcției Naționale Anticorupție și extinderea acestei măsuri asupra tuturor bunurilor mobile și imobile, aparținând inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel, Bejenaru Andrei-Mihai, Alecu Ioan-Niculae, Diaconescu Ștefan și părților responsabile civilmente S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A. și S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L.

În cel de-al doilea ciclu procesual, urmare a trimiterii spre rejudecare a cauzei ce a format obiectul dosarului nr. 4445/2/2016, pe rolul Curții de Apel București a fost înregistrat dosarul nr. 46/1/2020 având ca obiect rejudecarea laturii civile a cauzei disjunctă din dosarul penal nr.9577/2/2012, cu prim termen de judecată în data de 25.09.2020.

Prin **încheierea din 26 mai 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 8709/2/2022 (3897/2022)**, rămasă definitivă prin decizia penală nr.465 din data de 20.06.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală, ca urmare a respingerii contestației formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, a fost admisă, în baza art. 459 alin. 7 C.p.p coroborat cu art. 453 alin.1 lit. a C.p.p., în principiu, cererea de revizuire formulată de petentul-condamnat Popoviciu Gabriel Aurel împotriva sentinței penale nr.115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr.9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr.266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; s-a dispus rejudecarea cauzei în fond și, în baza art. 43 alin. (1) rap. art. 26 din Codul de procedură penală, trimiterea cauzei la completul C4 Fond al Secției I Penale a Curții de Apel București, în vederea discutării reunirii laturii penale cu latura civilă a dosarului nr. 46/1/2020, cu termen la data de 30.06.2023.

Totodată, în baza art. 460 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost suspendată executarea sentinței penale nr.115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr.9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr.266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Instanța investită cu revizuirea dosarului nr. 9577/2/2012 (în care a fost rezolvată latura penală a cauzei în fond și apel) a reținut, în esență, că înscrisurile invocate în apărare de

petentul condamnat Popoviciu Gabriel Aurel și descoperite ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, au constituit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei de natură a dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare.

Astfel, Curtea a reținut că toată construcția infrafracțională a abuzului în serviciu, respectiv a complicității, a fost clădită pe reținerea unui regim juridic de bun aflat în proprietatea publică a statului a terenului Fermei Băneasa, nesusceptibil de apropiere privată cu toate caracterele aferente unui drept de proprietate publică (inalienabilitate, imprescriptibilitate, insesizabilitate, reținute drept fapte infrafracționale) instanța apreciind că prin noile fapte și împrejurări invocate de revizuent și preexistente hotărârii pronunțate și care nu au putut fi cunoscute de către instanță, însă aflate în legătură de indivizibilitate cu cele pentru care revizuentul a fost condamnat, a dovedit, cel puțin aparent, netemeinicia hotărârii, respectiv că, în realitate, acest imobil s-a aflat în proprietatea U.S.A.M.V. București.

În acest sens, instanța de revizuire a avut în vedere procesul-verbal de predare-primire din data de 28.06.1920, din care a rezultat că terenul arabil în suprafață de 301,40 ha. situat la nord de satul Băneasa și în dreapta Șoselei București-Ploiești, expropriat din moșia Băneasa (aparținând Dnei Maria Bibescu - contesa de Montesquieu) și primit de Casa Centrală a Cooperăției și Împroprietării - Direcția Cadastrului a fost predat Școlii Centrale de Agricultură de la Herăstrău; Legea nr. 274/02.08.1929 pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, care prin art. I a transformat Școala Superioară de Agricultură de la Herăstrău și Academia de Agricultură de la Cluj în Academii de Înalte Studii Agronomice, reținându-se totodată că dispozițiile art. 25 alin.1 din actul normativ antereferit constituie titlul legal ce consacră, mai presus de orice dubiu, dreptul deplin de proprietate al actualei USAMV București asupra întregului inventar, clădiri și terenuri, existente la data promulgării legii în folosința școlii de agricultură de la Herăstrău, inclusiv Ferma experimentală Băneasa - expres menționată la art. 14 lit. b) din această lege, precum și asupra viitoarelor înzestrări ce urmau a fi afectate celor două academii agricole, nou înființate în temeiul dispozițiilor acestei legi. Totodată, în acord cu cele expuse de revizuent, Curtea a reținut că actuala USAMV Cluj-Napoca (fosta Academie de Înalte Studii Agronomice Cluj) a păstrat în proprietate privată terenurile astfel atribuite, astfel cum rezultă și din conținutul listei cu baza materială-terenuri aliate în proprietatea USAMV Cluj-Napoca și al extrasului de Carte Funciară nr.327855/16.08.2022 pentru terenul de 16.97 ha proprietatea Stațiunii de Cercetări Horticole (SCH) Cluj Napoca din cadrul U.Ș.A.M.V. Cluj-Napoca, cu care s-a făcut un schimb cu Consiliul Județean Cluj, în vederea construirii unui spital și aprobarea acestui schimb în ședința Senatului Universității din 24.03.2020. În revizuire, Curtea a avut în vedere și dispozițiile Legii nr. 386 din 23.05.1942, republicată în Monitorul Oficial nr.274/23.11.1943 care organiza sistemul de învățământ superior din România, Academia de Înalte Studii Agronomice de la București trecând în subordinea Politehnicii din București sub denumirea de Facultatea de Agronomie (art. 4) și prevedea la art. 151 pct. 7 abrogarea Înaltului Decret Regal nr. 2746/1929 și la art. 159 păstrarea în continuare a dreptului de proprietate asupra bunurilor deținute anterior de către Academii de Înalte Studii Agronomice și eliminarea interdicției de înstrăinare a bunurilor deținute de cele două Academii, noua formulare a art. 159 prevăzând că „*Facultățile de agronomie posedă în plină proprietate bunurile imobiliare de orice fel, cu inventarele respective cu care au fost înzestrate până în prezent sau cu care vor fi înzestrate în viitor*”, *împrejurări necunoscute de către instanțe, însă preexistente hotărârii atacate și care ar fi putut influența soluția procesului dacă ar fi fost cunoscute la momentul soluționării cauzei.*

Curtea a mai reținut că prin dispozițiile exprese ale art. 159 din Legea nr. 386 din 23.05.1942 s-a menținut nealterată deplina proprietate a tuturor bunurilor prezente, dar și viitoare ale facultăților de agronomie și a fost eliminată interdicția de înstrăinare a bunurilor aflate în proprietatea facultăților de agronomie, interdicție instituită inițial prin art.25 alin.2) din Legea nr.2746 de înființare a Academiiilor de Înalte Studii Agronomice din 1929.

Decretul nr. 266/25.09.1948 a organizat Ministerul Învățământului Public și a stabilit prin art. 51 că "*Bunurile mobile și imobile folosite cu orice titlu de instituțiile școlare de orice*

grad și categorie, precum și ale oricăror instituții culturale și științifice administrate sau dependente de Ministerul învățământului Public, sunt proprietatea Statului și sunt date în folosința Ministerului învățământului Public", naționalizând, practic, inclusiv terenul Fermei Băneasa, aspect consemnat în cele două hotărâri.

Cu toate acestea, la capitolul „Dispoziții finale și tranzitorii”, la art. 51 se prevede (...) că *mutațiile privind dreptul de proprietate și folosință vor fi făcute de instanțele competente la cererea Ministerului Învățământului Public.*

Din adresa BRP - 7650 - C din 06.12.2022, emisă de Ministerul Afacerilor Interne - Arhivele Naționale se reține că nu au fost identificate solicitări ale Ministerului Învățământului Public adresate instanțelor judecătorești privind transcrierea dreptului de proprietate/folosință asupra terenului situat în București, sector 1, Șoseaua București-Ploiești nr. 42-44.

În revizuire, Curtea a constatat, așadar, că acest înscris nou, invocat de revizuent, relevă aspecte de fapt și de drept necunoscute instanțelor judecătorești, aprecierea valorii probatorii impunându-se din perspectiva necesității susținerii situației premisă, anume dacă la data de 01.01.1990 terenul se afla în proprietatea USAMV București sau în proprietatea statului, pentru a se reține incidența art. 135 alin (4) din Constituție (la momentul de referință) – 136 alin. (3) republicată și art. 35 din Legea nr. 18/1991, republicată ori a dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 213/1998.

În completare, instanța de revizuire a avut în vedere cel de-al doilea element nou, respectiv că, așa cum rezultă din informarea publică a Ministerului Educației, cu ocazia întocmirii inventarelor, în conformitate cu art. 3 din H.G. nr. 1045/2000, în anexa la inventar nu a fost trecut imobilul teren în suprafață de 224, 6529 ha, situat în Șoseaua București-Ploiești nr. 42-44, sect. 1, întrucât, conform prevederilor art. 166 din Legea nr. 84/1995, „*universității i s-a conferit dreptul de proprietate asupra acestui imobil care făcea parte din baza materială încă din anul 1929, ca urmare a Decretului Regal dat de Regele Mihai I, odată cu promulgarea Legii de Înființare a Academiei de Înalte Studii Agronomice.*” Mai mult, se arată că necuprinderea în anexă a avut la bază prevederile art. 654 din vechiul Cod civil, în vigoare la data adoptării Legii nr. 84/1995, potrivit căruia „*legea este unul din modurile de dobândire a dreptului de proprietate*”, precum și dispozițiile art. 135 din Constituție, înainte de republicare, privind ocrotirea proprietății.

Curtea a notat că necunoașterea faptelor sau împrejurărilor de către instanță nu trebuie înțeleasă în mod absolut, în sensul că despre faptele sau împrejurările respective nu s-a amintit nimic în actele și lucrările dosarului, ci în sensul că ele nu au putut fi luate în considerare la soluționarea cauzei din lipsa posibilității dovedirii lor (*ICCJ Secția penală, decizia nr. 953 din 10 martie 2006*).

În altă ordine de idei, fără a antama fondul cauzei, a apreciat că această situație nou apărută în calea de atac a revizuirii, este aptă de a conduce la o nouă evaluare a situației juridice a terenului Fermei Băneasa, în suprafață de 226,61 ha sub aspectul titularului dreptului de proprietate și reglementarilor legale relevante.

Referitor la infracțiunea de **dare de mită**, instanța de revizuire a constatat că faptele noi, invocate de petent, sunt de natură a influența stabilirea situației de fapt și a vinovăției condamnatului, în sensul că acestea nu susțin o participație a revizuentului la comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat (sens în care a avut în vedere sentința penală nr.118/F din 11.06.2021 a C.A.B., Secția I Penală, dată în dosarul nr.5476/2/2020*, rămasă definitivă la Î.C.C.J. prin decizia nr. 291/A din 02.12.2021 pronunțată în dosarul nr.1999/1/2021, declarația notarială dată la 06.12.2022 de numitul Șerban Ilie Cornel, fost inculpat condamnat în aceeași cauză, coroborată cu alte aspecte rezultate din dosarul cauzei).

Totodată, instanța a reținut că cele două infracțiuni pentru care revizuentul a fost trimis în judecată și condamnat se află într-o strânsă și indisolubilă legătură, astfel că se impune admiterea în principiu a cererii de revizuire pentru ambele infracțiuni pentru care petentul a fost condamnat.

În fine, fără a antama fondul cauzei, Curtea a apreciat că menținerea executării sentinței penale nr.115/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr. 266/A/ din 02.08.2017 a I.C.C.J. presupune riscul punerii în executare a unei pedepse privative de libertate potrivit unei hotărâri ce poate fi anulată în calea extraordinară de atac a revizuirii, admisă în principiu.

Având în vedere că presupusele fapte ar fi fost săvârșite în anul 2004, respectiv 2009, prin raportare la dreptul la un proces echitabil de care se bucură revizuentul, și la hotărârea pronunțată de The High Court of Justice din Marea Britanie, care, la data de 11.06.2021, prin decizia [2021] EWHC 1584, în dosarul CO/2793/2019, a refuzat să pună în executare mandatul european de arestare emis în România pe numele revizuentului, Curtea a apreciat că nu se impune ca petentul-condamnat Popoviciu Gabriel Aurel să respecte vreuna dintre obligațiile prevăzute de art.215 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală.

La termenul de judecată din data de **30.06.2023** (acordat în dosarul nr. 46/1/2020), ulterior punerii în discuția părților a reunirii laturii penale (obiect al dosarului penal nr.8709/2/2022*) la latura civilă (obiect al dosarului nr.46/1/2020), Curtea de Apel a dispus, în temeiul art. 44 C.p.p., **reunirea laturii penale a cauzei ce formează obiectul dosarului penal nr. 8709/2/2022* la latura civilă a cauzei ce formează obiectul dosarului nr. 46/1/2020** în vederea soluționării unitare a cauzei.

Prin încheierea din **16.10.2023** pronunțată în dosarul nr.46/1/2020, Curtea a fixat cadrul procesual al cauzei stabilind că la judecată participă, deopotrivă, inculpații, părțile vătămate, părțile civile, părțile responsabile civilmente, precum și persoanele interesate.

Prin încheierea din **04.01.2024**, Curtea a încuviințat pentru inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel proba cu înscrisuri, respectiv adresa nr. BRP – 7650 – C din data de 6 decembrie 2022 emisă de Ministerul Afacerilor Interne - Arhivele Naționale, răspunsurile Ministerului Finanțelor, ale Ministerului Educației din data de 18.10.2022, 28.10.2022, ale Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale emise în urma solicitărilor de informații formulate de Cotidianul Național, sentința penală nr.118/F/11.06.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I Penală în dosarul nr.5476/2/20202*, declarațiile notariale date de Tilincă Petre Daniel, Ticu Elena, Șpan Remus Vasile, precum și facturile fiscale și anexele acestora având ca obiect achiziționarea produselor remise cu titlu de mită, declarația notarială a numitului Șerban Ilie Cornel, decizia (2021) EWHC 1584 din data de 11.06.2021 pronunțată de The Hight Court of Justice din Marea Britanie în dosarul CO/2793/2019. A încuviințat, de asemenea, proba cu audierea numitului Pitcovici Petru Daniel și proba cu martorul Șerban Ilie Cornel. Pentru persoanele interesate a încuviințat proba cu înscrisuri, respectiv contractele care fac dovada drepturilor existente în patrimoniul persoanelor interesate și extrasele de carte funciară. Au fost respinse celelalte cereri de probatorii ca nefiind legale, pertinente, concludente și utile soluționării cauzei.

Prin **încheierea din 04.01.2024 pronunțată în dosarul nr. 46/1/2020/a4**, Curtea a constatat **încetate de drept măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanța din 23.08.2012 emisă în dosarul de urmărire penală nr.206/P/2006** față de persoanele responsabile civilmente Băneasa Investments S.A., respectiv Băneasa Business & Technology Park S.A.

Prin **încheierea din 04.03.2024**, Curtea a dispus, în temeiul art. 462 alin. 2 C.p.p., **rejudecarea cauzei prin extindere cu privire la toate părțile**. Totodată, a autorizat execuția lucrărilor – amenajări exterioare – reconfigurare piațetă intrarea principală Food Court, reconfigurare piațetă intrarea principală Link Mall și reconfigurare piațeta laterală Băneasa Shopping City.

Prin **încheierea din 17.05.2024**, Curtea a admis, în temeiul disp. art.100 alin. 2 și 3 Cod proc. penală, cererile de probatorii astfel cum au fost solicitate de inculpați, respectiv proba cu înscrisurile existente la dosarul cauzei pentru inculpații Alecu Ioan-Nicolae și Diaconescu Ștefan, proba cu audierea martorilor Stoica Constantin-Marius și Motoc Ion pentru inculpatul Pictovici Petru-Daniel, proba cu audierea sa pentru inculpatul Șerban Ilie-

Cornel și proba cu înscrișuri medicale în circumstanțiere și audierea inculpatului Todiraș Ion pentru inculpata Minea Lizeta.

În stabilirea **situației de fapt, prin rechizitoriu** s-a arătat că **Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București** (U.S.A.M.V.București) – instituție de învățământ superior având ca scop formarea specialiștilor în domeniul agricol – a fost împrăștiată, încă de la înființarea sa (prin Decretul regal nr.2746/31.07.1929 publicat în Monitorul Oficial nr.169, partea I din 01.08.1929), cu teren agricol, astfel cum rezultă din Legea pentru înființarea Academii de Înalte Studii Agronomice unde se precizează că, *„terenurile și clădirile aferente Academii de Înalte Studii Agronomice nu se vor putea înstrăina nici în total nici în parte pentru oricare destinație”* (art.25 alin.2).

Legea nr. 386 (Decret Lege) publicată la 23.05.1942, privind organizarea învățământului superior, referindu-se la bunurile Academii de Înalte Studii Agronomice, la articolul 159, stabilește că *„Facultățile de agronomie posedă în plină proprietate bunurile imobile de orice fel cu inventarele respective cu care au fost înzestrate până în prezent sau cu care vor fi înzestrate pe viitor”*.

De-a lungul timpului, pentru a desemna această instituție de învățământ superior au fost utilizate mai multe denumiri Școala Superioară de la Herăstrău (1915); Academia de Înalte Studii Agronomice (1929); Facultatea de Agronomie – integrată Școlii Politehnice din București (1938); Institutul Agronomic București. Din anul 1952, până în anul 1989, Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu; din anul 1992, a primit titulatura de Universitatea de Științe Agronomice, iar din anul 1995, Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară București.

Prin Decretul nr. 266/1948, pentru organizarea Ministerului Învățământului Public au fost trecute în proprietatea statului, toate bunurile mobile și imobile folosite cu orice titlu de instituții școlare de orice grad și categorie. Astfel, potrivit art. 51 din decretul anterior amintit, *„bunurile mobile și imobile folosite cu orice titlu de instituțiile școlare de orice grad și categorie, precum și ale oricăror instituții culturale și științifice administrate sau dependente de Ministerul Învățământului Public, sunt proprietatea statului și sunt date în folosință Ministerului Învățământului Public*. La acel moment, terenurile deținute de USAMVB, respectiv terenurile de la sediul și din jurul universității, Ferma experimentală Băneasa, precum și via din comuna Pietroasele, jud. Buzău au intrat în proprietatea statului. Până în anul 1989, terenurile USAMV București au fost administrate în cadrul unor unități organizate potrivit regimului socialist al vremii, Întreprinderi agricole de stat (IAS), Stațiuni didactice experimentale, aflate în subordinea instituțiilor de învățământ Institutul Agronomic București, devenit ulterior - Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” București (denumiri pe care USAMV București le-a purtat în perioada respectivă).

După anul 1989, prin H.G. nr. 533/1991, privind reorganizarea unor stațiuni didactice experimentale din agricultură, ca regii autonome, au fost înființate Regiile autonome didactice experimentale având ca obiect de activitate potrivit art. 3: *„instruire teoretică și practică a studenților în corpuri didactice și exploatare zootehnice, ... desfășurare de activități de cercetare de către cadrele didactice și studenți.”* Prin această hotărâre a Guvernului, Stațiunea Didactică Experimentală Belciugatele a devenit Regia Autonomă Didactică Experimentală Belciugatele, preluându-i patrimoniul și terenul.

Prin H.G. nr. 123/1993 (privind organizarea și funcționarea stațiunilor didactice din structura instituțiilor de învățământ superior agricol), au fost înființate în structura instituțiilor de învățământ superior agricol, stațiuni didactice, urmare a reorganizării regiilor autonome didactice experimentale menționate. Toate suprafețele de teren prevăzute în anexa 2 a H.G. treceau în administrarea instituțiilor de învățământ superior agricol. Astfel, în administrarea Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară București au trecut un număr de 2.364,00 ha. de terenuri pentru stațiunea Belciugatele, din care 576,0 ha Ferma Moara Domnească. Tot prin această hotărâre (art. 5 alin. 1) treceau în administrarea institutului de învățământ superior agricol și construcțiile aferente acestor terenuri. Hotărârea de Guvern nr. 47/29.01.1999 a modificat și completat Hotărârea Guvernului nr. 123/1993 privind

organizarea și funcționarea stațiunilor didactice din structura instituțiilor de învățământ superior agricol. În primul rând, au fost modificate punctele 1, 2, 3 din anexa nr.2, intitulate „suprafețele de teren” care se preiau la înființarea de către stațiunile didactice în sensul că în loc de Stațiunea Didactică Belciugatele din care Ferma Moara Domnească, practic fiind schimbată denumirea stațiunii în Stațiunea Didactică Băneasa. De asemenea, Hotărârea de Guvern nr. 123/1993 se completează cu privire la construcțiile cu destinație de locuințe, pe care le califică drept locuințe de serviciu și pot fi folosite numai de angajații stațiunii didactice.

Astfel, prin H.G. nr. 123/1993, modificată prin H.G. nr. 47/1999, au fost înființate stațiunile didactice în structura instituțiilor de învățământ superior agricol însă terenurile și construcțiile aferente au fost date numai în administrarea acestor instituții de învățământ, nu au fost trecute în proprietatea acestora.

După apariția Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia și în aplicarea legii, Guvernul României a trecut în domeniul public terenurile care potrivit H.G. nr. 123/1993 se aflau în administrarea instituțiilor de învățământ superior.

În acest sens, prin H.G. nr. 517/1999, privind delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și trecerea terenurilor destinate producției aflate în administrarea institutelor de cercetare și producție agricolă în domeniul privat al statului, s-a stabilit că aparțin domeniului public al statului și terenurile proprietate de stat folosite de unitățile de învățământ cu profil agricol prevăzute în anexa a 2-a a hotărârii, unde la punctul 120 este enumerată Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară București cu suprafața de 217,04 ha. Ulterior, prin H.G. nr. 776/1999 a fost completată anexa a 2-a a H.G. nr. 517/1999, în sensul că, au fost trecute în domeniul public terenurile Universității Agronomice București pe fiecare fermă în parte, iar în ceea ce privește terenul de la Ferma Băneasa i-a fost mărită suprafața ce face parte din domeniul public de la 217,04 ha, cât a fost inițial, la 226,61 ha.

În raport cu cele arătate, prin rechizitoriul procurorului de caz a concluzionat că terenul în suprafață de 226,61 ha și construcțiile aferente fermei Băneasa fac parte din domeniului public al statului, fiind proprietatea acestuia în baza art. 35 din Legea nr. 18/1991, modificată, Constituției României, Legii nr.213/1998, Hotărârea Guvernului nr.517/1999 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.776/1999, act normativ care stabilește în concret atât suprafața din domeniul public, cât și unitatea de învățământ care o administrează: Ferma Băneasa din USAMV București; același drept de administrare existând și pentru construcțiile edificate pe cele 226,61 ha (Hotărârea Guvernului nr.123/1993 modificată; Hotărârea Guvernului nr.47/1999).

Cum terenul în suprafață de 226,61 ha împreună cu construcțiile aferente Fermei Băneasa au regimul juridic al bunurilor aflate în domeniul public al statului, acestora le sunt aplicabile normele juridice care reglementează domeniul public, respectiv sunt inalienabile, imprescriptibile și inesizabile, neputând fi astfel înstrăinate ci date doar în administrare, concesionate sau închiriate în condițiile legii. A mai arătat procurorul de caz că dreptul de administrare asupra terenurilor care fac parte din domeniul public nu este susceptibil de dezmembrare iar terenul în suprafața anterior amintită nu putea fi dat spre folosire unei alte entități, câtă vreme USAMV București avea doar un drept de administrare.

La data de 01.02.2000, inculpatul Alecu Ioan Niculae a fost numit rector al USAMV București, funcție pe care a ocupat-o până la data de 23.04.2008. Ulterior numirii sale în această funcție, inculpatul Alecu Ioan Niculae, în calitatea anterior amintită, a avut mai multe întâlniri informale cu membrii ai senatului universității cărora le-a propus asocierea USAMV București cu parteneri privați, sens în care a invocat existența unui cadru legal referindu-se la Hotărârea Guvernului nr. 123/1993 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.47/1999 prin care a fost introdus art. 5¹ potrivit căruia „*Stațiunile didactice prin intermediul instituțiilor de învățământ agricol, se pot asocia cu parteneri români sau străini pentru desfășurarea de activități de producție, industrializare, comercializare, prestări de servicii, cercetare*

științifică și consultanță în domeniul lor de activitate”. La acest moment procurorul de caz reține faptul că stațiunea didactică din cadrul USAMV București se putea asocia, însă activitățile care puteau face obiectul asocierii erau cele arătate chiar în actul normativ. S-a mai reținut faptul că deși au existat discuții informale cu membrii din Senatul universității, USAMV București nu a făcut o ofertă publică de asociere.

În acest context, procurorul de caz prezintă în mod exhaustiv cum folosind un comportament insidios, viclean, inculpatul Alecu Ioan Niculae – în calitate de rector al USAMV București – susținând interesele inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, i-a indus în eroare pe membrii Senatului USAMV București, atât în timpul ședințelor Biroului de Senat cât și în cadrul ședinței senatului USAMV București, prin aceea că, i-a determinat pe aceștia să voteze asocierea în participațiune cu inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel (asociere cu privire la care cei doi se înțeleseseră anterior, la începutul anului 2000, în ascuns, în sensul că cel dintâi fusese de acord cu propunerea celui de-al doilea de a acționa prin intermediul societății comerciale Log Trans SA respectiv a numitului Andrei Mihai; au stabilit procentele de participație în cadrul acestei asocieri, respectiv 49% din rezultatele financiare pentru universitate și 51% pentru societate, fără a fi împuternicit în acest sens de Senatul USAMV București sau de Biroul de Senat și fără a avea o evaluare asupra terenului și a bunurilor aferente acestora).

Astfel, inculpatul Alecu Ioan Niculae a susținut, în perioada 01.02.2000-12.04.2000, în cadrul ședințelor Biroului de Senat și ale Senatului USAMV București interesele inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, potrivit înțelegerii pe care a avut-o cu acesta în formele și în modalitățile expuse la capitolul II din Rechizitoriu iar nu interesele universității, folosind elemente de inducere în eroare, atât a membrilor Biroului de Senat, cât și a Senatului Universității, cărora le-a prezentat date neadevărate pentru a pune în practică înțelegerile ascunse pe care le avea cu inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, constând în aceea că:

-în ședința Biroului de Senat, din data de 06.02.2000, nu a fost de acord ca terenul aferent Fermei Băneasa să fie adus în aceeași asociere cu terenul aparținând Stațiunii Belciugatele păstrând Ferma Băneasa pentru inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel, potrivit înțelegerii ascunse pe care a avut-o cu acesta;

-în ședința din data de 10.03.2000 induce în eroare membrii Biroului de Senat, cărora le spune că în vederea asocierii trebuie realizată intabularea terenului la Cartea Funciară și face demersuri în acest sens, fapt neadevărat întrucât pentru realizarea asocierii nu era necesară intabularea terenului; în realitate inculpatul urmând obținerea, în condiții frauduloase, cu sprijinul inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel a titlului de proprietate;

-a convocat Senatul USAMV București la data de 29.03.2000 pentru a modifica Carta Universității, astfel încât universitatea să poată aporata dreptul de proprietate asupra terenului pe care-l deținea la momentul respectiv, în condițiile în care inculpatul Burloiu Gheorghe, juristul universității, i-a comunicat că trebuia să obținută o aprobare din partea Ministrului Învățământului;

-a introdus pe ordinea de zi a ședinței Senatului USAMV București din data de 29.03.2000 modificări la Carta Universității, modificările aduse constând în aceea că la capitolul „Autonomie” a fost introdus un paragraf cu următorul conținut: „participarea cu patrimoniul propriu la societățile comerciale” iar la capitolul „Competențe”: „*Senatul aprobă participarea cu patrimoniu la societăți*” precum și „*Biroul Senatului negociază participarea cu patrimoniu la societățile comerciale*”, inducând în eroare pe membrii Senatului USAMV București pe care i-a lăsat să creadă că vor fi beneficii majore în viitor;

-a prezentat membrilor Biroului de Senat din data de 07.04.2000 doar ofertele de asociere înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, în condițiile în care la celelalte oferte a făcut o referire sumară cu privire la denumirea societății și fără a face o prezentare în conținut și l-a prezentat pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ca fiind persoana care a sprijinit universitatea în obținerea titlului de proprietate;

-le-a spus membrilor Senatului că asocierea este una de durată, de cel puțin 10 ani; că nu va fi neglijată cercetarea, învățământul și că se vizează dezvoltarea acestora, contractul va

avea clauze asiguratorii; că orice întârziere a încheierii asocierii va duce la pierderea terenului; că investițiile S.C. Log Trans S.R.L. depășesc cu mult aportul cu terenul universității astfel încât este corectă proporția de 49% pentru USAMV București și 51% pentru societatea mai sus-amintită;

-a susținut în ședința Senatului din 11.04.2000 oferta îmbunătățită a S.C. Log Trans S.A. și a prezentat membrilor din acest organism faptul că, prin asocierea cu această societate universitatea își va păstra profilul didactic; că studenții își vor putea desfășura activitățile practice; că vor fi modificate tehnologiile ca efect al investițiilor;

-nu a supus atenției Senatului USAMV București, întrunit în ședința din 11.04.2000, decât ofertele înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel precizând în mod nereal că acestea au fost selectate de Biroul de Senat; ofertele inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel nu au fost prezentate în conținutul lor;

-a susținut în cadrul aceleiași ședințe a Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 că vor fi puse la dispoziția universității fonduri pentru cercetare, burse, dotări și modernizări așa cum sunt menționate în oferta S.C. Log Trans SRL; că vor fi mărite salariile; că întreaga activitate financiară va fi în grija S.C. Log Trans SRL;

-nu a informat în cadrul aceleiași ședințe de Senat că asocierea urma a fi reorganizată într-o societate comercială pe acțiuni în ipoteza în care, pe terenul Fermei Băneasa urma a fi eliberat titlul de proprietate;

-a făcut asocierea cu o societate care nu avea un obiect de activitate compatibil cu cel al universității și nu avea nici experiență în domeniu;

-a supus la vot încheierea contractului de asociere în participațiune în formula „*contractul se va încheia având în vedere prevederile din scrisorile de intenție*” fără ca Senatul USAMV București să cunoască conținutul acestor scrisori (oferte înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, dintre care una avea în vedere asocierea S.C. Log Trans S.R.L. cu Ferma Băneasa, iar cealaltă avea în vedere asocierea unei alte societăți controlate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, S.C. Universal Tehnologic Trading S.R.L., cu Ferma Moara Domnească și Belciugatele, ambele aflate în cadrul USAMV București), a obținut în urma votului, prin Hotărârea nr.4 din 11.04.2000 a Senatului USAMV București (pct.3), împuternicirea de a negocia și semna contractul de asociere în participațiune cu firmele menționate, în baza scrisorilor de intenție prezentate de acestea prin contract de asociere în participațiune cu posibilitatea transformării asociațiunii în societate comercială pe acțiuni; aspecte pe care inculpatul Alecu Ioan Nicolae le-a adus imediat, telefonic, la cunoștința inculpatului Popoviciu, prilej cu care cei doi au convenit ca respectivul contract să fie conceput de către juriștii inculpatului Popoviciu deși universitatea avea un jurist angajat;

- a transformat ofertele direct în contracte acceptând practic voința inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel;

-a menționat în Decizia Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 că termenii asocierii în participațiune au fost propuși de Senatul USAMV București în condițiile în care în fața membrilor Senatului USAMV București nici măcar nu s-a făcut referire la acest aspect ce a fost preluat direct din oferta societății Log Trans S.R.L.

Totodată, contractul de asociere în participațiune nr. 3440 din data de 12.04.2000 nu a fost conceput, întocmit, redactat de juristul universității la sediul USAMV București ci de alți juriști (personal din S.C. Log Trans S.R.L.), fiind semnat la doar o zi de la ședința Senatului USAMVB (hotărârea și decizia senatului fiind întocmite ambele în chiar ziua ședinței ce a avut loc la data de 11.04.2000). În vederea realizării asocierii în participațiune între USAMV București și SC Log Trans S.R.L., pentru încheierea contractului de asociere, inculpatul Alecu Ioan Nicolae, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, nu a adus la cunoștința contabilului șef și juristului universității și nu a supus analizei acestora: ofertele de asociere în participațiune, hotărârile Biroului și ale Senatului USAMV București. De asemenea, oferta inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel nu a fost prezentată spre analiză contabilului șef în vederea verificării din punct de vedere financiar-contabil. Cu toate acestea, fără o astfel de analiză cu ocazia prezentării ofertelor înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel în ședința Biroului

de Senat și Senatului USAMV București, inculpatul Alecu Ioan Niculae a susținut că „*investiția firmei depășește aportul nostru cu patrimoniul ...*” În lipsa evaluării ofertelor nu a fost stabilită contribuția reală a USAMB București în cadrul asocierii cu consecința stabilirii unui procent real în cadrul asocierii USAMV București. Procurorul de caz a mai arătat că inculpatul Alecu Ioan Niculae s-a opus, în cadrul ședinței de Senat, schimbării procentului de asociere în sensul inversării propunerii formulate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, astfel încât, USAMV București să dețină 51% cu motivarea că, societatea ce reprezenta interesele inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel are o contribuție mai mare. De asemenea, această hotărâre produce consecințe, atât de ordin material, dar și în ceea ce privește modalitatea în care se vor lua deciziile în cadrul asocierii în sensul că, se vor impune hotărârile inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel. O altă consecință a faptului că inculpatul Alecu Ioan Niculae, cu bună știință nu a supus avizării oficiului juridic a ofertei SC Log Trans S.R.L., a hotărârii Senatului precum și a contractului constă în aceea că, a fost acceptată ca și clauză în contract, transformarea asocierii în participațiune în societate comercială pe acțiuni, iar terenul era adus ca aport în natură într-o societate, fără să se explice membrilor din Biroul de Senat și din Senatul USAMV București care sunt consecințele juridice. Practic, susține procurorul, în această modalitate, terenul Fermei Băneasa în suprafață de 226,61 ha era scos din domeniul public și trecut în patrimoniul S.C. Log Trans S.R.L. Împrejurarea că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel era fiul profesorului Popoviciu Aurel, a fost folosită de inculpatul Alecu Ioan Niculae ca argument moral la încheierea contractului de asociere în participațiune; argumentul a avut menirea să arate membrilor de Senat că asocierea se face cu o persoană cunoscută, de încredere, însă fără a le face cunoscut conținutul înțelegerii pe care a avut-o cu acesta.

Prin această atitudine de inducere în eroare și de manipulare, procurorul concluzionează că inculpatul Alecu Ioan Nicolae nu a făcut altceva decât să transfere către Biroul de Senat al USAMVB și către Senat, responsabilitatea pentru propriile decizii luate în interesul inculpatului Popoviciu, potrivit celor convenite între cei doi la începutul anului 2000. De altfel, tot din acest motiv s-a folosit de Biroul de Senat și de Senatul USAMV București pentru a da aparență de legalitate și de respectare a regulamentelor universității în luarea deciziei de asociere. În realitate, inculpatul Alecu Ioan Niculae nu a făcut altceva decât să manipuleze membrii celor două organisme.

În data de 12.04.2000, în jurul orelor 21.00, Bejenaru Mihai Andrei în calitate de reprezentant al S.C. Log Trans S.R.L. s-a întâlnit cu inculpatul Alecu Ioan Niculae la sediul USAMV București, în biroul acestuia din urmă, unde au fost chemați și cei trei prorectori, Constantin Croitoru, Miclăuș Ion, Cepoi Nicolae, precum și Diaconescu Ștefan - secretar științific, Dobrescu Niculae - director general și Burloi Gheorghe – jurist, în calitate de reprezentanți ai USAMV București pentru a semna contractul de asociere în participațiune, înregistrat la unitatea de învățământ mai sus-amintită sub nr.3440/12.04.2000. Din partea SC Log Trans S.R.L. contractul a fost semnat de Bejenaru Mihai Andrei. După ce contractul de asociere în participațiune a fost semnat, în biroul inculpatului Alecu Ioan Niculae și-a făcut apariția inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel. În acest context, inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel i-a invitat pe cei prezenți, semnării contractului la un restaurant din București unde le-a oferit o masă. Nedu Elena, contabilul șef al USAMV București, nu a fost chemată de inculpatul Alecu Ioan Niculae în seara zilei de 12.04.2000 pentru a semna contractul în discuție, aceasta semnând contractul a doua zi, la data de 13.04.2000.

La încheierea contractului de asociere în participațiune nr.3440 din data de 12.04.2000, au fost invocate dispozițiile art.4¹ din HG nr. 47/1999, deși la acel moment S.C. Log Trans S.A. nu avea un obiect de activitate compatibil cu universitatea (obiectul de activitate al societății cu activități specifice agriculturii fiind completat abia în data de 13.04.2000), contractul fiind încheiat deci cu o societate fără experiență în domeniu, aspect neevidențiat de inculpatul Alecu membrilor din Senat în cadrul ședinței din 11.04.2000, acesta încălcând astfel dispozițiile art.4 și 4¹ din HG nr.123/1993 modificată prin HG nr.47/1999.

Potrivit art. 1.1 din contract, *obiectul asociațiunii în participațiune* consta în desfășurarea și dezvoltarea unor activități de producție și comerciale aferente patrimoniului USAMV București din cadrul Fermei Băneasa prin reamenajarea bazei materiale de exploatare agricolă existentă la momentul respectiv, dezvoltarea patrimoniului imobiliar prin noi investiții și exploatarea comercială a acestuia până la expirarea contractului de asociere în participațiune. Conform art. 1.2., asocierea putea desfășura orice alte activități prevăzute în obiectul de activitate al S.C. Log Trans S.R.L. destinate a majora veniturile obținute. Asocierea urma să evolueze în două direcții: una viza reorganizarea bazei materiale de exploatare agricolă existentă și cea de a doua dezvoltarea patrimoniului imobiliar prin noi investiții și exploatarea comercială a acestuia. Dispoziția prevăzută la art. 1.2., potrivit căreia asociațiunea va putea desfășura orice alte activități care erau prevăzute în obiectul de activitate al S.C. Log Trans S.R.L. se afla în vădită contradicție cu prevederile art. 4¹ din Hotărârea 123/1993, modificată prin HG 47/1999 care reglementează ca stațiunile didactice se pot asocia pentru a desfășura activități în domeniul lor de activitate. Potrivit art.1.3 și 1.4 din contract, asociațiunea se obliga să sprijine activitatea curentă a USAMV București prin finanțarea unor programe didactice și de cercetare referitoare la îmbunătățirea exploatațiilor agricole; USAMV București va avea acces liber la facilitățile dezvoltate prin contractul în discuție în ceea ce privește activitatea didactică și de cercetare însă numai în baza unor programe aprobate în prealabil de conducerea SC Log Trans S.A., care nu va putea refuza accesul studenților și a personalului didactic la facilitățile aflate în administrarea sa.

S.C. Log Trans S.A. nu avea obiectul de activitate specific universității și nici experiență în domeniu iar USAMV București își putea desfășura activitatea didactică și de cercetare numai în baza unor programe aprobate în prealabil de societatea anterior amintită. Ori, în fața senatului USAMV București, inculpatul Alecu Ioan-Nicolae a susținut că activitatea științifică și de cercetare va fi coordonată de USAMV București.

De asemenea, în oferta îmbunătățită înaintată de S.C. Log Trans S.A. la data de 10.04.2000, înregistrată la universitate sub nr.3368/10.04.2000 al cărui conținut a fost preluat în contractul de asociere, societatea propunea: *„profilul didactic al fermei va fi păstrat asigurându-se condiții propice pentru ca studenții să-și desfășoare activități practice și de cercetare.*

Cu toate acestea, în contractul de asociere S.C. Log Trans S.R.L. este cea care aprobă programele de cercetare și activitatea didactică pentru USAMV București, încălcând art.4 din HG 123/1993.

La punctul 1.5. din contract se menționa: *„părțile convin ca S.C. Log Trans S.R.L. va putea edifica pe terenurile aferente Fermei Băneasa bunuri imobile necesare realizării de noi venituri pe perioada executării contractului acestea urmând a fi transmise în proprietatea USAMV București la expirarea termenului prezentului contract de asociere în participațiune. Până la expirarea prezentului contract, bunurile imobile ce se vor edifica sunt proprietatea SC Log Trans S.R.L., USAMV București acordând acesteia un drept de suprafață până la expirarea termenului contractului”*.

Potrivit acestui text, pe terenurile aferente fermei Băneasa, numai S.C. Log Trans S.R.L. putea edifica bunuri imobile (construcții) iar acestea erau proprietatea societății până la expirarea contractului, societate care avea un drept de suprafață cu privire la terenul pe care urma să construiască.

Ori, în oferta îmbunătățită, pe care SC Log Trans S.R.L. a înaintat-o USAMV București și pe care inculpatul Alecu Ioan-Nicolae a susținut-o atât în fața Biroului de Senat, cât și a Senatului USAMV București în legătură cu acest aspect se menționează: *„.... Pe durata contractului asociațiunea va putea realiza bunuri imobile necesare dezvoltării activității și realizării de noi venituri, urmând ca la expirarea contractului atât bunurile aduse ca aport cât și cele realizate pe perioada contractului să rămână în deplină proprietate a USAMV București”*.

Diferența între ceea ce a oferit S.C. Log Trans S.R.L., ceea ce a susținut inculpatul Alecu Ioan-Nicolae în cadrul ședințelor Biroului de Senat și ale Senatului și prevederile din contract este redată în cele ce urmează.

Astfel, dacă în oferta SC Log Trans și în susținerile inculpatului Alecu Ioan-Nicolae se face referire la faptul că asociațiunea va realiza bunuri imobile, în contract s-a prevăzut că numai S.C. Log Trans S.A. va putea edifica pe terenurile aferente Fermei Băneasa.

La art. 2 contractul reglementează termenii asocierii iar la art.3, sediul social al acesteia.

În ceea ce privește gestiunea și controlul asociațiunii, în contract se stipulează că, vor fi ținute de S.C. Log Trans S.A., operațiunile contabile urmând a fi înregistrate în contabilitatea societății anterior amintite, ca operații distincte față de operațiunile curente.

USMAV București urma să desemneze cei 3 membri ai Comisiei de Cenzori, care asigurau controlul asociațiunii.

La art. 5 din contractul de asociațiune a fost reglementat aportul asociațiunii.

Astfel, potrivit prevederilor art. 5.1 aportul USAMV București în cadrul asocierii constă în dreptul la folosință până la expirarea contractului a bunurilor imobile oferite Fermei Băneasa, inclusiv terenul în suprafață de 226,61 ha (Anexa 1 a contractului); bunurile mobile, recolte și animale aflate în inventarul Fermei Băneasa (Anexa 2 a contractului); asigurarea temporară a furnizării de utilități, dreptul de suprafață pentru imobile ce se vor edifica pe terenurile aferente Fermei Băneasa S.A.

De cealaltă parte, aportul S.C. Log Trans S.A. la contractul de asociere constă în sumele ce vor fi transferate în contul asociațiunii pe perioada contractului pentru finanțarea activității actuale; atragerea de resurse financiare pentru dezvoltarea activității actuale și realizarea de noi venituri; dreptul de folosință asupra bunurilor care vor fi achiziționate în nume propriu pentru dezvoltarea activității Fermei Băneasa.

În legătură cu aportul adus de fiecare parte în asociere, în raportul de constatare financiar-contabil întocmit de specialiști din cadrul D.N.A. s-a reținut că aportul USAMV București s-a materializat imediat fie într-un drept de folosință fie în bunuri mobile, (recolte și animale), în dreptul de suprafață asupra imobilelor ce urmau a se edifica pe terenul Fermei Băneasa însă, în cazul asociatului majoritar SC Log Trans S.A., aporturile acestuia de natura resurselor financiare sau a unor drepturi erau aporturi viitoare, care nu se individualizau la momentul înființării asociațiunii (avea de adus), nefiind astfel fixate sume pentru investițiile la care s-a făcut referire în obiectul contractului. Suma fixată ca și contribuție minimă lunară nu se identifică cu participația societății, care se identifică cu 51%, oricum o asemenea sumă era percepută și prin redevență. Suma minimă garantată era obligație contractuală separată.

În raportul de constatare financiar-contabilă s-a reținut că: *„caracterul viitor al acestor aporturi ale SC Log Trans S.R.L. survine în contradicție cu obiectul fixat al asocierii în participațiune, obiect care, pentru a fi realizat și îndeplinit, presupunea pe lângă teren (aport al USAMV București) și resurse financiare absolut necesare pentru desfășurarea și dezvoltarea unor activități specifice Fermei Băneasa, reamenajarea exploatației agricole ori dezvoltarea patrimoniului imobiliar prin noi investiții”*.

În contractul de asociere, la capitolul intitulat „Aportul asociaților”, s-a prevăzut că predarea-primirea bunurilor se va face pe baza procesului-verbal semnat de ambele părți.

Așa fiind, USAMV București urma să predea, asociațiunii nou constituite, bunurile imobile aferente Fermei Băneasa, incluzând aici terenul în suprafață de 226,61 ha și construcțiile, bunurile mobile, recolte și animale aflate în inventarul Fermei Băneasa.

Pentru a stabili corect situația de fapt și modul insidios în care au acționat inculpații Alecu Ioan-Nicolae și Popoviciu Gabriel-Aurel, procurorul de caz arată că prevederile art. 5.5 din contractul de asociere în participațiune trebuie înțelese prin coroborarea acestora cu

prevederile art. 4 din contract (gestiunea și controlul asociațiunii), coroborare din care rezultă că inculpații au acționat în baza unui plan bine stabilit a cărui îndeplinire au urmărit-o pas cu pas și că au avut drept scop scoaterea bunurilor imobile (terenuri + construcții) aferente Fermei Băneasa din domeniul public al statului și plasarea acestora în cadrul S.C. Log Trans S.A., controlată de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, folosind drept paravan asocierea în participațiune. Un prim pas de alienare a bunurilor imobile aferente Fermei Băneasa a constat în predarea de către USAMV București a terenurilor și construcțiilor către asociațiune.

Potrivit art. 4.1. din contract, gestiunea și actele de administrare curentă ale asociațiunii vor fi asigurate de S.C. Log Trans S.A. iar operațiunile contabile privind asociațiunea vor fi înregistrate în contabilitatea S.C. Log Trans S.A. ca operațiuni distincte față de operațiile contabile curente.

Ca urmare a predării bunurilor de USAMV București către S.C. Log Trans S.A., precum și în baza prevederilor 4.1 din contract, terenurile și construcțiile aferente Fermei Băneasa nu numai că au fost trecute faptic în patrimoniul societății anterior amintite, dar au fost și evidențiate în contabilitatea acestei societăți încălcându-se astfel disp.art.18 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, potrivit căruia evidența contabilă și financiară care alcătuiește domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale se țin distinct în contabilitate potrivit normelor metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor și aprobate de Hotărârea Guvernului.

Practic, terenul în suprafață de 226,61 ha și construcțiile aferente Fermei Băneasa, au trecut atât faptic, cât și scriptic în patrimoniul acestei societăți.

Consecința juridică a acestui transfer a bunurilor din contabilitatea USAMV București în patrimoniul asociației, ulterior ajungând în patrimoniul societății Log Trans S.R.L., a fost aceea că la momentul în care bunurile din domeniul public au fost inventariate, acesta nu au mai fost raportate de USAMV București, ca făcând parte din domeniul public.

Potrivit art. 6 din contract, asociațiunea va fi administrată de un Consiliu de Administrație format din cinci persoane din care trei membri vor fi desemnați de S.C. Log Trans S.R.L., iar doi membri vor fi desemnați de USAMV București.

La art. 6 alin. 2 se prevede că *administrarea curentă a asociațiunii va fi asigurată de SC Log Trans S.R.L. care va putea lua orice decizii necesare desfășurării activității curente a asociațiunii și încheia orice acte juridice cu privire la patrimoniul asociațiunii, cu excepția vânzării bunurilor aduse ca aport de USAMV București.*

La art. 7 intitulat „Beneficii și pierderi”, la punctul 7.3 s-a prevăzut că, profitul de distribuit va fi egal cu profitul contabil net al exercițiului și se va determina de către S.C. Log Trans S.A.

Potrivit art. 6 și 7 din contract, S.C. Log Trans S.A. realiza administrarea curentă a achizițiilor desfășurate de asociațiune, putea încheia orice acte juridice cu privire la patrimoniul asociațiunii, inclusiv și asupra bunurilor USAMV București și tot societatea anterior amintită era cea care determina trimestrial profitul ce trebuia distribuit.

În Regulamentul de organizare și funcționare a Stațiunii Didactice Belciugatele (vechea denumire a Stațiunii Didactice Băneasa), care cuprinde și Ferma Băneasa, la capitolul VII, intitulat Bugetul și Administrarea acestuia, la art. 30 se prevede ca: *„Patrimoniul Stațiunii Didactice Belciugatele conform bilanțului contabil încheiat la 31 decembrie 1992 și preluat la data de 30 aprilie 1993 va fi evidențiat distinct în evidența contabilă a Universității de Științe Agronomice București”.*

În consecință, valoarea contabilă, fiscală, economică și juridică a bunurilor proprietate publică, care fac obiectul dreptului de administrare se evidențiază în mod distinct în patrimoniul instituției publice în cazul nostru USAMV București.

În exercitarea dreptului de administrare în legătură cu bunurile care fac parte din domeniul public al statului, bunurile proprietate publică se evidențiază distinct în patrimoniul instituției publice fiind inalienabile; bunurile proprietate publică vor fi evaluate și dimensionate extracontabil în baza normelor metodologice stabilite de Guvern; bunurile proprietate publică nu vor putea fi aduse ca aport la capitalul social al societăților comerciale; dreptul de administrare nu este susceptibil de dezmembrare; creditorii instituției publice nu vor putea cere executarea silită asupra bunurilor proprietate publică aflate în administrarea instituției (USAMV București), deci bunurile aflate în administrare sunt insesizabile.

Prin urmare, inculpatul Alecu Ioan-Nicolae, cu încălcarea dispozițiilor legale (Constituția României art. 136, alin. 4, art. 10 din Legea nr. 213/1998, art. 4 și 5 din HG nr.123/1993) a adus aport în cadrul asocierii în participațiune cu SC Log Trans S.R.L., dreptul de folosință a bunurilor imobile aferente Fermei Băneasa enumerate la Anexa 1 – deci și asupra terenului în suprafață de 226,61 ha precum și dreptul de superficie pentru imobilele ce se vor edifica pe terenurile aferente Fermei Băneasa. Aducând aport în cadrul asocierii în participațiune, dreptul de folosință asupra imobilelor aferente Fermei Băneasa (inclusiv asupra terenului în suprafață de 226,61 ha) precum și dreptul de superficie pentru imobilele ce se vor edifica pe terenurile aferente Fermei Băneasa, inculpatul Alecu Ioan-Nicolae, practic, a constituit aceste drepturi, care sunt dezmembrăminte ale dreptului de proprietate, în favoarea S.C. Log Trans S.A., mai exact în favoarea inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel. Practic, universitatea deși avea numai un drept de administrare asupra bunurilor imobile aferente Fermei Băneasa, inculpatul Alecu Ioan-Nicolae se comporta ca un adevărat titular al drepturilor de proprietate separând atributele componente ale dreptului de proprietate prin constituirea unui drept real de folosință în favoarea S.C. Log Trans S.R.L. asupra bunurilor imobile inclusiv terenuri ce aparțin Fermei Băneasa și prin constituirea unui drept de superficie pentru imobilele ce se vor edifica pe aceleași terenuri. Acest fapt rezultă din disp.art.6.2 ale contractului de asociere în participațiune.

Constituind dreptul de folosință și dreptul de superficie în favoarea S.C. Log Trans S.A. inculpatul Alecu Ioan-Nicolae a înlăptuit nici ceea ce titularul dreptului de proprietate publică (statul) nu putea să facă. Această împrejurare a fost apreciată ca fiind o dovadă în plus că inculpații Alecu și Popoviciu aveau motive serioase ca, redactarea, conceperea, contractului de asociere în participațiune să fie realizată de către acesta din urmă, fără participarea juristului USAMV București, lecturat și semnat în condiții improprii, de presiune (la orele 22.00-23.00), semnatarii contractului fiind astfel împiedicați să se edifice cu privire la conținutul clauzelor contractuale.

Potrivit prevederilor contractuale, asocierea în participațiune a fost încheiată pentru o perioadă de 49 de ani, termen care începea să curgă de la momentul semnării procesului-verbal de predare-primire a patrimoniului. De asemenea, cu titlu de excepție, dacă terenul aferent Fermei Băneasa trece în proprietatea USAMV București asocierea se dizolvă, universitatea fiind obligată să aducă bunurile aferente (terenuri + construcții) aport la capitalul social al celeilalte părți a contractului.

Condiția esențială pentru transformarea asocierii în participațiune în societate comercială pe acțiuni era aceea ca USAMV București să obțină titlu de proprietate pentru terenurile și clădirile aferente Fermei Băneasa. În ipoteza în care USAMV București nu dobânda proprietatea asupra terenurilor și clădirilor aferente Fermei Băneasa, asocierea nu se putea transforma în societate comercială pe acțiuni, în forma prevăzută în contract și pe cale de consecință inculpatul Alecu Ioan Nicolae nu putea să negocieze sau să semneze un astfel de contract.

Mandatul acordat inculpatului Alecu Ioan Nicolae prevedea posibilitatea negocierii și semnării unui contract de asociere în participațiune, limitele acestui mandat fiind bine

determinate în sensul că numai în cazul în care se clarifica situația juridică a patrimoniului aferent Fermei Băneasa, adică dacă terenul și construcțiile deveneau proprietatea USAMV București, asocierea se putea reorganiza în societate pe acțiuni.

S.C. Log Trans S.A. a fost înființată în anul 1992 prin aportul a trei asociați; *General Logistic Corp* cu sediul în New Jersey, SUA 32% din capitalul social, *Internațional Business & Trading Corporation Ltd*, cu sediul în Turks and Caicos Islands, British West Indies cu 51% din capitalul social și *Mărgineanu Cristina* cu 17% din capitalul social.

La începutul anului 2000, mai exact prin Hotărârea din data de 21.02.2000 a S.C. Log Trans S.R.L., Bejenaru Andrei Mihai a fost împuternicit să reprezinte societatea la Notarul Public și Registrul Comerțului în vederea rezolvării formalităților legale privind modificarea și completarea statutului societății semnând în numele asociaților și pentru aceștia. Ulterior, la data de 10.04.2000, prin Hotărârea Generală a Asociațiilor, S.C. Log Trans S.R.L. a hotărât completarea obiectului de activitate al societății cu activități care să facă posibilă asocierea cu USAMV București iar Bejenaru Andrei Mihai a fost numit în funcția de administrator. La data de 12.04.2000, a fost autentificat prin încheierea nr. 455 a Biroului Notarului Public Sandina Tabarana, actul adițional la statutul SC Log Trans S.R.L. în sensul hotărârii anterior amintite. De asemenea, la data de 14.04.2000, prin încheierea nr. 2014, judecătorul delegat la O.R.C. a admis cererea de înscriere în registrul comerțului a mențiunilor privind modificarea/ completarea actului constitutiv mai sus amintit, referitor la domeniul de activitate și persoane împuternicite.

În acest context, procurorul a subliniat că abia din data de 14.04.2000 Bejenaru Andrei Mihai devenea administrator al S.C. Log Trans S.R.L. și putea semna acte, în numele acestei societăți, opozabile terților astfel că la momentul încheierii contractului de asociere în participațiune între USAMV București și SC Log Trans S.R.L. - 12.04.2000 - Bejenaru Andrei Mihai nu avea calitatea de administrator al societății.

La data de 28.06.2000, Bejenaru Andrei Mihai a fost cooptat între acționarii S.C. Log Trans S.A. și tot la această dată societatea s-a transformat în societate pe acțiuni. La acest moment Bejenaru Andrei Mihai avea calitatea de acționar și administrator în cadrul S.C. Log Trans S.A. și era împuternicit să reprezinte atât interesul S.C. Internațional Business & Trading Corporation S.A. (acționar majoritar) și ale firmei General Logistic Corporation S.A. În baza acestor atribuții, Bejenaru Andrei Mihai a convocat Adunarea Generală a Acționarilor S.C. Log Trans S.A. iar la ședința ce a avut loc în data de 24.07.2000 și la care au participat toți acționarii societății, iar, ca invitat, USAMV București reprezentată de inculpatul Alecu Ioan Nicolae (care însă nu avea împuternicire nici de la Biroul de Senat și nici de la Senat să negocieze sau să semneze cooptarea universității în cadrul Log Trans SA), ordinea de zi a fost: cooptarea ca acționar în cadrul S.C. Log Trans S.A. a USAMV București prin emiterea de noi acțiuni ca urmare a majorării capitalului social al societății; majorarea capitalului social al societății cu aport în numerar și în natură; desemnarea unui expert care să efectueze evaluarea aportului USAMV București; modificarea denumirii societății. După cum s-a consemnat în procesul-verbal al A.G.A. semnat la rubrica acționari la punctele 1, 2, 4 de Bejenaru Andrei Mihai atât în numele său, cât și pentru SC Internațional Business & Trading Corporation S.A., respectiv General Logistic Corporation, precum și de inculpatul Alecu Ioan Nicolae la rubrica invitat ca reprezentant al USAMV București, în urma dezbaterilor, cu acordul de principiu al inculpatului Alecu Ioan Nicolae, cu unanimitate de voturi, A.G.A.-S.C. Log Trans S.A. a adoptat hotărârea de cooptare ca acționar a USAMV București prin emiterea de noi acțiuni ca efect al majorării capitalului social, astfel încât participația la capitalul social al USAMV București să fie de 49%.

Inculpatul Alecu Ioan Nicolae nu a informat Senatul USAMV București (organism decizional ce avea competența de a aproba participarea USAMV București cu patrimoniul la

societățile comerciale) și nici Biroul de Senat (organism executiv responsabil cu negocierea în vederea respectivei participări) în legătură cu hotărârea care a fost luată în ședința A.G.A. din data de 24.07.2000 (în sensul că terenul va fi aportat iar ceilalți coacționari vor dobândi drept asupra acestuia), deși în perioada respectivă au avut loc ședințe (Senatul întâlnindu-se în datele de 17.05., 31.05, 12.06 și 10.06.2000, iar Birou de Senat în datele de 17.07 și 01.08.2000) în cadrul acestor organisme.

Totodată, la acel moment situația juridică a terenului era departe de a fi rezolvată, ca și condiție de reorganizare a asocierii în societate comercială pe acțiuni, astfel cu era prevăzut în Hotărârea nr. 4 a Senatului USAMV din data de 11.04.2000.

Ca să creeze aparența că asocieria este una avantajoasă, profitabilă pentru universitate, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a făcut plata sumei de 5,5 miliarde lei (ROL) prin intermediul S.C. Log Trans S.R.L. și a inculpatului Bejenaru Andrei Mihai – în calitate de administrator în cadrul acestei societăți. Pe acest fond de motivare materială a angajaților universității, în ședințele de Senat din datele de 17 și 31.05.2000, inculpatul Alecu Ioan Niculae a evidențiat rezultatele avantajoase ale asocierii realizate între S.C. Log Trans și Universitate și a pledat pentru votarea modificărilor la Carta Universității.

În ședința Senatului USAMV București din data de 31.05.2000, invocându-se dispozițiile HG nr. 123/1993, a fost modificată Carta Universității, respectiv capitolul V, fiind votate următoarele propuneri paragraful 5.3.1. (Autonomia funcțională) – exercitarea dreptului de administrare și dispoziție, participă cu patrimoniul propriu la societățile comerciale asupra patrimoniului propriu (cu excepția vânzării; 5.3.2. (Autonomia didactică) – dreptul de a decide partea din patrimoniu afectate procesului instructiv-educativ; 5.3.4. (Autonomia financiară) – libertatea de a dispune cu excepția vânzării de patrimoniu care nu este afectat procesului instructiv-educativ în vederea obținerii de venituri proprii; 5.3.5. (Autonomia administrativă – administrarea și dispoziția asupra patrimoniului propriu cu excepția vânzării; 5.3.6. În plan juridic autonomia universitară constă în dreptul și autoritatea pe care le au Senatul și Biroul Senatului de a reprezenta universitatea atât în spațiul universitar cât și în afara lui, actele de dispoziție și de administrare urmând a fi semnate de rector în baza mandatului aprobat în prealabil de Senat; 5.7. Senatul (lit.o) aprobă participarea cu patrimoniul propriu la societățile comerciale; 5.11 (Biroul Senatului are următoarele competențe) lit.f – negociază participarea cu patrimoniul propriu la societățile comerciale.

Procurorul concluzionează că această prevedere din Carta Universității este în dezacord cu dispozițiile art. 4¹ și art. 5 din HG 123/1993, modificată prin H.G. 47/1999, Legea 213/1998, Constituția României, H.G. 517/1999, încălcarea dispozițiilor legale fiind posibilă, întrucât aceste modificări nu au avut viza Departamentului Juridic din cadrul Universității.

Urmare finalizării raportului de expertiză privind bunurile aduse în societate de către USAMV București, cu titlu de aport în natură la capitalul social (stabilit a fi întocmit cu prilejul ședinței A.G.A. a S.C. Log Trans S.A. din data de 24.07.2000), la data de 03.08.2000 a avut loc Adunarea Generală a Acționarilor ai S.C. Log Trans S.R.L. la care a participat USAMV București ca invitată, reprezentată de inculpatul Alecu Ioan Niculae, în calitate de rector. Lucrările ședinței A.G.A. au fost conduse de Bejenaru Andrei Mihai, iar ordinea de zi a ședinței a fost discutarea și aprobarea majorării capitalului social al societății Log Trans S.A. cu aportul în numerar și natură. Prin hotărârea A.G.A. a S.C. Log Trans S.A. din 03.08.2000, s-a stabilit cooptarea USAMV București între acționarii SC Log Trans S.A. și schimbarea denumirii societății din S.C. Log Trans S.A. în S.C. Băneasa Investments S.A.

În contradicție, atât cu prevederile hotărârii Senatului USAMV București, dar și cu cele contractuale, care stabileau condițiile în care asocieria se putea reorganiza în societate pe acțiuni, la data de 03.08.2000, în baza Hotărârii A.G.A. a S.C. Log Trans S.A. din aceeași zi, inculpatul Alecu Ioan Niculae, în calitate de reprezentant al USAMV București, a semnat

Actul adițional nr.707 din 03.08.2000 la Actul Constitutiv nr.876/28.06.2000 al S.C. Log Trans S.A..

Cum prin Hotărârea A.G.A. din data de 03.08.2000 a fost aportat terenul la o societate deja existentă, procurorul de caz reține că astfel a fost încălcată Hotărârea nr. 4/11.04.2000 prin care se stabilea că numai sub condiția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenului va avea loc reorganizarea asocierii în societate pe acțiuni. Totodată, subliniază că la data de 03.08.2000 când USAMV București a devenit acționar la S.C. Băneasa Investments S.A., universitatea nu dobândise dreptul de proprietate asupra terenurilor aferente Fermei Băneasa, așa cum se menționase în contractul de asociere ca și condiție de reorganizare a asociației în societate pe acțiuni și, mai mult decât atât, potrivit art.5 din HG 123/1993, modificat prin HG 47/1999 terenul și imobilele aflate pe aceasta se aflau în domeniul public și doar în administrarea USAMV București.

Astfel, procurorul de caz reține că au fost încălcate disp. art. 136 alin. 1, 3, 4 din Constituția României; art. 4 și 5 alin. 2 din H.G. 123/1999, modificată prin H.G. 47/1999; art. 3 alin.1 și 2; art.10 din Legea 213/1998.

Art.1 din actul adițional prevedea: „*Se cooptează ca acționar, prin majorare de capital, USAMV București, persoana juridică română, cu sediul în București, B-dul Mărăști nr. 59, sector 1, care înțelege prin prezenta să adere la actul constitutiv sus-menționat dobândind toate drepturile și asumându-și toate obligațiile prevăzute în aceasta, așa cum este completat prin prezentul act adițional*”.

Potrivit art. 2 din actul adițional, a fost modificată denumirea societății din S.C. Log Trans S.A. în S.C. „Băneasa Investments” S.A.

La art. 3 din actul adițional au fost menționate modificările care au intervenit la capitolul III, paragraful 3.1. din Actul constitutiv al SC Log Trans S.A. Astfel, pe fondul majorării de capital social de la 109.500.000 lei vechi la 202.557.776.000 lei vechi, structura acționariatului SC Băneasa Investments S.A. (fostă Log Trans) devine Internațional Business & Trading Corporation cu aport în numerar în valoare totală de 101.507.8000.000 lei vechi, reprezentând 50,11 % din capitalul social; USAMV București aport în natură în valoare de 101.048.276.000 ROL reprezentând 49,88 % din capitalul social, aport constituit din dreptul de folosință pe termen de 49 de ani a terenului intravilan în suprafață de 1.746.140.181 mp situat în municipiul București, șos. București-Ploiești și dreptul de proprietate asupra clădirilor situate în București, șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, identificate conform anexei la documentația aferentă numărului cadastral 4506 ce constituie Anexa II la actul adițional; General Logistics Corporation, aport în numerar în valoare de 800.000 lei vechi, reprezentând 0,00394% din capitalul social; Bejenaru Andrei Mihai – aport în numerar în valoare de 500.000 lei vechi, reprezentând 0,00202% din capitalul social; Neagu Olimpia – aport în numerar în valoare de 500.000 lei vechi, reprezentând 0,00202 din capitalul social și Sandolache Florina – aport în numerar în valoare de 500.000 lei vechi, reprezentând 0,00202% din capitalul social.

La art. 4 din actul adițional, au fost aduse completări la Cap. V, paragraful 5.1 al actului constitutiv al SC Băneasa Investments S.A., care reglementează administrarea societății. Potrivit actului adițional, societatea urma a fi administrată de un Consiliu de Administrație format din cinci persoane, respectiv: Bejenaru Andrei Mihai, Pârvu Mircea, Cernat Petre-Mihail, Alecu Ioan Niculae și Cepoiu Nicolae.

În cuprinsul art.8 din actul adițional sunt prevăzute completările la cap. IX al Actului constitutiv al SC „Băneasa Investments” S.A., intitulat „clauze speciale”, fiind introdus paragraful 9.4 cu următorul conținut: „9.4.1. USAMV București este de acord ca societatea să transmită dreptul de folosință al terenului către terțe persoane fizice sau juridice pe perioada în care acesta este adus ca aport la capitalul social al societății. 9.4.2. USAMV București

declară că terenurile și construcțiile pentru care s-a adus ca aport la capitalul social dreptul de folosință nu sunt afectate procesului instructiv-educativ, acesta putându-se desfășura pe terenul rămas fără a fi afectate planurile de învățământ. 9.4.3. USAMV București este de acord cu demolarea construcțiilor aduse ca aport în societate în cazul în care Adunarea Generală a Acționarilor va decide acest lucru. 9.4.4. USAMV București va desfășura toate activitățile aferente procesului instructiv-educativ pe terenul rămas. 9.4.5. USAMV București este de acord ca societatea sau terții care dobândesc dreptul de folosință de la societate să edifice construcții pe terenul a căror folosință este dobândită de societate în temeiul actului adițional. 9.4.6. USAMV București este de acord să acorde un drept de suprafață pe durata existenței construcțiilor în favoarea proprietarilor construcțiilor edificate pe terenul a căror folosință este dobândită de societate în temeiul actului adițional, drept de suprafață valabil ulterior expirării termenului pentru care folosința este acordată societății. 9.4.7. USAMV București se obligă să transfere ca aport la capitalul social dreptul de proprietate asupra terenului a căror folosință a fost transmisă în temeiul actului adițional. Transferul va fi efectuat prin majorare de capital social în termen de 30 de zile de la dobândirea dreptului de a-l înstrăina caz în care ceilalți acționari ai societății vor achita în numerar un număr de acțiuni necesare pentru a păstra procentele de participare anterioare majorării. Valoarea terenului va fi calculată în raport de sumele deja primite de USAMV București pentru folosință și de sumele investite de societate care au dus la majorarea valorii acestuia”.

Potrivit art. 9.4.10 din actul adițional, USAMV București se obliga să scoată din circuitul agricol terenurile a căror folosință a fost adusă ca aport și pentru care Adunarea Generală a Acționarilor a decis utilizarea lor pentru construcții civile în maxim 30 de zile de la comunicarea deciziei”.

Cu privire la terenul în suprafață de 1.746.140 mp a cărui folosință a fost transmisă societății, la art. 9.4.16 s-a reținut că acesta (terenul) a fost dobândit în proprietatea USAMV București în baza Decretului Regal 2746/1929, Legii 84/1995 și Legii 1/2000, fiind intabulat în Cartea funciară a Sectorului 1 București conform încheierii nr.4201/25.04.2000. De asemenea, în conținutul aceluiași articol, cu privire la terenul și clădirile aferente Fermei Băneasa, inculpatul Alecu Ioan Niculae a declarat în fața notarului că aceste bunuri nu sunt scoase din circuitul civil în baza vreunui act normativ de trecere în domeniul public și că, se află, în mod legal și continuu în proprietatea și folosința USAMV București de la data dobândirii până în prezent. Tot la art. 9.4.16 se menționează că: „*transmiterea proprietății construcțiilor respectiv a folosinței asupra terenului se realizează deplin drept astăzi data autentificării prezentului act adițional, fără a mai fi necesare formalități ulterioare*”.

Procurorul de caz arată că potrivit contractului de asociere în participațiune și hotărârii Senatului nr. 4/2000 asocierea se putea reorganiza în societate pe acțiuni ceea ce însemna constituirea unei societăți comerciale iar nu aportarea de către USAMVB a terenului la capitalul social al unei societăți deja existente - S.C. Log Trans S.R.L. – mandatul dat inculpatului Alecu Ioan Niculae prin hotărâre de Senatul universității fiind în sensul împuternicirii acestuia numai pentru a negocia și semna în formă finală contractul de asociere în participațiune, negocierea aducerii ca aport în natură a terenurilor și a clădirilor aferente Fermei Băneasa, la capitalul social al S.C. Log Trans S.A. implicând un alt mandat din partea Senatului USAMV București, așa cum rezultă din Carta universității.

În legătură cu subscrierea USAMV București la capitalul social al SC Log Trans S.R.L., inculpatul Alecu Ioan Niculae a motivat faptul că decizia a luat-o în baza hotărârii Senatului și a Biroului USAMV București din data de 07 și 11.04.2000, aspect precizat în împuternicirea 6908/02.08.2000, înscris potrivit căruia Alecu Ioan Niculae era împuternicit pentru a negocia și semna actele necesare participării USAMV București la majorarea capitalului S.C. Log Trans S.A., fiind mandatat să semneze orice acte necesare înființării

societății. În conținutul împuternicirii se menționează că mandatul a fost acordat inculpatului Alecu Ioan Niculae în baza deciziei Biroului de Senat din data de 07.04.2000 și a Senatului din data de 11.04.2000. Adresa nr. 6908/02.08.2000 a fost concepută și semnată doar de inculpatul Alecu Ioan Niculae în calitate de rector și Diaconescu Ștefan în calitate de secretar științific al Senatului.

Aportând dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140 mp la capitalul social al SC Log Trans S.A. devenită Băneasa Investments S.A., inculpatul Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan au încălcat disp. art. 3 alin.1 și 2; art. 20 din Legea nr. 213/1998; art. 4 alin. 2 din H.G. nr. 123/1999, Hotărârea nr. 4 a Senatului USAMV București din 11.02.2000.

Cum inculpatul Alecu Ioan Niculae nu a fost mandatat, nici de Senatul USAMV București și nici de Biroul de Senat să participe la ședința A.G.A. a SC Log Trans S.R.L. din data de 03.08.2000 pentru a negocia aportarea bunurilor aferente Fermei Băneasa la capitalul social al societății amintite și nici pentru a semna actul adițional la actul constitutiv al SC Log Trans S.R.L., autentificat sub nr.707/03.08.2000, inculpatul a încălcat dispozițiile Cartei Universității modificată chiar de el, respectiv dispozițiile 5.7. și 5.13 din Carta Universității.

Întrucât la data de 03.08.2000 bunurile în discuție se aflau în domeniul public al statului, terenul și construcțiile aferente nu deveniseră proprietatea USAMV București, universitatea nu putea dispune nici măcar cu aprobarea senatului de acestea, iar universitatea nici nu avea obligația să aducă bunurile aport în natură la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A.

Deși ofertele S.C. Log Trans S.R.L. din datele de 06 și 10.04.2000 și mandatul acordat (prin Hotărârea nr.4/11.04.2000) inculpatului Alecu Ioan Niculae aveau în vedere acordarea în favoarea universității a unei sume minime garantate, cu mențiunea esențială că obligația de plată revenea S.C. Log Trans SA., prin semnarea contractului de asociere în participațiune nr.3440/2000, cu încălcarea Hotărârii Senatului USAMV București, inculpatul Alecu Ioan Niculae mută obligația de plată a sumei minime garantate din sarcina exclusivă a S.C. Log Trans S.A. în sarcina asociațiunii: „*asociațiunea garantează virarea către USAMV București a unei sume minime anuale de 560.700 USD pentru fiecare an calendaristic, ulterior încheierii acestuia*”. Consecința imediată a acestei obligații contractuale asumate o constituie obligarea și a USAMV București, în calitate de asociat, la suportarea acestei plăți dar și concomitent, diminuarea pe această cale a sumei reale pe care ar încasa-o (51% proporțional cu cota de participare a SC Log Trans), Totodată, suportarea plăților către universitate nu cădea în sarcina societății care se obligase inițial singură – Log Trans, ci a societății Băneasa Investments S.A. ce avea între acționarii săi și universitatea.

Practic, având în vedere participația USAMV București la capitalul social al Băneasa Investments S.A., de 49.88%, orice plată a acestei societăți comerciale către universitate (sumă minimă garantată în baza contractului de asociere în participațiune) era în proporție de 49,88% o plată a USAMV București către USAMV București.

Față de această împrejurare și având în vedere modul de aderare al USAMV București la capitalul social al Băneasa Investments S.A. prin participare la majorarea capitalului social al societății și nu prin transformarea asocierii în participațiune într-o societate pe acțiuni, încălcându-se prevederile Hotărârii nr. 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București, în rechizitoriu se reține că universitatea a fost în mod direct prejudiciată prin încasarea unor sume minime garantate inferioare nivelului de 1.762.408,66\$, stabilit a fi de încasat în cadrul asocierii în participațiune.

În conformitate cu situația sumelor încasate de către USAMV București de la Băneasa Investments S.A. în baza contractului de asociere în participațiune, situație comunicată către DNA București cu adresa nr. 2522/15.04.2009, în perioada 2000-2003 universitatea a încasat de la această societate suma de 33.607.249.075 ROL, echivalentul a 1.169.112 USD.

Ori, având în vedere participația reală a universității, în perioada 2000-2003, la capitalul social al Băneasa Investments S.A., dar și împrejurarea că în intervalul august 2000 (cooptarea universității în societatea pe acțiuni) – iunie 2003 (rezilierea asociațiunii) USAMV București a încasat ca sumă minimă garantată, suma de 888.369 USD (parte din suma totală de 1.169.112 USD), rezultă că, în realitate, 75,1765% din această sumă, adică 667.844,72 USD reprezintă o plată indirectă și a USAMV București către USAMV București.

Așa fiind, având în vedere suma minimă garantată pe care universitatea trebuia să o încaseze prin contractul de asociere în participațiune – 1.762.408,66 USD, suma încasată în perioada 2000-2003 – 1.169.112 USD și faptul că 667.844,72 USD din aceste încasări reprezentau plăți indirecte ale universității, rezultă că, în realitate, USAMV București a fost în mod direct prejudiciată prin încasarea în cadrul contractului nr.3440/2000 a unei sume minime garantate mai mici cu 1.261.141,38 USD:

Prin urmare, prin mecanismele mai sus expuse, universitatea a fost prejudiciată cu suma de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

Așa cum s-a arătat în cele ce preced, în ședința A.G.A. a SC Log Trans S.A. din data de 24.07.2000 s-a stabilit desemnarea unui expert care să efectueze evaluarea aportului USAMV București. În acest sens, Bejenaru Andrei Mihai a luat legătura cu reprezentanții Societății Generale a Expertilor Tehnici în vederea realizării unui raport de expertizare tehnică-evaluare a terenurilor și construcțiilor aferente Fermei Băneasa, bunuri pe care USAMV București urma să le aducă aport ca urmare a cooptării universității între acționarii SC Log Trans S.A. În vederea realizării expertizării, Bejenaru Andrei Mihai - în calitate de reprezentant al SC Log Trans S.A. - a încheiat cu Societatea Generală a Expertilor S.A., contractul înregistrat sub nr. 412/17.07.2000, obiectul expertizei constituindu-l calcularea valorii de piață a terenului situat în municipiul București, șos. București-Ploiești nr. 42-44 și a construcțiilor amplasate pe acesta.

Prin raportul de expertiză s-a făcut referire la terenul în analiză în legătură cu care s-a reținut că s-a avut în vedere suprafața de 1.746.140 mp. De asemenea, s-a mai reținut că, pe terenul în analiză erau amplasate o serie de construcții și anexe, enumerate ca fiind: clădiri birouri, magazii, grajduri, ateliere, locuințe, laboratoare, cantina etc., în regim de înălțime parter, parțial redus etc., împreună cu rețelele și dotările funcționale, conexe. Legat de aceste construcții, în raportul de expertiză s-a reținut că: clădirile au conformarea tehnico-constructivă, șarpante comune pentru toate, astfel: structura zidărie portantă, planșee lemn, șarpantă lemn simplu, învelitoare țiglă sau tablă galvanizată, tencuieli exterioare drișcuite standard; tencuieli interioare drișcuite fără glet; zugrăveli simple standard, tâmplărie exterioară dublă sau simplu lemn, tâmplărie interioară simplă în tablă; cu sau fără geam; pardoseli dușumele lemn, mozaic în câmp continuu, circuit scivisit, instalații electrice iluminat, încălzire sobe cu gaze, parțial instalații sanitare, alimentare cu apă și canalizare. Legat de starea tehnică s-a reținut că este: satisfăcătoare în unele cazuri (reduse numeric) bună, prin lucrările de reparații capitale executate. Cu privire la anexe s-a reținut: anexa alei carosabile din beton 15 cm pe pat balast; alei pietonale beton turnat monolit sau dale, 8 cm; instalații distribuție alimentare cu apă menajeră și irigație; instalații canalizare de incintă, parțial; instalații distribuție alimentare gaze, parțial; instalații electrice iluminat de incintă, aeriene; instalații electrice alimentare distribuție, subterane; împrejmuire plasă sârmă pe stâlpi de beton, parțial metal. Referitor la starea tehnică s-a reținut că aceasta este satisfăcătoare, limitată, inferioară și că, cu excepția instalațiilor electrice alimentare subterană, a instalației alimentare cu apă, parțial canalizare și a instalației alimentare gaze, celelalte dotări sunt nefuncționale.

În raportul de expertiză s-a reținut că întregul subansamblu construit are o vechime de cca. 48 ani și că a fost executat în perioada anilor 1950-1955, cu excepția clădirii sediu birouri

care este executată între anii 1915-1920. Referitor la clădirile edificate pe terenul aferent Fermei Băneasa, prin raportul de constatare s-a stabilit că acestea au valoare de piață de 9.227.670.000 lei adică de 427.210 USD. În legătură cu valoarea construcțiilor speciale, enumerate mai sus, acestea prin raportul de constatare, au fost evaluate la suma de 4.958.796.000 lei, echivalentul a 229.574 USD. Expertiza a concluzionat că, în total valoarea construcțiilor clădiri și anexe speciale este de 14.186.466.000 lei ROL, echivalentul a 656.784 USD.

Prin raportul de expertiză terenul a fost evaluat la suma de 43.911.470.000 lei și echivalentul a 2.032.938 USD.

Aducând aport în natură la capitalul social la S.C. Băneasa Investments S.A. (fostă Log Trans), cu încălcarea normelor legale care reglementează domeniul public al statului, construcțiile edificate pe terenul Fermei Băneasa, inculpatul Alecu Ioan Niculae a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei, în echivalent 656.784 USD.

Urmare încheierii actului adițional la actul constitutiv al S.C. Log Trans S.A. autentificat sub nr.707 la data de 03.08.2000, prin care a fost creată S.C. Băneasa Investments S.A. și au fost făcute noi aportări, firma Internațional Business and Trading Corporation Ltd (I.B.T.C. Ltd.) – acționar majoritar al S.C. Băneasa Investments S.A. – trebuia să aducă aport în numerar în valoare totală de 105.507.200.000 lei vechi sens în care a subscris 101.507.200 acțiuni (50,11% din capitalul social) din care: 107.200 subscrise și vărsate anterior prin transformarea sumei de 5.808 USD, diferența de acțiuni de 101.400.000 fiind subscrise și plătite în două tranșe: o primă tranșă de 30.420.000.000 lei vechi reprezentând 30.420.000 acțiuni în termen de șapte zile de la încheierea actului adițional anterior amintit, prin transferul sumei de 1.408.334 USD, iar cea de a doua tranșă în valoare de 70.980.000.000 lei vechi, reprezentând 70.980.000 acțiuni într-o perioadă de trei ani de la momentul încheierii actului adițional (03.08.2000).

Motivul principal pentru cooptarea ca acționar a USAMV București în cadrul S.C. Băneasa Investments S.A. l-a constituit necesitatea suplimentării fondurilor destinate finanțării activității curente a universității, precum și nevoia efectuării unor investiții majore pentru punerea în valoare a patrimoniului adus de universitate. Prin urmare, potrivit înțelegerilor materializate în actul adițional autentificat sub nr.707/2000, sumele de bani aduse aport la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. trebuiau folosite în scopul anterior amintit.

Din documentele bancare, în rechizitoriu se reține că I.B.T.C. Ltd a transferat către S.C. Log Trans S.A. devenită Băneasa Investments S.A. suma totală de 1.410.000 USD împărțită în două tranșe: 900.000 USD plus 510.000 USD, fără a se menționa în titlul acestora ca fiind aport la societate.

Ulterior acestui moment, la data de 15.08.2000, S.C. Log Trans S.A. a transferat suma de 1.410.000 USD în contul de capital social al societății International Business & Trading Corporation Ltd. La data de 30.08.2000, deci după două săptămâni, International Business & Trading Corporation Ltd aduce înapoi suma de 1.410.000 USD în contul curent al S.C. Log Trans S.A. devenită Băneasa Investments S.A. cu explicația că „transferă suma în contul curent conform cererii înscrise de mențiuni nr. 89964/02.08.2000”. În acest context, procurorul de caz concluzionează că o perioadă de 15 zile suma de 1.410.000 USD - aportată la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A. - a fost folosită în interesul exclusiv al S.C. International Business & Trading Corporation Ltd acționar majoritar. După încasarea sumei de 1.410.000 USD, în ziua imediat următoare, la data de 31.08.2000, Băneasa Investment S.A. procedează la remiterea către S.C. International Business & Trading Corporation Ltd a sumei de 300.000 USD, cu titlu de rambursare anticipată a unui împrumut care a fost contractat de la International Business & Trading Corporation Ltd, la data de 18.04.2000, în

baza unui contract de finanțare. Procedându-se în această modalitate, în care S.C. Băneasa Investments a restituit suma de 300.000 USD către S.C. International Business & Trading Corporation Ltd cu titlu de rambursare împrumut, USAMV București a contribuit practic la restituirea împrumutului, obligație exclusivă a societății Log Trans S.A., pe de o parte, pentru că împrumutul a fost contractat de ea, iar, pe de altă parte, această societate era obligată să facă plata către asocieri în baza contractului nr.3440/12.04.2000. În acest context, USAMV București, pe lângă faptul că a adus aport în natură la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A., dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140 mp precum și dreptul de proprietate asupra clădirilor aferente Fermei Băneasa, a mai contribuit și la rambursarea datoriei aparținând S.C. Log Trans S.A., suma cu care a contribuit USAMVB fiind calculată în raport cu cota sa de participatie iar această sumă constituie prejudiciul universității.

La 4 septembrie 2000, din aportul în numerar adus de International Business & Trading Corporation Ltd în condițiile arătate, s-au schimbat în lei vechi, 108.000 dolari, rezultând 2.500.000.000 lei, sumă dată universității în baza contractului nr.3440/12.04.2000, obligația fiind însă în sarcina exclusivă a S.C. Log Trans. Or, făcându-se această plată către universitate pentru că aceasta deținea 49% din capitalul social, universitatea a contribuit la plată.

O a treia folosire a aportului International Business & Trading Corporation Ltd s-a realizat la 16 noiembrie 2000, când S.C. Băneasa Investments S.A. (fostă SC Log Trans SA), inițial, a procedat la schimbul valutar a 1.005.000 dolari, extrasele de cont analizate de raportul de constatare efectuat la urmărirea penală arătând că la aceeași dată, 16 noiembrie 2000, SC Băneasa Investments SA a achitat 25.000.000.000 lei vechi, echivalent 1.000.000 dolari către S.C. International S.A. cu titlu „contravaloare contract de vânzare-cumpărare a imobilului Hotel Păltiniș SA”, înscrisurile înaintate de Administrația Financiară sector 1 București, de către ORC București atestând că a fost achitată factura nr.870.302 din 16.11.2000 a International SA în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.147/16.11.2000, prin acesta SC Băneasa Investments S.A. cumpărând de la S.C. International Sinaia S.A. activul alcătuit din teren, construcție și componente aferente Hotel Păltiniș, prețul vânzării fiind 25.000.000.000 lei vechi (1.000.000 dolari). Urmărirea penală nu a găsit înscrisuri prin care să se ateste că Senatul USAMV București, având în vedere valoarea investiției, sau AGA ori C.A. ale SC Băneasa Investments SA au aprobat-o, existând numai un proces-verbal întocmit de inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, activul achiziționat neavând nicio legătură cu obligațiile asumate prin actul adițional din 03.08.2000, consecința imediată fiind indisponibilizarea a 1.000.000 dolari cu efecte directe asupra rezultatelor financiare, societatea comercială pe acțiuni neavând în obiectul de activitate servicii turistice sau hoteliere. În concluzia caracterului nereal al vărsării, de către acționarul majoritar, a aportului susținut a fi în numerar, s-a reținut că sumele, rapid au fost retrase, ele s-au dat, remis, unor societăți controlate de I.B.T.C. Ltd, când s-a investit în ceva, investirea s-a făcut în firma în care inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel era interesat, ceea ce înseamnă că s-au aportat doar pentru a „proba” vărsarea cotei de capital social.

În continuare, cu referire la aceeași cotă asumată de acționarul majoritar (1.410.000 dolari), rechizitoriul reține că la 1 decembrie 2000, S.C. Băneasa Investments S.A. a schimbat 45.000 dolari echivalent 1.143.180.000 lei vechi, în aceeași zi ea achitând 1.143.180.000 lei vechi către Trination Management and Development BV cu titlu „contravaloare factură nr.300.5051”, probatoriul evidențiind că era pentru contractul de management încheiat la 15 noiembrie 2000 între cele două societăți și avea ca obiect organizarea managementului și administrarea activității imobiliare din Sos. București –Ploiești nr.42-44, firma contractată obligându-se să furnizeze un plan de ansamblu al dezvoltării imobiliare de acolo.

Reanalizând relația dintre USAMV București și S.C. Log Trans S.R.L./S.A., S.C. Băneasa Investments S.A., actul de sesizare - reluând situația de fapt de la 06 aprilie 2000, 10 aprilie 2000, 11 aprilie 2000, 12 aprilie 2000, 03 august 2000, respectiv faptele inculpațiilor Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel Aurel, Bejenaru Andrei Mihai, ofertele, contractul de asociere în participațiune, aportarea în natură a dreptului de folosință asupra terenului de 1.746.140 m.p. și a dreptului de proprietate asupra clădirilor existente pe terenul Fermei Băneasa - reține că inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel Aurel s-au abătut de la ceea ce se convenise prin activități nelegale în sensul că niciodată nu s-a avut în vedere activitatea de producție, reamenajare a bazei materiale a fermei ale cărei construcții au fost demolate, comportament mai evident după ce universitatea a adus aportul în natură și materializat, alături de cele expuse anterior, și de cheltuirea sumei de 45.000 dolari, în condițiile în care oferta pentru asocierea în participațiune nu s-a referit la dezvoltarea, în cadrul asocierii, a unui proiect imobiliar, punctul esențial al ei fiind asigurarea, din partea S.C. Log Trans S.R.L. că USAMV București va primi un profit minim garantat de 7 miliarde lei vechi/an, la 10 aprilie 2000 suma minimă garantată ca obligație înscriindu-se la 560.700 dolari/an, iar asociațiunea, astfel se stabilise, putea însemna edificarea de imobile numai pentru dezvoltarea activității Fermei Băneasa și realizarea de noi venituri, la expirarea contractului bunurile aduse și cele realizate rămânând în deplină proprietate universității, concluzionându-se că cei 45.000 dolari nu era datorată de S.C. Băneasa Investments S.A.

Cu referire la obligația subscrierii de către același acționar majoritar, a 30.420.000 de acțiuni în termen de șapte zile, iar pentru 70.980.000 acțiuni (valoare de 70.980.000.000 lei vechi în trei ani de la data încheierii (3 august 2000) a actului adițional (2.145.540 dolari) în perioada 29 august 2001 – 28 mai 2002, actul de sesizare reține că la 16 ianuarie, 31 ianuarie, 18 aprilie și 28 mai 2002, societatea comercială pe acțiuni a încasat, în total, suma de 266.109,19 dolari (8.649.400.000 lei vechi) care fie în aceeași zi, fie la câteva zile, a fost plătită către Universal Technology Trading cu titlu de „contravaloare contract de asociere în participațiune”, în această relație relevându-se că USAMV București, la 12 aprilie 2000, a încheiat un astfel de contract înregistrat sub nr.3439, modificat ulterior prin acte adiționale nr.11905 din 27.12.2000 și nr.12600 din 28.12.2001, contractanta fiind controlată tot de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, înscrisurile menționate fiind semnate de Neagu Olimpia și Bejenaru Andrei Mihai, acționari la S.C. Log Trans S.A., S.C. Băneasa Investments S.A. Universitatea aducea în asociere terenuri, bunuri imobile, iar Universal Technology Trading se obliga să finanțeze, plus să asigure universității o sumă minimă garantată de 764.500 dolari, deci obligația era a Universal Technology Trading și în condițiile în care între S.C. Log Trans S.R.L. - în perioada în care universitatea nu era acționar (contractul se referea la Fermele Moara Domnească și Belciugatele) - și respectivele ferme nu se încheiasse un asemenea contract. Cu referire la aspectul expus, urmărirea penală a reținut că din documentația înaintată de S.C. Băneasa Investments S.A. reiese că relația sa comercială cu Universal Technology comporta asupra a două contracte, unul din 19 octombrie 2000 (nr.523) ce avea ca obiect „prestări servicii”, iar celălalt era de închiriere (nr.157 din 12.12.2003) deci din afara perioadei analizate (16 ianuarie-28 mai 2002), transferul celor 266.109,19 dolari (8.649.400.000 lei vechi) nu avea la bază operațiuni reale, consecința fiind diminuarea capitalului social, deci a resurselor financiare a activului și pasivului din bilanțul contabil.

La data de 11 aprilie 2002, reținută ca fiind o a doua folosire a sumelor aport acționar majoritar la capitalul social, actul de sesizare reține că anterior, respectiv la datele de 4 aprilie 2002 și la 10 aprilie 2002 s-au încasat 100.000 dolari, câte 50.000 dolari/zi, imediat după a doua tranșă valuta a fost schimbată în lei vechi și suma s-a plătit către S.C. Romair Consulting SRL (real, 1.034.157.600 lei vechi), S.C. Băneasa Investments S.A. comunicând, prin adresa nr.1505/18.08.2011 opis FM/01.09.2011, că în relația cu Romair Consulting S.R.L. a existat

contractul nr.170 din 28 aprilie 2005 încheiat deci la 3 ani după efectuarea acelei plăți. Ulterior, la 27 ianuarie 2012, cu adresa nr.1662 aceeași societate, în justificarea plății, a remis doar factura fiscală 1119469 nedată, în act consemnându-se că ar reprezenta prestări servicii conform contractului 024/11.04.2002, dar nici contractul și nici documentele justificative care să ateste realitatea prestării acelor servicii nu au fost înaintate, concluzionându-se că factura nu a avut la bază operațiuni reale, modalitate prin care s-au diminuat veniturile societății.

Cu referire la a treia folosire a sumelor vărsate ca aport de către acționarul majoritar, respectiv 18.441.000.000 lei vechi echivalent a 558.379,47 dolari către USAMV București, rechizitoriul reține că parte din acestea s-au încasat la 5 iulie 2001 (10.000 dolari –echivalent 300.000.000 lei vechi), din ei SC Băneasa Investments SA plătind universității 5.266,67 dolari –echivalent 158.000.000 lei vechi, cu justificarea „în baza contractului de asociere în participațiune nr.3440/12.04.2000”. Cealaltă parte, 380.000 dolari –echivalent 12.235.620.000 lei vechi, încasată la 31 ianuarie 2002, la 1 februarie 2002, s-a transferat suma de 173.918,44 dolari –echivalent 5.600.000.000 lei vechi în baza aceluiași contract.

În continuare, rechizitoriul reține că la 25 aprilie 2002, acționarul majoritar a aportat 700.000 dolari –echivalent 23.329.600.000 lei vechi, iar la 7 mai 2002, societatea pe acțiuni a transferat către USAMV București, 200.702,11 dolari –echivalent 6.689.000.000 lei vechi, cu aceeași motivație, respectiv „contract de asociere în participațiune nr.3440/12.04.2000”.

La 28 mai 2002, același acționat majoritar (I.B.T.C. Ltd) a aportat 431.540 dolari –echivalent 14.491.668.000 lei vechi, iar la 26 iunie 2002, societatea pe acțiuni a transferat USAMV București 5.994.000.000 lei vechi –echivalent 178.492,25 dolari, cu aceeași motivație, deci, reține actul de sesizare, în perioada analizată (5 septembrie 2001- 26 iunie 2002) s-au transferat 18.441.000.000 lei vechi echivalent 558,379,47 lei în condițiile în care S.C. Băneasa Investments S.A. nu o datora, obligația subzista din perioada în care USAMV București nu era acționar la S.C. Log Trans S.A., fiind asumată de S.C. Log Trans S.R.L., deci în condițiile în care universitatea aportase dreptul de folosință a terenului, aceasta a ajuns să-și asume obligațiile societății pe acțiuni făcând plăți către ea.

O altă modalitate de prejudiciere, reține rechizitoriul, a constituit-o reîntoarcerea sumelor aport la acționarul majoritar, exemplificându-se situația sumei de 700.000 dolari aportată de I.B.T.C. Ltd la 25 aprilie 2002, ulterior, respectiv la 29 aprilie 2002, S.C. Băneasa Investments S.A. transferând 42.487 dolari către I.B.T.C. Ltd cu titlu „restituire împrumut” aferent unui credit contractat în 1999.

A doua zi, 30 aprilie 2002, cu același titlu, acționarului majoritar i s-a transferat suma de 150.000 dolari (credit an 2000) astfel că în 4-5 zile de la aportare, S.C. Băneasa Investments S.A. a dat înapoi acționarului majoritar 192.487 dolari (rechizitoriul reține că această modalitate reprezintă transfer direct).

Cu privire la transferul indirect, rechizitoriul reține că din cei 700.000 dolari aportați, la 30 aprilie 2002, după ce s-au schimbat în lei, 102.014,25 dolari (echivalent 3.599.017.350 lei vechi), în aceeași zi S.C. Băneasa Investments S.A. a transferat 3.410.960.677,5 lei vechi către S.C. Comaliment S.A., societate în care inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel avea interese și la care S.C. Băneasa Investments S.A. deținea acțiuni, într-un final S.C. Comaliment S.A. devenind acționar majoritar. Suma de 102.014,25 dolari a fost transferată de Comaliment SA, tot la 30.04.2002 și ulterior la 7 mai 2002, către I.B.T.C. Ltd cu titlu de „rambursare împrumut”.

Acționând în modalitățile expuse, rechizitoriul reține că disponibilitățile bănești (cei 192.487 dolari și 102.014,25 dolari) au creat I.B.T.C. Ltd, acționar majoritar, posibilitatea ca la 09 mai 2002, să verse suma de 295.000 dolari ca aport în numerar, deci aceeași sumă a aportat-o în două rânduri, raportul de constatare financiar-contabil înscriind că suma de 700.000 dolari depusă ca aport la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. de către

I.B.T.C. Ltd provenea în totalitate de la S.C. International Business and Trading S.R.L. cu titlu de „rambursare împrumut”, societatea transferând-o către I.B.T.C. Ltd la 25 aprilie 2002 prin tranșele de 251.900 dolari și 449.760 dolari, total 701.660 dolari. Deci disponibilul de 700.000 dolari în contul International Business and Trading S.R.L. s-a constituit la 19 aprilie 2002 prin plata ei de către inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel în baza contractului FN din 10 aprilie 2002, ceea ce constituie, reține procurorul, dovada că inculpatul a fost cel care a conceput mecanismul prin care capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. a fost drenat, acesta a acționat în spatele societăților pe care le controla și era implicat financiar, banii întorcându-se tot la el.

După vărsarea celor 295.000 dolari, în contul S.C. Băneasa Investments S.A. disponibilul s-a cifrat la suma de 492.848,43 dolari. La 23 mai 2002, societatea a schimbat suma de 450.000 dolari (echivalent 15.057.000.000 lei vechi) și la aceeași dată, 23 mai 2002, a transferat 15.031.600.000 lei vechi (449.240 dolari) către I.B.T.C. Ltd (International Business Trading) plată pentru „contravaloare cesiune acțiuni și restituirea cotă asociere”, actul de sesizare reținând că tot la 23 mai 2012, între cele două s-a încheiat un contract de cesiune acțiuni (nr.73) în baza căruia S.C. Băneasa Investments S.A. a cumpărat 3.189 acțiuni din capitalul social al S.C. Herăstrău la prețul de 4.400.000 lei vechi/acțiune. Extrasul de cont al Unicredit Țiriac Bank menționează că este inclusă și suma de 1.000.000.000 lei vechi ca reprezentând restituiri cotă asociere, ceea ce înseamnă că achiziția acțiunilor a survenit când S.C. Băneasa Investments S.A. era angajată în procesul de majorare a capitalului, reprezentând momentul când USAMV București adusesse aport în natură dreptul de folosință a terenului în suprafață de 1.746.140 m.p. și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate încă de la 03 august 2000, iar S.C. Log Trans S.A. urma să aducă la capitalul social 70.980.000.000 lei vechi, deci cheltuirea celor aproximativ 450.000 dolari nu era o operațiune financiară menită a garanta afluxul de lichidități necesare finanțării proiectului Băneasa, iar S.C. Herăstrău S.A. era controlată de același acționar majoritar I.B.T.C. Ltd, banii întorcându-se tot la el.

Apreciind asupra scopului încheierii, la 03 august 2000, a actului adițional nr.707, având în vedere faptul că sumele aportate la capitalul social de către acționarul majoritar au tranzitat doar, deci, nu au fost folosite pentru dezvoltarea învățământului superior, a cercetării, actul de sesizare reține că inculpații Popoviciu Gabriel Aurel, Alecu Ioan Niculae și Bejenaru Andrei Mihai au urmărit aducerea terenului aportat de universitate în SC Băneasa Investments SA pentru a dispune de el, miza asocierii și ulterior, a cooptării universității în acționariatul firmei fiind terenul fermei, susținându-se că în sprijinul acestor concluzii vine și faptul că S.C. Herăstrău S.A., prin intermediul International Business and Trading S.R.L., era în sfera de influență a International Business & Trading Corporation Ltd, acționar majoritar la S.C. Băneasa Investments S.A., aceasta, la rândul ei, avea acțiuni la S.C. Herăstrău SA. La fel, I.B.T.C. Ltd era acționar majoritar la International Business and Trading SRL și avea acțiuni la S.C. Herăstrău S.A., deci transferul sumei aportate (14.031.600.000 lei vechi) din 23 mai 2002 într-o societate unde avea control a însemnat întoarcerea banilor la aceasta, rezultatul imediat fiind lipsirea S.C. Băneasa Investments S.A. de lichidități bănești, în condițiile în care însă a rămas cu terenul și construcțiile aferente Fermei Băneasa.

Relativ la faptul că prin modalitatea arătată, S.C. Băneasa Investments S.A. a dat banii unei societăți în care acționarul majoritar deținea acțiuni și deci nici nu a încasat dividende, aceasta rămânând fără disponibilități, iar ulterior, „afacerea” s-a dovedit a fi păguboasă, rechizitoriul reține că la data de 15 mai 2008 consiliul său de administrație a hotărât vânzarea acțiunilor S.C. Herăstrău S.A. pentru 180,13 lei noi/acțiune, cu 160 lei mai mic decât cel de la momentul cumpărării, în perioada 2003-2007, S.C. Herăstrău S.A. înregistrând pierderi, în anul 2008 a avut profit de doar 1.280 lei, infirm în raport cu ce se investise în acțiuni

(14.031.600.000 lei vechi), astfel rezultând că S.C. Băneasa Investments S.A. a fost păgubită într-un triplu sens: a fost lipsită de suma de 15.031.600.000 lei vechi pe perioada de 6 luni, în aceeași perioadă nu a încasat dividende, la revânzare a pierdut câte 160 lei/acțiune, ceea ce a însemnat că, în condițiile în care se obligase să finanțeze prin contractul de asociere în participațiune și în conformitate cu actul adițional din 03 august 2000 dezvoltarea Fermei Băneasa (aporturile asociaților, cum s-a arătat, s-au circumscris doar la terenul fermei și la acțiunile ce urmau a fi aduse de firmele controlate de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel), în realitate, această modalitate a constituit un mecanism conform căruia acționarul majoritar IBTC și-a transferat aportul din asociere. În sensul că aportarea doar a tranzitat conturile S.C. Băneasa Investments S.A. - reține actul de sesizare - vine și derularea ulterioară a tranzacțiilor financiare.

Astfel, la datele de 23 mai, 24 mai și 27 mai 2002, International Business and Trading S.R.L. a virat în contul acționarului său majoritar, I.B.T.C. Ltd, 478.700 dolari „rambursare rată împrumut”. La 28 mai 2002, I.B.T.C. Ltd, ca acționar majoritar al S.C. Băneasa Investments S.A. i-a vărsat 431.540 dolari „aport la capitalul social”, în fapt ultima tranșă din a doua cotă valoare 70.980.000.000 lei vechi conform actului adițional din 03 august 2000.

Respectiva sumă a fost folosită de S.C. Băneasa Investments S.A. în următoarea modalitate: la 26 iunie 2002 a plătit 599.170.950 lei vechi cu titlu chirie către S.C. Comaliment S.A. și 5.994.000.000 lei vechi către USAMV București în baza contractului de asociere în participațiune. La aceeași dată, a plătit 100.000 dolari (valută) către Societatea Trination Management and Development Corporation BV Olanda „contravaloare servicii contract”; la 03 iulie 2002 a plătit 277.813.830 lei vechi către „Rostrade”; 596.564.850 lei vechi către „Comaliment S.A.” cu titlu de chirie și 208.360.373 lei vechi către „Est Terra”. La 5 iulie 2002, Băneasa Investments a plătit 1.326.000.000 lei vechi societății U.T.T. contravaloare contract asociere în participațiune, iar la 16 iulie 2002, 590.602.950 lei vechi către „Comaliment S.A.” contravaloare chirie. Tot atunci a virat și 10.000 dolari (valută) către aceeași „Trination” contravaloare servicii contract, rechizitoriul reținând că sumele achitate către universitate și către UTT nu erau în sarcina USAMV București, raporturile juridice fiind între S.C. Log Trans S.A., universitate și între universitate și UTT, USAMV București aducând în asociere terenul.

Referitor la S.C. „Comaliment” S.A. – care va deveni acționar la S.C. Băneasa Investments S.A. – rechizitoriul reține că era controlată de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel prin intermediul mamei lui, Popoviciu Ligia și deținea 32% din acțiuni, iar vărsămintele de 295.000 dolari, 431.540 dolari, provenite din aporturi anterioare, inclusiv din cel din 25 aprilie 2002 au fost în realitate simple tranzitări ale contului S.C. Băneasa Investments S.A. Inculpații Popoviciu Gabriel Aurel, Alecu Ioan Niculae și Bejenaru Andrei Mihai, prin utilizarea sumelor au vizat mai întâi probarea aparentă, temporară, a aportării capitalului social iar după ce au considerat astfel că au făcut dovada, principala preocupare a fost scoaterea lor din contul societății prin traficare, folosire într-un scop contrar intereselor S.C. Băneasa Investments S.A. sau în societatea în care inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel avea interese, toate aceste modalități făcându-se în baza deciziilor inculpaților Alecu Ioan Niculae și Bejenaru Andrei Mihai, membri ai Consiliului de Administrație, primul în dublă calitate, rector al USAMV București și reprezentant al acestuia în Consiliul de Administrație, deci avea calitatea de funcționar, despre aceste decizii el neinformând organismele decizionale ale USAMV București, consecința economică a acțiunilor inculpaților fiind reducerea semnificativă a capitalului social al S.C. Băneasa Investments S.A. cu efecte directe în diminuarea participării acționarului majoritar iar S.C. Internațional Business & Trading Corporation Ltd și concomitent, majorarea cotei universității și prejudicierea acesteia.

Continuând analiza conținutului actului adițional din 03 august 2000, respectiv obligația asumată de acționarul majoritar de a aporta suma de 30.420.000.000 lei vechi (echivalent 1.408.334 dolari) în 7 zile de la data încheierii lui și 70.980.000.000 lei vechi, în termen de 3 ani de la aceeași dată, rechizitoriul reține că practic acesta subscria 101.507.200 acțiuni (50,11%) la capitalul social, din care 107.200 subscribe și vărsate prin transferul a 5.808 dolari, diferența de 101.400.000 acțiuni (valoare 101.400.000.000 lei vechi), în realitate, cum s-a arătat, capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. era mai mic cu 68.143.023.329,04 lei vechi (echivalent 2.550.459,24 dolari) în raport de valoarea totală asumată; 202.557.776.000 lei vechi, deci USAMV București, care aportase dreptul de folosință a terenului și dreptul de proprietate asupra clădirilor, a fost prejudiciată cu echivalentul a 2.763.901,6 dolari (68.143.023.329,04 lei vechi), astfel modificându-se cota de participare a acționarului majoritar în sensul că a scăzut de la 50,11% la 24,82%, în timp ce, cea a universității a crescut de la 49,88% inițial, la 75,1765%.

Rechizitoriul expune în capitolul IV împrejurările și condițiile în care a fost obținut de către USAMV București titlul de proprietate înregistrat sub nr.100085 din data de 06.06.2001 pentru suprafața de teren de 224 ha și 6529 mp, situat în șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, București.

Reluând contextul înțelegerilor dintre inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel Aurel, de la începutul 2000, în vederea asocierii, moment la care cel dintâi i-a comunicat coinculpatului că întâmpină greutăți la funcționarii Primăriei Sectorului 1 București privind eliberarea titlului de proprietate pentru terenul Fermei Băneasa iar coinculpatul i-a promis că îl va ajuta – fapt adus de altfel la cunoștința Senatului Universității, de către inculpatul Alecu Ioan Niculae în ședința din 07 aprilie 2000 (proces-verbal al ședinței din 07 aprilie 2000), la acea dată existând oferta din 06 aprilie 2000 pentru încheierea contractului de asociere în participațiune – procurorul de caz arată următoarele:

La data de 12 aprilie 2000, inculpatul Alecu Ioan Niculae a solicitat Subcomisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate din Primăria Sectorului 1 București eliberarea titlului de proprietate pentru suprafața de 226,61 ha, teren situat în București, Șos.București-Ploiești nr.42-44, sector 1, cererea întemeiată pe disp.art.9 alin.3 din Legea nr.1/2000 și art.58 alin.1 din H.G.nr.180/2000 fiind înregistrată la aceeași dată, sub nr.7274, în dovedire fiind anexate următoarele acte: proces-verbal de predare-primire teren, datat 28 iunie 1920; Legea pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, promulgată prin Decretul Regal nr.2746 din 31 iulie 1929 publicat în Monitorul Oficial nr.169, Partea I din 02 august 1929; Legea pentru înfrumusețarea împrejurimilor capitalei în care, la pagina 6, apare confirmarea proprietăților universității; planul de ansamblu al proprietăților din șoseaua București-Ploiești în care era menționată universitatea; H.G. nr.776/1999, planul de situație și denumirile, din timp, ale universității. Cu referire la această din urmă hotărâre a Guvernului, procurorul subliniază că, anexând-o cererii, rezultă că inculpatul Alecu Ioan Niculae cunoștea faptul că terenul făcea parte din domeniul public și deci nu se putea elibera titlu de proprietate decât dacă terenul ar fi fost trecut, prin hotărâre de guvern, din domeniul public în cel privat, acesta fiind și motivul pentru care îi spusese coinculpatului Popoviciu că întâmpină o mare reticență din partea funcționarilor de la Primăria Sectorului 1 București.

Potrivit Hotărârii Guvernului nr.776/1999, terenul se afla în domeniul public, fiind dat în administrarea USAMV București în baza Hotărârii Guvernului nr.123/1993 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.47/1999.

Deși nu avea nicio calitate în cadrul USAMV București, la data de 25 aprilie 2000, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai a formulat o cerere de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate pentru suprafața de 224,6529 ha, teren aferent Fermei Băneasa,

demers întemeiat pe Decretul Regal nr.2746/1929, pe Legea nr.84/1995 și Hotărârea Guvernului nr.568/1995.

Prin încheierea nr.4201 din data de 25 aprilie 2000, Biroul de Carte Funciară din cadrul Judecătoriei Sectorului 1 București a admis cererea cu privire la imobilul din Șos. București – Ploiești nr.42-44, înscris în Cartea Funciară nr.7324 a localității București la PF/1 cu număr cadastral 4506, proprietatea Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară București PV/1PF/1, dispunându-se „*să se intabuleze dreptul de proprietate cu titlu de drept de împroprietărire*”. Raportul de constatare tehnico-științifică, dispusă și efectuată în cauză în cursul urmăririi penale de către specialiștii DNA, a reținut că prin această încheiere a fost deschisă CF 7324 în care, în parte, este înscrisă suprafața de 224,6528 ha dezmembrată în două loturi, unul de 174,6139 ha și unul de 50,0388 ha pentru USAMV București.

După ce USAMV București a aportat, la 03.08.2000, dreptul de folosință asupra terenului de 1.746.140 mp la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A., la data de 23 octombrie 2000, prin încheierea nr.10751 în partea a III-a a CF 7324 s-a notat acest fapt și s-a consemnat în cartă interdicția de înstrăinare a suprafeței de teren de la pct.1, 2,3.

Cuzuc Gheorghe, judecătorul care a pronunțat încheierile din 25 aprilie 2000 și din 23 octombrie 2000, audiat fiind în calitate de învinuit la urmărirea penală, a declarat că a admis cererea de intabulare, inițial, în baza procesului-verbal din 09 iunie 1931 prin care universitatea a fost pusă în posesie cu suprafața de 220 ha teren, în baza Legii nr.84/1995 și a Decretului Regal nr.2746/1929, despre acesta din urmă susținând că din actele aflate la dosarul de carte funciară nu rezulta că ar fi fost abrogat. Privind încheierea din 23 octombrie 2000 prin care a soluționat cererea de înscriere a actului adițional nr.707/03 august 2000, judecătorul a arătat că a dispus preluarea în Cartea Funciară a interdicțiilor de înstrăinare a dreptului de proprietate pentru că așa era reglementarea din Decretul Regal nr.2746/1929.

Cu referire la aspectele de mai sus, actul de sesizare reține că demersul s-a înscris în activitatea infrațională asupra căreia inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel Aurel se înțeleseseră, interpunându-l și pe inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, ca executant, iar intabularea dreptului de proprietate a fost folosită ca argument atât în fața Comisiei de aplicare a Legii nr.1/2000, când s-a pus problema eliberării titlului, cât și la momentul 03 august 2000 când s-a constituit S.C. Log Trans S.A., devenită ulterior S.C. Băneasa Investments S.A., Decretul Regal nr.2746/1929 fiind folosit conjunctural de aceștia tocmai pentru a obține un titlu și pentru ca terenul în suprafață de 1.746.140,181 mp să fie adus aport în natură, concluzie întărită, în accepțiunea procurorului, și de faptul că după intrarea în posesia titlului de proprietate nr.100085/2001, USAMV București a cerut intabularea pentru 224 ha aferente Fermei Băneasa, cerere respinsă la data de 17 aprilie 2002 de judecător cu motivarea că *dreptul era deja intabulat, o nouă intabulare creând o situație juridică nouă, incompatibilă cu principiile de carte funciară*.

Ulterior adoptării hotărârii judecătorești de Carte Funciară din 17 aprilie 2002, la data de 25 iunie 2002, USAMV București a chemat în judecată Statul prin Ministerul Finanțelor, obiectul cererii de chemare în judecată constituindu-l rectificarea CF nr.7324; în motivarea acțiunii s-a arătat că în anul 1929, potrivit Legii pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, promulgată prin Decretul Regal nr.2476/1929 și procesul verbal 9.6.2.1., Academia a fost împroprietărită cu suprafața de teren aferentă Fermei Băneasa iar în anul 1948, prin art.51 Decretul nr.266 dispunea că *bunurile mobile și imobile folosite cu orice titlu de instituții școlare de orice grad și categorie sunt în proprietatea statului*; deci a fost abrogat decretul din 1929, terenul Fermei Băneasa trecând în proprietatea statului, implicit în proprietatea Ministerului Învățământului Public, astfel că actul normativ din 1929 nu mai constituia titlu valabil.

Judecătoria Sectorului 1 București, prin sentința civilă nr. 8401 din 08 octombrie 2002, a admis acțiunea cu motivarea că prin încheierea nr.4201/25 aprilie 2000 a Judecătoriei Sectorului 1 București, Biroul de Carte Funciară – fusese înscris dreptul de proprietate al USAMV București în temeiul Legii pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, lege care era abrogată la acea dată. Cum la nivelul anului 2000 inculpații au folosit Decretul Regal nr.2746/1929, actul de sesizare reține că aceasta s-a întâmplat tot în funcție de interesele și scopul urmărit, dovadă fiind și faptul că printre actele depuse de inculpatul Alecu Ioan Niculae la Comisia Municipiului București pentru aplicarea Legii nr.18/1991 a fondului funciar și a Legii nr.1/2000, s-au aflat și încheierile nr.4201/2000 și nr.4353/2000 anterior amintite. În hotărârea nr.854 din 30 mai 2001 a comisiei de aplicare a fondului funciar a reținut la pct.9 că „universitatea este de drept proprietara celor două terenuri, fapt confirmat și prin încheierile nr.4201/2000 și nr.4353/2001 ale Biroului de Carte Funciară al Judecătoriei Sectorului 1 București și face dovada proprietății cu actele inițiale ale dobândirii acestor terenuri” rezultând deci că atunci inculpatul Alecu Ioan Niculae nu a considerat abrogat decretul și l-a folosit la intabulare, iar în 2002, după ce a obținut titlul de proprietate, a invocat abrogarea, ceea ce înseamnă că la 25 aprilie 2000 și la 23 octombrie 2000 a acționat cu știință.

Aceeași încheiere, nr.4201/25 aprilie 2000 a fost invocată de inculpat și când a aportat terenul Fermei Băneasa la capitalul social al S.C. Log Trans S.A. (03 august 2000, act adițional nr.707), la fel, invocând și sus-indicatul decret (art.9.4.16 din acest act adițional), actul de sesizare reținând că la cererea de intabulare el sau USAMV București nu aveau un just titlu, intabularea s-a realizat bazat pe un act normativ abrogat, simpla înscriere în Cartea Funciară nevalorând titlu de proprietate.

Urmărirea penală a relevat că la data formulării de către inculpatul Alecu Ioan Niculae (12 aprilie 2000) a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate și eliberare a titlului de proprietate pentru terenul în suprafață de 224,6529 ha, la subcomisia de aplicare a Legii nr.1/2000 din Primăria Sectorului 1 București exista următoarea procedură :cererile cu acest obiect se înregistrează; mapa cuprinzându-le, ajungea la secretarul primăriei care le repartiza serviciului competent, cu precizarea că dacă erau însoțite de acte și erau înregistrate în temeiul Legii nr.1/2000, erau distribuite la Serviciul de Cadastru al acelei primării; șeful acestui serviciu repartiza cererile unui salariat al respectivului serviciu care, după analiză, avea obligația de a le prezenta subcomisiei.

În speță, prin Ordinul Prefectului Municipiului București, nr.1122 din 17 august 2000, a fost stabilită componența subcomisiei din Primăria Sectorului 1 București de aplicare a Legii nr.1/2000, respectiv: Gherasim Vasile, primar, președinte al subcomisiei, Diaconu Petrică – viceprimar, Minea Lizeta – secretar al primăriei, Comșa Liliana – inspector de specialitate în Serviciul de Cadastru, Mișu Sorin, Tudor Mariana - inginer agronom, Lavinia Paul - consilier juridic, Mihailovici Liliana - arhitect, Costache Livia Liliana - inspector de specialitate. La acel moment, Todiraș Ioan – viceprimar – nu făcea parte din această subcomisie.

Alături de cererea ce viza terenul Fermei Băneasa cu nr.cadastral 4506, inculpatul Alecu Ioan Niculae a formulat o cerere asemănătoare pentru suprafața de 383.271,3753 mp din B-dul Mărăști nr.59 (sediul USAMV București), rechizitoriul subliniind însă că prezenta cauză vizează numai terenul de 2.236.678,80 mp din București, sector 1, șos. București – Ploiești nr.42-44, nr.cadastral 4506 aflat în domeniul public.

În 12 aprilie 2001, această din urmă cerere formulată de inculpatul Alecu Ioan Nicolae în numele universității a fost înregistrată la Primăria sectorului 1 București sub nr.20343, Serviciul de Cadastru, Fond Funciar repartizând-o spre soluționare, numitei Comșa Liliana, care a verificat actele anexate și le-a prezentat subcomisiei, rechizitoriul reținând că

probatoriul administrat nu a evidențiat că discuțiile din ședințele subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000 se consemnau în proces-verbal. Comșa Liliana a întocmit referatul nr.20343 din 12 aprilie 2001, act care la rubrica „secretar” a fost semnat de Minea Lizeta, inculpată în cauză; la rubrica „primar”, de Todiraș Ioan, inculpat în cauză (la acea dată nefiind membru al subcomisiei și fără a menționa că semnează „pentru” Gherasim Vasile, primar, președinte al subcomisiei), iar la rubrica șef serviciu Miha Sorin, a semnat „pentru” Comșa Liliana.

Cu privire la referat, actul de sesizare precizează că acesta s-a întocmit pentru imobilele situate în sectorul 1 București, B-dul Mărăști nr.59 (sediul USAMV București) și Șos. București – Ploiești nr.42-44 sector 1 București- Ferma Didactică Băneasa, aspect înscris în chiar titlul actului, în cuprinsul căruia se face o scurtă prezentare a situației juridice a terenurilor în viziunea semnatarilor lui, sunt menționate actele anexate și se propune emiterea titlului de proprietate. Relativ la „regimul juridic”, referatul menționează că ambele terenuri au trecut în proprietatea Școlii Superioare de Agricultură potrivit Legii promulgată prin Decretul Regal nr.2746/31 iulie 1929, astfel indicându-se titlul în baza căruia universitatea a deținut terenurile. De asemenea sunt înscrise HG nr.776/1999 pentru modificarea și completarea HG nr.517/1999, dar acestea privesc delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă, precum și trecerea terenurilor destinate producției, aflate în administrarea institutelor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă în domeniul privat al statului.

Procurorul reiterează în actul de sesizare că art.1 din HG nr.517/1999 prevede că aparțin domeniului public al statului, suprafețele de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de casă și cele destinate producției delimitate potrivit anexei 1, precum și terenurile proprietate de stat folosite de unitățile de învățământ cu profil agricol prevăzute în anexa nr.2. Anexa nr.2 enumeră terenurile din domeniul public al statului aflate în administrarea unităților de învățământ cu profil agricol, ea individualizându-le sub „nr. curent”, „denumirea unității de învățământ” și „suprafața totală a terenului exprimată în ha”, la poziția 120, USAMV București figurând cu 217,04 ha. HG nr.776 din 23 septembrie 1999 a modificat și completat Hotărârea Guvernului nr.517/1999, atât anexa 1 cât și anexa 2, pentru aceasta din urmă completarea s-a referit la trecerea în domeniul public, a altor terenuri, pentru USAMV București introducându-se, după poziția 118, poziția 118¹ – Ferma Moara Domnească cu suprafața de 576,00 ha, suprafața trecută în domeniul public al statului. Completarea poziției 120 privind-o pe USAMV București – Ferma Băneasa s-a referit la aproximativ 10 ha, deci în loc de 217,04 ha, terenul acesteia era 226,61 ha astfel că prin această hotărâre a mai fost trecut teren în domeniul public, actul normativ delimitând - în modul arătat - domeniul public, aceasta fiind realitatea atunci când în referatul subcomisiei sectorului 1 București a fost invocată, fiind vorba de tehnica legislativă de trecere a terenului în domeniul public, în condițiile în care referatul, deși a menționat HG nr.776/1999 a înscris: „imobilele aflate în administrarea USAMV București trec în administrarea domeniului privat al statului”, mențione nereală ce a generat aparența că terenul Fermei Băneasa - USAMV București a fost trecut, prin această hotărâre de guvern, în domeniul privat al statului. În același referat, temeiul legal susținut pentru a propune eliberarea titlului de proprietate atât pentru terenul din B-dul Mărăști nr.59 (sediul USAMV București), cât și pentru cel al Fermei Băneasa – șos. București – Ploiești nr.42-44, sector 1 (2.236.678,80 mp) a fost înscris a fi art.9 alin.3 din Legea nr.1/2000 și art.58 din Hotărârea de Guvern nr.180/2000, rechizitoriul arătând că suprafața de 383.271,3753 mp din B-dul Mărăști nr.59 nu era în domeniul public al statului.

Referitor la modul în care subcomisia sectorului 1 București a analizat cererea depusă de inculpatul Alecu Ioan Niculae și a întocmit referatul amintit, procurorul reține că numita

Comșa Liliana, audiată în calitate de martor, a declarat că cererea nr.20343/12 aprilie 2001 a USAMV București a fost însoțită de documentele depuse de solicitant, ea le-a ordonat fără să le analizeze sub aspectul pertinentei, verosimilității, autenticității și concludenței, după care le-a prezentat subcomisiei spre analiză și soluționare, a participat la ședința în care a fost analizată, dar a precizat că nu-și amintește câți membri au fost prezenți și nici ce discuții au avut loc.

La rândul său, audiat sub acest aspect, martorul Mișu Sorin, la data care interesează cauza acesta fiind șeful Serviciului Cadastru din Primăria Sectorului 1 București, a confirmat că cererile formulate de USAMV București au fost repartizate spre soluționare, numitei Comșa Liliana, aceasta prezentându-le subcomisiei; că în primul rând s-a avut în vedere decretul regal prin care respectiva fusese împrăprietărită și, astfel își amintește, subcomisia a ales restituirea terenului, nu-și amintește însă dacă în subcomisie s-au purtat discuții privind acel teren de 2.236.678,80 mp ca făcând parte din domeniul public al statului.

Inculpata Minea Lizeta a declarat că cererile universității au fost date pentru soluționare potrivit procedurii care exista la Primăria sectorului 1. Inculpata a mai arătat că cererile, atunci când subcomisia le-a luat în discuție, discuțiile au vizat și analizarea actelor normative inclusiv a celui din perioada interbelică privind înființarea școlilor superioare de agricultură, de aici rezultând calitatea de titular al dreptului de proprietate a universității.

Măgureanu Elena Liliana (fostă Mihailovici), membru al subcomisiei, la acele date având profesia de arhitect, la urmărirea penală, în calitate de martor, a declarat că nu-și amintește discuțiile ce s-au purtat în ședința subcomisiei; că, în procedură, câteodată, a fost solicitată să identifice unele terenuri, dar în situația ce interesează cauza nu a participat la întocmirea referatului nr.20343/12 aprilie 2001 și nu l-a semnat pentru că nu avea astfel de atribuții.

Martorul Gherasim Vasile, la acea dată primar al sectorului 1 București și președinte al subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000, a declarat că nu a participat la ședința de analiză a cererilor USAMV București și nici la întocmirea referatului în discuție, precizând că semnătura de pe fila a doua de la rubrica „primar” nu îi aparține. Cu referire la acest aspect, inculpatul Todiraș Ioan a recunoscut că el a semnat acea poziție, actul de sesizare reținând că cel în cauză nu a fost prezent la ședința subcomisiei, în fapt acesta nefiind nici membru și nici nu fusese delegat de primar, președinte al subcomisiei; nu a participat la întocmirea referatului, dar l-a semnat în condițiile arătate.

Ca atare, deși Comșa Liliana a mai declarat că textul referatului s-a stabilit în ședința subcomisiei, procurorul a apreciat că afirmația sa este contrazisă, în parte, de inculpata Minea Lizeta care a spus că, în opinia ei, nu trebuia să se consemneze concluzia „trec în administrarea domeniului privat al statului” pentru că o asemenea concluzie nu este o noțiune juridică.

Continuând analiza modului în care a fost întocmit referatul, procurorul arată că martorul Mișu Sorin a constatat, atunci când actul i-a fost prezentat de organul judiciar instrumentator al dosarului, că deși numele său a fost inserat pe fila a doua, sub rubrica „șef serviciu Mișu Sorin”, semnătura aplicată nu este a sa, cercetările evidențind că acea semnătură aparținea numitei Comșa Liliana. Același martor a mai susținut că actul nu era întocmit așa cum stabilise ca șef al Serviciului Cadastru, în cadrul acestuia nelucrându-se vreodată pe Hotărârile de Guvern nr.776/1999 și 517/1999, acte normative care, concluzionează procurorul, au delimitat terenul de 226,61 ha din șos.București-Ploiești nr.42-44 ca făcând parte din domeniul public al statului, ceea ce reprezintă evidența că odată ce în cadrul subcomisiei nu s-a discutat regimul juridic al terenului, că referatul a fost întocmit într-o altă formă decât cea consacrată, paragraful în care se face referire la cele două hotărâri de guvern amintite a fost introdus de Comșa Liliana, Minea Lizeta și Todiraș Ioan, singurii

semnari ai actului, insidios, pentru a crea aparența că terenul revendicat de universitate a fost trecut din domeniul public în domeniul privat al statului.

Aționând în modalitatea arătată, reține rechizitoriul, inculpații au dat aparența că în cauză era îndeplinită procedura de trecere a unui teren din domeniul public în domeniul privat al statului astfel cum prevede Legea nr.213/1998, martorul Miha Sorin adeverind că niciodată Primăria Sectorului 1 București nu a lucrat bazându-se, în aplicarea Legii nr.1/2000 pe cele două hotărâri de guvern, subcomisia neputând retroceda pe acestea terenuri aflate în domeniul public. În acest context, procurorul concluzionează că materialul probator relevă că referatele întocmite de Serviciul de Cadastru nu s-au conceput în această modalitate, art.10 alin.2 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică stipulând că trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărârile Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel, în cauză acestea trebuind a se face prin Hotărâre de Guvern, contrar, dar cum s-a procedat, terenul nu putea fi retrocedat.

Subcomisia sectorului 1 București, potrivit dispozițiilor art.6 lit.a și b din Hotărârea Guvernului nr.180/2000 de modificare a Hotărârii Guvernului nr.131/1991, avea obligația de a pune în discuție apartenența terenului, situația sa juridică, aspect asupra căruia, reține rechizitoriul, inculpata Minea Lizeta a susținut că în acel referat s-a prevăzut expres aplicabilitatea art.9 alin.3 din Legea nr. 1/2000, ca temei al retrocedării, textul fiind unul special, cu aplicabilitate exclusivă Academiei Române, universităților și instituțiilor de învățământ superior agricol, în opinia acesteia „art.9 alin.3 este un text imperativ, nu se aplicau art.9 alin.1 și 2, acestea aveau incidență numai pentru terenurile proprietate de stat administrate de institutele și stațiunile de cercetare destinate cercetării și producerii de semințe, de material săditor din categorii biologice superioare și animale de rasă, respectiv pentru terenurile proprietate de stat folosite la data intrării în vigoare a legii, de unitățile de învățământ cu profil agricol și silvic, altele decât cele de la alin.3”, argument întărit de inculpată prin împrejurarea că Regulamentul privind procedura de constituire, modificare a comisiilor de aplicare a Legii fondului funciar prevăzute în Hotărârea Guvernului nr.180/2000 are o anexă specială (anexa 33) privind terenurile retrocedate instituțiilor prevăzută în alin.3 al art.9 din Legea nr.1/2000.

Apărarea inculpatei nu a fost primită de procuror, apreciindu-se că argumentele acesteia se plasează în afara legii, pentru următoarele considerente:

La 12 ianuarie 2000, în Monitorul Oficial nr.8 a fost publicată Legea nr.1/2000 (11 ianuarie 2000) pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, cerute în baza Legii nr.18/1991, a fondului funciar și a Legii nr.169/1997. Capitolul II al legii, care reglementează retrocedarea terenurilor agricole, respectiv art.9 vizează retrocedarea terenurilor proprietate de stat, alin.1 al textului prevăzând că terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetare destinate cercetării și procedurii de semințe, de material săditor, din categorii biologice inferioare și de animale de rasă, aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora. Alin.2 al textului prevede că dispozițiile alin.1 se aplică și terenurilor proprietate de stat folosite la data intrării în vigoare a prezentei legi de unitățile de învățământ cu profil agricol sau silvic și care trec în administrarea acestora. Alin.3 al textului prevede că terenurile agricole proprietate de stat, care pe baza actelor doveditoare au constituit patrimoniul Academiei Române, universităților și instituțiilor de învățământ superior cu profil agricol, trec în proprietatea acestora. Astfel, alin.1 și 2 ale art.9 din Legea nr.1/2000 stabilesc terenurile care fac parte din domeniul public al statului (terenurile proprietate de stat administrate de institutele și stațiunile de cercetare, destinate cercetării ș.a.), dar și terenurile proprietate de stat folosite la data intrării în vigoare a legii, de unitățile de învățământ cu profil agricol sau silvic și care trec în administrarea

acestora, deci acele terenuri folosite de instituțiile menționate în anexele 1 și 2 ale Hotărârii de Guvern nr.517/1999 modificată prin Hotărârea de Guvern nr.776/1999, între unitățile de învățământ cuprinse în anexa 2 a hotărârii (prima) aflându-se și terenurile folosite de USAMV București, cum s-a arătat, anexa înscriind că suprafețele de teren din domeniul public al statului sunt aflate în administrarea acelor unități menționate, deci - susține procurorul - se impune constatarea că potrivit legii amintite treceau în proprietatea Academiei Române, universitățile și instituțiile de învățământ superior cu profil agricol, terenurile proprietate de stat, altele decât cele care se aflau în domeniu public, respectiv acelea pe care nu le foloseau în baza celor două hotărâri de guvern, inclusiv Hotărârea Guvernului nr.123/1993, concluzie ce rezultă și din felul în care reglementează textul, în cauză; alin.2 al art.9 prevăzând că aparțin domeniului public terenurile proprietate de stat folosite la data intrării în vigoare a Legii nr.1/2000, de unitățile de învățământ cu profil agricol, deci cele cuprinse în anexa 2 amintită, în aceasta figurând terenul universității, terenurile folosite de astfel de unități fiind cuprinse în Hotărârea Guvernului nr.517/1999, terenurile proprietate de stat nefolosite de instituțiile de învățământ, nefiind cuprinse în Hotărârea Guvernului nr.517/1999, alin.3 al art.9 reglementând alte terenuri decât cele folosite (în cauză, aceasta era situația celor 38 ha de pe B-dul Mărăști nr.59 sediul universității).

Cu referire la cele declarate de inculpata Minea Lizeta în apărarea sa, în sensul că inclusiv regulamentul instituit pentru activitatea comisiilor/ subcomisiilor (Hotărârea Guvernului nr.180/2000) a prevăzut în anexa 33 că acțiunea de retrocedare către instituțiile înscrise în textul art.9 alin.3 din Legea nr.1/2000 se referă la acest text, rechizitoriul reține că rațiunea acestei prevederi a avut în vedere alte terenuri decât cele din domeniul public, (ex: cele 38 ha atribuite legal universității, acolo era sediul său), deci altele decât cele din domeniul public, o suplimentare a argumentului aducând-o prin invocarea art.58 alin.2 din Hotărârea Guvernului nr.180/2000 care prevede că trecerea terenurilor agricole, din domeniul public se face prin Hotărâre de Guvern.

În aceste condiții, numai după ce se realiza acest procedeu legal, se putea discuta eliberarea titlului de proprietate, concluzie impusă, reține rechizitoriul, și de prevederile HG nr.180/2000 care a modificat HG nr.131/1991 în sensul completării Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlului de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor; art.58 alin.2, Cap.IX - Retrocedarea terenurilor agricole, prevăzând că dispozițiile de la art.9 alin.1, pentru instituțiile menționate la art.9 alin.3 din Legea nr.1/2000 aparțin domeniului public și se face prin Hotărâre a Guvernului, deci terenuri ale domeniului public, proprietăți de stat care fac parte din domeniul public, administrate, în cauză, cele pentru Academia Română, pentru universitățile și instituțiile de învățământ superior cu profil agricol.

USAMV București folosea terenul Fermei Băneasa (226,61 ha) în forma administrării, iar Hotărârea Guvernului nr.180/2000 (14 martie 2000), în textul care reglementează necesitatea existenței unei hotărâri de Guvern pentru trecere din domeniul public în domeniul privat al statului, nu a făcut decât să respecte principiul fundamental instituit în art.10 din Legea nr.213/1998, sens în care a statuat și instanța supremă prin decizia nr.23 din 17 octombrie 2011, dată în recurs în interesul legii, prin care stabilește că scoaterea unui bun din domeniul public al statului este posibilă numai prin parcurgerea procedurii prevăzută de art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, apărarea formulată de inculpată fiind astfel în afara legii.

Reluând și coroborând probatoriul administrat pe aspectele de mai sus, rechizitoriul a reținut că inculpata Minea Lizeta, secretar al Primăriei Sector 1 București, membru al subcomisiei de aplicare a Legii nr.1/2000, jurist de profesie, cunoștea că cererea universității nu era legală, deci nu se putea propune Comisiei Municipiului București de aplicare a Legii

nr.1/2000, eliberarea titlului de proprietate pentru terenul Fermei Băneasa, dar ea, împreună cu Comșa Liliana, persoana care a redactat referatul nr.20343/2001 și inculpatul Todiraș Ion care l-a semnat, au creat aparența că terenul a fost trecut din domeniul public în domeniul privat prin invocarea, în mod viclean, a Hotărârii Guvernului nr.776/1999 care însă, cum s-a arătat, nu reglementa o asemenea posibilitate, referatul menționat având caracterul unui mijloc fraudulos, inculpații acționând în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

După semnarea referatului prin care s-a propus emiterea titlului de proprietate pentru suprafața de 2.236.678,80 mp din sector 1 București, Șos. București - Ploiești, nr.42-44-Ferma Băneasa - Ferma Didactică, actul a fost înaintat, potrivit legii, Comisiei municipiului București. Potrivit ordinului nr. 95 al Prefectului Municipiului București din 02 aprilie 2001, printre membrii comisiei au figurat inculpații: Luican Ion Mihai Florin - prefect, Toader Gabriel Răzvan - secretar, Boerescu Anton - directorul general al Direcției Generale pentru Agricultură și Industrie Alimentară precum și Petruțian Gheorghe - directorul Oficiului de Cadastru și Organizarea Teritoriului, toți semnatori ai titlului de proprietate nr. 100085 din 06 iunie 2001, prin care USAMV București a primit în proprietate suprafața totală de 224 ha și 6529 mp teren prin reconstituirea dreptului de proprietate.

La stabilirea împrejurărilor și condițiilor în care respectiva comisie a eliberat, cu încălcarea legii, titlul pentru terenul aflat în domeniul public al statului, procurorul a avut în vedere următoarele:

- instituția Prefectului municipiului București a comunicat, la 10 februarie 2011, cu adresa CS/2758/2011, că singurele documente identificate în arhiva instituției sunt Hotărârea Comisiei Municipiului București nr.854/30.05.2001 și Nota de fundamentare întocmită de colectivul de lucru, hotărârea fiind înaintată în copie certificată, iar Nota de fundamentare în forma unei copii, de pe o ciornă, pe acea ciornă existând adnotări realizate cu pixul, o astfel de adnotare indicând textul „Hotărârea nr.854/30.05.2001”, rechizitoriul susținând că este o certitudine că respectiva ciornă s-a întocmit înaintea datei de 30 mai 2001;

- urmare cererii adresată de unitatea de parchet la 18 mai 2009, Primăria Sectorului 1 București - Direcția Fond Funciar, Cadastru și Registru Agricol a înaintat cu adresa nr.16441/27.05.2009, doar actele existente în arhiva subcomisiei de aplicare a Legii Fondului Funciar Sector 1, deși i se solicitaseră documentele, înscrisurile (proces-verbal de ședință, hotărâre emisă atât de la nivelul municipiului București cât și a subcomisiei), respectiva adresă precizând că potrivit art.36 alin.1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, comisia municipiului București este cea care emite titlurile de proprietate și că documentațiile se trimit în două exemplare, dintre care unul se reține și se depozitează la arhiva OCPI

- Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară, urmare cererii procurorului din 3 februarie 2010, a comunicat cu adresa nr.5689 din 7 februarie 2010 că, în urma verificărilor efectuate în evidențele sale, nu a regăsit documentația care a stat la baza emiterii titlurilor de proprietate 100085 din 06.06.2001 și nr.100086 din 06.06.20001.

În condițiile lipsei comunicării documentelor care au stat la baza emiterii de către Comisia municipiului București a celor două titluri de proprietate, procurorul a stabilit în ce privește modalitatea în care aceasta a analizat propunerea subcomisiei, următoarea situație de fapt:

- la 12 aprilie 2001, cu adresa nr.20343, respectiva subcomisie de la nivelul Primăriei Sector 1 București a înaintat Prefecturii București propunerea privind reconstituirea dreptului de proprietate și emiterea titlurilor de proprietate în favoarea USAMV București, vizând terenurile în suprafață de 383.271,375 mp și 2.236.678,80 mp, situate în București, B-dul Mărăști nr.59, șos. București-Ploiești nr. 42-44.

- la prefectură, adresa subcomisiei a fost înregistrată la aceeași dată (12 aprilie 2001), sub nr.3627.

La nivelul prefecturii, avându-se în vedere prevederile art. 4 alin. 2 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea Comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor modificat și completat prin Hotărârea Guvernului nr.180 din 14.03.2000, s-a emis Ordinul nr.182 din 26.04.2001 prin care a fost constituit Colectivul de lucru pentru sprijinirea Comisiei Municipiului București de aplicare a Legii Fondului Funciar.

Ca atare, referatele subcomisiilor de sector, împreună cu documentația aferentă, au fost predate aceluși colectiv de lucru, activitatea acestui organism fiind coordonată de Secretarul General al Prefecturii, inculpatul Toader Gabriel Răzvan (membru).

Practic, ulterior analizei referatelor, a documentației, colectivul de lucru întocmea o notă de fundamentare în care erau prezentate referatele subcomisiei de sector și documentele anexate.

Odată ce se finalizau analizele colectivului, inculpatul Luican Ion Mihai Florin, la acele date prefect și președinte al Comisiei principale, convoca această comisie, în cauză, avându-se în vedere strict aplicarea Legii 1/2000.

În ședință, Toader Gabriel Răzvan în calitate de secretar general - prezenta fiecare cerere de retrocedare, sens în care se referea și la actul subcomisiei de sector, la nota de fundamentare, la documentele care le însoțeau, după care propunerile subcomisiei de sector erau validate sau invalidate prin vot, rezultatul fiind o hotărâre.

În cauză, cu referire la Hotărârea nr.854 din 30.05.2001 a Comisiei Municipiului București, de aprobare a propunerii subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea celor două titluri de proprietate pentru suprafețele de teren arătate, urmărirea penală a reținut că acel colectiv de lucru, cum s-a arătat, fusese constituit înainte cu aproximativ două luni de a adopta hotărârea din 30 mai 2001, colectivul fiind compus din câte un reprezentant al prefecturii, al Oficiului de Cadastru Agricol și Organizarea Teritoriului Agricol și, respectiv, al Inspectoratului Silvic Teritorial, pentru partea tehnică completându-se cu specialiști, delegați pe toată durata funcționării comisiei de către conducătorii instituțiilor și agenților economici, dar actul normativ indicat cu referire la acel colectiv, a dat acestuia obligația de a sprijini comisia, dar nu detaliază, concret, în ce consta sprijinul.

Instituțiile cărora unitatea de parchet le-a solicitat înaintarea documentelor ce au stat la baza emiterii titlurilor, cum s-a arătat au trimis numai hotărârea nr. 854 din 30.05.2001 și Nota de fundamentare, în copie certificată prima în ciornă, document de lucru, a doua, alcătuită din cinci (5) file, cinci (5) pagini, pe verso fiind înscrise mențiuni, paginile conținând adnotări olografe și sublinieri cu mină de pix (roșu) și carioca (albastru) pe prima pagină fiind menționat titlul „Nota de fundamentare privind propunerile subcomisiilor de fond funciar Sectoare 1, 3, 4 și 6 pentru validarea pozițiilor respective, dar și două rubrici una „Propun să fie introdusă pe ordinea de zi și difuzată membrilor comisiei” - secretar general - Gabriel Răzvan Toader este aplicată semnătura, a doua „De acord Prefect Mihai Ion Florin Luican” acesta semnând.

Nota de fundamentare conține un număr de opt (8) puncte numerotate în ordine, în dreptul fiecărui număr consemnându-se cu mină de pix (roșie): „art. 1, 2....9, adnotarea fiind corelativă articolelor din Hotărârea nr.854 din 30.05.2001, pe prima pagină sub antet înscriindu-se cu aceeași mină de pix (roșie) „Hotărârea nr. 854 din 30.05.2001”, nota de fundamentare, la fiecare din cele 8 (opt) puncte, conține și o apreciere referitoare la propunerile subcomisiilor de sector.

În legătură cu cererile USAMV București, la punctul 8 al notei s-a consemnat: „La data de 12.04.2001, cu adresa nr.20343, subcomisia de fond funciar a Sectorului 1 a înaintat

Prefecturii București propunerea de reconstituire a dreptului de proprietate și emiterea titlului de proprietate în favoarea Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară a terenurilor în suprafață de 383.271,375 mp și 2.236.678 mp în București, B-dul Mărăști nr.59 și respectiv Șos. București-Ploiești nr. 42-44, invocându-se ca temei legal Legea nr.1/2000 art.9 alin.3 și art.58 din HG nr.180/2000.

Propunerea a fost înregistrată sub nr.3627/12.04.2001, iar în urma studierii documentației au rezultat următoarele:

Dreptul de proprietate al universității a fost consolidat pentru aceste terenuri dar și recunoscut de legiutor, conform art.91 alin.1 și art. 166 din Legea 84 repub., când s-a stabilit ca „Baza materială a instituțiilor de învățământ superior de stat este de drept proprietatea acestora ...”

De menționat că, în mod greșit terenurile proprietatea universității au fost trecute în domeniul public prin HG 515/9 iunie 1999, anexa 2, modificată prin HG 776/27.09.1999, deoarece o hotărâre de guvern nu poate modifica legea, iar conform anexei 1 nr. 213/1998 aceste terenuri nu sunt prinse ca fiind domenii publice.

Precizăm că așa cum am arătat, Universitatea este de drept proprietara celor două terenuri, fapt confirmat și prin încheierile nr.4201/25.04.2000 și nr.4353/10.05.2001 ale biroului de carte funciară a Judecătoriei Sectorului 1 București, iar dovada proprietății se face cu actele inițiale de dobândire a acestora.

Față de cele expuse mai sus, membrii Comisiei Municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor urmează să hotărască, având la dispoziție, atât nota de fundamentare, cât și întreg materialul la care face referire”.

Hotărârea nr. 854/30.05.2001 a Comisiei Municipiului București pentru aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 republicată și a Legii nr.1/2000 cuprinde 3 (trei file), la pct.9 înscriindu-se: „Se supune la vot și se aprobă în unanimitate propunerea subcomisiei sectorului 1 privind eliberarea titlului de proprietate Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară, pentru terenurile în suprafață de 383271,3753 mp și 2236678,80 mp situat în București, B-dul Mărăști nr.59 și respectiv Șos.București-Ploiești nr.42-44, întrucât universitatea este de drept proprietara celor două terenuri, fapt confirmat și prin încheierea nr. 4201/2000 și 4353/2001 ale Biroului de Carte Funciară a Judecătoriei Sector 1 București și face dovada proprietății cu actele inițiale de dobândire a acestor terenuri”.

Pe ultima pagină a hotărârii, sub text, sunt rubricile „Președinte, Prefect”, este imprimată ștampila prefecturii și semnătura inculpatului Mihai Ion Florin Luican precum și rubrica Secretar General, de asemenea fiind aplicată ștampila acestuia și semnătura inculpatului Toader Gabriel-Răzvan.

În legătură cu modalitatea în care s-au emis titlurile de proprietate, inculpații Luican Mihai Ion Florin, Petruțian Gheorghe, Toader Gabriel-Răzvan, dar și numitul la data urmăririi penale Boerescu Anton, au declarat:

- primul că, în baza HG 180/2000 a înființat Colectivul de lucru coordonat de Toader Gabriel Răzvan, secretar general, membru în comisie, că după ce analiza documentele înaintate de subcomisie acel colectiv întocmea o notă de fundamentare prin care propunea validarea sau invalidarea referatului subcomisiei privind emiterea sau nu a titlului, precum și temeiul legal al propunerii, în comisie; inculpatul făcea o prezentare a fiecărei cereri în parte, a documentelor în baza cărora era întocmită nota de fundamentare, atât acesta, cât și fiecare membru al comisiei realizând o analiză a dosarului colectivului de lucru, în afara acestora analizându-se documentația și faptul dacă persoana care a făcut cererea de reconstituire a dreptului de proprietate are sau nu are acest drept. Inculpatul Luican Mihai Ion Flori a mai subliniat că el, pentru a se asigura că analiza este corectă, solicita avizul de legalitate din partea Direcției Juridice a Prefecturii, aviz determinant în exercitarea votului său. Privind

cererile universității, inculpatul a susținut că s-a urmat procedura, colectivul de lucru, în nota de fundamentare, a propus validarea a ceea ce înaintase subcomisia sector 1, că a solicitat avizul Direcției Juridice a Prefecturii iar în lipsa acestuia votul său în comisie ar fi fost negativ, indiferent de propunerea subcomisiei sectorului 1 București dar și că nu-și amintește dacă s-a pus în discuție că terenul era domeniu public.

Procurorul concluzionează că apărarea inculpatului este nefondată, colectivul de lucru fiind înființat numai pentru a sprijini comisia, art.4 alin.1 din Hotărârea Guvernului nr.131/1991 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.180/2000, neprevăzând că acesta are dreptul să propună validarea sau invalidarea referatelor subcomisiilor de sector, dar el a aprobat acea notă de fundamentare, a înaintat-o comisiei în condițiile în care comisia avea numai dreptul de a valida sau invalida ceea ce propuneau subcomisiile sectoarelor (art.7 lit.e din Hotărârea Guvernului nr.131/1991), iar membrii colectivului de lucru nu erau și ai comisiei (art.3 alin.1 Hotărârea Guvernului nr.131/1991 modificată) din conținutul referatului subcomisiei sector 1, el cunoscând că terenul era în domeniul public. Se mai subliniază că în calitățile avute, prefect și președinte al comisiei de la nivelul municipiului București, avea obligația de a întreprinde demersuri pentru a lămuri situația juridică a terenului, respectiv apartenența sau nu la domeniul public, însă, dimpotrivă, în hotărârea din 30.05.2001 semnată numai de el și de coinculpatul Toader Gabriel Răzvan, se menționează că USMAV București este proprietara terenului acceptându-se că, în acest sens sunt încheierile judecătorești de la biroul de Carte Funciară de pe lângă Judecătoria Sector 1 București nr.4201/2000 și nr.4353/2001, deși respectivele încheieri nu făceau o asemenea dovadă, contrar arătându-se că dacă universitatea avea just titlu nu ar mai fi cerut eliberarea unui alt titlu.

În plus, actul de sesizare reține că apărarea inculpatului în sensul că prin nota de fundamentare colectivul de lucru propunea validarea sau invalidarea referatului subcomisiei sector 1 București, este contrazisă de cele precizate în art.9 al respectivei note, aici făcându-se numai apreciere asupra cererilor universității, comisia urmând să hotărască; existența sau nu a unui aviz de legalitate al Direcției Juridice nu era obligatorie și definitivă pentru că hotărârile se adoptau cu votul majorității membrilor și se consemnau într-un proces verbal semnat de participanți (art.9 din Hotărârea Guvernului nr.131/1991 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.180/2000), actele normative incidente nespecificând dreptul prefectului – președinte al comisiei - de a vota sau nu numai în condițiile unui astfel de aviz de legalitate.

Boerescu Anton, membru al comisiei municipiului București, audiat fiind în legătură cu modalitatea de adoptare a hotărârii, a declarat că nu-și amintește dacă a participat la ședința în care s-a adoptat hotărârea din cauză; că adesea, acesta avea încredere în nota de fundamentare pentru că cei din colectivul de lucru aveau studii juridice; în note se făceau mențiuni privind legalitatea sau nelegalitatea propunerilor subcomisiilor, iar cu referire la cererea universității a precizat că în intervalul în care propunerea subcomisiei se înaintase la prefectură, inculpatul Alecu Ioan Niculae a trimis la biroul lui aflat la Direcția Agricolă București, o persoană care avea asupra sa un dosar ce conținea documente privind acea cerere ce viza un teren de 220 ha; că a refuzat să le primească personal dar a îndrumat acea persoană să se adreseze Oficiului Juridic al Prefecturii.

În legătură cu aceleași aspecte, inculpatul Petruțian Gheorghe a arătat că propunerea subcomisiei era analizată de colectivul de lucru care întocmea o notă de fundamentare prin care se propunea validarea sau invalidarea, comisia de aplicare a legii fondului funciar analiza documentele ce însoțeau cererea de reconstituire; că a participat la ședință atunci când s-a discutat propunerea și nu s-a dezbătut dacă terenul făcea parte din domeniul public; că în calitate de fost director în Oficiul de Cadastru și Organizarea Teritoriului a sesizat că în documentația cadastrală nu era menționată o asemenea destinație a terenului, respectiv că ar aparține domeniului public, dar cunoștea că făcuse parte din domeniul public dar și că terenul

era încadrabil în dispozițiile art.9 alin.3 din Legea nr.1/2000 și art.58 din Hotărârea Guvernului nr.180/2000. Inculpatul a lăsat astfel să se înțeleagă că deși s-a aflat în domeniul public al statului, terenul aferent fermei Băneasa nu mai avea acest caracter.

Cu privire la aceste apărări, în rechizitoriu se reiterează că nu era în competența colectivului de lucru să avizeze propunerile subcomisiilor de sector sau să le valideze ori nu, atributul era al comisiei municipiului București, existența numărului cadastral neechivalând cu dreptul de proprietate, publicitatea imobiliară având scopul înscrierii în Cartea Funciară a actelor și faptelor juridice privind un imobil, intabularea realizată pentru terenul Fermei Băneasa în baza Decretului - Regal nr.2746/1929, act normativ abrogat, făcând parte din crearea aparenței că universitatea ar fi proprietară.

Cu referire, din nou, la încheierile Biroului de Carte Funciară de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București (Cuzuc Gheorghe judecător de carte funciară), actul de sesizare reține că deși demersurile evidențiate s-au bazat și pe acele încheieri, inculpatul Alecu Ioan Niculae, cunoscând că decretul regal era abrogat, după obținerea titlului de proprietate, pentru terenul Fermei Băneasa a solicitat aceluiași birou radierea titlului în baza căruia intabulase.

Revenind la conținutul notei de fundamentare și al hotărârii nr.854/30.05.2001, respectiv la mențiunea că „dreptul de proprietate al universității a fost consolidat, dar și recunoscut de legiuitor conform art.91 alin.1 și art.166 din Legea nr.84/1995 republicată, când s-a stabilit că „baza materială a instituțiilor de învățământ superior de stat este de drept proprietatea acestora ...”, procurorul subliniază că art.166 alin.4 din Legea nr.84/1995 prevede că baza materială este proprietate, însă alin.4 al art.166 trebuie coroborat cu alin.5, în acesta prevăzându-se construcțiile și terenurile aferente procesului instructiv-educativ nu pot fi transferate decât cu aprobarea Guvernului, la propunerea ministrului Educației Naționale, fără plată și în interes public, aceasta fiind situația Fermei Băneasa, deci transferul se făcea numai prin Hotărâre a Guvernului și numai în interes public, interpretarea dată de comisia municipiului București art. 166 alin.4 din Legea nr.84/1995 fiind trunchiată și odată în plus, denotă că acel teren era în domeniul public, sens în care crearea aparenței rezulta și din alin.4 al pct.8 al notei de fundamentare „în mod greșit terenurile proprietatea universității au fost trecute în domeniul public...”

Tot în legătură cu acest punct, procurorul menționează că referirea la Hotărârea Guvernului nr.515/09.06.1999, constituie o eroare materială, în fapt Hotărârea Guvernului fiind cea cu nr.517/1999, Hotărârea Guvernului 776/1999 modificând-o pe aceasta, dar în timp ce subcomisia sector 1, a atestat în referatul nr.20343/2001 că în baza ei terenul Fermei Băneasa a trecut în domeniul privat al statului, nota de fundamentare înscrie că, în mod greșit terenurile proprietatea universității au fost trecute în domeniul public, prin aceeași Hotărâre a Guvernului nr.517/1999 (anexa 2) modificată prin Hotărârea Guvernului nr.776/1999 cu motivarea că, o hotărâre de guvern nu poate modifica o lege, argument întărit cu susținerea că potrivit Legii nr.213/1998, terenul a cărui retrocedare se cere, nu este cuprins în anexa legii, actul de sesizare, reiterând că terenul de 226,61 ha, aferent Fermei Băneasa și administrat de USAMV București, face parte din domeniul public fiind cuprins în anexa nr.2 intitulată „suprafețele de teren din domeniul public al statului aflate în administrarea unităților de învățământ cu profil agricol a Hotărârii Guvernului nr.517/1999, modificată, la punctul 120 - suprafața de 226,61 ha”, iar Legea nr.213/1998 anexa acesteia, intitulată „lista cuprinzând unele bunuri care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrației teritoriale, la punctul 5 include că fac parte din domeniul public al statului terenurile unităților de învățământ agricol și silvic, destinate cercetării și producerii de semințe și de material săditor din categoriile biologice și de animale de rasă”, fiind deci vorba de aceeași categorie de terenuri din anexa 2 a Hotărârii Guvernului nr.517/1998.

Relativ la atestarea faptului că terenurile (în legătură cu care USAMV București a solicitat retrocedarea) nu ar fi fost cuprinse în anexa 2 a Legii 213/1998, procurorul reține că aceasta a fost una nereală.

Privind mențiunea din nota de fundamentare că „universitatea este de drept titularul dreptului de proprietate”, fapt confirmat prin încheierile de Carte Funciară amintite, rechizitoriul concluzionează că s-au atestat, cu bună știință fapte neadevărate (că terenurile nu ar fi fost prinse în anexa Legii nr.213/1998), s-a creat aparența că terenul USAMV București nu face parte din domeniul public și s-au prezentat, cu bună știință argumente în afara legii, toate acestea cu scopul eliberării titlului de proprietate, acțiunile fiind de amăgire, nota de fundamentare aprobată și înaintată comisiei constituind mijloc fraudulos iar inculpații au acționat în calitate de funcționari, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, hotărârea nr.854/31.05.2001 fiind adoptată cu încălcarea legii în condițiile în care regimul juridic al terenului era neclar, după cum era prezentat în nota de fundamentare și referatul subcomisiei de sector, situație în care trebuiau solicitate lămuriri suplimentare conform art.10 alin.2 din HG 131/1991 modificată prin HG 180/2000.

După adoptarea hotărârii de către comisia de aplicare a legii fondului funciar, la data de 6 iunie 2001 a fost emis titlul de proprietate nr.100085, USAMV București primind 224 ha și 6529 mp, prin reconstituirea dreptului de proprietate, actul fiind semnat de inculpații Luican Mihai Ion Florin, Petruțian Gheorghe, Toader Gabriel Răzvan și numitul Boerescu Anton.

În aceeași zi, respectiv la 06.06.2001 s-a procedat la punerea în posesie, la această procedură (încheiată printr-un proces-verbal) participând inculpatul Alecu Ioan Niculae, ca reprezentant al universității, din partea subcomisiei Sector 1 București participând inculpatele Minea Lizeta și Comșa Liliana precum și numiții Mihai Sorin, Paul Lavinia și Vartolomei Gabriela, ca reprezentant al Oficiului de Cadastru și Organizarea Teritoriului, procesul verbal de punere în posesie fiind vizat la rubrica „Primar Vasile Gherasim” de inculpatul Todiraș Ioan (care a și semnat respectivul proces verbal).

Martorul Mihai Sorin a susținut că la câteva zile după eliberarea titlului a fost chemat de Vasile Gherasim care l-a întrebat despre respectivul act, motivându-i că nu a cunoscut situația la care se referea titlul, împrejurare în care rechizitoriul reține că primarul – președinte al subcomisiei - a fost „ocolit” atât la momentul propunerii subcomisiei, cât și la cel al punerii în posesie, art.8 din Hotărârea Guvernului nr.131/1999 modificată prin Hotărârea Guvernului nr.180/2000, prevăzând că subcomisiile (comisiile) își desfășoară activitatea în plen, în prezența majorității membrilor cu prezența obligatorie a primarului sau, după caz, a viceprimarului, iar potrivit art.2 alin.1, viceprimarul trebuie desemnat de primar.

În cauză urmărirea penală a relevat că potrivit Ordinului Prefectului nr.1122/17.08.2000, act prin care s-a stabilit componența subcomisiei sector 1 București de aplicare a Legii nr.1/2000, membri erau: Gherasim Vasile, primar, președinte al subcomisiei și Diaconu Petrică viceprimar, deci nu Todiraș Ioan și el viceprimar, astfel subcomisia propunând reconstituirea dreptului de proprietate, a făcut-o cu încălcarea legii, concluzie, reține rechizitoriul care se desprinde și din împrejurarea că inculpații Minea Lizeta, Todiraș Ioan, semnatori ai referatului amintit dar și inculpații Luican Mihai Ion Florin, Petruțian Gheorghe, Toader Răzvan-Gabriel, nu au fost interesați că suprafața de teren aferentă Fermei Băneasa să fie cea evidențiată în actele normative, respectiv administrarea universității era pentru 226,61 ha (anexa 2, Hotărârea Guvernului nr.517/29.06.1999, modificată prin Hotărârea Guvernului nr.776/23.09.1999, domeniul public anexa 2 poziția 120) dreptul de administrare având temeri legal în art.5 din Hotărârea Guvernului nr.123/1993.

Inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, fără a avea vreo calitate în cadrul USAMV București a cerut intabularea în Cartea Funciară a suprafeței de 224,6529 ha, urmarea fiind că la data de 14 aprilie 2000, sub nr. 200.000 s-a înregistrat la Oficiul de Cadastru Agricol și

Organizarea Teritoriului Agricol, documentația topo-cadastrală și s-a atribuit număr cadastral 4506, acea documentație înscriind că terenul era inclus în intravilanul sector 1 București și în administrarea USAMV București, fiind denumit Stațiunea didactică experimentală Belciugatele.

Oficiul de Cadastru Agricol și Organizarea Teritoriului Agricol avea în evidențe suprafața de 226,6172 ha, acestea figurau în administrarea USAMV București, câteva cu categorii de folosință diferite, suprafață totală 221,6172 ha, suprafață care apare și în adresa aceleiași instituții nr.409/06.07.1999, din acea suprafață 199,55 ha teren agricol (85,1872 ha teren arabil; 41,9237 ha vii; 72,4442 ha livezi) și 27,062 ha teren neagrícola (2,9395 ha ape; 7,062 ha drumuri, 14,1094 ha curți-construcții și 2,951 ha neproductiv), deci și documentele cadastrale au confirmat că USAMV București avea terenul în administrare și era în suprafață de 226,6172 ha, aspect pe care inculpatul Petruțian Gheorghe, șef al acestei instituții l-a cunoscut.

În legătură cu titlul de proprietate nr.100085 din 06.06.2001, actul de sesizare reține că acesta s-a referit la suprafața de 224,6529 ha, suprafață care făcea parte din domeniul public și aflată în administrarea universității, raportul de constatare efectuat la urmărirea penală stabilind însă că din această suprafață, doar pentru 176,52 ha existau acte doveditoare că ar fi aparținut universității, diferența (224,6529 – 176,52 ha) aparținând altor proprietari.

În sensul celor anterior expuse procurorul arată că la momentul la care universitatea a solicitat retrocedarea inculpatul Alecu Ioan Niculae a depus un document cartografiat intitulat „Planul Moșiei Băneasa” întocmit în anul 1919, potrivit căruia, din suprafața totală de 224,6528 ha, doar 176,52 ha erau incluse în cele 301,6 ha cu care Academia de Înalte Studii Agronomice a fost împrumutată din terenul Moșiei Băneasa, raportul de constatare de la urmărirea penală stabilind că diferența de teren până la 224,6528 ha a aparținut Aerodromului Băneasa (14,2 ha), iar 36,08 ha au fost ale proprietarilor din „Însurăței din Herăstrău”, rechizitoriul concluzionând că prin încălcarea dispozițiilor art. 6 lit. a, b și c și art. 7 lit. c și d, din Hotărârea Guvernului nr. 131/1991, art.6 din Legea nr.1/2000, inculpații - membri ai subcomisiei Sectorului 1 București și cei ai comisiei municipale - având în vedere documentația cadastrală, au reconstituit dreptul de proprietate, deși pe amplasament numai 176,6 ha a aparținut Școlii de Agricultură, teren pe care îl administra.

La 01.03.2012, în cursul urmării penale, s-a dispus efectuarea unei completări a raportului de constatare tehnico-științifică de identificare topo-cadastrală evaluare imobiliară din 07.07.2010 întocmit de către specialiștii din cadrul DNA iar unul din obiective a fost stabilirea valorii terenului în suprafață de 224,6529 ha pentru care fusese emis titlul de proprietate nr.100085/06 iunie 2001, rezultând că la momentul eliberării titlului terenul avea valoarea de 330.968.614 lei, echivalentul sumei de 135.559.539 euro, acesta fiind prejudiciul cauzat urmare emiterii titlului de proprietate.

Deși obținuse în modalitatea arătată titlul de proprietate pentru 224 ha teren din Ferma Băneasa, inculpatul Alecu Ioan Niculae nu a informat Biroul Senatului și nici Senatul despre acesta, dovadă fiind procesele verbale ale ședințelor acestor organisme.

În paralel cu participarea în S.C. Băneasa Investment S.A. (S.C. Log Trans S.A.), inculpatul Alecu Ioan Niculae a continuat să conducă organismele decizionale ale universității, dar în niciuna din ședințele acestora nu a făcut cunoscut membrilor lor că a aporțat dreptul de folosință asupra terenului și dreptul de proprietate asupra clădirilor în societatea comercială, ci, dimpotrivă, a subliniat avantajele asociațiunii și respectarea, de către partener a obligațiilor contractuale.

Proiectul Băneasa a fost demarat la sfârșitul anului 2000, pentru acesta fiind necesar a se demola construcțiile de pe terenul Fermei Băneasa, atunci spunându-se că se vor păstra doar livezile de nuci. Cu referire la finanțare, s-a susținut că ea va fi asigurată de sectorul

privat, că prețul locuințelor va fi destul de scăzut, în realitate însă – susține procurorul – finanțarea s-a făcut prin credite ipotecare al căror suport a fost terenul universității supus unor ipoteci.

Inculpatul Alecu Ioan Niculae le-a spus membrilor senatului că proiectul a făcut obiectul contractului de asociere în participațiune, însă senatul nu fusese înștiințat că la 03 august 2000 el încheiase actul adițional, că la 15 noiembrie 2000 S.C. Băneasa Investments S.A. perfectase un contract de management cu Trination pentru efectuarea unui plan de ansamblu al dezvoltării imobiliare pe terenul fermei (valoare 356.000 dolari), că sumele aport al S.C. Internațional Business & Trading Corporation Ltd au fost transferate imediat în contul unor societăți în care inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel era interesat, ele doar tranzitând conturile S.C. Băneasa Investments S.A., că, real, suma minimă garantată din sarcina lui S.C. Log Trans S.A. a fost achitată de universitate, aspecte cunoscute de inculpatul Alecu Ioan Niculae ca membru în Consiliul de Administrație al S.C. Băneasa Investments S.A.

Cu referire la supunerea la vot a aprobării scoaterii din circuitul agricol a 99,8 ha ale Fermei Băneasa și aportarea lor la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A., urmărirea penală reține că într-un final s-a hotărât ca universitatea să obțină avizul Ministerului Educației și Cercetării pentru schimbarea destinației celor 99,8 ha, scoaterea lor din circuitul agricol și înstrăinarea prin aportare la capitalul social al societății amintite, toate acestea prin mandat dat inculpatului Alecu Ioan Niculae în sensul participării și votului în Adunarea Generală a Acționarilor, să aprobe și să semneze acte adiționale cuprinzând modificarea actului constitutiv al aceleia ca urmare a majorării capitalului social și orice alte acte necesare în acest scop, inclusiv obținerii avizelor, rechizitoriul reținând sub acest aspect, că era prima dată când Senatul a aflat că universitatea era acționar (proces-verbal al ședinței din 20 februarie 2002), dar referirea a fost una sumară, nu a reprezentat nici măcar indicii că ar fi fost informat că universitatea ar fi aportat anterior dreptul de folosință și dreptul de proprietate la capitalul social, neexistând vreo dezbateri în legătură cu acest fapt.

Privitor la S.C. Băneasa Investments S.A., procurorul reține că la 19 iulie 2002, prin hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor, au fost revocați din calitatea de administratori, inculpații: Alecu Ioan Niculae și Bejenaru Andrei Mihai, fiind numiți inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel – ulterior vicepreședinte al Consiliului de Administrație, inculpatul Diaconescu Ștefan și numitul Cepoiu Nicolae, momentul fiind important deoarece universitatea urma să aducă dreptul de proprietate asupra terenului, sens în care s-a modificat obiectul de activitate al societății prin introducerea de activități de genul dezvoltărilor imobiliare, cumpărarea și vânzarea de bunuri imobiliare, lucrări de construcții, sens în care, la 09 decembrie 2002, în ședința Consiliului de Administrație al societății, din partea universității participase inculpatul Diaconescu Ștefan, membru în Consiliul de Administrație și invitat, inculpatul Alecu Ioan Niculae, lucrările fiind conduse de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, punctul nodal constituindu-l convocarea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor pentru 12 decembrie 2002 când se discuta majorarea capitalului social al societății prin aport în numerar și în natură, participarea USAMV București la majorarea capitalului social prin aportul în natură al dreptului de proprietate asupra a 99,8 ha din terenul în suprafață de 2.246.529 mp cu număr cadastral 4506, ridicarea dreptului de subscriere privind acțiunile nou emise de acționarul S.C. Internațional Business & Trading Corporation Ltd în limita cotei 34,5% și atribuirea acesteia către acționarul nou, S.C. Herăstrău S.A. prin aport în natură clădire și teren, modificarea domeniului principal de activitate din cultura vegetală în imobiliare asupra bunurilor proprii sau închiriate, a activității principale din pomicultură și cultura altor plante în dezvoltare și promovare imobiliară, mandatarea Consiliului de Administrație în vederea contractării de împrumuturi pe termen scurt, mediu sau lung și constituirea în garanție a bunurilor din patrimoniul societății, unul din

motivele convocării fiind acela că majorarea capitalului social „se impune în vederea demarării urgente a Proiectului Băneasa”.

Ședința din 12 decembrie 2002 a Adunării Generale a Acționarilor a votat ordinea de zi a Consiliului de Administrație din 09 decembrie 2002, moment de la care activitatea principală a S.C. Băneasa Investments S.A. a devenit dezvoltarea imobiliară (hotărârea AGEA din 12.12.2002 înregistrată la ORM București la 17.01.2003), rechizitoriul reținând că aceasta a însemnat îndepărtarea fundamentală de ceea ce se convenise prin contractul de asociere în participațiune din 12 aprilie 2000, dovezi în plus fiind demersurile pentru scoaterea celor 99,8 ha din circuitul agricol asupra acestui aspect inculpatul Alecu Ioan Niculae, în ședința Consiliului de Administrație din 15 ianuarie 2003, precizând și explicând pentru ce suprafețe nu mai este necesară aplicarea procedurii scoaterii din circuitul agricol: 33,57 ha livadă și 24 ha vie, pentru care obținuse avizul nr.119206 din 21 martie 2002 al Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor; 17,18 ha drumuri, curți construcții, teren neproductiv fuseseră scoase, iar în ce privește suprafața de teren cea mai mare inculpatul s-a angajat ca începând cu sfârșitul ianuarie 2003, universitatea, pe cheltuiala sa, să demareze procedura de refacere a studiilor pedologice.

În ședința Consiliului de Administrație din data de 18 februarie 2003, condusă de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel s-a hotărât convocarea Adunării Generale a Acționarilor pentru 20 februarie 2003 când s-a propus aprobarea de principiu a majorării capitalului social prin aportarea în natură a dreptului de proprietate al USAMV București pentru 1.673.980 mp și emiterea de noi acțiuni.

În paralel, sub conducerea inculpatului Alecu Ioan Niculae, pe ordinea de zi a ședinței Senatului Universității din 19 februarie 2003 la punctul „diverse”, în convocator nu se menționa că urma revocarea hotărârii prin care se aprobase participarea la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. cu cele 99,8 ha, o parte din terenul Fermei Băneasa de 1.746.140 mp, în condițiile în care, atât inc. Alecu, cât și inculpatul Diaconescu cunoșteau decizia din 18 februarie 2003 a Consiliului de Administrație din societatea pe acțiuni, aceștia nu au informat Senatul, obligație imperativă ce deriva din prevederile Cartei Universității, dar și din importanța hotărâtoare a ceea ce urma a se întreprinde cu terenul fermei, respectiv transferul dreptului de proprietate pentru 1.673.980 mp, circa mai mult de jumătate deci, de la universitate la societatea pe acțiuni, procesul verbal al respectivei ședințe arătând că s-au dezbătut problematicile fixate (validarea rezultatului concursurilor pentru ocuparea posturilor didactice, admiterea în anul 2003, diverse).

În aceste condiții, Senatul a emis Hotărârea nr.1/19.02.2003, semnată de inculpatul Alecu Ioan Niculae la rubrica „Președintele Senatului – rector” și de Vâjială Mihai la rubrica „Secretar științific”, în cuprinsul acesteia invocându-se actul adițional nr.707/03 august 2000 din care decurgea calitatea de acționar a universității la S.C. Băneasa Investments S.A. și se hotăra revocarea Hotărârilor Senatului nr.13/20 februarie 2002 și nr.15/09 decembrie 2002 fiind aprobată lotizarea terenului din șos. București-Ploiești nr. 42-44, în:

- parcela nr.1 - suprafață 174.614 ha, număr cadastral 4506/1 care se dividea în lotul 1 - 160,446 ha, număr cadastral 4506/1/1, lotul 2 - 14,168 ha, număr cadastral 4506/1/2;

- parcela nr.2 - 50,039 ha care se dividea în lotul 3 - 6.953 ha, număr cadastral 4506/3, lotul 4 - 1.040 ha, număr cadastral 4506/4, lotul 5 - 34,205 ha, număr cadastral 4506/5 - 7,841 ha, aprobarea restituirii în natură a lotului 4, nr. cadastral 4506/4 petenților Nicolae Mirela Sylvia, Nicolescu Radu și Bernacki Vladimir (1,040 ha), inculpatul Alecu Ioan Niculae, ca rector, împuternicindu-se el personal sau prin reprezentant convențional, să aducă la îndeplinire decizia de restituire.

Actul de sesizare reține că analizându-se documentația tehnică utilizată atunci, în fapt, loturile 1 și 3, teren în suprafață totală de 1.673.990 mp era folosită de universitate pentru

procesul de instruire a studenților, deci hotărârea i-a schimbat destinația în teren disponibil. Cu referire la 999,999 mp teren al Fermei Băneasa, scos din circuitul agricol, universitatea, în condițiile arătate, s-a hotărât că va participa la majorarea capitalului social al S.C. Băneasa Investments S.A. prin aport în natură, după cum urmează: 460.000 mp teren agricol și 1.213.990 mp teren scos din circuitul agricol.

Ca atare, pentru Adunarea Generală a Acționarilor a societății pe acțiuni din 20 februarie 2003, inculpatul s-a împuternicit să participe și să voteze ordinea de zi, revocarea hotărârii din 12 decembrie 2002 privind majorarea capitalului social, majorarea acestuia prin aport în natură și în numerar, aprobarea, de principiu, a majorării prin aportarea în natură a dreptului de proprietate pentru cei 460.000 mp teren agricol și 1.213.990 mp scos din circuitul agricol, emiterea de noi acțiuni, în condițiile în care niciun astfel de drept pentru care s-a împuternicit singur, nu s-a discutat în realitate la 19 februarie 2003, deci senatul nu a cunoscut ceea ce se urmărea și ceea ce s-a urmărit fiind numai concordanța cu hotărârile de la S.C. Băneasa Investments S.A., potrivit înțelegerilor avute cu coinculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, prin aceasta la societatea pe acțiuni transferându-se suprafața totală de 1.746.140 mp, deși inițial se aprobase numai pentru suprafața de 99,2 ha, principala consecință juridică a Hotărârii nr.1 din 19 februarie 2003, în realitate neluată de Senat, fiind aportarea, față de inițial, a încă 167 ha, iar privind restituirea celor 1.040 mp către cele trei persoane fizice, inculpatul Alecu Ioan Niculae s-a subrogat în drepturile organismelor îndrituite potrivit Legii nr.18/1991 și Legii nr.1/2000, dovadă că universității i s-a atribuit dreptul de proprietate pentru mai mult teren, mandatul cu care el s-a împuternicit - mandat nr.1700/20 februarie 2003- conținând date nereale și fiind nelegitim și pentru că a fost semnat de inculpatul Diaconescu Ștefan și de numiții Miclăuș Ioan, Cepoiu Nicolae și același Vâjială Mihai (decedat pe parcursul urmăririi penale), Senatul necunoscându-i conținutul odată ce nu cunoștea nici considerentele Hotărârii nr.1 amintită.

La ședința Adunării Generale a Acționarilor S.C. Băneasa Investments S.A. din 20 februarie 2003, condusă de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, inculpatul Alecu Ioan Niculae a participat în condițiile în care acel mandat nu era emanat urmare discutării împuternicirii lui în senat și nici hotărârea senatului, susținut a fi fost dispusă astfel cum s-a înscris în procesul-verbal din 19 februarie 2003, deci nedezbătându-se în realitate cele reliefate în Hotărârea nr.1, toate dezideratele Consiliului de Administrație al acelei societăți pe acțiuni au fost transpuse în stabilirea :

- domeniului principal de activitate din activități imobiliare asupra bunurilor proprii sau închiriate în activități imobiliare cu bunuri proprii (cu codurile CAEN respective);
- activităților secundare: cultura cerealelor, cultura leguminoaselor boabe, se recodifică în cultivarea cerealelor, porumbului și altor plante cu codurile CAEN.

Ulterior, Consiliul de Administrație al societății pe acțiuni a hotărât la 26 aprilie 2003 convocarea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor pentru 30 mai 2003, un punct constituindu-l aprobarea expertizelor tehnice de evaluare a aporturilor ce urmau a fi aduse la capitalul social de către USAMV București ..., acțiuni nominative în schimbul aporturilor în natură și în numerar.

La 29 mai 2003, ședința Consiliului de Administrație a fost prezidată de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, din partea universității și ca membru al Consiliului de Administrație a fost prezent inculpatul Diaconescu Ștefan, Cepoiu Nicolae, inculpatul Alecu Ioan Niculae participând ca invitat, atunci hotărându-se încetarea contractului de asociere în participațiune din 12 aprilie 2000 cum fusese modificat prin actul adiționat din 03 august 2000 și lichidarea asociațiunii, rechizitoriul reiterând că acesta a fost folosit pentru a camufla aportarea dreptului de folosință a terenului Fermei Băneasa în ideea ca organismele decizionale ale universității să creadă că s-a derulat cât timp nu se dobândise dreptul de proprietate.

S-a mai hotărât încheierea unui contract de închiriere între societatea pe acțiuni și universitate pentru 400.474,19 mp din terenul fermei.

Procurorul de caz arată că, conclucrarea la care conveniseră inculpații Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Ioan Niculae încă din anul 2000 este relevantă și de convocarea la 26 mai 2003, a ședinței senatului universității, actul de sesizare reținând că ceea ce urma să se hotărască era în derularea mecanismului creat odată cu dobândirea, de către primul, a calității de vicepreședinte al Consiliului de Administrație din S.C. Băneasa Investments S.A., respectiv determinarea în adoptarea unor decizii favorabile lui sau a unora care în realitate nu emanau de la senat, respectiv puncte adoptate prin hotărâri, de la data numirii lui ca vicepreședinte al Consiliului de Administrație a S.C. Băneasa Investments S.A., inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel „iese din anonim”, începând procesul de transfer al dreptului de proprietate a celor 224 ha de la universitate la societatea amintită, respectiv dezmembrarea suprafeței, inculpatul Alecu Ioan Niculae schimbându-și activitatea infracțională în altă formă, aceea a impunerii hotărârilor Consiliului de Administrație, odată ce singurul obstacol, se susține, în calea voinței inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel era senatul universității pe ai cărui membri, când nu a reușit sau nu a voit să-i manipuleze, i-a ocolit, aceasta fiind situația Hotărârii nr.1/19 martie 2003 dar și a Hotărârii nr.2/30 mai 2003.

În sensul reținut, pentru a crea aparența că Hotărârea nr.1 este legală, la fel mandatul nr.1700, s-a anexat un tabel conținând numele membrilor senatului invitați să participe, înscris considerat de procuror ca fiind irelevant câtă vreme Senatul nu a discutat faptul că universitatea urma să participe la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. cu suprafața de 1.673.980 mp (167,398 ha) iar nu cu cea de 99,8 ha cât se votase inițial.

În acest context, fără a avea mandat legal, la ședința Adunării Generale a Acționarilor a S.C. Băneasa Investments S.A. din 20.02.2003, inculpatul Alecu Ioan Niculae a votat revocarea hotărârii aceluiasi organism, din 12 decembrie 2002.

Din analiza proceselor verbale ale ședințelor Senatului Universității înaintate la data de 27 iulie 2009 cu adresa nr.4673, de USAMV București, pentru perioada 06 octombrie 1995 – 04 aprilie 2006, rechizitoriul a reținut că în ce privește ședința din 26 mai 2003, între acele acte, s-au introdus două coli format A4 în care sunt consemnate date privind o ședință care s-ar fi desfășurat la 26 mai 2003, respectiv apare dactilografiat antetul USAMV București – Rectorat și nr.4787/19 mai 2003. Potrivit acestui act, ședința a avut loc la ora 15.00, cu ordinea de zi : aprobarea comisiilor pentru ocuparea posturilor scoase la concurs, aprobarea unor completări la Carta Universității și diverse (pct.3), pe foaia nr.2, la fel dactilografiată, consemnându-se olograf date privind desfășurarea ședinței. În cauză interesând relația USAMV București cu S.C. Băneasa Investments S.A., rechizitoriul expune pct.3 „diverse” subpunctele 5-9 în care sunt date privind această problematică.

În primul rând, se subliniază că un astfel de subiect deosebit de important pentru universitate s-ar fi discutat la „diverse”, în convocatorul ședinței nefăcându-se vreo referire că în ședința din 26 mai 2003 se vor dezbate aspecte legate de contractul de asociere în participațiune, împuternicirea rectorului de a participa la ședința Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor S.C. Băneasa Investments S.A., că se va aproba vreo expertiză tehnică pentru 1.673.980 mp teren aferent Fermei Băneasa, la fel, majorarea de capital a societății pe acțiuni, participarea universității la majorare prin aportarea, în natură, a dreptului de proprietate, aspect care denotă că, chiar și dacă acea ședință s-a desfășurat în realitate, senatul nu a fost informat.

Din modul în care au fost transmise documentele menționate, procurorul a opinat că ședința Senatului din 26 mai 2003 nu a avut loc, foile atașate comunicate conținând date nereale, analiza acestora reliefând că la punctele 3.5 – 3.9 din acele foi volante s-a consemnat: - Senatul aprobă încetarea contractului de asociere nr.3440 din 12 aprilie 2000 încheiat cu

S.C. Băneasa Investments S.A. modificat prin actul adițional nr.7438 din 04 septembrie 2000 și îl împuternicește pe inculpatul Alecu Ioan Niculae să semneze actul adițional având ca obiect încetarea contractului de asociere în participațiune și lichidarea asociațiunii ca urmare a modificării Legii nr.31/1990, modificare ce nu mai permite încasarea unei sume minime garantate; - Senatul aprobă și îl împuternicește pe inculpatul Alecu Ioan Niculae să încheie cu S.C. Băneasa Investments S.A. contracte de închiriere având ca obiect suprafețe de teren, pentru o perioadă de 99 de ani, cu posibilitatea revizuirii chiriei la o perioadă de 3 ani, în funcție de rata inflației: - 400.474,819 mp la Ferma Băneasa cu o chirie de 285.000 dolari/an; - 300.000 mp la Ferma Moara Domnească cu o chirie de 275.700 dolari/an; aprobă expertiza tehnică efectuată pentru suprafața de 1.673.980 mp teren situat în Ferma Băneasa, valoarea de 725.410.464.000 lei; aprobă majorarea de capital social al S.C. Băneasa Investments S.A. și participarea la majorarea efectivă a capitalului cu aport în natură, reprezentând dreptul de proprietate asupra terenului, cu mențiunea că *„dreptul de proprietate nu va putea fi transmis de către societate către terțe persoane, cu excepția cazurilor de utilitate și cu condiția aprobării Adunării Generale a Acționarilor*; în urma majorării de capital, USAMV București își menține cota de participare de 49,881%; Senatul îl împuternicește pe inculpatul Alecu Ioan Niculae să reprezinte USAMV București în Adunarea Generală a Acționarilor a S.C. Băneasa Investments S.A. convocată pentru data de 30 mai 2003 să participe și să voteze „pentru” conform procurii anexată la prezenta.

Hotărârea nr.2 din 26 mai 2003 a Senatului a fost semnată de inculpatul Alecu Ioan Niculae în calitate de președinte iar la 28 mai 2003 el s-a împuternicit, prin procură specială autenticată sub nr.1299/28 mai 2003, să participe și să voteze „pentru” ordinea de zi a Adunării Generale Extraordinară a Acționarilor a S.C. Băneasa Investments S.A., la autentificare participând, printre alții, și inculpatul Diaconescu Ștefan, rechizitoriul reținând că și acest înscris este fals.

La ședința din 30 mai 2003 a Adunării Generale, inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a deschis lucrările, din partea universității a participat inculpatul Alecu Ioan Niculae, acționarul majoritar S.C. Internațional Business & Trading Corporation Ltd a fost reprezentat de inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, același reprezentând și General Logistic Corporation și pe sine, ca acționar, fiind prezente totodată și cele două persoane fizice Neagu Olimpia și Sandolache Florina dar și reprezentanți ai S.C. Herăstrău S.A. și S.C. Comaliment S.A.

Actul de sesizare reiterează că expertizele aporturilor s-au dispus în ședința din 20 februarie 2003, la acea dată inculpatul Alecu Ioan Niculae neavând un mandat legal dat de senatul universității, deci el nu a informat senatul că în respectiva ședință a figurat pe ordinea de zi desemnarea experților Dinu Popa, Valerian Mihai, Dumitrașcu George, Dinu Popa Gheorghe și David Cornelia (la 19 februarie 2003), iar evaluarea aportării dreptului de folosință pentru cei 1.746.140,181 mp și a dreptului de proprietate asupra clădirilor fusese făcută de aceeași experți, ei fiind contactați de inculpatul Bejenaru Andrei Mihai în calitate de acționar, administrator la S.C. Log Trans S.A. și ulterior la S.C. Băneasa Investments S.A.

Pentru că evaluarea se referea la terenul administrat de universitate care ulterior a fost dat în condiții nelegale în proprietatea sa potrivit titlului de proprietate nr.100085/6.06.2001, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai și inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel erau interesați să stabilească o valoare convenabilă lor, coinculpatul Alecu Ioan Niculae –rector al universității-trebuia să fie interesat ca evaluarea să fie reală, ceea ce ar fi constituit obligația sa de a fi responsabil ca expertiza să fie realizată de experți neutri sau să-și desemneze propriul expert, fiind obligați ca universitatea să fie în posesia propriei evaluări pentru a negocia cote de aport real la capitalul S.C. Băneasa Investments S.A., fapt posibil, susține rechizitoriul, întrucât în cadrul Facultății de Îmbunătățiri Funciare și Ingineria Mediului, componentă a USAMV București, exista specializarea „cadastru” încă din anul 1997, însă acceptând expertiza

„oamenilor de casă” ai inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, inculpatul Alecu Ioan Niculae a acceptat implicit subevaluarea terenului, neaducând la cunoștința Senatului numele experților și nici rezultatul expertizării (ședința din 19 februarie 2003), aceeași atitudine având-o și inculpatul Diaconescu Ștefan.

La 12 iunie 2003, conform actului adițional nr.1086, universitatea participa la capitalul social prin subscrierea de acțiuni în valoare de 725.410.464.000 lei vechi în schimbul aportului în natură a 1.673.980 mp, parte a terenului Fermei Băneasa, situat în București – sector 1, Șos. București-Ploiești nr.42-44 aflat în proprietatea USAMV București, această valoare fiind stabilită prin raportul de expertiză evaluare teren, elaborat la 16.04.2003.

Pentru determinarea valorii reale a acelei suprafețe de teren specialiștii Direcției Naționale Anticorupție au întocmit un raport de constatare tehnico-științifică care a stabilit că, la momentul aprilie 2003, terenul valora 5.265.682.477.035,73 lei vechi astfel că valoarea reală a aportului în natură al universității a fost net subevaluată cu suma de 4.389.331.356.076 lei vechi.

Cu privire la această constatare, rechizitoriul subliniază că influența asupra capitalului social și asupra cotelor de participare a ajuns la 86,2656%, toate celelalte participații rămânând constante pentru că nu au mai fost evaluate în vederea stabilirii reale a aporturilor, ceea ce înseamnă că exclusiv din influența aportului universității, pe fondul capitalului social de 6.046.200.407.076 lei vechi și a unui aport real de 5.215.790.096.076 lei vechi participația ei reală, numai din perspectiva subevaluării terenului a devenit 86,2656%, prejudiciul adus fiind în cuantum de 4.389.331.356.076 lei vechi (131.244.209,91 dolari).

Potrivit actului autentificat sub nr.1086/12.06.2003, aferent majorării de capital social la societatea Băneasa Investmenst S.A., societatea Internațional Business & Trading Corporation trebuia să aducă aport conform subscrierii asumate de acest acționar suma de 98.638.902.011 lei vechi echivalentul a 2.954.082,65 USD. Vărsarea acestui aport urma a se efectua astfel: la data încheierii actului adițional suma de 29.638.902.011 lei vechi (886.224,794 USD), diferența de 69.117.438.270 ROL (echivalentul a 2.067.855,852 USD), urmând a fi achitată într-un interval de 3 ani. Din materialul probator administrat în cauză a rezultat că suma de 886.224,794 USD reprezentând prima tranșă a fost vărsată în contul societății Băneasa Investmenst S.A. în datele de 30.05.2003 și 04.06.2003 în trei momente distincte 430.000 USD respectiv 400.000 USD și 57.000 USD.

La 28 octombrie 2002 și 10 ianuarie 2003 acționarul majoritar și societatea comercială pe acțiuni au încheiat două contracte de finanțare, în ambele acționarul majoritar fiind finanțator, în primul contract amintit S.C. Băneasa Investments S.A. fiind împrumutată cu 250.000 dolari, iar la 10 ianuarie 2003, cu 1.004.500 dolari.

Raportul de constatare financiar-contabilă realizat în cursul urmăririi penale a stabilit că cei 250.000 dolari aferenți contractului din 28 octombrie 2002 au intrat în contul S.C. Băneasa Investments S.A. în mai multe tranșe, în perioada 30 octombrie 2002 – 31 ianuarie 2003, fiind cert că la 29 mai 2003, cu o zi înaintea datei începerii plății vărsământului S.C. Băneasa Investments S.A. restituie către I.B.T.C. Ltd cei 250.000 dolari împrumut, aceasta însemnând mai mult de jumătate din suma folosită de acționarul majoritar pentru primul vărsământ.

A doua tranșă, 1.004.500 dolari a intrat în conturile societății comerciale pe acțiuni în tranșe începând cu 31 ianuarie 2003, ultima fiind la 23 mai 2003 (anexa raport I 3.3) din aceasta făcându-se plăți de 581.111,01 dolari către UASMV București justificându-se „prestări servicii” nr.2/31 martie 2003 și nr.2648/20 martie 2003, contract de închiriere nr.5343/3 iunie 2003 și antecontract de închiriere nr.3479/2 aprilie 2003, dar și contract de asociere în participațiune nr.3440/2000, raportul defalcându-le: pentru contractul de asociere

în participațiune, plată la: 10.02.2003 – 45.000 dolari, la 13 februarie 2003 - 55.000 dolari, total 100.000 dolari; pentru prestări servicii -17.798 dolari și 8.373,01 dolari.

La 28 mai 2003, S.C. Băneasa Investments S.A. a donat universității (contract nr.1300/28 mai 2003), 160.000 dolari; pentru contractul de închiriere, s-a plătit universității suma totală de 295.000 dolari, rechizitoriul reținând, în baza aceluși raport de constatare, că cei 100.000 dolari pentru contractul de asociere în participațiune nu era și în sarcina universității ca acționar, deci aceasta a suportat ceea ce se obligase S.C. Log Trans .

Cu referire la „prestările servicii”, suma a intrat în conturile universității, dar ea nu a prestat astfel de servicii, dovadă fiind adresa universității nr.3372/11 iunie 2009, obiectul constituindu-l furnizarea de către universitate, ca prestator, a unui studiu privind la organizarea și economia construcțiilor în legătură cu ansamblul imobiliar proiectat de societatea comercială pe acțiuni, în realitate respectivele contracte fiind modalitatea prin care cei 26.171,01 dolari s-au scos, în condițiile în care dacă s-ar fi respectat asocierea în participațiune de către S.C. Log Trans S.R.L. plata era asumată iar procentul universității la S.C. Băneasa Investments S.A. nu reclama o plată a ei către ea, iar prin înregistrarea în contabilitate a unor cheltuieli fictive s-au modificat rezultatele financiare nejustificat.

În ce privește sus-indicatele contracte de închiriere, rechizitoriul reține că în 2003, în perspectiva încetării contractului de asociere în participațiune, UASMV București a încheiat cu societatea comercială pe acțiuni închirierea a 400.474.819 m.p. parte din cei 2.246.529 m.p. teren situat în sectorul 1, Șos. București-Ploiești nr.42-44, pe perioada de 99 de ani, pentru o chirie anuală 285.000 dolari, rechizitoriul reținând că acea suprafață de teren reprezenta diferența ce urma a rămâne după ce universitatea aporța în natură cei circa 167 ha din cei 2.246.529 m.p., - respectiva închiriere înscriindu-se în înțelegerea infrațională dintre inculpații Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Ioan Niculae, în realitatea de la acel moment universitatea ajungând să plătească chirie pentru propriul teren.

Cu referire la mecanismele reale ale inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel pentru a drena, a scoate din SC Băneasa Investments S.A. aportul în numerar la care se obligase acționarul majoritar I.B.T.C. Ltd, rechizitoriul rezumă că s-a procedat în următoarea modalitate: preconstituire de contracte de împrumut, după care sub pretextul restituirii, se scoteau banii aporțați de asociatul majoritar, acestea făcându-se prin decizii ale Consiliului de Administrație, prezidate de inculpat, la ele participând inculpații Diaconescu Ștefan și Alecu Ioan Niculae, invitat.

Astfel, relativ la aportarea și scoaterea tranșei de 886.224,794 dolari, vărsată la 30 mai 2003 într-o primă tranșă: la 23 mai 2003 societatea comercială a încasat de la I.B.T.C. Ltd (acesta avea contul bancar la USB Elveția) 500.000 dolari din contractul de finanțare din 10 ianuarie 2003, astfel SC Băneasa Investments S.A. având la 23 mai 2003 disponibil 514.327,78 dolari, din care, la 27 mai 2003, folosește 245.000 dolari pentru impozite și taxe (echivalent 7.783.650.000 lei vechi). La 29 mai 2003, societatea folosește 250.000 dolari pentru restituire împrumut contractat la 28 octombrie 2002 de la acționarul său majoritar, astfel I.B.T.C. Ltd făcând prima vărsare de capital (430.000 dolari), ulterior aceasta fiindu-i restituită, decizia restituirii fiind luată în ședința Consiliului de Administrație din 29 mai 2003, în unanimitate.

Rechizitoriul subliniază că potrivit actelor puse la dispoziție de SC Băneasa Investments S.A., restituirea celor 400.000 dolari împrumut era aferentă contractului de finanțare încheiat între cele două la 10 ianuarie 2003, mecanismul funcționând și ulterior pentru a se crea aparența că acționarul majoritar își respectă obligația aporțării în numerar, fiind analizată mai îndeaproape modalitatea în care societatea comercială pe acțiuni a folosit cei 160.000 dolari ce i se aporțaseră din totalul de 180.000 dolari la 20 iunie 2003, iar la 23

iunie 2003, 160.000 dolari s-au reîntors la I.B.T.C. Ltd, tot în aceeași zi, suma reintrând la SC Băneasa Investments S.A. cu titlu de aport la capitalul social.

Sub aspectul analizat, rechizitoriul reține că la 25 iunie 2003, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, în calitate de acționar, a împrumutat S.C. Băneasa Investments S.A. cu 10.750.410.000 lei vechi, sumă care alături de cei 160.000 dolari a fost folosită pentru a se plăti, în aceeași zi 15.000.000.000 lei vechi o donație către UASMV București, în condițiile în care la 28 mai 2003 între societatea comercială pe acțiuni ca donator, reprezentată de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel și universitate, în calitate de donatar s-a încheiat contractul de donație nr.1300 privind donarea sumei de 15.100.000.000 lei vechi pentru efectuarea de către universitate a plății actelor necesare scoaterii din circuitul agricol a celor 99,98 ha teren aportat la capitalul social al donatorului, dar donația, spune rechizitoriul, s-a făcut cu scopul precis de a beneficia inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel pentru ca acel teren să fie folosit ca suport pentru edificarea construcțiilor Proiectului Băneasa, donația nefiind reală și odată ce universitatea, ca acționar a suportat în cea mai mare parte costul pentru că împrumutul venea de la inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, acționar, iar universitatea a plătit taxele: către Oficiul Național de Cadastru, Geodezie și Cartografie (6.019.430.434 lei vechi) și Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului (9.029.145.650 lei vechi), împrumutul constituind un punct de plecare, premisă pentru mecanismul conceput de rambursare și utilizare, prin rostogolire, pentru a se crea aparența aportării la capitalul social, cea mai mare parte, având în vedere procentul real al universității, fiind suportată de ea, deși prin contractul de asociere în participațiune și actul adițional din 3 august 2000 S.C. Log Trans S.A. devenită S.C. Băneasa Investments S.A. se obliga că va finanța asocierea (schema nr.49 din raportul de constatare financiar-contabil).

Cu referire la data de 16 septembrie 2003, când I.B.T.C. Ltd a vărsat sumele de 29.800 dolari și 27.500 dolari, din prima sumă; în aceeași zi, i-a fost restituită suma de 27.500 dolari ca împrumut, tot în 16 septembrie 2003, din 27.500 dolari I.B.T.C. Ltd plătind ca aport, 27.200 dolari, creându-se astfel aparența că a vărsat aportul total 57.000 dolari, deși numai 27.500 dolari au tranzitat contul societății comerciale pe acțiuni, iar 29.800 dolari fiind un transfer real.

În ce privește suma de 2.954.082 dolari în contextul celor 1.049.851 dolari aduși ca aport în numerar prin tranșele din 25 octombrie 2004 – 325.000 dolari, 27 octombrie 2004 -322.673 dolari și 28 octombrie 2004 – 397.178 dolari, rechizitoriul reține că s-au repetat aceleași manopere, astfel: la 25 octombrie 2004, în ședința Consiliului de Administrație la care au participat inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, vicepreședintele Consiliului de Administrație, inculpatul Alecu Ioan Niculae, invitat, inculpatul Diaconescu Ștefan reprezentant al universității, membru în Consiliul de Administrație, printre alte subiecte, pe ordinea de zi a figurat și aprobarea încheierii unui contract de vânzare-cumpărare între societatea comercială pe acțiuni din cauză - în calitate de cumpărător și inculpatul Bejenaru Andrei Mihai - în calitate de vânzător, având ca obiect imobilul situat în București, str.Mendeleev nr.7-15, sector 1, compus din construcție subsol 539,53 m.p. și teren 389,93 m.p., Consiliul de Administrație în componența arătată votând achiziția bunului pentru 1.100.000 dolari plătiți cu sumele aportate de I.B.T.C. Ltd la 25 octombrie 2004, 27 și 28 octombrie 2004; inculpații Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan, fără a informa Biroul de Senat și Senatul, au fost de acord în condițiile în care S.C. Băneasa Investments S.A. avea lipsă de lichidități și acționarul majoritar nu vărsase întregul aport în numerar, așa cum se obligase prin actul adițional nr.1086/12.06.2003, iar la acele date inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel adesea invoca lipsa de lichidități pentru cheltuielile curente ale societății și se cerea încheierea de contracte de împrumut cu acționarul majoritar, I.B.T.C. Ltd, cu scopul păgubirii universității, deși S.C. Log Trans S.A. devenită S.C. Băneasa Investments S.A. se angajase să

finanțeze societatea în schimbul aportului în natură a terenului de către universitate, la rambursarea împrumuturilor fiind obligată și ea.

Privind achiziția imobilului, pentru care S.C. Băneasa Investments S.A. trebuia să achite inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, și el acționar, cei 1.100.000 dolari, rechizitoriul reține că același imobil fusese cumpărat în anul 2002 de către inculpat de la ADS Miorița S.A., aceasta, la rândul ei, din octombrie 2004, dobândind calitatea de acționar la S.C. Băneasa Investments S.A., contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.2176/22 noiembrie 2002 înscrind că prețul a fost 155.856 dolari, inclusiv TVA (echivalent 5.229.124.656 lei vechi); în aceste condiții plata la care se obligase cumpărătoarea a fost unul de aproximativ 7 (șapte) ori mai mare.

Verificarea extraselor de cont ale inculpatului Bejenaru Andrei Mihai (aflate la dosar) a reliefat că deși prin vânzarea din 2002 s-a stipulat că prețul „*se achită în termen de patru zile ...respectiv cel mai târziu la 26 noiembrie 2002 ... prin virament bancar*”, un asemenea document nu a fost găsit, neexistând nici un transfer bancar între persoana fizică Bejenaru Andrei Mihai și ADS Miorița S.A. cu privire la acea tranzacție imobiliară, fiind deci vorba de o achiziție formală care, conform aprecierii procurorului, a constituit un alt procedeu menit a crea aparența că în realitate s-a aportat la capitalul social de către I.B.T.C. Ltd, dar contextul vărsării ultimelor trei tranșe de aport asumate 325.000 dolari, 322.673 dolari, 397.179 dolari, valoare totală 1.044.851 dolari, sumele au intrat în contul inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, care, după operarea schimbului valutar -10.367.500.000 lei vechi, 12.400.000.000 lei vechi și 12.533.040.000 lei vechi le-a transferat imediat cu titlu de împrumut către diverse societăți comerciale la care, cu două excepții, acționarul majoritar I.B.T.C. Ltd era și acolo acționar majoritar, exemplificându-se datele de 27 octombrie 2004 suma de 9.120.100.500 lei vechi către Business Develop Trading, 1.247.382.940 lei vechi către Universal Tehnology Trading, ca atare, totalul de 10.367.500.000 lei vechi, la aceeași dată, a revenit la I.B.T.C. Ltd. La fel, reține rechizitoriul, la 29 octombrie 2004, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai a transferat 1.480.000.000 lei vechi către Societatea ALLT ROM SRL unde mama inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel deținea 50% din acțiuni, la aceeași dată transferând și suma de 2.464.000.000 lei vechi către societatea ALLT ROM SERVICE SRL unde I.B.T.C. Ltd deținea 97,79% din acțiuni și 6.980.500.000 lei vechi la Universal Tehnology Trading unde, de asemenea, I.B.T.C. Ltd avea 97,79% din acțiuni (modul circulației celor 1.100.000 dolari susținut a fi fost aportați de I.B.T.C. Ltd astfel cum a fost reținut în raport constatare).

Concluzionând asupra situației de fapt expuse în rechizitoriu procurorul reține că tranzacțiile derulate între I.B.T.C. Ltd - SC Băneasa Investments S.A. –inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, acționar societăți comerciale controlate de I.B.T.C. Ltd- au constituit, prin intermedierea de către inculpat, controlul aproape integral asupra circuitului sumelor susținut a fi fost aportate, I.B.T.C. Ltd doar simulând vărsarea tranșei de aport la capitalul social 1.044.851 dolari.

Într-un mod asemănător s-a procedat și la vărsarea, la 28 noiembrie 2003, a sumei de 10.000 dolari și la 4 decembrie 2003, a sumei de 165.731 dolari de către același acționar majoritar cu titlu de aport în numerar (anexa nr.I 3.2) vărsămintele fiind înserate într-un circuit bancar format din persoane juridice și o persoană fizică care influențau sau se aflau în sfera de influență a I.B.T.C. Ltd, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai fiind în același timp și acționar la S.C. Băneasa Investments S.A., dar și reprezentant al I.B.T.C. Ltd, la fel, Internațional Business Trading SRL, I.B.T.C. Ltd era acționar.

În acest context și sub motivația unor contracte de împrumut nou încheiate sau în derularea rambursării lor inclusiv prin intermediul schimbului valutar, cele două sume de mai sus au circulat astfel: -la 28 noiembrie 2003, I.B.T.C. Ltd a vărsat 10.000 dolari cu titlu de aport la capitalul social. La 4 decembrie 2003, societatea comercială pe acțiuni a transferat cu

titlu de rambursare împrumut, 5.552.000.000 lei vechi inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, acesta, în aceeași zi, dându-i lui ALLT Rom SRL aportul de 10.000 dolari tot ca împrumut, conform contractului de împrumut din 3 decembrie 2003 încheiat între părți, iar la aceeași dată, ALLT Rom face schimbul valutar al 5.551.988.500 lei vechi (165.731 dolari) și transferă la I.B.T.C. Ltd „restituire împrumut”, suma pe care, tot la 4 decembrie 2003, I.B.T.C. Ltd o virează către societatea comercială pe acțiuni cu titlu de aport la capitalul social (raport constatare, schiță), ceea ce înseamnă că real doar 10.000 dolari au tranzitat contul S.C. Băneasa Investments S.A., în concluzie reținându-se că numai 645.032 dolari, echivalent 21.572.450.208 lei vechi la cursul de schimb 33.444 lei vechi/dolar este un aport real, iar echivalentul a 2.309.051 dolari au fost scoși din societatea comercială pe acțiuni și constituie prejudiciu, iar din perspectiva valorii reale a aportului în natură adus de UASMV București și a celui în numerar în modalitățile arătate, capitalul social real al SC Băneasa Investments S.A. era de 6.001.881.769.760 lei vechi, mai mare cu 4.345.012.718.760 lei vechi raportat la valoarea de 1.656.869.051.000 lei vechi asumată prin actul adițional nr.1086 din 12 iunie 2003, consecința directă fiind diminuarea cotei de participare a I.B.T.C. Ltd de la 12,089% la 0,9153% și deci majorarea participării universității de la 49%, inițial la 88,5862% la determinarea capitalului social real arătat și a participației acționarilor s-a avut în vedere, în ce privește aporturile acționarilor SC Herăstrău SA și SC Comaliment SA preluarea întocmai a celor înscrise în același act adițional și a rapoartelor de evaluare efectuate în cauză, valoarea activelor vărsate de acestea, raportul de constatare economico-financiară de la urmărirea penală stabilind că, real, capitalul social total potrivit aceluși act adițional nr.1086 din 29 octombrie 2003 era de 6.001.881.769.760 lei vechi și nu de 1.656.869.051.000 lei vechi, cauza constituind-o subevaluările aduse prin raportul de expertizare a terenului și neaducerea de către acționarul majoritar a sumei totale pe care se angajase să o raporteze, UASMV București având 5.316.838.372.000 lei vechi (88,5862%) și nu 826.458.740.000 lei vechi (49,881%) iar I.B.T.C. Ltd deținea numai 54.936.626.760 lei vechi, procent deci 0,9153% - paguba fiind 77.223.901.644 lei vechi (2.309.051 dolari).

Cu referire la aportarea, de către UASMV București, a restului de teren în suprafață de 530.529,41 m.p. (parte din suprafața totală de 2.246.529 mp, după ce aportase 1.673.98 m.p.), rechizitoriul reține că la 29 septembrie 2003 a avut loc ședința Consiliului de Administrație al S.C. Băneasa Investments S.A., prezidată de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel , la care a participat ca invitat coinculpatul Alecu Ioan Niculae și, în calitate de membru al C.A. reprezentant al universității, inculpatul Diaconescu Ștefan, ședința urmând să hotărască convocarea Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor pentru 8 octombrie 2003, urmând ca acesta să dezbate aprobarea de principiu a participării UASMV București la majorarea capitalului social prin aportarea în natură a aceluși teren (intravilan, agricol și neagricol).

Anterior datei de 8 octombrie 2003, dar ulterior ședinței Consiliului de Administrație arătată, la data de 2 octombrie 2003, în ședința convocată, Senatul Universității urma a dezbate aprobarea participării universității, în calitate de acționar, la ședința din 8 octombrie 2003 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor și participarea inculpatului Alecu Ioan Niculae, ca rector pentru reprezentarea universității, de această dată inculpatul informând Senatul asupra ordinii de zi a ședinței din 8 octombrie 2003.

În continuare, la data de 25 martie 2004, la ședința A.G.E.A. a S.C. Băneasa Investments S.A., condusă tot de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, a participat inculpatul Alecu Ioan Niculae - ca reprezentant al universității, inculpatul Bejenaru Andrei Mihai fiind secretar, hotărârea adoptată la acel moment vizând bugetul de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar 2004, anterior aprobat și de Consiliul de Administrație prin decizia din 16.12.2003, modificată prin decizia aceluiași organism din 15.03.2004. După adoptarea hotărârii a fost încheiat actul adițional nr.31 din 5 aprilie 2004.

Din procesul-verbal întocmit cu ocazia acestei ședințe (25.03.2004), rechizitoriul reține că, potrivit pct.9, în bugetul prezentat era inclus un împrumut în limita a 950.000 euro necesar finanțării operațiunilor curente, precizându-se suplimentar - celor prezenți - că în afara acestei sume, pentru dezvoltarea Proiectului Băneasa, este nevoie de un împrumut în limita a 4.000.000 euro, necesar creșterii capitalului de lucru al societății. Când s-a supus spre aprobare, acționarii S.C. Herăstrău și S.C. Comaliment s-au abținut, iar restul (61,971% din capitalul social) au fost de acord, aprobând un împrumut în limita a 5.000.000 euro, din care 950.000 euro să aibă destinația conform bugetului de venituri și cheltuieli, iar diferența să fie destinată dezvoltării Proiectului Băneasa.

Astfel, procurorul de caz reține că sub pretextul adoptării bugetului pentru exercițiul financiar 2004, în fapt doar 61,971% din acționari (acesta fiind obiectivul urmărit) a hotărât aprobarea împrumutului, ceea ce a afectat semnificativ S.C. Băneasa Investments S.A., împrumutul nefăcând parte din acel buget, așa cum i se prezentase și inculpatului reprezentant al universității și cu referire la aspectul de mai sus, se reține că în hotărârea nr.3 din 19 martie 2003, Senatul Universității a hotărât cu 59 de voturi (100%) să participe și să voteze pentru toate punctele ordinii de zi a ședinței Adunării Generale Extraordinare amintită, sens în care prin mandatul nr.2141 din data de 23 martie 2004, inculpatul rector a fost mandatat numai pentru stabilirea bugetului de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar următor (an 2004), deci, prin aprobarea contractării împrumutului, inculpatul a votat în afara mandatului și fără avizul senatului.

Pe fondul hotărârii anterioare, în derularea situației de fapt, se reține că în ședința din 8 aprilie 2004, Consiliul de Administrație a aprobat încheierea unui contract de credit cu Banca Comercială Ion Țiriac, în valoare 3.000.000 euro, în condițiile în care inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel se obligase să finanțeze el asocierea, iar coinculpatul Alecu Ioan Niculae, fără mandat și aviz ale senatului, se obligase să-l restituie (pentru că era acționar), respectiv a ședinței, fiind condusă de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel.

Reîntorcându-se la situația apărării, de către universitate, a celor 530.529,41 m.p. teren (rest) al Fermei Băneasa, rechizitoriul reține că în 25 octombrie 2004, în Consiliul de Administrație unde inculpatul Alecu Ioan Niculae a participat ca rector al universității (invitat), iar inculpatul Diaconescu Ștefan a fost prezent ca membru, la ședință participând și inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, urmare hotărârii Adunării Generale Extraordinare din 7 octombrie 2004, s-a analizat expertiza aceluși teren aparținând universității ce urma a fi adus ca aport în natură la majorarea capitalului social al SC Băneasa Investments S.A., valoarea acestuia ridicându-se la 122.109.074.846 lei vechi (3.663.089,09 dolari). În paralel, dar după 7 octombrie 2004, la 9 noiembrie 2004, Senatul Universității a fost convocat pentru aprobarea expertizei realizată la 15 octombrie 2004 cu privire la terenul în suprafață de 530.528,64 m.p., astfel cum fusese dezmembrat potrivit Hotărârii Senatului nr.6/2004 și a documentației cadastrale înregistrată sub nr.111900/18 noiembrie 2003 și 29 septembrie 2004 la O.C.G.C. București, aprobarea participării universității la majorarea capitalului social al SC Băneasa Investments S.A. cu dreptul de proprietate asupra aceluși teren, din care 205.839,97 mp teren aflat în circuitul agricol și 324.688,67 mp teren scos din circuitul agricol, în schimbul a 122.109.075 acțiuni nominative, renunțarea universității la subscrierea acțiunilor emise în schimbul aportului în numerar; mandatarea inculpatului Alecu Ioan Niculae pentru aducerea la îndeplinire a participării universității la majorarea capitalului social. Acea ședință se reține că a fost condusă de inculpat, iar punctele ordinii de zi au fost votate.

A doua zi, în 10 noiembrie 2004, în ședința Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor S.C. Băneasa Investments S.A., universitatea a fost reprezentată de inculpatul Alecu Ioan Niculae, I.B.T.C. Ltd și S.C. Herăstrău SA de inculpatul Bejenaru Andrei Mihai,

acesta participând și ca acționar pentru 147.731 acțiuni, deci, practic la ședință acționariatul respectivei societăți comerciale pe acțiuni a fost reprezentat numai de cei doi inculpați arătați.

Între punctele ordinii de zi, s-au aflat majorarea capitalului social prin emiterea a 244.801.994 acțiuni nominative în valoare de 244.801.994.000 lei vechi numerar și în natură, schimbul aportului în natură a unui nou acționar (ADS Miorița) și aprobarea evaluării adusă prin expertiza arătată pentru 530.528,64 mp universității, aceasta fiind, reține procurorul, ultima etapă în procesul de transfer al proprietății terenului Fermei Băneasa, de la USAMV București la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. Urmare ședinței, s-a adoptat actul adițional nr.811 din aceeași zi (10 noiembrie 2004), acționarul universității subscriind 122.109.075 acțiuni (valoare 122.109.075.000 lei vechi), în schimbul aportului în natură constând în dreptul de proprietate pentru suprafața de teren de 530.528,7 mp din sectorul 1 București, șos. București Ploiești nr.42-44, actul de sesizare reținând că aceasta, în condițiile în care era nevoie de lichidități pentru proiectele inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, a fost de acord să aporțeze active, la fel, inculpatul Diaconescu Ștefan, ceea ce, în opinia rechizitoriului, a reprezentat determinarea asupra căreia se înțeleșeseră inculpații, aducerea terenului fermei Băneasa.

Dezvoltând analiza actului adițional nr.811 din 10 noiembrie 2004 la actul constitutiv al S.C. Băneasa Investments S.A., rechizitoriul a reținut că UASMV București a participat la majorarea capitalului social, valoarea fiind de 122.109.074.846 lei vechi la 15 octombrie 2004 potrivit experților Marian Dinu Popa, Valerian Mihai, Gheorghe Dumitrașcu, Gheorghe Dinu Popa și Cornelia David. În dosarul nr.206/P/2006, specialiștii Direcției Naționale Anticorupție, au realizat un raport de constatare potrivit căruia valoarea celor 530.528,7 m.p. parte din cei 2.246.529 m.p. era în luna octombrie 2004 de 1.745.563.430.000 lei vechi, rezultând, reține rechizitoriul, că aportul în natură a activului a fost net subevaluat cu 1.610.605.178.016 lei vechi, echivalent 48.315.739,55 dolari la cursul de 33.335 lei vechi (dolar ce fusese avut în vedere în actul adițional amintit). Astfel, ca urmare a subevaluării terenului, universitatea a fost prejudiciată cu suma de 1.610.605.178.016 lei vechi, echivalent 48.315.739,55 dolari.

Analizând aportul în numerar adus de I.B.T.C. Ltd la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A. pornind tot de la analiza actului adițional nr.811 din 10 noiembrie 2004, rechizitoriul reține că trebuia să fie suma de 26.018.919.000 lei vechi, echivalent 780.528,543 dolari, el realizându-se în parte pentru 7.805.690.000 lei vechi echivalent 234.159 dolari.

Din analiza extraselor de cont ale celor două societăți (aflate la dosarul cauzei) tranșa menționată a fost vărsată la 10 noiembrie 2004, proveniența acesteia și contextul în care a transferat-o I.B.T.C. Ltd fiind următoarele: - la 29 octombrie 2004, SC Băneasa Investments S.A. a plătit inculpatului Bejenaru Andrei Mihai din disponibilul anterior, de 397.178 dolari al I.B.T.C. Ltd, 12.533.040.000 lei vechi (ultima tranșă din achiziția imobilului din str.Mendeleev nr.7-15 (raport de constatare – schița traseului sumelor vol.158 urm.pen., fila 93). Tot la 29 octombrie 2004, din suma încasată, inculpatul a împrumutat S.C. Universal Technology Trading S.R.L. la care I.B.T.C. Ltd deținea 97,79%, 6.980.500.000 lei vechi echivalent 218.004,37 dolari la cursul Băncii Comerciale Ion Țiriac de 32.020 lei vechi/dolar, la fel, la aceeași dată, el împrumută S.C. ALLT Rom S.R.L. (controlată în anul 2005 cu 50% din acțiuni de Popoviciu Ligia, mama inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel și Tatika Investments) cu suma de 1.480.000.000 lei vechi, echivalent 46.221 dolari (aceiași curs), iar pe societatea Alltrom Service S.R.L. (la care I.B.T.C. Ltd deținea 97,79%) cu suma de 2.464.000.000 lei vechi, echivalentul a 76.951,91 dolari (aceiași curs).

La data de 29.10.2004, I.B.T.C. Ltd a încasat de la cele trei societăți amintite, cu titlu de rambursare împrumut asociat, restituire împrumut, restituire contract finanțare, sumele de 216.776 dolari, 45.943 dolari și 76.505 dolari, astfel că aportul din 10.11.2004 - în sumă de

234.159 dolari - a provenit, în fapt, de la S.C. Băneasa Investments S.A., avându-se în vedere că s-a interpus acel contract de vânzare cumpărare imobil, acordarea de împrumuturi sau restituirea de finanțări, aspecte simulate pentru a crea aparența vărsării distincte din alte surse.

În continuare, se reține că la data de 1 noiembrie 2004 acționarul majoritar I.B.T.C. Ltd a încheiat cu S.C. Băneasa Investments S.A. (la care era acționar) contractul de finanțare în valoare de 200.000 dolari, din care a acordat la 2 noiembrie 2004 suma de 66.000 dolari, probatoriul dovedind că acest împrumut nu a fost aprobat nici în Consiliul de Administrație, nici în Adunarea Generală Extraordinară a Acționarilor a SC Băneasa Investments S.A., cei 66.000 dolari provenind din mecanismul anterior descris, iar la acea dată, resursele financiare ale S.C. Băneasa Investments S.A. erau de 66.000 dolari și vărsământul de 223.150 dolari, acestea fiind folosite astfel: -234.159 dolari: taxe timbru de 1.118.545.000 lei vechi (circa 40.000 dolari), plată chirie universitate conform contractului nr.5342/2003, 2.000.000.000 lei vechi (circa 65.146 dolari), plată factură Rostrada -1.500.000.000 lei vechi (circa 48.860 dolari) și 66.000 dolari restituire împrumut către acționarul finanțator I.B.T.C. Ltd. Ulterior încasării acestei sume și din disponibilitățile astfel create, la data de 30 noiembrie 2004, I.B.T.C. Ltd. varsă o nouă tranșă de capital social, 94.000 dolari (schemele ce reprezintă circuitul sumelor de bani cuprinse în raportul de constatare economico-financiar), ceea ce înseamnă, reține rechizitoriul, că suma s-a vărsat după ce a tranzitat contul printr-un mecanism ce a inclus un împrumut, un aport urmat de restituire, un nou vărsământ, în acest mod, practic, simulându-se vărsarea din alte surse, ceea ce a însemnat că din totalul de numerar la care se obligase, 780.528,55 dolari, S.C. Băneasa Investments S.A. a vărsat doar 425.369,55 dolari –echivalent 15.079.738.949 lei la cursul 33.335 lei vechi/dolar, diferența de 10.939.180.265 lei vechi –echivalent 328.159 dolari fiind scoși din societate, această sumă constituind prejudiciu cauzat societății. În acest context, din perspectiva aportului în natură adus de UASMV București comparativ celui în numerar asumat de I.B.T.C. Ltd, capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. era 7.724.240.686.725 lei vechi, mai mare cu 5.822.569.641.725 lei vechi raportat la valoarea totală de 1.901.671.045.000 lei vechi asumată, consecința fiind modificarea, și de această dată, a cotelor de participare a asociaților, în fapt, UASMV București având o participație de 89,6845%.

Împrejurarea că modificarea capitalului social a fost determinată doar prin corecțiile aduse prin aportul în natură al universității, vărsămintelor din anii 2003-2004 și prin cele asupra aporturilor în numerar ale I.B.T.C. Ltd, valoarea celorlalte, ale SC Herăstrău Sam SC Comaliment SA, SC ADS Miorița s-a reținut a fi cea din rapoartele de evaluare ale experților amintiți, actul de sesizare înscriind însă că există indicii puternice că și acestea au fost subevaluate.

În a doua parte a rechizitoriului este prezentat contextul în care au fost comise infracțiunile de dare de mită, prev.de art.255 alin.1 din vechiul Cod penal, cu referire la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000 (inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel) și complicitate la aceeași infracțiune - art.26 Cod penal anterior raportat la art.255 alin.1, cu referire la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000 (inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel) aceștia din urmă și pentru infracțiunea de favorizare a infractorului, prevăzută de art.264 alin.1 Cod penal anterior, cu aplicarea art.33 lit.c Cod penal anterior, infracțiuni cu privire la care procurorul de caz a reținut că au fost comise în următoarele circumstanțe factuale:

Spre toamna anului 2008, în faza actelor premergătoare desfășurate în dosarul de urmărire penală 206/P/2006, organul judiciar a solicitat USAMV București transmiterea de documente, solicitare care l-a neliniștit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae, rector al institutului de învățământ superior, care i-a spus inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel despre ceea ce se întâmpla, la fel, că rezultatele S.C. Băneasa Investments S.A. nu sunt cele așteptate, aceste aspecte interesând organul de anchetă. Cu prilejul acestor discuții, inculpatul Popoviciu

Gabriel Aurel îl liniștea, spunându-i că are multe cunoștințe care îi vor ajuta să nu pățească nimic.

În contextul amintit, în vederea obținerii unei soluții de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr.206/P/2006, inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a apelat la Șerban Ilie Cornel care era, la acel moment, director general adjunct în Direcția Generală de Informații și Protecție Internă – D.G.I.P.I. Aspectul apelării la cineva „de la doi și un sfert” a fost recunoscut de inculpatul Alecu Ioan Niculae, care a arătat că discutând în biroul inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel despre cercetările penale privind terenul aportat de universitate la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A., discuție „destul de aprinsă”, acesta a încercat din nou să-l liniștească, argumentând că vor fi ajutați de șeful „de la doi și un sfert” care tocmai îl vizitase.

În calitate de lucrător superior în Ministerul Administrației și Internelor, într-un serviciu secret, inculpatul Șerban Ilie Cornel avea posibilități de a afla și folosi corpul polițienesc ce activa în diferite sectoare care-l interesau, acesta având posibilități de control asupra întregului corp polițienesc la nivel național, deci și asupra ofițerilor de poliție judiciară din cadrul D.N.A.

Motoc Ion, ofițer de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, fusese delegat prin ordonanța procurorului, la 26.11.2008 să efectueze acte premergătoare începerii urmăririi penale în dosarul nr.206/P/2006. Prin Ordonanța procurorului din data de 26.11.2008, martorul denunțator Motoc Ion a fost delegat să efectueze următoarele activități: - ridicare de documente și înscrisuri; audierea numiților: Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel-Aurel, Nămolășeanu Ion, Dinu Toma Adrian, Stănică Florin, Motcă Gheorghe, Drăghici Manea, Davidescu Nicoleta, Văjială Mihai, Roman Gheorghe Valentin, Popescu Victor, Mărgineanu Gheorghe, Crivineanu Victor, Câmpeanu Gheorghe, Alexe Gheorghe, Udrescu Sevastian, Gheorghisan Cornel, Mitroi Adrian, Oancea Oana, Popescu Agata, Atanasiu Nicolae, Chira Adrian, Georgescu Gheorghe, Stoica Ioan, Șonea Alexandru, Țogoe Iulian, Constantin Nicolae, Șerban Mihai, Manolescu Nicolae, Bercea Ion, Stătescu Constantin, Dojană Nicolae, Bărțoiu Alin, Daneș Doina, Găjâilă Gabriel, Lica Dionis, Pomohaci Nicolae, Niculiță Petru, Pene Maria, Cornea Petruța-Călina, Iancu Paula, Mărăcineanu Florin.

În perioada de referință - sfârșitul anului 2008 - inculpatul Pitcovici Petru Daniel era șef al Serviciului Operații din Direcția Națională Anticorupție din Ministerul Administrației și Internelor.

Înțelegerea între inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel și Șerban Ilie-Cornel a fost în sensul ca, în perioada actelor premergătoare pe care era împuternicit să le efectueze, martorul Motoc Ion să nu aprofundeze cercetările, scopul fiind acela ca în dosarul amintit să se adopte o soluție de neîncepere a urmăririi penale, inculpatul Pitcovici Petru Daniel fiind cel care urma să-l contacteze direct pe martorul denunțator Motoc Ion pentru a pune în practică planul infracțional al inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel și Șerban Ilie-Cornel.

Astfel, la data de 16.12.2002, în jurul orelor 12.57, inculpatul Pitcovici Petru Daniel, în timp ce se afla în biroul inculpatului Șerban Ilie Cornel l-a sunat pe martorul denunțator Motoc Ion și l-a invitat la biroul acestuia din urmă pentru a purta o discuție. Martorul denunțator a declinat invitația inculpatului Pitcovici Petru Daniel însă acesta din urmă a insistat, comunicându-i celui dintâi că va veni la sediul Direcției Naționale Anticorupție. Inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a precizat că, atunci când va ajunge la sediul D.N.A., îl va apela pe telefonul mobil, „*îi va da un bip*”, martorul denunțator urmând să coboare când va primi semnalul. La orele 13,04, inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-a apelat la telefonul mobil pe martorul denunțator Motoc Ion iar acesta, potrivit înțelegerii, a coborât în fața sediului D.N.A., întâlnindu-se cu inculpatul. În această împrejurare, cei doi au purtat o discuție,

context în care inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă dosarul în care este cercetat Popoviciu Gabriel-Aurel este instrumentat de procurorul șef secție sau de un alt procuror. În continuarea discuției, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a cerut martorului denunțator Motoc Ion să-i furnizeze informații în legătură cu persoana procurorului care instrumentează dosarul la care s-a făcut anterior referire. Deși martorul denunțator Motoc Ion i-a comunicat că nu-i poate furniza informațiile cerute, inculpatul Pitcovici Petru Daniel a insistat rugându-l să-l ajute în considerarea faptului că anterior au fost colegi la Direcția de Crimă Organizată din cadrul M.A.I. Totodată, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a spus martorului denunțator Motoc Ion să-i furnizeze această informație legată de numele procurorului care instrumentează cauza a doua zi, în data de 17.12.2012.

După această întâlnire cu inculpatul Pitcovici Petru Daniel, martorul denunțator Motoc Ion a revenit în sediul D.N.A. și i-a informat, atât pe șeful Secției de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție cât și pe șeful Serviciului în care acesta activa, în legătură cu conținutul discuției avute cu inculpatul. Tot în aceeași zi, martorul denunțator Motoc Ion a întocmit un raport în cuprinsul căruia a menționat discuția pe care a purtat-o cu inculpatul Pitcovici Petru Daniel. Raportul întocmit de martorul denunțator Motoc Ion a fost înregistrat la Direcția Națională Anticorupție, constituindu-se dosarul penal nr.191/P/2008.

La data de 17.12.2008, în jurul orelor 11.00, inculpatul Pitcovici Petru Daniel a luat legătura telefonic cu martorul denunțator Motoc Ion și au convenit să se întâlnească tot în fața sediului D.N.A. din str.Știerbei Vodă nr 79-81. Astfel, inculpatul Pitcovici Petru Daniel și martorul denunțator Motoc Ion s-au întâlnit la sediul Direcției Naționale Anticorupție unde au purtat o discuție.

În baza ordonanței nr.191/P/2008, emisă cu titlu provizoriu, și confirmată de instanță, conținutul discuției purtate la data de 17.12.2008 între inculpatul Pitcovici Petru Daniel și martorul denunțator Motoc Ion a fost înregistrată în mediu ambiental, în condițiile prev.de art.914 din C.p.p.

Încă de la începutul discuției, inculpatul Pitcovici Petru Daniel a reiterat solicitarea din ziua precedentă când i-a solicitat martorului denunțator Motoc Ion să-i spună numele procurorului care avea în lucru dosarul 206/P/2006. După ce martorul denunțator Motoc Ion i-a răspuns, inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-a întrebat dacă inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel poate fi ajutat în contextul cercetărilor care se desfășoară în dosarul mai sus amintit. „*Poți să-mi zici și mie ceva? Putem să-l ajutăm pe om*” l-a întrebat inculpatul Pitcovici Petru Daniel pe martorul denunțator Motoc Ion. În continuarea discuției, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a spus martorului denunțator Motoc Ion că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a vorbit cu Președintele Statului în legătură cu acest dosar; că fratele președintelui este asociat cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel; că Popoviciu Gabriel-Aurel vrea ca dosarul să se termine mai repede, motivând că „*mă cheamă când mi-e lumea mai dragă, mă cheamă, mă văd ăștia acolo... Ce firmă îmi pun pe poartă?!*” Spre finalul discuției, au stabilit să se întâlnească a doua zi în data de 18.12.2008 la restaurantul „Codrii Cosminului”, situat în apropierea Direcției Naționale Anticorupție când urma să vină și inculpatul Șerban Ilie Cornel.

După ce s-a despărțit de inculpatul Pitcovici Petru Daniel, martorul denunțator Motoc a revenit în biroul său și a scris un raport legat de această întâlnire, datat 17.12.2008.

Tot la data de 17.12.2008, martorul denunțator Motoc Ion a fost sunat la telefonul mobil, în jurul orelor 15.28, de numitul Mândroc Marian, lucrător în cadrul M.I. în calitate de ofițer de legătură la Roma. Cu prilejul acestei discuții, numitul Mândroc Marian i-a spus martorului denunțator Motoc Ion faptul că, inculpatul Șerban Ilie Cornel vrea să vorbească cu el și i-a indicat numărul de telefon 0743.551.388 pentru a lua legătura cu acesta.

După ce a purtat această discuție telefonică, în jurul orelor 16.11, martorul denunțator Motoc Ion a luat legătura telefonic cu inculpatul Șerban Ilie Cornel căruia i-a comunicat conținutul discuției pe care a avut-o cu numitul Mândroc Marian. Cu prilejul acestei discuții, inculpatul Șerban Ilie Cornel și martorul denunțator Motoc Ion au convenit să se întâlnească a doua zi, în data de 18.12.2008 la restaurantul „Codrii Cosminului” unde urma să vină și inculpatul Pitcovici Petru Daniel.

Potrivit înțelegerii, la data de 18.12.2008, inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel s-au întâlnit la restaurantul „Codrii Cosminului” cu martorul denunțator Motoc Ion. În debutul discuțiilor, inculpații și martorul denunțator Motoc Ion au vorbit o bună perioadă de timp despre activitatea pe care au desfășurat-o la Crimă Organizată, comentând întâmplări și fapte din perioada respectivă. În acest context, la un moment dat, inculpatul Șerban Ilie Cornel se adresează direct martorului denunțator și-i spune, că-l interesează punctual o anumită chestiune, precizându-i că este vorba de aceeași problemă discutată și cu inculpatul Pitcovici Petru Daniel. Era vorba de modalitatea de instrumentare a dosarului 206/P/2006, care-l privea și pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel. „*Mă interesează o chestie. Nu știu dacă ți-a zis ceva ...*” l-a întrebat inculpatul Șerban Ilie Cornel pe martorul denunțator Motoc Ion. Ca răspuns, martorul denunțator i-a confirmat inculpatului Șerban Ilie Cornel faptul că a discutat despre subiect cu inculpatul Pitcovici Petru Daniel. Întrebat de martorul denunțator Motoc Ion dacă Popoviciu Gabriel-Aurel căruia îi spune Puiu, este ginerele lui Dincă, fost demnitar comunist, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi răspunde afirmativ. După ce a dat acest răspuns, inculpatul Șerban Ilie Cornel a început o adevărată pledoarie menită să demonstreze nevinovăția inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel.

În continuare, inculpatul Șerban Ilie Cornel - făcând referire la contractul de asociere încheiat între USAMV București și societatea Log Trans S.R.L., devenită Băneasa Investments S.A. - i-a spus martorului denunțator că știe de la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel că acest contract este încheiat legal folosind expresia „*superbeton*”. Martorul Motoc Ion l-a întrebat pe inculpatul Șerban Ilie Cornel dacă se referă la fosta Fermă Băneasa iar acesta din urmă i-a confirmat. Mai mult, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi face cunoscut denunțatorului că Popoviciu Gabriel-Aurel nu i-a dat nici un ban inculpatului Alecu Ioan Niculae - rector la USAMV București în perioada respectivă - persoană care a semnat din partea universității contractul de asociere în participațiune. Inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a spus martorului denunțator Motoc Ion că are cunoștință despre acest fapt, chiar de la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, încercând să-i demonstreze nevinovăția. Ulterior, inculpatul Șerban Ilie Cornel abordează în cadrul discuției același subiect pe care l-a ridicat, cu o zi în urmă și inculpatul Pitcovici Petru Daniel și anume cine este procurorul care instrumentează cauza. În continuare, după ce a primit răspunsul cu privire la procurorul care instrumentează cauza, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi indică martorului denunțator cum trebuie să efectueze cercetările în cauză. „*Eu ce Ce te sfătuiesc? Primul lucru: uită-te puțin, vezi ce e, așa*”

În acest context inculpatul Șerban Ilie Cornel reiterează ideea că, contractul de asociere încheiat între USAMV București și S.C. Log Trans S.R.L. este unul legal și-i induce martorului denunțator faptul că inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel este o persoană deosebită, foarte importantă la care ajung greu atât Președintele Statului cât și premierul din perioada respectivă: „*Da. Deci, ideea care este? Asta e, cum să zic? la el face coadă să intre Tăriceanu, Băsescu*”. Inculpatul Șerban Ilie Cornel îl descrie pe inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel ca fiind o persoană discretă, că este reprezentantul unor firme importante însă el nu este la vedere. Făcând referire la contactul de asociere în participațiune încheiat de USAMV București cu S.C. Log Trans S.R.L., inculpatul Șerban Ilie Cornel a lăsat să se înțeleagă că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel nu poate fi tras la răspundere pentru că nu a semnat nici

un document. „Ei, și ... ă îl cred că-mi zice ce Băi tată știi ce-nseamnă beton? Țăla nu semnează, nu apasă el, o dată nicăieri”.

Inculpatul Șerban Ilie Cornel insistă ca martorul denunțator Motoc Ion să citească dosarul, acesta fiind primul pas al acțiunii - aspect întărit de inculpatul Pitcovici Petru Daniel - motivând că abia după aceea își poate da seama dacă este o faptă sau nu. „Nu! Da ascultă mă, omule! Tu când te uiți la o lucrare ... îți dai seama în două secunde dacă e sau nu e. Ai înțeles?” i-a precizat inculpatul Șerban Ilie Cornel martorului denunțator Motoc Ion. Tot în acest context în care inculpații oferă sugestii cu privire la modalitatea în care trebuie abordată cercetarea în dosarul 206/P/2006, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi mărturisește martorului denunțator Motoc Ion anumite împrejurări legate de faptele care fac obiectul dosarului amintit și face referire la actele de procedură realizată de Direcția Națională Anticorupție în aceeași cauză, situații pe care le cunoștea de la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel.

Astfel, inculpatul Șerban Ilie Cornel face referire la faptul că, în dosarul nr.206/P/2006, Direcția Națională Anticorupție a solicitat documente de la USAMV București și a citat membrii din Senatul Universității în vederea audierii. Făcând referire la membrii Senatului USAMV București, inculpatul Șerban Ilie Cornel a precizat că în majoritatea lor, sunt persoane în vârstă și că, au decedat; că membrii Senatului sunt nevinovați: „n-au făcut nimic, nimic! Țăla n-au nici un fel de chestii, de combinații!”; că din cauza faptului că sunt citați la Direcția Națională Anticorupție și că sunt solicitate documente de la universitate, atmosfera este apăsătoare în instituție. De asemenea, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi precizează martorului denunțator Motoc Ion faptul că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a povestit că dosarul 206/P/2006 a fost format ca urmare a unei plângeri făcute de numitul Becali Gheorghe. Spre finalul discuției, inculpatul Șerban Ilie Cornel și martorul denunțator Motoc Ion au stabilit ca acesta din urmă să-l sune în ziua de miercuri sau joi din săptămâna următoare (data de 18.12.2008, când a avut loc întâlnirea, fiind într-o zi de joi).

Întrebat de martorul denunțator Motoc Ion dacă-l sună pe inculpatul Pitcovici Petru Daniel, inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a răspuns că nu, să-l sune pe el, subliniind să facă acest lucru indiferent dacă are să-i transmită ceva important sau nu. („sau îl sun pe Petre, cum vrei” l-a întrebat martorul denunțator Motoc Ion pe inculpatul Șerban Ilie Cornel. Acesta din urmă răspunzându-i: „Nu, pe mine mă suni! Indiferent dacă e important sau nu”).

După ce au finalizat discuția, inculpatul Șerban Ilie Cornel a plecat, iar martorul denunțator Motoc Ion și inculpatul Pitcovici Petru Daniel au plecat împreună pe jos până la sediul Direcției Naționale Anticorupție unde acesta din urmă avea autovehiculul parcat. În drum spre sediul Direcției Naționale Anticorupție, inculpatul Pitcovici Petru Daniel îi spune și el martorului denunțator Motoc Ion să citească mai întâi dosarul după care să mai solicite, în continuarea cercetărilor, niște documente. Inculpatul Pitcovici Petru Daniel îi sugerează martorului denunțator Motoc Ion să-l anunțe pe el când vrea să-i cheme pe făptuitori și să solicite documente în baza unor adrese, pentru a crea aparența că lucrează oficial, astfel încât procurorul care instrumentează cauza să nu-și dea seama că cercetările sunt făcute superficial. Citește mai întâi!: și-mi zici: „Bă, vezi că-l chem să-mi aducă niște acte! Totul să fie foarte oficial, să nu se nici procurorul”; „Pe adrese, pe aia ...”; „Făcut ca la carte, nu!”. La despărțire, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a spus martorului denunțator Motoc Ion că miercurea din săptămâna care urma, când trebuia să se întâlnească cu inculpatul Șerban Ilie Cornel, o să vină și el.

După întâlnirea pe care martorul denunțator a avut-o cu inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel la restaurantul „Codrii Cosminului”, martorul denunțator Motoc Ion a întocmit un raport în care a consemnat aspecte legate de această întâlnire. Raportul astfel întocmit după ce a fost rezoluționat de conducătorul unității a fost atașat dosarului penal.

Potrivit înțelegerii avute cu prilejul discuțiilor din data de 18.12.2008, la 23.12.2008, în jurul orelor 11.47, inculpatul Pitcovici Petru Daniel a luat legătura telefonic cu martorul denunțator Motoc Ion pentru a stabili ora întâlnirii. Deoarece martorul denunțator Motoc Ion era prins în rezolvarea unor chestiuni private, cei doi au convenit să se întâlnească în ziua următoare – 24.12.2008.

La data de 24.12.2008, în jurul orelor 09.00 martorul denunțator a luat legătura telefonic cu inculpatul Pitcovici Petru Daniel și au stabilit să se întâlnească în aceeași zi la restaurantul „Codrii Cosminului”, în același loc în care au mers și-n data de 18.12.2008. Astfel, în jurul orelor 10.20, martorul denunțator Motoc Ion și inculpatul Pitcovici Petru Daniel s-au întâlnit în fața restaurantului „Codrii Cosminului”. Înainte de a intra au purtat o scurtă discuție, context în care inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a spus martorului denunțator că i-a adus o sticlă de „whisky” și alte bunuri, fără să facă referire la ele. Când au încercat să intre în restaurant, inculpații au constatat că este închis, motiv pentru care s-au hotărât să plece în altă parte. Inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-a invitat pe martorul denunțator Motoc Ion în autovehicul și au plecat spre restaurantul „Mama Leone” situat în apropiere, însă și acesta era închis. Față de această situație, inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion unde să-l ducă, sugerându-i că vrea să-i dea o sticlă de băutură, dar să nu ajungă cu ea la birou: „*Hai, mă, unde te duc, că nu te duci cu sticlă aia la birou*”. La rândul său, martorul denunțator i-a răspuns că nu trebuie să-l ducă într-un alt loc, deoarece intenționează să plece la birou. În acest context, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a remis mai multe bunuri pe care le-a pus portbagajul mașinii după ce inițial le pusese într-o sacoșă. După ce a primit bunurile, martorul denunțator Motoc Ion i-a spus inculpatului Pitcovici Petru Daniel că a reușit să citească dosarul și că mai trebuie să solicite documente. Față de aceste precizări, Pitcovici Petru Daniel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă procurorul de caz îl delegă să efectueze acte premergătoare. Martorul denunțator Motoc Ion i-a răspuns inculpatului Pitcovici Petru Daniel că are delegație să efectueze cercetări în cauză. După ce a primit acest răspuns, inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a mai oferit martorului denunțator o sticlă de palincă veche, „*o palincă de 70 de ani cum n-ai băut de când ești!*” i-a precizat inculpatul Pitcovici Petru Daniel. Martorul denunțator a luat și sticla de palincă, a pus-o în sacoșă și după care i-a spus inculpatului Pitcovici Petru Daniel să-l informeze și pe inculpatul Șerban Ilie Cornel cu privire la conținutul discuțiilor pe care le-a avut „*Îi zici tu lui Cornel, vorbește cu el, da?*”, inculpatul Pitcovici Petru Daniel replicând „*Îi zic eu, da?*” În acest context cei doi s-au despărțit.

Martorul denunțator Motoc Ion a revenit la sediul Direcției Naționale Anticorupție, unde, în prezența procurorului de caz, a despachetat produsele care se aflau în sacoșă primită de la inculpatul Pitcovici Petru Daniel, constatând că în sacoșă se aflau următoarele bunuri: o sticlă de whisky „J.B. Rose” de 3 litri ambalată; o sticlă de plastic de 2 litri conținând palincă; un calendar pe anul 2009 inscripționat „Energy Holding”; o agendă pe anul 2009; un pix; un calendar de birou; o brichetă albastră, toate inscripționate „Energy Holding” și un tricou de culoare verde inscripționat „Power Comes With Responsibility”.

În cuprinsul rechizitoriului, procurorul de caz arată că este mai mult decât evident că inculpatul Pitcovici Petru Daniel a remis bunurile martorului denunțator Motoc Ion pentru a-l determina să-i favorizeze pe inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel, persoane cercetate în dosarul penal 206/P/2006. Inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel, cu ocazia întâlnirii din data de 18.12.2008 i-au sugerat martorului denunțator Motoc Ion să citească mai întâi dosarul pentru a avea o bază de discuție urmând să se întâlnească în data de 23 sau 24.12.2008 pentru a aborda modalitatea în care trebuiau efectuate cercetările. Tot cu prilejul întâlnirii din data de 18.12.2008, inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel au subliniat faptul că martorul denunțator nu trebuia să aducă la

cunoștința procurorului de caz conținutul discuțiilor pe care le-au avut, urmând ca acesta din urmă să acționeze potrivit înțelegerii pe care au avut-o cu ei. Astfel, se reține că în contextul discuției din data de 18.12.2008, după ce îi sugerează ce trebuie să facă mai întâi, („E prim pas”), inculpatul Șerban Ilie Cornel îi spune martorului denunțator Motoc Ion, în mod explicit, că nu vrea sub nicio formă să vorbească cu procurorul de caz, că a vorbit cu el și este suficient. „Nu domne, tu Deci, eu nu ... nu mă interesează, eu am vorbit cu tine și atât”. Din discuțiile pe care martorul denunțator Motoc Ion le-a avut în datele de 18.12 și 24.12.2008 cu inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel, procurorul de caz reține două concluzii. O primă concluzie, este aceea că martorul denunțator Motoc Ion trebuia să nu-i aducă la cunoștința procurorului de caz conținutul discuțiilor pe care le-a purtat cu ei. O a doua concluzie și care derivă din prima, constă în aceea că inculpații voiau să coordoneze activitatea de cercetare efectuată de martorul denunțator Motoc Ion în dosarul de cercetare 206/P/2006, urmând ca acesta din urmă să acționeze potrivit hotărârilor luate de inculpați, inclusiv anumite proceduri să se facă cu ajutorul lor. Procurorul urma să fie pus în fața faptului împlinit, de a da o soluție de neîncepere a urmăririi penale. Deci actele premergătoare pe care urma să le facă martorul denunțator Motoc Ion ca urmare a hotărârilor luate de inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel trebuiau să fie formale, de natură a zădărnici, a face imposibilă urmărirea penală ordonată de procuror prin delegarea martorului denunțator în calitatea sa de ofițer de poliție judiciară. În acest context, pentru a putea avea acces atât la informațiile din dosar, cât și pentru a putea coordona activitatea de urmărire penală, inculpații au hotărât să-l atragă de partea lor pe martorul denunțator Motoc Ion. Din aceste rațiuni, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, prin intermediul inculpaților Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel, l-a contactat pe martorul denunțator Motoc Ion, iar la data de 24.12.2008 i-au oferit bunurile mai sus arătate, ca o primă tranșă.

Ulterior, la data de 29.12.2008, în jurul orelor 10.37, inculpatul Șerban Ilie Cornel a luat legătura telefonic cu martorul denunțator Motoc Ion și i-a solicitat să se întâlnească în cursul aceleiași zile. Martorul denunțator Motoc Ion a fost de acord cu solicitarea inculpatului Șerban Ilie Cornel și au hotărât să se întâlnească în fața sediului Direcției Naționale Anticorupție din str.Știrbei Vodă nr.79-81, București urmând ca acesta din urmă să-l anunțe telefonic când ajunge în locul respectiv. În baza acestei înțelegeri, la orele 11.19, inculpatul Șerban Ilie Cornel și martorul denunțator Motoc Ion s-au întâlnit în fața sediului Direcției Naționale Anticorupție. Când a ieșit din instituție, martorul denunțator Motoc Ion s-a întâlnit mai întâi cu numitul Găman Marian - șoferul inculpatului Șerban Ilie Cornel - care i-a spus că acesta din urmă se află în autoturismul de teren albastru închis, înmatriculat sub nr. B-41-RMU, parcat în imediata apropiere. Martorul denunțator Motoc Ion s-a deplasat la autovehiculul anterior amintit, iar inculpatul Șerban Ilie Cornel - care se afla pe bancheta din spate - i-a indicat martorului denunțator să se urce pe locul destinat șoferului. După o scurtă discuție introductivă, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator dacă a fost delegat să lucreze în cauza care-i privea pe inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel și Alecu Ioan Niculae înregistrată sub nr. 206/P/2006: „Da. Tot ce voiam să te-ntreb, de acesta ... ș ... știi de... De ... așa ... Ți-ai făcut, ești ...?”. Martorul denunțator a răspuns afirmativ inculpatului și în completare l-a întrebat, la rândul său, dacă acest fapt nu i-a fost comunicat de inculpatul Pitcovici Petru Daniel. Inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a răspuns martorului denunțator Motoc Ion afirmativ în sensul că inculpatul Pitcovici Petru Daniel i-a transmis că martorul denunțator a fost delegat să efectueze cercetări în cauză: „Mi-a zis, mi-a zis că ți-ai făcut de ... ”. În continuarea discuției, martorul denunțator i-a spus inculpatului că a citit dosarul și că în vederea soluționării mai trebuie să solicite de la USAMV București niște documente. Folosind în primă fază un limbaj codificat, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator dacă în cauză sunt probe împotriva inculpatului Popoviciu

Gabriel-Aurel: „*Da are scame pe el*”. Deoarece martorul denunțator nu a înțeles întrebarea, inculpatul Șerban Ilie Cornel a întrebat în mod explicit: „*Are probe ... a ... e ceva? La ... acesta, știi, știi de ce-ți spun, mă? Decât ... cum vorbim noi doi, da*”.

Procurorul a precizat că în timpul celor două discuții din data de 18.12.2008 și 29.12.2008, inculpatul Șerban Ilie Cornel a folosit un limbaj cifrat și aluziv și că nu trebuie uitat faptul că acesta a avut calitatea de șef al D.G.I.P.I. Tot în acest context al dialogului, inculpatul Șerban Ilie Cornel face trimitere din nou la discuțiile pe care le-a avut cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel legate de dosarul 206/P/2006 încercând să inducă martorului denunțator Motoc Ion faptul că acesta din urmă nu era vinovat. După ce i-a transmis acest mesaj, inculpatul Șerban Ilie Cornel face o primă apreciere cu privire la persoana inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel, sensul afirmațiilor sale, fiind acela că acesta din urmă urma să este priceput în afaceri. „*Ori, acesta nu-i un fraier! Zice! Bă când faci o greșală știi, am făcut-o acolo!*” Asta zice el!”.

În continuare, inculpatul Șerban Ilie Cornel vrea să afle de la martorul denunțator Motoc Ion din ce localitate este procurorul de caz și a pus câteva întrebări în acest sens. Legat de dosarul 206/P/2006, inculpatul Șerban Ilie Cornel îl întreabă pe martorul denunțator Motoc Ion dacă mai sunt multe activități de efectuat în cauză. „*Da. Și părerea, așa după tine, sunt multe de făcut adică de ... activități, care să se termine odată cu astea?*” La această întrebare, martorul denunțator Motoc Ion i-a răspuns că mai trebuie ridicate de la USAMV București niște documente, activități ce le va efectua după Anul Nou, după care se va putea da o soluție de neîncepere a urmăririi penale. La răspunsul primit, care viza posibilitatea adoptării unei soluții de neîncepere a urmăririi penale în cauză, inculpatul Șerban Ilie Cornel a precizat că nu are rost să-i spună multe cuvinte și l-a asigurat pe martorul denunțator că pentru inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, rezolvarea acestei probleme este o bagatelă, „un mezelic” s-a exprimat inculpatul, în comparație cu problemele pe care acesta le are de rezolvat. „*N-are rost să-ți spun multe cuvinte! Acesta e ... aicea ... ă ... câte are el pe cap, e un mezelic!*”.

În încheierea discuției, cei doi au stabilit să se întâlnească după data de 05.01.2009, când martorul denunțator Motoc Ion urma să solicite USAMV București mai multe documente. Față de această situație, inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a cerut martorului denunțator Motoc Ion să-l anunțe când trimite adresele la universitate pentru ca, la rândul său, să-l înștiințeze pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel în legătură cu documentele solicitate și eventual să-i spună: „*Vezi, că vine aia, aia și aia*”. După ce au terminat discuția, cei doi s-au despărțit, martorul denunțator Motoc Ion revenind la biroul acestuia.

Și în legătură cu această întâlnire, martorul denunțator Motoc Ion a întocmit un raport vizat de conducătorul Secției de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, atașat la dosarul cauzei.

Relativ la această din urmă întâlnire, procurorul de caz reține că într-un mod indirect, aluziv, și fără a preciza obiectul, inculpatul Șerban Ilie Cornel îl lasă pe martorul denunțator Motoc Ion să înțeleagă că va primi ceva de la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel. Și tot în cadrul acestui dialog, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi sugerează martorului denunțator ca, prin intermediul său, să-l informeze pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel cu privire la documentele care urmau să fie solicitate de la USAMV București. Aceasta, în condițiile în care inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel nu avea nicio funcție sau o calitate în cadrul USAMV București. În cuprinsul rechizitoriului procurorul arată că aceasta constituie dovada că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel voia să aibă, pe de o parte, controlul asupra documentelor care pleacă din universitate către Direcția Națională Anticorupție iar, pe de altă parte, asupra anchetei pe care această din urmă instituție o desfășura în dosarul 206/P/2006, manifestate în multiple forme: ce martorii urmează să fie audiați, ce înscrisuri vor fi solicitate, astfel încât să se ajungă la o soluție de netrimitere în judecată. Controlul în USAMV București îl exercita prin

intermediul inculpatului Alecu Ioan Niculae iar în privința cercetărilor efectuate în dosarul 206/P/2006 cei doi colaborau. Controlul asupra modului în care se desfășurau cercetările în dosarul 206/P/2006 a încercat să-l exercite prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel.

La data de 15.01.2009 (într-o zi de joi a săptămânii), anunțat telefonic de numitul Găman Marian (șoferul inculpatului Șerban Ilie Cornel), martorul denunțator a coborât în fața DNA și s-a îndreptat spre autovehiculul Jeep, de culoare albastru. Martorul denunțator a purtat o scurtă discuție cu Găman Marian context în care acesta din urmă i-a spus că în autovehicul, pe bancheta din spate se afla inculpatul Șerban Ilie Cornel. Martorul denunțator a dat curs invitației și s-a urcat pe bancheta din spate, așezându-se lângă inculpatul Șerban Ilie Cornel, cei doi rămânând singuri. După ce au purtat discuții legate de subiectele de presă din ziua respectivă, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă a văzut dosarul și dacă-l privește și pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, motivând că acesta din urmă a fost plecat în străinătate, că a venit în seara precedentă și că, în mod sigur, în ziua respectivă se va întâlni și-l va întreba de dosar. Martorul denunțator i-a răspuns că a văzut dosarul și i-a precizat că i-a mai spus odată acest lucru. În continuarea discuției, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă vrea să meargă să se întâlnească cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, aspect cu care martorul a fost de acord și au convenit să stabilească o zi în săptămâna următoare. La un moment dat, inculpatul Șerban Ilie Cornel a pus în discuție schimbările politice care urmau să aibă loc la vârful administrației publice, prognozând că numitul Nica Dan urmează să ajungă la conducerea M.A.I.. De asemenea, inculpatul Șerban Ilie Cornel a mai adus în discuție faptul că lui i s-a propus să fie promovât din director adjunct în funcția de direcția general. Tot în acest context, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă-l interesează să plece de la D.N.A., lăsându-l să înțeleagă că poate ajunge la direcția pe care urma să o coordoneze: „*Ă ... nu știi cum se vor derula toate lucrurile în continuare, cu cine și cum, pentru că încă nu se știe și așa ... Ă te interesează să pleci de aici?*” Inculpatul și martorul denunțator au continuat discuția abordând un subiect legat de o cunoștință comună, au stabilit să se audă la telefon în ziua de miercuri din săptămâna care urma, după care s-au despărțit.

Și de această dată martorul denunțator a revenit în birou și a întocmit un raport cu privire la discuțiile purtate, înscris avizat de șeful Secției de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție, atașat la dosarul cauzei.

Prin rechizitoriu, procurorul de caz subliniază faptul că, în cadrul acestei discuții, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a lăsat pe martorul denunțator Motoc Ion să înțeleagă că-i poate oferi o funcție în cadrul unității pe care o conducea din poziția de director adjunct. Dacă la întâlnirea din data de 29.12.2008, inculpatul Șerban Ilie Cornel îl lasă să creadă pe martorul denunțator Motoc Ion că va fi recompensat de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, dacă urmare cercetărilor efectuate de acesta în dosarul 206/P/2006, de data aceasta, tot pentru același motiv inculpatul îi oferă o funcție. De asemenea, procurorul arată că ambele promisiuni făcute de inculpatul Șerban Ilie Cornel erau realizabile. Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel era una din persoanele potente financiar din România, în anul 2003 fiind inclus în top 300 al revistei „Capital” cu o avere estimată la cel puțin 100 de milioane de dolari, iar inculpatul Șerban Ilie Cornel era, la momentul în care făcea aceste promisiuni, director adjunct al D.G.I.P.I., ulterior fiind numit în funcția de director general al instituției anterior amintite. Pe lângă faptul că aceste promisiuni făcute de inculpatul Șerban Ilie Cornel erau realizabile, acesta avea și o puternică încărcătură psihologică menită să-l capaciteze pe martorul denunțator Motoc Ion să dea curs cererilor formulate de inculpatul Șerban Ilie Cornel legate de dosarul nr.206/P/2006 și de care beneficia inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel.

Așa cum s-au înțeles, la data de 21.01.2009, o zi de miercuri din săptămâna respectivă, Găman Marian a luat din nou legătura telefonic cu martorul denunțator Motoc Ion care i-a comunicat că inculpatul Șerban Ilie Cornel dorește să se întâlnească cu acesta din urmă în fața sediului DNA, martorul denunțator fiind de acord cu solicitarea. În jurul orelor 14.20, martorul denunțator Motoc Ion a coborât în fața instituției observând că la intersecția străzii Știrbei Vodă nr. 79-81 cu str. General Cristescu se afla parcat autoturismul de serviciu al inculpatului Șerban Ilie Cornel. Martorul denunțator s-a îndreptat spre autovehicul și s-a urcat în autoturism, unde, pe scaunul din spate, se afla inculpatul Șerban Ilie Cornel. După o scurtă discuție introductivă, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă vrea să treacă pe la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel în ziua respectivă. Martorul denunțator a refuzat, motivând că nu este bine să treacă pe la firma inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel câtă vreme dosarul este în lucru, lăsându-l să înțeleagă pe inculpatul Șerban Ilie Cornel că este de acord să se întâlnească însă în altă parte, în alt loc. Inculpatul Șerban Ilie Cornel a fost de acord cu motivul invocat de martorul denunțator Motoc Ion și nu a mai insistat, însă i-a cerut acestuia din urmă să-i spună ce pași urmează să facă în anchetă și dacă intenționează să citeze pe cineva: *"Da auzi, ce voiam să te întreb! Poți să-mi spui un pas, doi, ce urmează? Mai chemi pe cineva, mai ... nu știu ce?"* La această întrebare, făcând referire la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, i-a spus inculpatului Șerban Ilie Cornel că este posibil să-i ia și acestuia o declarație, ocazie cu care cel din urmă a replicat că în această afacere (Băneasa) numele inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel nu apare deloc: *"El n-are, el ... nu apare numele lui deloc"* . Răspunsul inculpatului Șerban Ilie Cornel în raport cu cercetările efectuate până la acel moment în cauză, era unul corect, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, deși coordona activitatea, nu semnase contractul de asociere în participațiune încheiat între USAMV București și SC Log Trans S.A., societate în care, de asemenea, inculpatul nu avea nicio calitate. După ce l-a determinat pe martorul denunțator Motoc Ion să nu-l audieze pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel invocând faptul că inculpatul Popoviciu nu semnase contractul de asociere în participațiune, inculpatul Șerban Ilie Cornel îi sugerează să cheme alte persoane pe care să le audieze formal: *"Bun, dar ascultă mă. N-ai un nume pe care să-l mai chemi, să-i iei două rânduri?"* Față de această situație, martorul denunțator Motoc Ion i-a replicat că o să audieze două sau trei persoane: *"O să mai audiem două sau trei..."* . În continuare, inculpatul Șerban Ilie Cornel insistă ca martorul denunțator Motoc Ion să indice un nume de persoană pe care urmează să o audieze. Inculpatul Șerban Ilie Cornel intenționa să transmită inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel numele persoanei care urma a fi citată la Direcția Națională Anticorupție și a motivat că face acest lucru pentru ca inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel să înțeleagă că nu există nici un pericol pentru el cu prilejul efectuării cercetărilor în dosarul 206/P/2006: *"Zi-mi un nume, da asta-ți zic! Ca idee e ... Nu știu dacă înțelegi ce ...? Să simtă că e ceva ok"* . În aceeași zi, inculpatul Șerban Ilie Cornel trebuia să se întâlnească cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și trebuia să-i transmită cum merg cercetările în cauză.

În continuarea discuției pe aceeași temă, a persoanelor care urmau a fi audiate în dosarul 206/P/2006 de Direcția Națională Anticorupție, martorul denunțator Motoc Ion a precizat că intenționa să-i audieze pe toți membrii Senatului USAMV București, lucru respins categoric de inculpatul Șerban Ilie Cornel care a insistat să-i indice doar o singură persoană: *"Nu, nu, nu! Unul, zi unul care auzi tu, care nu ...?"* . Martorul denunțator Motoc Ion a replicat că are o listă deja făcută cu persoanele care trebuie audiate și că trebuie să-i cheme pe toți: *"Păi, da, mă, am lista acolo. Tu crezi că eu am stat de ... Păi, îi chem pe toți ca să nu zică că oricum e infirmată de sus"*. Nici de această dată, inculpatul Șerban Ilie Cornel nu a fost de acord și, ca să-l convingă pe martorul denunțator să renunțe, a invocat faptul că a vorbit cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care i-a spus că mulți dintre membrii Senatului

USAMV București sunt persoane în vârstă, unii au murit, alții sunt internați în spital: „Nu, deci asta, deci ce se întâmplă! Deci, ce mi-a zis el! Sunt moși de optzeci de ani, unii au murit...; Da. Sunt de optzeci de ani. Nu mai au nicio chestie, că uni-s prin spitale, uni-s prin nu știu ce. Știi?”. Deși inculpatul Șerban Ilie Cornel a adus argumentele arătate pentru a-l determina să nu-i audieze pe toți membrii Senatului USAMV București, martorul denunțator i-a spus că totuși ar vrea să analizeze „măcar câteva”: *Nu prea au fost audiați, asta e problema, știi?; Decât câțiva, Oricum trebuie făcut ceva să mai luăm niște declarații*”. În continuarea discuției, martorul denunțator Motoc Ion a făcut referire la inculpatul Alecu Ioan Niculae, rectorul USAMV București despre care a afirmat că a fost audiat. Auzind numele inculpatului Alecu Ioan Niculae, inculpatul Șerban Ilie Cornel a reacționat imediat indicându-i martorului denunțator Motoc Ion să-l cheme o singură dată: „Uite, pe acesta. Îi chemi o dată”. Deși i-a explicat inculpatului Șerban Ilie Cornel să sus-numitul a fost audiat, martorul denunțator Motoc Ion a mai precizat că trebuie să-i audieze, cel puțin pe membrii Biroului de Senat. Auzind că intenționează să-i citeze pe membrii Biroului de Senat, inculpatul l-a întrebat, câți membri numără acest organism: „Păi, îi mai chem o dată, sigur” Păi, îl mai chem o dată, încă o dată pe ăștia care mai trăiesc. De fapt ... de fapt n-o să-i chem pe toți. O să chem trei-patru. Nu, da trebuie să chem și din ... din ăștia, deci ... a ... din Colegiul Senatului, că ăștia erau factorul decizional. Deci, tu, ca rector, tu nu poți să ...” Observând că intenționează să audieze măcar pe membrii Biroului de Senat, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion când estimează că se va da soluția în această cauză. „Așa, tu, în timp cum o vezi?” Martorul denunțator Motoc Ion i-a răspuns că într-o lună și jumătate va fi dată soluția, motivând că mai sunt persoane de audiat.

După ce a primit răspuns de la martorul denunțator Motoc Ion care i-a precizat că într-o lună jumătate, maxim două finalizează cercetările, inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a sugerat să le termine într-o lună, menționându-i aluziv că dacă face cercetările mai repede, nu va fi degeaba: „Deci, tu zici că într-o lună jumătate, nu?”, martorul denunțator spunând: „Maxim! Da! hai să nu zic că ... dracu nu suntem la tâmplărie, da, maxim două luni o rezolvăm. Ți-am zis, o săptămână mai plec ... Poate și mai repede. Nu-i....” În continuare, inculpatul Șerban Ilie Cornel a sugerat: „Păi, vezi și tu o lună, poate ...”, „Nu trebuie să-ți spun mai multe cuvinte”, fiind evident că inculpatul Șerban Ilie Cornel insistă ca cercetările în cauză să fie soluționate mai repede, interesul inculpatului fiind atât de mare încât în mod aluziv îi transmite martorului denunțator că va fi recompensat: *Nu trebuie să-ți spun mai multe cuvinte dacă vei finaliza cercetările într-o lună, înțelegi tu.*

Procurorul de caz arată în cuprinsul rechizitoriului că afirmațiile inculpatului Șerban Ilie Cornel erau reale, în sensul că membrii Senatului USAMV București din perioada care interesa erau în vârstă ori decedați precum și că această împrejurare o cunoștea de la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, aspecte ce constituie dovezi în plus că inculpații Șerban Ilie Cornel și Popoviciu Gabriel-Aurel au purtat discuții amănunțite legate de dosarul 206/P/2006.

În continuarea discuției, inculpatul Șerban Ilie Cornel îl întreabă pe martorul denunțator Motoc Ion când îl citează telefonic pe Alecu Ioan Niculae, ocazie cu care inculpatul Șerban Ilie Cornel îi sugerează martorului denunțator să-l citeze pentru ziua de luni din săptămâna care urma, însă martorul denunțator a motivat că termenul este prea scurt pentru ca citația să ajungă la inculpatul Alecu și a mai precizat că intenționează să citeze și membrii Senatului, menționând că nu dintre cei în vârstă. În acest context, inculpatul Șerban Ilie Cornel l-a întrebat dacă nu vrea să-i indice el două nume pe care să le citeze în vederea audierii, propunere prin care – arată procurorul de caz - inculpatul Șerban Ilie Cornel urmărea două ținte: prima transmiterea numelor membrilor din Senat indicate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și a doua, în această modalitate încerca să limiteze audierea numai la doi

membrii ai Senatului USAMV București, scop pe care l-a urmărit pe tot parcursul discuției. „Să-ți zic eu un nume, două? Nu ...”.

Martorul denunțator Motoc Ion i-a replicat că are o listă cu numele membrilor din Senatul USAMV București și se va folosi de aceasta. Față de acest răspuns, inculpatul Șerban Ilie Cornel a reiterat aceleași argumente pe care le-a menționat și-n prima parte a discuției și pe care i le-a spus inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel: membrii Senatului sunt în vârstă, unii au murit, iar alții sunt în spital.

Procurorul de caz concluzionează că pe lângă faptul de a trasa sarcini de anchetă martorului denunțator Motoc Ion, inculpatul Șerban Ilie Cornel urmărea un alt obiectiv major, acela de a-l asigura pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel că situația este sub control. Din acest motiv, inculpatul a insistat să i se indice persoana care urma a fi audiată de Direcția Națională Anticorupție, documentele care se solicitau și a pledat pentru audierea inculpatului Alecu Ioan Niculae despre care cunoștea că este un apropiat al inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel. De altfel, în timpul discuției pe care a avut-o cu martorul denunțator, inculpatul Șerban Ilie Cornel a menționat că insistă pentru datele solicitate pentru ca inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel să simtă că lucrurile sunt în regulă. În acest sens este avută în vedere discuția telefonică din data de 21.01.2009, orele 21.24, inițiată de către inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel cu inculpatul Șerban Ilie Cornel, ocazie cu care cei doi, pentru a disimula adevăratele mesaje pe care și le trimiteau prin intermediul discuțiilor, au folosit un limbaj codificat („medic” pentru ofițerul de poliție judiciară, „pacienții” persoane din cadrul Senatului etc), inculpatul Șerban Ilie Cornel fiind de acord cu afirmațiile inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel și răspunzându-i acestuia că ofițerul de poliție judiciară Motoc Ion vizează doar o suplimentare limitată a cercetărilor, respectiv audierea câtorva membri din Senatul Universității și ridicarea unor documente, pentru a putea da soluția în cauză. Ca să-și întărească argumentația, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel face din nou trimitere la cercetările efectuate anterior de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe care le considera complete, lăsând să se înțeleagă că acum cercetările trebuie să fie mai limitate. „*Domn'e, dacă tot au făcut analize complete ...; Cu radiografii, cu nu știu ce, la spitalul ălalalt...; Păi atunci ... la ce să nu mai chinuim pacienții să ...*”

Aceleași argumente sunt preluate de către inculpatul Popoviciu și în discuțiile din 27.01.2009 cu ocazia întâlnirii de la hotelul Howart Jhonson la care au participat inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel, Șerban Ilie Cornel și martorul denunțator Motoc Ion. Încă de la începutul discuțiilor inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel face referire la plângerea penală formulată inițial de numitul Becali George care a stat la baza constituirii dosarului 1481, instrumentat inițial de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ulterior declinat la Direcția Națională Anticorupție și înregistrat sub nr.206/P/2006. În continuare s-a pus în discuție calitatea de acționar a inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel aspect pe care acesta din urmă l-a lămurit. Legat de acest subiect, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a menționat că nu a avut niciodată calitatea de acționar la SC Băneasa Investments S.A. și că, a fost vicepreședinte a Consiliului de Administrație al acestei societăți doi ani începând din anul 2002 sau 2003. De asemenea, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a ținut să precizeze că actele de asociere în participațiune încheiate între USAMV București și societatea Log Trans S.A. s-au semnat în 12 aprilie 2000. La întrebarea martorului denunțator Motoc Ion, dacă la momentul respectiv inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel mai avea vreo calitate în cadrul societății Băneasa Investmenst S.A., acesta din urmă a răspuns „*Nu. Acționar n-am fost niciodată*” precizând că a fost administrator: „*Și am fost administrator în perioada asta... ; Actele s-au semnat în 12 aprilie... ă .. două mii ...; în două mii doi, două mii trei; Doi ani de zile am fost ă ă ... vicepreședintele Consiliului de Administrație*” a explicat în discuție inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel.

Potrivit sugestiei pe care a primit-o de la inculpatul Șerban Ilie Cornel la discuțiile anterioare, martorul denunțator Motoc Ion a precizat că intenționează să solicite documente de la societatea Băneasa Investments S.A. și că, în acest sens, a adus atât o adresă către societatea anterior amintită cât și citația pentru inculpatul Alecu Ioan Niculae.

Astfel, martorul denunțator Motoc Ion a prezentat inculpaților Șerban Ilie Cornel și Popoviciu Gabriel-Aurel, mai întâi, adresa prin care solicita documente de la societatea Băneasa Investments S.A. Adresa în discuție a fost luată mai întâi de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care a lecturat-o iar când a terminat i-a dat-o spre lectură și inculpatului Șerban Ilie Cornel care a solicitat-o în mod expres. („*Pot să mă uit*” a solicitat inculpatul Șerban Ilie Cornel). Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a avut câteva nelămuriri cu privire la data emiterii citației, aspecte care i-au fost clarificate atât de inculpatul Șerban Ilie Cornel cât și de martorul denunțator Motoc Ion. După ce au lămurit acest aspect, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a pus în discuție în ce modalitate vor fi trimise către Direcția Națională Anticorupție documentele solicitate. Inițial, inculpatul Șerban Ilie Cornel a opinat că ar fi bine ca documentația să o trimită prin poștă, recomandat, după care a propus să trimită pe cineva, din partea societății să o ducă direct la D.N.A. Această din urmă propunere a inculpatului Șerban Ilie Cornel a fost agreată atât de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel cât și de martorul denunțator Motoc Ion. În acest sens, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a solicitat martorului denunțator Motoc Ion numărul de telefon de la birou („*Păi nu știe la ce interior și ...*” a menționat inculpatul) și de la telefonul mobil pentru a se da persoanei care urma să ducă documentele la D.N.A. Martorul denunțator Motoc Ion a fost de acord și i-a dat inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel atât numărul de telefon mobil cât și numărul de telefon de la birou pe care acesta din urmă le-a consemnat pe verso-ul adresei care a rămas la el. „*Ar fi bine s-o trimită prin recomandată sau cum; sau să i-o trimită pe cineva*”, a sugerat inculpatul Șerban Ilie Cornel atunci când s-a referit la modalitatea în care trebuia să ajungă documentația solicitată la Direcția Națională Anticorupție.

După ce s-a convenit în ce modalitate vor ajunge documentele la Direcția Națională Anticorupție, inculpații și martorul denunțator Motoc Ion au pus în discuție necesitatea audierii în cauză a inculpatului Alecu Ioan Niculae. În cadrul discuției, martorul denunțator a subliniat că audierea inculpatului Alecu Ioan Niculae este necesară. „*Da al doilea aspect, cu domnul Alecu, când se poată să vină? că eu am citația asta, că oricum trebuie să treacă pe la noi; obligatoriu să fie*” a precizat martorul denunțator Motoc Ion. Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a răspuns martorului denunțator că și-n ziua următoare poate fi audiat oferindu-se că îi duce le adresa în ziua respectivă și că, mai mult decât atât, va lua legătura cu inculpatul Alecu Ioan Niculae chiar în momentul respectiv pentru a-i transmite că urmează să fie citat la D.N.A. „*Și mâine ...; I-o dau azi, dacă e; Eu îl sun acum; Da, mă văd cu el, cum să nu ...*” a precizat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel pe acest subiect. În privința orei la care trebuia să ajungă inculpatul Alecu Ioan Niculae la sediul Direcției Naționale Anticorupție, inculpatul Șerban Ilie Cornel a opinat că ora trebuie stabilită chiar în acel context și impusă inculpatului. „*Nu, da dacă stabilim ora, la ora „punct” e acolo!. El de la poartă te sună direct la ..*” a precizat inculpatul Șerban Ilie Cornel. În timp ce inculpatul Șerban Ilie Cornel și martorul denunțator Motoc Ion purtau discuții legate de ora la care trebuie să se prezinte inculpatul Alecu Ioan Niculae la audieri, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a luat legătura telefonic cu acesta din urmă. În discuția telefonică, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a transmis inculpatului Alecu Ioan Niculae că este împreună cu martorul denunțator Motoc Ion și că l-a sunat pentru a conveni o oră, motivând că ofițerul de poliție judiciară nu se poate deplasa la sediul USAMV București. Pentru a-i transmite acest mesaj, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a folosit un limbaj codificat astfel că pentru a desemna D.N.A. a folosit termenul „*policlinică*” inducând ideea că inculpatul Alecu Ioan Niculae

trebuie să meargă în ziua următoare la „clinică”. *„Ce faceți, domn Președinte? Aha! Am înțeles, am înțeles. .. Ță a ... Ță a... da! Vroiam să vă întreb când ați putea .. și problema este că nu poate să vină de la policlinică la dvs. trebuie să mergeți dvs. până acolo, numai să agreăm ora. ... Păi, e la mine, d asta vă întreb ca să știu ce să spunem”* i-a transmis telefonic inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel inculpatului Alecu Ioan Niculae. După ce i-a comunicat că în ziua următoare, în jurul orelor 11,00, inculpatul Alecu Ioan Niculae urma să ajungă la Direcția Națională Anticorupție în vederea audierii, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a transmis că tot în ziua respectivă o să ia legătură din nou cu el. *„Nu, nu, ne vedem noi, puțin mai târziu ... Da, da, da. Da? Vă sun eu un pic mai încolo. Bine, mersi mult! Mersi mult, pa, pa! ... Salut!”* a menționat telefonic inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel inculpatului Alecu Ioan Niculae.

După o scurtă perioadă în care inculpații și martorul denunțator au pus în discuție subiecte care nu interesează cauza, la un moment dat, inculpatul Șerban Ilie Cornel propune să se revină la chestiunea care a motivat întâlnirea, adică modalitatea în care urmează a se desfășura cercetările în dosarul 206/P/2006. În acest moment a intervenit în discuție și inculpatul Șerban Ilie Cornel care l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion cum face dovada inculpatul Alecu Ioan Niculae că a fost citat de Direcția Națională Anticorupție. În acest sens, potrivit înțelegerii pe care a avut-o cu inculpatul Șerban Ilie Cornel, din zilele precedente, martorul denunțator Motoc Ion i-a arătat o citație. La scurt timp, martorul denunțator Motoc Ion i-a remis citația inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel, care la rândul său, urma să o dea în aceeași zi inculpatului Alecu Ioan Niculae. Astfel, inculpatul Șerban Ilie Cornel, adresându-se martorului denunțator Motoc Ion l-a întrebat în mod direct ce ar mai trebui făcut în cauză după audierea inculpatului Alecu Ioan Niculae. *„Acum, revenind la chestia asta, după Alecu, mai vezi ceva ce ... ce ar mai trebui?”* l-a întrebat inculpatul Șerban Ilie Cornel pe martorul denunțator Motoc Ion. La rândul său, martorul denunțator Motoc Ion a răspuns că trebuie audiați și câțiva membri din Senatul USAMV București. În discuție a intervenit și inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care adresându-se martorului denunțator Motoc Ion i-a indicat să-l audieze pe profesorul Nămoloseanu. În continuare, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel folosește același mod de argumentare pe care l-a utilizat și inculpatul Șerban Ilie Cornel în discuțiile pe care le-a avut cu martorul denunțator Motoc Ion în zilele precedente. Astfel, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel după ce îl indică pe profesorul Nămoloseanu ca persoană care poate fi audiată, îi spune martorului denunțator Motoc Ion că mulți dintre membrii Senatului USAMV București au murit; că 25% dintre membrii Senatului erau studenți. *„El știe. Este profesorul Nămoloseanu care era ... Și acum mulți au murit, înțelegeți?; Două zeci și cinci la sută is studenți, din Senatul USAMV București”* i-a precizat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel martorului denunțator Motoc Ion. Față de aceste argumente aduse de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, martorul denunțator Motoc Ion a precizat că trebuie să audieze patru sau cinci dintre membrii Senatului USAMV București. În acest moment, intervine inculpatul Șerban Ilie Cornel care sugerează martorului denunțator Motoc Ion să audieze mai puține persoane. *„Nu mai scurt? Nu merge reo dou-trei? Nu-i mai ...?”* a precizat inculpatul.

Procurorul de caz reține că tot pentru a obține o soluție mai rapidă și de a-l determina pe martorul denunțator Motoc Ion să audieze cât mai puține persoane, practic înscriindu-se în aceeași logică cu inculpatul Șerban Ilie Cornel, a intervenit și inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care a precizat că dosarul este „deja” făcut de Parchetul de pe lângă ÎCCJ, că totul este clar. În fața acestor argumente prezentate de inculpați, menite a-l determina să renunțe la audieri, martorul denunțator Motoc Ion motivează că trebuie să facă ceva deoarece dosarul a fost infirmat de procurorii din cadrul Parchetului General. La aceste susțineri ale martorului denunțator Motoc Ion, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a intervenit prompt și a menționat

că Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a infirmat soluția de neîncepere a urmăririi penale ci a declinat competența în favoarea Direcției Naționale Anticorupție.

Relativ la faptul că inculpatul Popoviciu cunoștea că dosarul a fost declinat de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Direcția Națională Anticorupție, procurorul arată că aceasta demonstrează odată în plus că inculpatul era interesat de modalitatea de soluționare a cauzei și că avea un interes major în „afacerea Băneasa”. „*Trebuie făcut ceva, c-a fost infirmat. Deci, nu poți să vii peste o altă soluție cu o soluție ...*” a precizat martorul denunțator Motoc Ion, iar inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a răspuns; „*N-a fost infirmat. Soluția a fost ăă declinare de competență. Atenție!*”. Procurorul de caz a mai subliniat că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel prezintă aceleași argumente pe care le-a folosit și cu ocazia discuției telefonice codificate pe care a avut-o în data de 21.01.2009 cu inculpatul Șerban Ilie Cornel, când îi spunea acestuia că cercetările au fost efectuate în mod complet de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În continuare, discuția se poartă în legătură cu modalitatea în care a fost soluționată cauza de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție „*Competența de a da neîncepere a urmăririi penale ne revine nou. Era suma mai mare de un milion ...*”. „*Păi, nu, Ciort în aia a propus neînceperea urmăririi penale*” a încercat martorul denunțator Motoc Ion să-l lămurească pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, făcând referire la procurorul de caz care a dat soluția anterioară. După ce au încheiat discuția legată de competența materială, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă a doua zi inculpatul putea veni însoțit de profesorul Nămolșanu. Martorul denunțator Motoc Ion refuză propunerea inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel și-i precizează că a doua zi, cu ocazia audierilor, inculpatul Alecu Ioan Niculae poate propune și audierea altor persoane. „*Nu, nu! Măine în declarații când îi zice: „Propun și audierea ...”*” În continuare, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel îi propune martorului denunțator Motoc Ion ca a doua zi, inculpatul Alecu Ioan Niculae când vine la audiere, să indice numele și numărul de telefon al persoanelor pe care le propune spre audiere „*Păi să vine el cu o hârtiuță mâine, numele și numerele de telefon*” a precizat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel. În continuarea discuției, martorul denunțator Motoc Ion îl roagă pe inculpat să fie discreți în legătură cu aceste discuții. Pentru a-l convinge pe martorul denunțator Motoc Ion, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a spus că este o persoană ermetică, că are un cerc de prieteni restrâns și că mai mult decât atât, interesul să fie discret este al lui. „*Că-i foarte restrâns, care vorbim nici ce trebuie n-apuc să vorbesc, darămite ... Nu, Doamne ferește! Păi, da, interesul ...*” (vol. 160 fila 246). Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel îi spune într-un mod categoric martorului denunțator Motoc Ion că a divulga conținutul discuției pe care au avut-o este împotriva interesului său. „*Ce vreau eu să spun, încă odată ... ă ... nu vreau să se audă absolut nimic, că riscul este foarte mare!*” l-a rugat martorul denunțator pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care i-a răspuns: „*Dă-i împotriva interesului meu, domne! Nu ...*” „*N-am interesul deloc, dimpotrivă!*” În continuarea discuției, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel îi spune martorului denunțator Motoc Ion că este într-o relație apropiată cu o persoană ce deține o funcție importantă în stat și că s-a întâlnit cu acesta în urmă cu două luni, mai exact în luna noiembrie 2008. De asemenea, ca să fie credibil, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a dat detalii cu privire la această întâlnire. Mai mult, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a mărturisit martorului denunțator Motoc Ion că a fost tentat să vorbească despre dosarul aflat în lucru la Direcția Națională Anticorupție însă nu a făcut-o. (vol. 160, fila 260).

Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a mai sus martorului denunțator Motoc Ion că, tot în aceeași perioadă, s-a întâlnit cu inculpatul Șerban Ilie Cornel cu care s-a înțeles să contacteze ofițerul de caz și să procedeze în modalitatea mai sus expusă. „*... M-am trezit cu*

Cornel .. și-am zis că mai bine să ne vedem împreună ...” și s-o facem așa”... i-a spus inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel martorului denunțator Motoc Ion.

După ce inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a finalizat relatările, inculpatul Șerban Ilie Cornel a readus în discuție subiectul persoanelor care mai trebuie audiate în cauză. Și de această dată a intervenit inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel care a încercat să-l determine pe martorul denunțator Motoc Ion să renunțe la administrarea acestor probatorii, fie să limiteze numărul persoanelor care urmau a fi audiate. În cadrul discuției, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a menționat: *„Da, trebuie așa de mulți să vină?. Ei sunt foarte sperioși și nu au avut de-a face cu d'astea. Da. Mulți au murit, au plecat”*.

Spre finalul întâlnirii din data de 27.01.2009, inculpatul Șerban Ilie Cornel a plecat. Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și martorul denunțator Motoc Ion au rămas, continuând discuții legate de modalitatea în care se va desfășura ancheta în dosarul 206/P/2006. În acest context, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel l-a întrebat pe martorul denunțator Motoc Ion dacă inculpatul Alecu Ioan Niculae trebuie să aducă, când vine la audieri și documentele solicitate de Direcția Națională Anticorupție prin adresa lăsată chiar inculpatului. Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ține în continuare să-l asigure pe martorul denunțator Motoc Ion că este discret și motivează că are un interes mare în această cauză. *„Nu! De la mine niciodată n-a ieșit și interesul e al meu cel mai mare!”* l-a asigurat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel pe martorul denunțator Motoc Ion. În acest context, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel îi spune martorului denunțator Motoc Ion că se știe foarte bine cu o persoană care a deținut funcția de procuror general adjunct în cadrul Direcției Naționale Anticorupție. În legătură cu această persoană, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-a spus că a fost în vizită la el, însă nu l-a căutat, să-l ajute în această chestiune tocmai pentru a-l proteja. *„Eu cunosc pe cineva foarte bine din instituție” A fost și la mine acasă și astea ... De când a apărut chestia asta, nici telefon, nici nimic, nimic”!* (vol.160, fila 272). Prezentând câteva persoane importante din cercul său relațional, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel se oferă, îi promite că-l sprijină în activitatea profesională. *„Dacă vreodată în domeniul ăsta....mi-e mult mai ușor să apelez pentru altcineva, decât pentru mine personal! Dacă vreodată e nevoie de o vorbă pusă, într-un moment cheie....”* i-a spus inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel martorului denunțator Motoc Ion care a refuzat, însă inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a insistat. După ce a fost refuzat Popoviciu Aurel Gabriel i-a precizat martorului denunțator: *„E de reținut! Că lumea e mică, pământul e rotund....”* (vol.160, fila 278). La finalul întâlnirii, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, l-a asigurat pe martorul denunțator Motoc Ion că se va gândi la câteva persoane care au deținut funcții în cadrul USAMV București în perioada în care a fost demarată „afacerea Băneasa” care urma a fi audiată de Direcția Națională Anticorupție. *...”Da trebuie să ne gândim la cinci oameni... și nu se spune ăștia, ca Da. Mă gândesc la câteva, să ... Trebuie exact, care are și funcție, a ... Da, da. Perioada aia ... și prorector”* a menționat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel în legătură cu acest subiect.

Procurorul de caz concluzionează că deși nu este vorba de aspecte care să vizeze conducerea societății Băneasa Investments S.A., finalul discuției din data de 27.01.2009, demonstrează o dată în plus că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel a fost cel care a coordonat activitatea în „afacerea Băneasa” expusă în partea I din rechizitoriu. Interesul major pe care-l avea în societatea Băneasa Investments S.A. l-a determinat pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel să se implice și în cercetările care se desfășurau în dosarul 206/P/2006 până acolo încât să stabilească persoanele care urmau a fi audiate.

În baza celor stabilite prin discuțiile din data de 27.01.2009, la data de 28.01.2009, inculpatul Alecu Ioan Niculae s-a prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție unde a fost audiat în dosarul 206/P/2006, ocazie cu care inculpatul Alecu Ioan Niculae a lăsat martorului denunțator Motoc Ion un tabel cuprinzând numele persoanelor care urmau a fi

audiate în cauză. În tabelul respectiv, pe lângă numele persoanelor care urmau a fi audiate, erau menționate și datele complete de identificare. Era vorba de un număr de șapte persoane, printre care se numărau: Nămoșeanu Constantin, Dinu Toma Adrian, Stănică Florin, Motcă Gheorghe, Dobrescu Nicolae, Drăghici Manea și Davidescu Nicolae.

De asemenea, la data de 11.02.2009, martorul denunțator Motoc Ion a luat legătura telefonic cu inculpatul Alecu Ioan Niculae căruia i-a solicitat un număr de fax de la USAMV București pentru a cita persoanele menționate în tabelul anterior amintit. După ce i-a transmis martorului denunțator Motoc Ion număr de fax, inculpatul Alecu Ioan Niculae a luat legătura cu secretara universității căreia i-a comunicat că urmează să primească pe fax niște citații de la Direcția Națională Anticorupție pe numele unor colegi din cadrul USAMV București. Inculpatul Alecu Ioan Niculae i-a mai precizat că va primi și o programare cu privire la zilele în care respectivii urmau să se prezinte la D.N.A. urmând-o totodată să-i comunice datele la care sunt citați. Cunoscând că lucrurile se desfășoară în baza planului stabilit de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, inculpatul Alecu Ioan Niculae i-a transmis secretarei un mesaj încurajator: „*să nu-ți face probleme, că nu-i leagă...*” (vol. 168, fila 209). Tot în aceeași zi, secretara universității l-a anunțat pe inculpatul Alecu Ioan Niculae că citațiile au fost transmise, acesta din urmă stabilind că un exemplar va fi înmănat persoanelor vizate, iar un altul va ajunge la el. Urmare acestor citații, la data de 16.02.2009, la sediul D.N.A. s-a prezentat și au fost audiat numitul Nămoșeanu Constantin și Dinu Toma Adrian Irinel; la data de 17.02.2009, s-au prezentat la sediul aceleiași instituții și au fost audiați numiții: Drăghici Manea, Motcă Gheorghe și Dobrescu Nicolae, iar la data de 18.02.2009, a fost audiat numitul Stănică Florin.

La data de 16.02.2009, după ce a fost audiat, numitul Nămoșeanu Constantin a luat legătura telefonic cu inculpatul Alecu Ioan Niculae întrucât, mai înainte acesta din urmă îl sunase. Din conținutul convorbirii telefonice a rezultat că inculpatul Alecu Ioan Niculae luase legătura telefonic cu numitul Nămoșeanu Constantin pentru a se interesa de modul în care s-a desfășurat audierea. În acest context, numitul Nămoșeanu Constantin i-a comunicat inculpatului Alecu Ioan Niculae că lucrurile au decurs în mod normal, folosind expresia „*ok*” și mai mult decât atât, acesta i-a precizat inculpatului că a declarat lucruri neesențiale, folosind următoarele expresii: „*Da!, le-am, le-am scris și câteva povestioare pe acolo, din amintiri știi ... din copilărie*” Mulțumit de răspunsul primit, inculpatul Alecu Ioan Niculae i-a spus numitului Nămoșeanu Constantin următoarele: „*Frumos, foarte frumos*”

La data de 16.02.2009, cu o zi înaintea datei la care urma să se fie audiat la sediul Direcției Naționale Anticorupție, numitul Drăghici Manea s-a întâlnit cu inculpatul Alecu Ioan Niculae. Cu prilejul acestei discuții numitul Drăghici Manea îl întreabă pe inculpatul Alecu Ioan Niculae cum trebuie să răspundă la întrebările ofițerului de poliție judiciară. Astfel, inculpatul Alecu Ioan Niculae îi comunică faptul că întrebările ofițerului de poliție judiciară se referă la momentul și modalitatea în care s-a făcut asocierea și dacă s-a făcut o evaluare a terenului la momentul la care s-a făcut asocierea. (vol. 18, fil. 219-238). Totodată, inculpatul Alecu Ioan Niculae îi spune numitului Drăghici Manea și ceea ce trebuie să declare. Astfel, inculpatul Alecu Ioan Niculae îi precizează numitului Drăghici Manea să declare că asocierea s-a făcut datorită stării financiare precare a universității; că la momentul asocierii s-a avut în vedere ca universitatea să aducă terenul iar inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel banii. Astfel cu privire la acest aspect, inculpatul Alecu Ioan Niculae l-a îndemnat pe numitul Drăghici Manea să declare că, la momentul asocierii nu s-a făcut o evaluare pentru că terenul era agricol: „*fără nici un fel de valoare să-i spui*”. Inculpatul Alecu Ioan Niculae i-a mai sugerat numitului Drăghici Manea să declare că, societatea pe acțiuni a fost înființată după ce a fost obținut titlul de proprietate; că în fapt asocierea a fost transformată în societate; că transformarea a fost votată în Senat; că evaluarea la momentul aportării în natură s-a făcut

de către o firmă recunoscută; că evaluarea făcută era apropiată de valoarea reală a terenului; că la momentul aportării terenului în natură, partenerii au depus bani ; că urmare a acestui aport, universitatea a primit 49,88% din acțiunile societății. De asemenea, inculpatul Alecu Ioan Niculae l-a îndemnat să spună că această cotă de participare a universității de 49,88% nu scade niciodată și că este clauză prevăzută în contractul de societate, în acest sens. La un moment dat, în cadrul discuției, numitul Drăghici Manea precizează că, în ipoteza în care îl întreabă de modalitatea în care s-a votat, el va răspunde că, în general, s-a votat în fiecare ședință, însă inculpatul Alecu Ioan Niculae l-a corectat și i-a spus să declare nu că s-a votat în general, ci că s-a votat efectiv de fiecare dată. În acest pasaj al discuției, martorul Drăghici Manea arată că hotărârile legate de aportarea terenului administrat de USAMV București la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A. nu s-au făcut în baza hotărârilor Senatului USAMV. De asemenea, i-a mai spus că în cazul în care o să-l întrebe dacă îl cunoaște pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel să-i spună că, pe el personal nu l-a cunoscut însă, îl știa pe tatăl acestuia; că tatăl inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel a fost profesor la universitate; să lase să se înțeleagă că acesta a fost un argument puternic pentru realizarea asocierii cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel din considerentul că nu puteau fi înșelați de băiatul unui profesor care le-a fost coleg; că Ferma Băneasa era pentru universitate cea mai mare povară pur și simplu, că, cheltuielile erau mari, așa că le-a fost greu să se lupte cu toate guvernele și cu toată mafia imobiliară care era interesată de toate terenurile din zonă; că asocierea s-a făcut pentru că nu se mai putea gestiona situația, toată agricultura era un dezastru, gardul a fost furat, pomii tăiați, că asocierea a folosit universității, s-au luat bani plus sponsorizări, că s-au primit două microbuze și s-au pus geamuri termopan la cămine. În legătură cu faptul că universitatea a primit două microbuze, numitul Drăghici Manea a menționat că până la urmă nu au fost primite, însă inculpatul Alecu Ioan Niculae l-a corectat și i-a spus că au primit burse, lăsând să se înțeleagă că acestea s-au dat în schimbul microbuzelor. În cadrul acestei discuții înregistrate la data de 16.02.2009 în mediu ambiantal, inculpatul Alecu Ioan Niculae, îl instruiește pe numitul Drăghici Manea ceea ce trebuie să declare cu prilejul audierii din data de 17.02.2009. Din conținutul acestei discuții mai rezultă faptul că, numitul Drăghici Manea nu cunoștea modalitatea în care USAMV București a încheiat contractul de asociere cu societatea Log Trans S.A., devenită ulterior Băneasa Investments S.A.; nu cunoștea împrejurările în care terenul universității a fost aportat în natură la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A.. De fapt, aceasta era și cauza pentru care numitul Drăghici Manea a luat legătura cu inculpatul Alecu Ioan Niculae.

La data de 17.02.2009, numitul Drăghici Manea s-a prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție și a dat o declarație în sensul celor arătate mai sus.

La data de 05.03.2009, inculpatul Alecu Ioan Niculae a fost din nou citat la sediul Direcției Naționale Anticorupție unde a fost audiat, după care, în după-amiaza aceleiași zile, a fost contactat telefonic de Ciocoiu Dumitru, un apropiat al inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel care i-a cerut relații cu privire la modalitatea în care s-au desfășurat audierile. Cu prilejul acestei discuții, atât inculpatul Alecu Ioan Niculae cât și Ciocoiu Dumitru au folosit un limbaj codificat, folosind expresii de genul: „*sticle de vin, vie*”. Audiat în legătură cu conținutul acestei discuții telefonice, inculpatul Alecu Ioan Niculae a recunoscut faptul că, în realitate, prin acest limbaj codificat, el îi transmitea numitului Ciocoiu Dumitru informații legate de modalitatea în care s-a desfășurat audierea din data de 05.03.2009.

Pentru a reține circumstanțele factuale ale comiterii tuturor faptelor deduse judecății, astfel cum au fost expuse în cele ce preced, procurorul de caz a avut în vedere probele existente în cele 170 de volume de urmărire penală, respectiv: declarațiile învinuiților/inculpaților, ale martorilor, rapoarte de constatare tehnico-științifică de natură economico-financiară (vol. 158, filele 21-372) și de identificare topo-cadastrală evaluare

imobil (vol.159, filele 4-242), acte constitutive, convenții, contracte, acte adiționale, adrese, înregistrări olografe și oficiale, Carta Universității USAMV 2000, 2003, 2008; registre procese verbale ale ședințelor de birou de senat, legi și hotărâri de Guvern privind USAMV București; planuri topografice, listinguri telefonice, procese-verbale de redare rezumativă și integrală a interceptărilor rezultate din convorbirile telefonice/mediu ambiental etc, astfel cum au fost enumerate în cuprinsul rechizitoriului la filele 449-574.

În cursul urmăririi penale, prin adresa nr.256.113 din data de 25.07.2012, **Ministerul Finanțelor Publice s-a constituit parte civilă în numele Statului Român**, solicitând în principal restituirea bunului în natură și restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii prin revenirea terenului în suprafață de 226,61 ha în proprietatea publică a statului și anularea actelor juridice produs al infracțiunii – actele emise de comisiile de aplicare a Legii nr.1/2000 precum și toate actele subsecvente încheiate ca urmare a emiterii titlului de proprietate. În subsidiar, în temeiul art. 14 alin.3 din C.p.p. și numai în măsura în care, la data soluționării acțiunii civile repararea pagubei în natură nu mai este posibilă, Ministerul Finanțelor a solicitat obligarea persoanelor vinovate la plata sumei de 600.523.000,6 lei, reprezentând contravaloarea bunului imobil așa cum aceasta a fost stabilită prin raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de Direcția Națională Anticorupție. Totodată, Ministerul Finanțelor a solicitat acordarea despăgubirilor bănești pentru folosul care a fost lipsit potrivit art.14 alin.4 C.p.p.

În esență, în motivarea cererii, Ministerul Finanțelor a arătat că, în vederea retrocedării terenurilor agricole care figurau în domeniul public al statului, era necesar să se procedeze la trecerea acestor bunuri imobile în proprietatea privată a statului cu respectarea atât a prevederilor legilor funciare, cât și cu respectarea Legii 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. În acest sens au fost invocate disp.art.10 din Legea nr.213/1998 precum și decizia 23 din 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de către Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, stabilind faptul că, scoaterea unui bun din domeniul public al statului este posibil numai prin parcurgerea procedurii prevăzute de art.10 alin.2 din legea 213/1998.

Prin eliberarea titlului de proprietate asupra terenului în suprafață de 224 ha, fără a exista o hotărâre a Guvernului României de trecere a terenului din domeniul public în domeniul privat al statului, a fost cauzat Statului Român, reprezentant de Ministerul Finanțelor Publice un prejudiciu în sumă de 3.353.872.606.000 lei ROL.

Prin **hotărârea Senatului din data de 27.07.2012, U.S.A.M.V. București s-a constituit parte civilă în cauză**, cuantumul sumei urmând a fi comunicat până în momentul citirii actului de sesizare în instanță.

În ceea ce privește rezolvarea laturii civile, s-a solicitat a se ține cont de faptul că în baza HG 123/1993 modificată prin HG 47/1999, terenul în suprafață de 226,61 ha aflat în domeniul public a fost dat în administrarea USAMV București. În baza dreptului de administrare a terenului în suprafață de 226,61 ha, USAMV București nu avea nicio obligație față de statul român reprezentat de Ministerul Finanțelor. Prin urmare, USAMV București a fost lipsită de beneficiile care i se cuveneau în baza dreptului de administrare pe care îl exercita asupra acestui teren.

Încălcând dispozițiile legale ce reglementează regimul juridic al bunurilor aflate în domeniul public și folosind în mod abuziv atribuțiile conferite de dreptul de administrare constituit universității în baza HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999, inculpații Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan au aportat terenul la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. și beneficiind de complicitatea inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel și Bejenaru Andrei Mihai, la momentul aportării terenului la capitalul social al societății

Băneasa Investments S.A., l-au subevaluat pe de o parte, iar pe de altă parte, prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu în calitatea lor de membru în AGA și C.A. a societății au acceptat și dispus scoaterea sumelor de bani din societate aduse ca aport la capitalul social de SC Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., lipsind societatea de capital de lucru. Prin aceste fapte, s-a cauzat universității un prejudiciu în sumă de 6.194.722.180.586,5 lei ROL.

Prejudiciul cauzat s-a reflectat și în cota de participație a universității la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A. Urmare acestui fapt, USAMV București are o cotă reală de 89,6845% din capitalul social al acestei societăți.

În vederea recuperării prejudiciului cauzat, **prin ordonanța procurorului din data de 17 iulie 2012**, s-a dispus instituirea sechestrului asigurator pe bunurile imobile aparținând inculpaților Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel-Aurel, Diaconescu Ștefan, Bejenaru Andrei Mihai, Toader Gabriel-Răzvan, Minea Lizeta și Petruțian Gheorghe.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței supuse revizuirii în condițiile art. 462 C. proc. pen., Curtea apreciază cererea de revizuire ca fiind întemeiată pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Cu titlu prealabil, în ceea ce privește solicitarea inculpatului Pitcovici Gabriel Aurel de schimbare a încadrării juridice prin reținerea incidenței pluralității de infracțiuni în forma concursului ideal și nu a concursului real depusă în ședința publică din data de 31.05.2024 – filele 34-37, vol. 21 dosar 46/1/2020, respinsă prin încheierea de ședință din data de 31.05.2024, Curtea învederează că reținerea pluralității de infracțiuni nu se circumscrie instituției schimbării de încadrare juridică, aceasta privind corespondența unei situații factuale cu elementele de tipicitate obiective și subiective descrise de normă de incriminare și nu relația dintre eventualele infracțiuni comise de un anume infractor, din perspectiva Curții acestea fiind aspecte exterioare încadrării juridice dată unei anumite fapte.

Curtea reține că, în primul ciclu procesual, cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București-Secția I Penală la data de 20.12.2012, inițial sub nr. **9577/2/2012**.

Prin **sentința penală nr.115/F din 23.06.2016** rămasă definitivă prin decizia penală nr. 266/A din 02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a dispus condamnarea tuturor celor 11 inculpați la pedepse cu închisoarea. Prin aceeași sentință, latura civilă a procesului penal a fost lăsată nesoluționată, în temeiul disp. art. 25 alin. 5 Cod procedură penală rap. la art. 397 alin. 5 Cod procedură penală fiind disjunsă cauza sub acest aspect.

Totodată, în temeiul disp. art. 108 în referire la art. 112 Cod penal, s-a dispus confiscarea în folosul statului a următoarelor bunuri: o sticlă cu whisky JB ROSE de 3 litri, ambalată, o sticlă de plastic de 2 litri cu palincă, un calendar pe anul 2009 inscripționat Energy Holding, o agenda anul 2009, un pix, un calendar de birou, o bricheta de culoare albastră, toate inscripționate Energy Holding și un tricou de culoare verde inscripționat Power Comes White Responsibility.

În cauză au fost menținute măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanța procurorului din data de 17 iulie 2012, de instituire a sechestrului asigurator pe bunurile imobile aparținând inculpaților Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel-Aurel, Diaconescu Ștefan, Bejenaru Andrei Mihai, Toader Gabriel-Răzvan, Minea Lizeta și Petruțian Gheorghe (fila 581 rechizitoriu).

Ca urmare a disjungerii, **latura civilă** a cauzei a fost soluționată, în fond, prin **sentința penală nr. 267/F din data de 28 decembrie 2018**, pronunțată în dosarul nr. 4445/2/2016 prin care Curtea de Apel București a admis acțiunea civilă exercitată de Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice; a constatat că imobilul compus din teren, în suprafață de 224,6 hectare și construcții, situat în șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, București (nr. cadastral 4506, cu următoarele vecinătăți: la Est - comuna Pipera, la Sud –

Aeroportul Băneasa și Aeroclubul Român, la Vest – D.N.1, la Nord – Bd. Privighetorilor și a construcțiilor existente – clădire, plus anexe – sediul Biroului Notarului Public „Băsescu Ioana”) este proprietatea publică a Statului Român, a dispus restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților și a obligat pe inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel, Alecu Ioan-Niculae, Bejenaru Andrei-Mihai și Diaconescu Ștefan, în solidar cu părțile responsabile civilmente - S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A. și S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L., la restituirea imobilului teren în suprafață de 224,6 hectare, precum și a contravalorii construcțiilor demolate și existente inițial pe terenul în cauză, în sumă de 1.418.646,6 lei cu titlu de despăgubiri civile și dobânzile legale aferente acestei sume, de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la achitarea integrală a debitului către partea civilă Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, dispunând în acest sens și înființarea unei poprii asigurătorii asupra conturilor aparținând acestora. Deopotrivă, s-a constatat nulitatea absolută a tuturor actelor încheiate cu privire la imobilul compus din teren și construcții, situat în șos. București-Ploiești nr. 42-44, sector 1, București, număr cadastral 4506 și s-a dispus desființarea totală a înscrisurilor care au dus la prejudicierea Statului Român, prin aportarea în natură a terenului în suprafață de 224,6 hectare, la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A.

Totodată, a fost menținut sechestrul asigurător instituit prin ordonanța din 23 august 2012 dispusă în dosarul nr. 206/P/2006 al Direcției Naționale Anticorupție și extinderea acestei măsuri asupra tuturor bunurilor mobile și imobile, aparținând inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel, Bejenaru Andrei-Mihai, Alecu Ioan-Niculae, Diaconescu Ștefan și părților responsabile civilmente S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A. și S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L.

Prin **decizia penală nr.145/A din data de 12.06.2020** a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală, sentința penală nr. 267/F din data de 28 decembrie 2018 a fost desființată cu trimitere spre rejudecare la aceeași instanță, fiind admise apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, de inculpații Diaconescu Ștefan, Petruțian Gheorghe, Popoviciu Gabriel-Aurel, Luican Ion Mihai Florin, Alecu Ioan-Niculae, Toader Gabriel Răsvan, Bejenaru Andrei-Mihai, Minea Lizeta, de părțile civile Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, de părțile responsabile civilmente S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L., S.C. Băneasa Business and Technology Park S.A., S.C. Băneasa Investments S.A., precum și de părțile interesate Ikea România SA, BRD Groupe Societe Generale S.A., Carrefour România S.A., Unicredit Bank S.A., Alpha Bank România S.A., NBG Bank Malta Limited, Societe Generale, Unicredit SPA Italia și Domus-Mex S.R.L.

Prin aceeași decizie, în apel au fost desființate formele de executare a măsurilor asigurătorii luate prin sentința penală atacată. Totodată, instanța de apel a respins, ca nefondate, cererile de ridicare a măsurilor asigurătorii, instituite în cursul urmăririi penale în dosarul nr.206/P/2006, pe care le-a menținut.

În cel de-al doilea ciclu procesual, urmare a trimiterii spre rejudecare a cauzei ce a format obiectul dosarului nr. 4445/2/2016, pe rolul Curții de Apel București a fost înregistrat dosarul nr. 46/1/2020 având ca obiect rejudecarea laturii civile a cauzei disjunctă din dosarul penal nr.9577/2/2012, cu prim termen de judecată în data de 25.09.2020.

Ca urmare a exercitării căii de atac a revizuirii de către persoana condamnată Popoviciu Gabriel-Aurel, prin **încheierea din 26 mai 2023, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, în dosarul nr. 8709/2/2022 (3897/2022)**, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 465 din data de 20.06.2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală, ca urmare a respingerii contestației formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, a fost admisă, în baza art. 459 alin. 7 C.p.p coroborat cu art. 453 alin.1 lit. a C.p.p., în principiu, cererea de revizuire formulată de petentul-condamnat Popoviciu Gabriel Aurel împotriva sentinței penale nr.115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr. 9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr. 266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; s-a

dispus rejudecarea cauzei în fond și, în baza art. 43 alin. (1) rap. art. 26 din Codul de procedură penală, trimiterea cauzei la completul C 4 Fond al Secției I Penale a Curții de Apel București, în vederea discutării reunirii laturii penale cu latura civilă a dosarului nr. 46/1/2020, cu termen la data de 30.06.2023.

Totodată, în baza art. 460 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost suspendată executarea sentinței penale nr.115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr. 9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr.266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La termenul de judecată din data de **30.06.2023** în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 46/1/2020, Curtea de Apel, în temeiul art. 44 C.p.p., a dispus **reunirea laturii penale a cauzei ce formează obiectul dosarului penal nr. 8709/2/2022* la latura civilă a cauzei ce formează obiectul dosarului nr. 46/1/2020** în vederea soluționării unitare a cauzei.

Fiind astfel investită cu rejudecarea cauzei după admiterea în principiu a cererii de revizuire, prezenta instanță dând eficiență disp. art. 461 C. proc. pen., reține următoarele:

Prin actul de acuzare s-a arătat că, în fapt, într-o primă etapă, inculpații au asociat mai întâi Universitatea (USAMVB) cu o societate comercială (S.C. Log Trans S.R.L.) în care acționar majoritar era o societate de tip off-shore, încheind contractul de asociere în participație cu nr. 3440/11.04.2000.

În cea de-a doua etapă, după ce au încheiat contractul de asociere în participație au aportat dreptul de folosință asupra terenului aferent Fermei Băneasa și dreptul de proprietate asupra clădirilor la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A (fostă S.C. Log Trans S.R.L.). Inculpații au folosit în cadrul acestui mecanism o societate de tip off-shore, cu sediul în Insulele Turks and Caicos, zona Caraibelor, pe de o parte pentru a asigura anonimatul acționariatului și pentru ca terenul odată transferat din domeniul public al statului să fie în siguranță, iar pe de altă parte pentru a putea retrage sumele de bani vărsate de societatea I.B.T.C. (off-shor-ul) cu titlu de aport în numerar la capitalul social.

Cea de-a treia etapă a constat în aportarea dreptului de proprietate asupra terenului aferent Fermei Băneasa la capitalul social al S.C. Băneasa Investmets S.A., moment în care acesta a fost subevaluat.

Consecința etapelor reținute în scopul trecerii terenului, din domeniul public al statului în respectiva societate comercială pe acțiuni a determinat, în opinia organului judiciar, prejudicierea Statului și a UASMV București prin două acțiuni: pe de o parte, subevaluarea terenului aportat în natură de către universitate și pe de altă parte nevărsarea, de către acționarul majoritar S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd. a cotei sale de aport bănesc în numerar, S.C. Băneasa Investments S.A. fiind astfel lipsită de capital de lucru, UASMV București - acționar în societatea comercială pe acțiuni - neîncasând nici un dividend, așa încât, prin cooptarea în S.C. Băneasa Investments S.A., inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a urmărit obținerea terenului Fermei Băneasa iar nu profit pentru universitate.

Procurorul de caz arată în capitolul VIII al rechizitoriului că la momentul la care dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 226,61 ha și dreptul de proprietate asupra construcțiilor edificate pe acesta – ulterior demolate - aferente Fermei Băneasa au fost aportate la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A. (03.08.2000), ele au fost scoase din domeniul public prin încălcarea legii și transferate în patrimoniul societății anterior amintite. Prejudiciul cauzat statului a fost în valoare de 14.186.466.000 lei vechi, echivalentul a 656.784 USD. De asemenea, la data de 06.06.2001, când a fost eliberat titlul de proprietate pentru suprafața de 224 ha., teren aflat în domeniul public cu încălcarea legii, Statul Român a fost prejudiciat cu suma de 3.339.686.140.000 lei vechi, echivalentul a 135.559.539 euro. Prin urmare, prejudiciul total cauzat Statului Român a fost de 3.353.872.606.000 lei vechi.

Încălcând dispozițiile legale ce reglementează regimul juridic al bunurilor aflate în domeniul public și folosind în mod abuziv atribuțiile conferite de dreptul de administrare constituit universității în baza HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999, inculpații Alecu Ioan Nicolae și Diaconescu Ștefan au aportat terenul la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. Acești doi inculpați, beneficiind de complicitatea coinculpaților Popoviciu

Gabriel-Aurel și Bejenaru Andrei Mihai, la momentul aportării terenului la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A., pe de o parte l-au subevaluat, iar pe de altă parte, prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu - în calitatea lor de membru în AGA și C.A. a societății, au acceptat și dispus scoaterea din societate a sumelor de bani aduse ca aport la capitalul social de S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., lipsind societatea de capital de lucru. Prin urmare, în virtutea dreptului de administrare, prejudiciul a fost cauzat în patrimoniul USAMV București.

O primă modalitate prin care a fost prejudiciată USAMV București a fost aceea în care a fost plătită suma minim garantată. Întrucât la plata acestei sume a contribuit și USAMV București, universitatea a fost prejudiciată cu suma de 38.479.541.256,46 lei vechi, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

De asemenea, integrarea USAMV București în Proiectul Băneasa, sub forma aportului în natură, constând în terenul în suprafață totală de 2.204.508,7mp (parte din fosta Fermă Băneasa) adus la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A. a generat - dincolo de aspectele legate de apartenența acestei suprafețe la domeniul public al statului și constrângerile izvorâte din această calitate - prejudicii semnificative la nivelul patrimoniului instituției de învățământ.

Astfel, prin aportarea la capitalul social al Băneasa Investments S.A., conform actelor adiționale nr. 1086/2003 și nr. 811/2004, USAMV București a transferat acestei societăți comerciale dreptul său de proprietate asupra suprafețelor de teren de 1.673.980 mp și 530.528,7 mp, evaluate la 725.410.464.000 lei vechi, respectiv 122.109.074.846 lei vechi. Raportul de constatare tehnico-științifică întocmit de D.N.A. a determinat valoarea reală a celor două suprafețe de teren aportate, rezultând faptul că, în realitate, valoarea aporturilor în natură ale USAMV București a fost net subevaluată cu 5.999.936.534.092 lei vechi, echivalentul a 179.559.949,46 dolari (4.389.331.356.076 lei vechi, echivalentul a 131.244.209,91 dolari, în cazul terenului în suprafață de 1.673.980 mp, aportat prin actul adițional nr.1086/2003 și 1.610.605.178.016 lei vechi, echivalentul a 48.315.739,55 dolari, în cazul terenului în suprafață de 530.528,7 mp, aportat prin actul adițional nr.811/2004).

În acest context, aporturile în numerar aduse de Internațional Business & Trading Corporation Ltd. la Băneasa Investments S.A. conform actelor adiționale nr.707/2000, nr.1086/2003 și nr.811/2004, au fost drenate în parte prin diverse mecanisme directe/indirecte (de împrumut/rambursare împrumut, contracte de prestări servicii neînsoțite de o contraprestație reală, contracte de vânzare-cumpărare nesubordonate nevoilor Proiectului Băneasa etc.). Astfel, procurorul susține că din valoarea totală a aporturilor subscrise și declarată ca vărsată, de 7.290.151,19 dolari, suma de 5.187.668,88 dolari, adică 156.306.105.238,04 lei vechi a fost ulterior drenată, scoasă din capitalul de lucru al SC Băneasa Investments S.A. Modalitatea în care au fost drenate aceste sume este descrisă în capitolele III (68.143.023.329,04 lei vechi), VI (77.223.889.792 lei vechi) și VII (10.939.180.265 lei vechi).

În concluzie, prejudiciul total cauzat USAMV București, rezultat din subevaluarea terenurilor raportate la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., din drenarea sumelor vărsate cu titlul de aport în numerar precum și din contribuția la suma minim garantată s-a ridicat la suma de 6.194.722.180.586,5 lei vechi (compusă din: 5.999.936.534.092 + 156.306.105.238,04 + 38.479.541.256,46 lei).

În capitolul IX al primei părți a rechizitoriului, procurorul de caz a arătat că ulterior aportării terenului aferent Fermei Băneasa la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A. aceasta a încheiat mai multe contracte de închiriere și /sau suprafață, contracte care au fost dublate de încheierea, în aceeași dată sau imediat după, a unor contracte de prestări servicii și/sau cooperare comercială, locul societății Băneasa Investments S.A. fiind luat de societatea Băneasa Develoments S.R.L. (în cadrul căreia universitatea nu deținea nicio acțiune), cu excepția cazului relației pe care a avut-o cu Ambasada Statelor Unite ale Americii societatea Băneasa Investments S.A. a încheiat cu aceasta, atât contractul pentru constituirea dreptului de închiriere și suprafață, cât și convenția privind dezvoltarea infrastructurii. În toate celelalte

cazuri convenția privind dezvoltarea infrastructurii cu beneficiarii era încheiată de societatea Băneasa Developments S.R.L.

În fapt, Curtea constată că prin construcția acuzatorială s-a reținut, în esență, că în considerarea nevoii de a uzurpa dreptul de proprietate al statului asupra suprafeței de teren 226,61 ha inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel au dezvoltat un adevărat mecanism infracțional imaginând diverse mijloace pentru a trece terenul din proprietatea publică a statului în cea privată a Universității astfel încât, în cele din urmă să fie transferată proprietatea către firmele inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel încălcându-se afecțiunea specială a terenului care era reprezentată de utilizarea, exclusiv, în activitatea didactică a Universității

Sintetizând acuzațiile, Curtea reține că parchetul a plecat de la o premisă certă potrivit căreia dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 226,61 ha aparține domeniului public al statului, USMVB fiind exclusiv în exercițiul dreptului de administrare, considerând Parchetul, în esență, că dovada dreptului de proprietate publică a statului rezultă din reglementarea Legii nr. 213/1998. În acest context, toate acțiunile întreprinse de Universitate pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului în discuție în calitatea Universității de fost proprietar au căpătat conotație penală.

Așadar, cum premisa în jurul căreia este edificată întreaga acuzație este aceea a inexistenței dreptului USAMVB la reconstituirea dreptului de proprietate, Curtea va porni în analiza sa de la stabilirea regimului juridic al terenului în contextul unei analize coroborate a dispozițiilor Legii nr. 213/1998 cu cele ale legislației în materia fondului funciar, respectiv Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000.

În esență, în cauză acuzațiile poartă asupra săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu în formă calificată, complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, dare de mită, complicitate la dare de mită și favorizarea infractorului.

Referitor la natura infracțională a demersurilor întreprinse de inculpatul Alecu Ioan Niculae în vederea reconstituirii dreptului de proprietate asupra suprafeței de 224 ha, Curtea reține următoarele.

În ceea ce privește **infracțiunea de abuz în serviciu**, din perspectiva condițiilor de tipicitate, Curtea reține că reprezintă o infracțiune ce are ca scop principal asigurarea îndeplinirii conforme a atribuțiilor de serviciu ale funcționarilor publici. Prevăzută în Vechiul Codul penal la art. 248/1, infracțiunea de abuz în serviciu se referă la neîndeplinirea sau îndeplinirea în mod defectuos, cu știință a atribuțiilor de serviciu prevăzute în lege, cauzând consecințe deosebit de grave.

Pentru ca abuzul în serviciu să fie tipic, este esențială îndeplinirea a două condiții, respectiv neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act în exercițiul atribuțiilor de serviciu, precum și producerea unei pagube ori vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane.

Situația premisă a infracțiunii de abuz în serviciu în reglementarea art. 248 C. pen., constă în preexistența constă în preexistența competenței unui serviciu funcționând în cadrul unei organizații de a efectua, din oficiu sau la cerere, acte privitoare la interesele publice.

În ceea ce privește condițiile de tipicitate, din perspectiva elementului material al laturii obiective acesta constă alternativ dintr-o inacțiune, respectiv de neîndeplinire a unui act care intra în sfera de atribuții a funcționarului sau dintr-o acțiune, respectiv îndeplinire a actului în mod defectuos.

Termenul de „act” reprezintă operațiunea care trebuia efectuată de funcționar potrivit solicitării făcute de o persoană și în acord cu atribuțiile de serviciu astfel cum rezultă din reglementarea legală incidentă. Solicitarea poate privi întocmirea unui act juridic, efectuarea unei constatări cu efecte juridice sau executarea unei hotărâri și alte operații date în competența funcționarului.

Prin expresia nu îndeplinește un act se înțelege omisiunea, neefectuarea unui act care trebuia să fie îndeplinit în virtutea îndatoririlor de serviciu, adică a unui act care cădea în

sarcina sa în virtutea normelor care reglementează activitatea serviciului ori sunt inerente aceluia serviciu.

Îndeplinirea defectuoasă a actului presupune îndeplinirea făcută altfel decât prevedea legea, defectuozaitatea putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare.

Cerința esențială pentru existența elementului material este ca omisiunea îndeplinirii unui act sau comisiunea îndeplinirii în mod defectuos să fie comisă de un funcționar în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu.

Curtea reține că exigența incriminării impune ca încălcarea să vizeze o atribuție dintre cele prevăzute de lege, respectiv de legislația primară, nicidecum de o normă prevăzută de un regulament intern care nu respectă exigențele de previzibilitate.

În cauză, s-a reținut că inculpatul Alecu Ioan Niculae, ajutat fiind de inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu pentru că a formulat cerere de reconstituire a dreptului de proprietate, deși știa că nu are dreptul, terenul fiind, în opinia parchetului în domeniul public al statului.

Apreciază Curtea, însă, că dreptul la petiționare nu reprezintă o conduită ilicită, ci exercițiul unui drept în limitele prescrise de legiuitor, așa încât nu poate genera nicio vătămare.

Demersul inculpatului Alecu Niculae nu aduce atingere niciunei valori sociale, ci, din contră, este îndreptat spre protejarea unora, respectiv a dreptului de proprietate, dreptul său la petiționare având reglementare constituțională.

Sub aspect obiectiv, condițiile de tipicitate ale infracțiunii sunt întrunite doar atunci când neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act este consecința încălcării unei atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului, nu și în legislația secundară și nicidecum o cartă universitară care reprezintă doar un regulament intern.

Neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe, aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Potrivit jurisprudenței CEDO, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, se prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă, astfel, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie, cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora.

CEDO a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

Din această perspectivă, legiuitorului îi revine obligația, ca, în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Pe de altă parte, organelor judiciare, în misiunea de interpretare și aplicare a legii și de stabilire a defectuozaității îndeplinirii atribuției de serviciu, le revine obligația de a aplica standardul obiectiv, astfel cum acesta a fost stabilit prin prescripția normativă.

Raportând cele de mai sus la structura acuzatorială, Curtea apreciază că organul de anchetă a omis a face o analiză judicioasă tocmai a posibilităților concrete pe care le aveau inculpații de a determina în concret conținutul atribuțiilor de serviciu prin raportare la prevederile concrete ale legislației primare.

Pentru ca neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea lui în mod defectuos de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu să întregască latura obiectivă a infracțiunii, este necesar ca fapta de omisiune sau de comisiune să aibă ca urmare imediată vătămarea intereselor publice.

În varianta simplă, urmarea imediată constă, fie în cauzarea unei tulburări însemnate bunului mers al unei organizații dintre cele calificate potrivit art. 145 C. pen., fie cauzarea unei pagube statului.

În varianta agravată, urmarea imediată constă în perturbarea deosebit de gravă a activității unei instituții publice sau în producerea unei pagube importante economiei naționale.

Din perspectiva laturii subiective, fapta este necesar a fi săvârșită cu vinovăție, ceea ce înseamnă că făptuitorul, cu intenție, a efectuat acțiunea sau a rămas în pasivitate, și-a dat seama că acțiunea sau inacțiunea sa este lipsită de îndreptățire și a prevăzut că prin săvârșirea acesteia se cauzează o vătămare intereselor publice, rezultat pe care l-a și urmărit - intenție directă – sau a acceptat producerea lui – intenție indirectă.

Prin actul de inculpare, s-a apreciat că inculpatul Alecu Ioan Niculae a săvârșit infracțiunea abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 V.C.p. cu referire la art. 248¹ V.C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 V.C.p. încălcându-se disp. art. 6.13 din Carta Universității, art. 10 alin. 2 din Legea 213/1998, art. 136 alin. 4 din Constituția României.

Analizând dispozițiile legale presupus a se fi încălcat, văzând Carta Universității, Curtea reține că art. 6.13 nu are reglementare, ultimul articol fiind 6.12 așa încât nu se poate identifica premisa avută în vedere de acuzare. Chiar dacă ar exista articolul invocat, Carta este doar un regulament interne care nu respectă exigențele privind calitatea normei de incriminare, cu atât mai mult cu cât comportamentul prezumat a fi contrar prevederilor Cartei își găsește protecția în legislația primară fiind conform acesteia.

Referitor la disp. art. 10 alin. 2 din Legea 213/1998, se reține că acesta reglementează modalitatea de trecere a terenurilor din domeniul public în domeniul privat care se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel, așadar o obligație care nu intră în sfera de reglementare a atribuțiilor inculpatului Alecu Niculae.

În ceea ce privește art. 136 din Constituția României, acesta reglementează proprietatea ca fiind publică sau privată. Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale. Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică. Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. Așadar, această normă reglementează la nivel de protecție constituțională regimul juridic al proprietății, însă nu statuează asupra vreunui comportament prohibit de lege.

Plecând de la aceste dispoziții, Curtea reține că nici acestea nu reglementează sfera atribuțiilor inculpatului Alecu Niculae, ci sunt niște norme generale privind regimul juridic al dreptului de proprietate consacrate la nivel constituțional.

Curtea constată că în prezenta cauză, fapte de natură pur civilă pretind angajarea în mod nelegal a răspunderii penale, întrucât organele de cercetare penală au apreciat raporturile juridice dintre părți fără a le supune unei analize interdisciplinare, comparative și judicioase, în ciuda faptului că la dosarul cauzei existau probe pertinente, concludente și utile dându-se o interpretare străină de litera și spiritul legilor fondului funciar.

Acuzațiile formulate sunt consecința unor erori fundamentale de raționament juridic decurgând din interpretări trunchiate, prin fracturarea algoritmilor logico-juridici, Parchetul raportând comportamentul inculpaților la un tipar legal imaginar prin alterarea unor raporturi juridice de drept civil și atribuirea de conotație penală exercițiului unor drepturi și obligații civile.

În cauza dedusă judecătii, Curtea constată că toate acuzațiile de abuz în serviciu se grefează pe fapte de natură pur civilă, lipsind condițiile de tipicitate, atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv, părțile exercitându-și, fie dreptul la petiționare, fie atribuțiilor legale în baza cărora au interpretat și aplicat legea, respectiv dispoziții de drept funciar.

Reține Curtea că infracțiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o, fiind singurul temei al răspunderii penale.

În cauză, premisa litigiului este reprezentată, în cazul inculpatului Alecu Niculae, de exercitarea, în condițiile legii, a dreptului la reconstituirea dreptului de proprietate ce a aparținut Universității și care a trecut în proprietatea statului în perioada martie 1945-decembrie 1989, manifestare despre care Parchetul apreciază că reprezintă o conduită infracțională, întrucât, deși inculpatul ar fi știut că terenul în cauză face parte din domeniul public al statului și nu poate fi restituit, a formulat, totuși, cerere de reconstituire.

În fapt, Curtea reține că la data de 12.04.2000 inculpatul Alecu Ioan Niculae a formulat o cerere la Comisia de fond funciar din cadrul Primăriei Sectorului 1 București prin care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenul în suprafață de 226,61 ha, situat în municipiul București, șos. București - Ploiești nr. 42-44, sector 1, teren deținut în proprietate anterior anului 1945, cererea fiind înregistrată la Primăria Sectorului 1 București sub nr. 7274/12.04.2000.

În drept, cererea a fost întemeiată pe disp. art. 9 alin. 3 din Legea 1/2000 și pe cele ale art. 58 alin. 1 din HG 180/2000, norme speciale ce reglementează acest domeniu.

La cerere a fost anexat procesul-verbal de predare-primire a terenului din data de 28.06.1920, Legea pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, promulgată prin înaltul Decret Regal nr. 2746 din data de 31.07.1929 publicat în Monitorul Oficial nr. 169, partea I, din data de 02.08.1929, Legea pentru înfrumusețarea împrejurimilor capitalei în care, la pagina 6 apare confirmarea proprietăților universității, planul de ansamblu al proprietăților la șoseaua București-Ploiești, în care este menționată universitatea, Hotărârea nr. 776/1999 în legătură cu care se menționează în cerere că terenul a fost considerat în proprietatea statului, planul de situație actual și denumirile pe care le-a avut în timp universitatea.

În cauză, sub aspectul titlului petentei, Curtea reține că prin Decretul regal nr. 2746/31.07.1929 publicat în Monitorul Oficial nr. 169, partea I din 01.08.1929, a fost promulgată Legea pentru înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice, lege prin care Școala Superioară de la Herăstrău și Academia de la Cluj se transformau în Academia de Înalte Studii Agronomice ca instituții de grad superior de învățământ.

Fiecare Academie de Înalte Studii Agronomice urma a fi înzestrată cu o fermă experimentală, în care urmau a se cerceta problemele științifice și tehnice în legătură cu materiile de specialitate, o vie, o grădină de legume și pomi roditori care vor servi pentru scopuri experimentale și demonstrative, o grădină botanică.

Potrivit art. 25 alin.1 din aceeași lege, toate terenurile și clădirile pe care școlile în discuție le avea în folosință, precum și toate terenurile cu care fuseseră înzestrate prin legea mai sus-amintită, treceau în deplină proprietatea a Academiei de Înalte Studii Agronomice.

De asemenea, potrivit art. 25 alin. 2 se prevedea că terenurile și clădirile aferente Academiei de Înalte Studii Agronomice nu se vor putea înstrăina nici în total, nici în parte pentru orice destinație ar fi.

Astfel, în acest scop, au fost afectate Academiei de Înalte Studii Agronomice din București, proprietățile de la sediu și din jurul școlii superioare de agricultură de la Herăstrău,

aflate în posesia acesteia, respectiv Ferma experimentală Băneasa și Via Pietroasa, jud. Buzău.

De asemenea, Academia de Înalte Studii Agronomice din Cluj i-au fost afectate proprietățile de la sediu și din jurul Academiei agricole din Cluj, aflate la momentul respectiv în posesia acesteia; Ferma experimentală Mănăstur - Cordea 200 de ha din domeniul școlii de agricultură din Turda.

Prin Legea nr. 386/1942 Academia de Înalte Studii Agronomice de la București a trecut în subordinea Politehnicii din București sub denumirea de Facultatea de Agronomie. Potrivit dispozițiilor art. 159 din acest act normativ, „Facultățile de agronomie posedă în plină proprietate bunurile imobiliare de orice fel, cu inventarele respective cu care au fost înzestrate până în prezent sau cu care vor fi înzestrate în viitor”.

Astfel, prin dispozițiile art. 159 din Legea nr. 386/1942 s-a confirmat faptul că dreptul de proprietate asupra bunurilor facultăților de agronomie rămâne în patrimoniul acestora, fiind eliminată doar interdicția de înstrăinare a acestor bunuri, interdicție prevăzută de dispozițiile art. 25 din Legea nr. 2746/1929 privind înființarea Academiei de Înalte Studii Agronomice.

Odată cu intrarea în vigoare a Decretului nr. 266/25.09.1948, dreptul de proprietate asupra terenurilor și clădirilor Fermei Băneasa a trecut în favoarea statului român, acest act normativ întrerupând, exercitarea dreptului de proprietate de către Facultatea de Agronomie București (actuala USMV București).

Astfel, potrivit art. 51 din decretul anterior menționat, „Bunurile mobile și imobile folosite cu orice titlu de instituțiile școlare de orice grad și categorie precum și ale oricăror instituții culturale și științifice administrate sau dependente de Ministerul Învățământului Public, sunt proprietatea Statului și sunt date în folosință Ministerului Învățământului Public”.

Ulterior, prin Decretul nr. 691/28.12.1973 (aprobat prin Legea nr. 22/1974), s-a stabilit că Decretul nr. 266, publicat în M.Of. nr. 224/27.09.1948, pentru organizarea Ministerului Învățământului Public „este și rămâne abrogat”.

Prin abrogarea Decretului nr. 266/1948, terenul Fermei Băneasa a revenit în patrimoniul Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București (actuala USAMV București).

După anul 1990, s-a reglementat situația juridică a bunurilor care au fost preluate abuziv/naționalizate în perioada comunistă, acordându-se posibilitatea reconstituirii dreptului de proprietate al persoanelor și instituțiilor asupra acestor bunuri, sens în care au fost adoptate legile fondului funciar.

Chestiunea dedusă judecării este una deosebit de complexă și care presupune o abordare structurată, sintetică, analitică și coroborată a dispozițiilor care reglementează domeniul proprietății publice prin raportare la intervenția legislației speciale în materie funciară prin care legiuitorul și-a propus să adopte măsuri reparatorii în favoarea foștilor proprietari.

În acest context legislativ, bunurile din domeniul public al statului pot fi afectate reconstituirii dreptului de proprietate către foștii proprietari, în condițiile legilor fondului funciar, fără a se putea vorbi de încălcarea dreptului de proprietate publică a statului.

Fiind un litigiu de drept funciar ce intră sub incidența Legii 1/2000 și a Legii 18/1991, analizând dispozițiile speciale din materia fondului funciar, Curtea reține că foștii proprietari ale căror terenuri au fost trecute în proprietatea publică a statului în perioada 1945-1989, au dreptul la reconstituirea dreptului de proprietate, fie pe fostul amplasament, fie pe alte amplasamente, în condițiile legii sau la dezdăunare.

Legea 18/1991 utilizează două proceduri de stabilire a dreptului de proprietate asupra terenurilor, respectiv reconstituirea și constituirea dreptului de proprietate. Astfel, reconstituirea este utilizată în acele cazuri în care persona îndreptățită a avut teren în proprietate și a pierdut această proprietate în perioada de referință.

Cu excepția unor prevederi speciale privitoare la sfera persoanelor fizice și juridice îndreptățite a solicita reconstituirea dreptului de proprietate asupra anumitor categorii de

terenuri, precum și la procedura de reconstituire, inclusiv modalitatea de restituire în natură ori, după caz, prin echivalent, Legea 1/2000 este, în esență, o lege pentru punerea în aplicare efectivă a dispozițiilor Legilor 18/1991 și 169/1997.

Așa cum atestă art. 2 al Legii 1/2000, rațiunea legilor fondului funciar a fost reconstituirea dreptului de proprietate, în natură, pe fostele amplasamente, dacă acestea erau libere, acesta fiind o materializare a caracterului reparator al legilor fondului funciar; acest principiu nu a fost reglementat textual în corpul Legii 18/1991, dar era o consecință firească a rațiunii reparatoare a legii, adică de readucere în patrimoniul foștilor proprietari a terenurilor care le-au fost preluate de către stat în perioada martie 1945-decembrie 1989.

De la principiul reconstituirii pe vechile amplasamente au fost consacrate și câteva excepții, fie prin instituirea anumitor limite – dacă acestea sunt libere/dacă nu au fost legal atribuite altor persoane -, fie prin consacarea expresă, în decursul evoluției reglementărilor în materia fondului funciar, a mai multor excepții de la această regulă, în considerarea utilității publice a terenurilor.

Văzând dispozițiile art. 35 (1) din Legea nr. 18/1991, Curtea reține condițiile edictate de legiuitor pentru ca un teren să fie proprietatea statului, respectiv acele suprafețe „să fi intrat în patrimoniul său, în conformitate cu prevederile legale existente până la data de 1 ianuarie 1990 și înregistrate ca atare în sistemul de evidență al cadastrului funciar general și în amenajamentele silvice.

(2)Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice, agricole și silvice, destinate cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și a animalelor de rasă, precum și din administrarea Institutului pentru Testarea și Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură și a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora. În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Guvernul, la propunerea Ministerului Agriculturii și Alimentației, va delimita suprafețele de teren strict necesare cercetării și producerii de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și animalelor de rasă și pe cele destinate producției, din administrarea institutelor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă.

(3)Dispozițiile alin. (2) se aplică și terenurilor proprietate de stat folosite, la data prezentei legi, de unitățile de învățământ cu profil agricol sau silvic și care trec în administrarea acestora.”

Reglementare similară găsim și în art. 6 din Legea nr. 213/1998 normă, potrivit căreia:

„(1)Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat. (2)Bunurile preluate de stat fără un titlu valabil, inclusiv cele obținute prin vicierea consimțământului, pot fi revendicate de foștii proprietari sau de succesorii acestora, dacă nu fac obiectul unor legi speciale de reparație. (3) Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.”

Așadar, determinarea apartenenței la domeniul public al statului este o chestiune juridică civilă de competența organelor competente potrivit legii civile, o primă condiție ce se analizează pentru a determina apartenența la domeniul public, fiind de a determina existența titlului valabil, adică dacă statul se poate prevala de unul dintre modurile de dobândire a dreptului de proprietate prevăzut de lege.

Ceea ce trebuie precizat este că, în litigiile de fond funciar, Legea 213/1998 reprezintă cadrul general de reglementare a regimului juridic al proprietății publice, legislația specială a fondului funciar aplicându-se cu prioritate în considerarea principiului specialia generalibus derogant; altfel dacă dispozițiile Legii 213/1998 ar fi analizate necoroborat cu cele ale legilor fondului funciar, niciodată nu s-ar putea realiza dezideratul reparator, întrucât la momentul decembrie 1989, toate terenurile preluate de regimul comunist cu sau fără titlu

faceau parte din domeniul public, proprietatea privată nefiind recunoscută în forma de organizare statală respectivă; premisa de la care pleacă acuzarea ignoră realitățile socio-economice și politice concrete, făcându-se doar o analiză teoretică și aceea neconformă voinței legiuitorului.

Astfel, întrucât centrul acuzației are în vedere încălcarea unei presupuse interdicții la reconstituire în considerarea apartenenței terenului la domeniul public al statului, în condițiile legislației speciale incidente, Curtea reține că, pentru a stabili dacă un teren a intrat sau nu în domeniul public al statului, este necesar a se analiza valabilitatea titlului, exigență care lipsește cu desăvârșire din raționamentul acuzatorial. Întreaga acuzație este fundamentată pe normele generale de reglementare a domeniului proprietății publice, dar cu ignorarea totală a alin. 1 al art. 35 din Legea 18/1991, deci fără a analiza modalitatea de intrarea a terenului în patrimoniul statului.

În ceea ce privește această verificare a valabilității, respectiv dacă bunul a trecut sau nu în proprietatea statului cu titlu valabil, dacă preluarea a fost una legală ori abuzivă, aceasta rămâne apanajul comisiilor de fond funciar și instanțelor specializate care sunt ținute de administrarea unui probatoriu prevăzut, de asemenea, de lege, astfel încât să se poată stabili, prin raportare la situația de fapt, dacă dobândirea imobilului de către stat a fost făcută cu respectarea, atât a normelor naționale, cât și a celor europene, legea operând cu două ipoteze, niciuna dintre acestea neprevăzând că apartenența la domeniul public neagă dreptul la reconstituire și duce acest comportament în sfera ilicitului penal.

Astfel, dacă terenurile prevăzute la art. 35 din Legea nr. 18/1991 nu au fost preluate cu titlu valabil de către stat, respectiv nu au fost preluate cu respectarea Constituției în vigoare la acel moment, cu respectarea legilor naționale și internaționale la momentul preluării de către stat, se consideră că nu este vorba despre un mod de dobândire prevăzut de lege, iar terenurile respective nu au trecut în domeniul public al statului și nu este necesară analiza celorlalte condiții, reconstituirea dreptului de proprietate al persoanelor îndreptățite făcându-se conform regulilor generale de la Legea nr. 18/1991 către cel ce avea un titlu anterior anului 1945. În acest caz se verifică dreptul de proprietate și întinderea lui, precum și calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii sau prin echivalent.

Dacă, însă, bunurile au trecut în proprietatea statului cu titlu valabil, ele pot fi restituite foștilor proprietari, excepțiile de la principiul restituirii pe același amplasament fiind limitativ enumerate de legiuitor. Așadar, chiar dacă un bun face parte din domeniul public al statului, el poate, în temeiul legilor funciare, să facă obiectul restituirii.

Împrejurarea că un anumit bun a fost folosit de către stat sau de un institut de cercetare/unitate de învățământ cu profil agricol în perioada 1945-1990 nu este suficient pentru a stabili apartenența reală a bunului la domeniul public, iar simpla apartenență nu valorează titlu de proprietate, legiuitorul neinstituind prin niciun act normativ o astfel de prezumție de proprietate. Fiind vorba de o cerere ce intră sub incidența Legii 1/2000, nu dispozițiile Legii 213/1998 constituie temeiul juridic în soluționarea cererilor de reconstituire, ci dispozițiile legilor fondului funciar, terenurile făcând obiectul reconstituirii și dacă făceau parte din domeniul public.

Premisa de la care a plecat acuzarea, că, aparținând domeniului public al statului, terenul nu putea fi restituit, este rezultatul unei nesocotiri flagrante a legii, întrucât apartenența nu este un fine de neprimire pentru cererile de reconstituire, fiind lipsită de relevanță și absolut inutilă întreaga analiză privind regimul juridic al proprietății în reglementarea Legii 213/1998 din cuprinsul rechizitoriului ca și fundament al obligațiilor nesocotite.

În economia Legii 18/1991, care cuprinde reglementarea preluată ulterior și de Legea 1/2000, apartenența unui teren la domeniul public, implică, doar în anumite condiții, excepții, dar nu prin interzicerea dreptului de a formula cerere de reconstituire ca obligație ce definește sfera atribuțiilor de serviciu, ci prin imposibilitatea de reconstituire în natură și pe vechile amplasamente pentru fostul proprietar.

Cu titlu prealabil, plecând de la esența acuzației inculpatului Alecu Niculae, Curtea reține că acesta este considerat vinovat că și-a exercitat un drept subiectiv civil susținând că avea o obligație de a se abține.

Reține Curtea că dreptul subiectiv civil este posibilitatea recunoscută de legea civilă subiectului activ – persoană fizică sau juridică – în virtutea căreia poate, în limitele dreptului și moralei, să aibă o anumită conduită, să pretindă o conduită corespunzătoare – să dea, să facă ori să nu facă ceva – de la subiectul pasiv și să ceară concursul forței coercitive a statului, în caz de nevoie. Așadar, în contextul acestei definiții, Curtea reține că exercițiul unui drept nu alterează în niciun fel valorile sociale, petiționarul neavând obligația de a se substitui forței statului exercitată prin organele sale abilitate și „ să știe că nu are dreptul”.

Dacă pretenția exhibită prin exercițiul dreptului este legală sau nu, întemeiată sau nu, este de competența organelor abilitate ale statului, în speță comisiile de fond funciar și instanțele de judecată, pentru că, altfel, inculpatului Alecu Niculae i se impută ca încălcare a atribuțiilor de serviciu, conduită altuia; prin formularea unei cereri, în condițiile legii, niciodată nu se vatămă vreo valoare socială penalmente ocrotită.

În acest context, Curtea constată că legiuitorul a recunoscut dreptul la reconstituire foștilor proprietari pentru terenurile care fac parte din domeniul public al statului, nefiind reglementată vreo normă prohibitivă care să acorde valență ilicită. Așadar, dacă un astfel de comportament ca acela imputat inculpatului Alecu Niculae nu se circumscrie nici măcar formei celei mai ușoare de răspundere civilă, nu se poate vorbi de angajarea răspunderii penale.

De asemenea, procedura de trecere a terenului din domeniul public în domeniul privat nu poate atrage răspunderea penală, în lipsa unor elemente certe de ilicit penal, pentru că este vorba doar de o procedură administrativă care nu are aptitudinea de a afecta dreptul de proprietate în substanța sa. În economia legilor fondului funciar, reconstituirea operează în virtutea statului de fost proprietar al terenului și în condițiile legislației speciale care au fost amplu expuse în prezenta hotărâre.

O astfel de trecere este consecința validării dreptului de proprietate al unei persoane îndreptățită la reconstituire, care trebuie împrumărită prin punerea în posesie, procedura de trecere dintr-un domeniu în altul, fiind una strict administrativă de organizare și evidențiere scriptică a terenurilor. O încălcare a dispozițiilor legii în această sferă, nu vatămă niciun drept și nu creează nici o stare de pericol social pentru ordinea publică, în afara cazurilor de ilicit penal. Aceasta rezultă fără putere de tăgadă din practica neunitară a instanțelor judecătorești civile care au aplicat legile fondului funciar. Astfel, până în anul 2011, în ceea ce privește chestiunea juridică precizată cu privire la subiecții de drept prevăzuți la art. 9 alin.1 din Legea 1/2000 a existat practică neunitară; or, în acest context, nu poate surveni răspunderea penală a niciunui subiect de drept, fiind vorba doar de o interpretare și aplicare diferită a legii; în condițiile în care acuzarea nu reclamă nicio altă conduită, răspunderea penală este străină de natura litigiului.

Văzând Curtea și dispozițiile art. 58 din HG 180/2000, care sunt în acord cu legislația primară, se reține că în Anexa nr. 33 se înscriu terenurile agricole proprietate de stat care, pe baza actelor doveditoare, au constituit patrimoniul Academiei Române, universităților și instituțiilor de învățământ superior cu profil agricol, care trec în proprietatea acestora, la cerere, potrivit art. 9 alin. (3) din Legea nr. 1/2000. Trecerea terenurilor agricole prevăzute la art. 9 alin. (1), pentru instituțiile menționate la art. 9 alin. (3) din Legea nr. 1/2000, aparținând domeniului public, se face prin hotărâre a Guvernului, fără însă ca lipsa trecerii să poată intra în sfera ilicitului penal, întrucât nu se pierde și nici nu se vatămă nicio valoare.

Acesta fiind contextul legislativ generic, față de împrejurările concrete ale cauzei, analizând disp. art. 9 din Legea nr. 1/2000, Curtea reține că au fost reglementate trei ipoteze vizând reconstituirea dreptului de proprietate.

La alin. 1 al art. 9 din Legea 1/2000, este prevăzută situația terenurilor proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetare, destinate cercetării și producerii de semințe, de material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă, care

aparțineau domeniului public și rămâneau în administrarea acestora. Așadar, în considerarea utilității publice, anumite bunuri au fost declarate ca făcând parte din domeniul public în virtutea legii, fiind exceptate de la reconstituirea în natură pe vechiul amplasament, fără, însă ca apartenența la domeniul public să însemne o negare a dreptului de a pretinde reconstituirea. În această ipoteză, persoanele interesate aveau dreptul la reconstituire pe un alt amplasament, dacă era disponibil teren sau la despăgubire. Pe de altă parte, pentru a opera interdicția, este absolut necesar a se face dovada că terenul este folosit efectiv în scopul edictat de lege.

La alin. 2 al art. 9 din Legea 1/2000, norma reglementează situația terenurilor proprietate de stat folosite la data intrării în vigoare a prezentei legi de unitățile de învățământ cu profil agricol sau silvic și care trec în administrarea acestora.

În alin. 3 se prevede situația terenurilor agricole care au aparținut cu titlu de proprietate Academiei Române, universităților, instituțiilor de învățământ superior cu profil agricol și unităților de cercetare în 1945, care revin în proprietatea acestora.

Văzând cererea de reconstituire formulată în cauză, cerere care a constituit premisa formulării acuzației, Curtea reține că aceasta se circumscrie cadrului edictat de alin. 3 din art. 9 Legea 1/2000, încadrându-se în enumerarea limitativ prevăzută de lege, nicidecum în teza alin.1 sau 2, așa cum a prevăzut actul de acuzare ca temei al incriminării.

În afara faptului că interpretarea dată de Parchet este una străină de textul legii, acesta operează cu erori fundamentale de raționament juridic, efectuând o asimilare a universității unui unități/institut de cercetare, dar fără a putea invoca vreun text de lege care să susțină analogia. O astfel de abordare a avut în vedere necesitatea încadrării unei alte erori de raționament, anume că apartenența la domeniul public nu dădea drept la reconstituire.

Pentru a aprecia asupra incidenței art. 9 alin.1, organul de anchetă a operat cu un raționament trunchiat și tendențios în baza căruia a apreciat că posibilitatea recunoscută prin Carta Universității și prin Legea învățământului de a se desfășura și activități de cercetare, duce Universitatea în sfera de incidență a alin. 1 a art. 9 din Legea 1/2000. Vorbește actul de inculpare de o evidență în sensul că cererea Universității ar intra în sfera alin 1, însă evidența neraportată la dovezi nu este un silogism logic, cu atât mai puțin juridic, dispozițiile legale nechivoce contrazicând întreaga construcție acuzatorială.

Astfel, în construcția acuzatorială, dreptul la petiționare al inculpatului Alecu Niculae capătă valențe infraționale, întrucât, deși cunoștea că terenul face parte din domeniul public și nu putea fi retrocedat, a formulat cerere. Ceea ce frapează la acuzația formulată, este că inculpatului i se impută exercițiul unui drept, or acesta nu reprezintă faptă care să intre în sfera infrațională, sancțiunea neputând deriva din exercițiul unui drept, decât în contextul unei acuzații inchizitoriale, străină însă de exigențele unui stat de drept.

În acord cu dispozițiile Legii 18/1991 și ale Legii 1/2000 beneficiază de aceste prevederi, adică pot formula cereri de reconstituire, printre alte subiecte de drept, și unitățile și instituțiile de învățământ cu profil agricol, inclusiv instituțiile de învățământ – art. 9 alin. 3 din Legea 1/2000, însă pentru a reține existența unei cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, trebuia dovedită existența materială a acesteia înregistrată în registrul special prevăzut de art. art. 9 alin. 6 din Legea 18/1991. Așadar, pentru a se putea analiza temeinicia și legalitatea unei cereri de reconstituire, înscrisul era obligatoriu.

Dacă petentul avea sau nu dreptul sau dacă erau întrunite condițiile legale pentru admiterea cererii, urma a se stabili, în condițiile legii, de către comisiile de fond funciar și de instanțele de judecată, analizându-se cererea prin prisma probatoriilor și textelor de lege incidente: deci, inculpatul Alecu Niculae nu avea nicio obligația de a nu formula cerere, raționamentul Parchetului fiind unul de incriminare a exercițiului drepturilor decurgând din lege, evaluarea personală a organului de cercetare penală, complet străină de voința legiuitorului, neputând, însă, constitui motiv de angajare a răspunderii penale, într-un litigiu eminent civil.

Așadar, apartenența unui teren la domeniul public al statului nu interzicea formularea de cereri de reconstituire, ci, în raport de declarația legii, în considerarea utilității publice a terenurilor, acestea erau exceptate de la reconstituirea în natură, dar numai dacă erau efectiv

utilizate pentru realizarea scopului de utilitate publică, terenurile fiind astfel delimitate. Dacă nu era utilizat în realizarea scopului de utilitate publică, dreptul de proprietate asupra terenului, chiar dacă era sub incidența alin. 1, putea fi reconstituit cu precizarea că, într-o opinie de practică, se aprecia că nu era necesară trecerea terenului din proprietatea publică în cea privată a statului prin hotărâre de guvern, iar în cealaltă opinie că aceasta era o operațiune prealabilă obligatorie; în fiecare dintre cele două ipoteze dreptul la reconstituire era recunoscut.

Problema de drept ce a condus la punctul de vedere neunitar precizat a fost determinată de faptul că instanțele de judecată învestite prin plângerile formulate de instituțiile prevăzute de art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1/2000 au statuat diferit asupra legalității hotărârilor adoptate de comisiile județene de fond funciar prin care terenuri aflate în perimetrul stațiunilor, instituțiilor și centrelor de cercetare ori al unităților de învățământ de profil agricol sau silvic au fost trecute din domeniul public al statului în domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, pentru a fi puse la dispoziția comisiilor locale, în vederea reconstituirii dreptului de proprietate pe vechile amplasamente, respectiv asupra hotărârilor prin care s-a reconstituit dreptul de proprietate pe vechile amplasamente în favoarea foștilor proprietari, în cadrul acestor perimetre.

Astfel, într-o primă orientare jurisprudențială, s-a considerat că reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente situate în perimetrele stațiunilor, instituțiilor și centrelor de cercetare, respectiv ale unităților de învățământ cu profil agricol sau silvic și preluarea acestor terenuri prin hotărâri ale comisiilor județene de fond funciar se pot realiza fără o prealabilă dezafectare a acestor bunuri, prin trecerea lor din domeniul public al statului în domeniul privat, prin hotărâre a Guvernului. În susținerea acestei opinii, s-a arătat că dispozițiile art. 9 alin. (1) și (11) din Legea nr. 1/2000, modificată și completată, se asimilează unei astfel de treceri prealabile a bunurilor respective din domeniul public în domeniul privat, în acest sens fiind evocată și Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998 pronunțată de Curtea Constituțională.

În cea de a doua orientare jurisprudențială, instanțele au arătat că o condiție esențială de validitate a actului administrativ, prin care se dispune cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor situate în perimetrele unităților prevăzute de art. 9 alin. (1) și (11) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, constă în necesitatea respectării procedurilor de trecere a acestor terenuri din domeniul public al statului în domeniul privat, respectiv a prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998. În acest context, s-a apreciat că niciuna dintre legile fondului funciar nu cuprinde o dispoziție derogatorie, ci, dimpotrivă, art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 prevede posibilitatea ca, în situația în care suprafețele proprietate privată a statului sunt insuficiente, acestea pot fi suplimentate cu suprafețe care vor fi scoase din domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului.

Chestiunea a fost dezlegată printr-o decizie dată în recursul în interesul legii nr. 23/2011 în care Înalta Curte a statuat că „Operațiunea de delimitare a terenurilor supuse retrocedării trebuie să fie anterioară, atât operațiunii de validare prin hotărâre a comisiei județene, cât și celei de trecere a terenurilor din domeniul public în domeniul privat prin hotărâre a Guvernului, deoarece numai procedând astfel se pot cunoaște cu exactitate întinderea și caracteristicile suprafeței ce se solicită a fi inclusă în circuitul civil general.

Ceea ce trebuie remarcat este că această chestiune juridică a modalității de trecere a terenurilor din domeniu public al statului în cel privat și care a fost tranșată în anul 2011 în condițiile precizate nu privește ipoteza legală căreia i se circumscrie cererea inculpatului Alecu Niculae, respectiv art. 9 alin. 3, ci se refera la ipotezele imaginate la art. 9 alin. 1 și 2.

Dar chiar și dacă s-ar accepta perspectiva actului de acuzare și cererea ar fi considerată ca fiind sub incidența art. 9 alin. 1 din legea 1/2000, modalitatea de trecere a unui teren din domeniul public în cel privat al statului nu reprezintă un element de tipicitate a vreunei infracțiuni, de vreme ce dreptul de proprietate se reconstituie în considerarea calității de fost proprietate deposedat de către stat în perioada de referință, fiind lipsit de orice

relevanță juridică în ce domeniu al statului se regăsește terenul. De asemenea, nici interpretarea dată de organele competente dispozițiilor legale nu poate constitui temei al angajării răspunderii penale. În cauză, acuzația s-a prevalat de faptul că în actele administrative emise de Comisiile de fond funciar s-ar fi făcut mențiunea nelegală, falsă, că terenul nu aparține domeniului public.

Nu se explică, însă, și raționamentul logico-juridic care să fundamenteze acuzația, de vreme ce situația juridică a terenului nu este decât o condiționalitate pur administrativă fără relevanță asupra temeiniciei dreptului de proprietate.

În ceea ce privește chestiunile prealabile cererii de reconstituire a dreptului de proprietate care s-ar fi circumscris unor conduite infracționale ce pregăteau săvârșirea infracțiunilor de abuz și fals, Curtea remarcă formularea de acuzații în context speculativ, nefiind respectate exigențele probatorii specifice, de vreme ce se arată că inculpatul Alecu Ioan Niculae, la începutul anului 2000 când s-a întâlnit cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, purtând discuții legate de asociere și în contextul greutăților întâmpinate la Primărie cu privire la eliberarea titlului de proprietate pentru terenul în suprafață de 226,61 ha, aferent Fermei Băneasa ar fi pretins ajutor.

În acest context, se susține că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-ar fi promis inculpatului Alecu Ioan Niculae ajutorul, numai că, reține Curtea, răspunderea penală a unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni poate fi antrenată numai dacă, în condiții de legalitate, se administrează probe certe, pertinente, concludente și utile care susțin, în afara oricărui dubiu, condițiile de tipicitate infracțională, atât sub aspectul laturii obiective, cât și al celei subiective.

Față de aceste exigențe probatorii, simpla afirmație atribuită inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel că „va ajuta” nu poate antrena răspunderea penală a niciunui dintre inculpați dacă nu se face dovada niciunei conduite care să se circumscrie vreunui tipar legal infracțional.

Or reține Curtea că este lipsită de relevanță această referire în contextul formulării acuzațiilor, de vreme ce nu s-a dovedit vreo intervenție ilegitimă în procesul eliberării titlului. Noțiunea de „ajutor” presupune sprijin, participare la efortul cuiva, îndrumare (în împrejurări dificile), asistență acordată cuiva; așadar noțiunea de sprijin nu se suprapune niciunui tipar infracțional.

Referitor la formularea de către inculpatul Bejenaru Andrei Mihai, care nu avea nicio calitate în cadrul USAMV București, a unei cereri de înscriere în Cartea funciară, de asemenea lipsește relevanța penală a faptului depunerii, întrucât nu se aduce nicio vătămare și nu trădează nici măcar un indiciu în acest sens, construcția acuzatorială având premise fundamentale eronate.

De asemenea, sub același aspect, se mai susține că, deși cunoștea că terenul face parte din domeniul public și Înaltul Decret Regal 2746/1929 era abrogat, inculpatul Alecu Ioan Niculae a formulat cereri de intabulare a dreptului de proprietate al USAMV București asupra terenului aferent Fermei Băneasa fără să aibă un just titlu.

O astfel de afirmație atestă de o manieră evidentă nesocotirea prevederilor art. 9 alin. 3 din Legea 10/1991, normă potrivit căreia terenurile agricole care au aparținut cu titlu de proprietate Academiei Române, universităților, instituțiilor de învățământ superior cu profil agricol și unităților de cercetare în 1945, revin în proprietatea acestora.

Este de domeniul evidenței că în anul 2000 nu mai putea ființa Legea din anul 1929 prin care a fost împrăștiată universitatea, o astfel de condiție fiind emanația nejuridică a raționamentului Parchetului. Norma făcea dovada apartenenței dreptului la momentul 1945, legile fondului funciar pretinzând petenților să facă dovada că în perioada de referință terenul pentru care cer reconstituirea le-a aparținut în proprietate.

Inculpatul nu poate fi sancționat pentru că o autoritate competentă a statului român a apreciat asupra temeiniciei cererii sale, după cum nici judecătorul delegat de Carte funciară nu poate fi sancționat pentru raționamentele juridice și evaluarea probelor altfel decât prin exercitarea căilor de atac. Răspunderea penală poate surveni doar dacă se reține că inculpatul

a adoptat un comportament interzis de normele penale, ori în cauză, inculpații sunt sancționați pentru că și-au exercitat drepturile recunoscute de legiuitor în materia dreptului la reconstituire, într-o jurisdicție civilă specializată, care a pus în evidență dificultate de înțelegere și interpretare organul de anchetă penală.

Învederează Curtea că legea nu condiționează dreptul la reconstituire, de ființarea legii de constituire a dreptului, ci de faptul că dreptul a aparținut Universității, astfel că în condițiile art. 9 alin. 3 din Legea 18/1991 Universitatea are dreptul să-și redobândească proprietatea.

Din păcate, această abordare inchizitorială stă la baza întregii construcții juridice imaginate de parchet, pentru că și de această dată se pretinde sancționarea inculpatului pentru o faptă care, în cadrul sistemului de drept românesc, reprezintă un exercițiu al unui drept, respectiv dreptul de a formula cerere de întabulare, dreptul și procedura de soluționare fiind reglementate de Legea 71/1996 la art. 28 și următoarele competența de a aprecia asupra unui astfel de drept aparținând judecătorului, nu petentului; judecătorul este cel care răspunde pentru soluțiile pronunțate. Încă o dată, drepturi și proceduri civile sunt alterate pentru a susține construcții infraționale. Or, legea nu a acordat procurorului un drept de a construi acuzații decurgând din modul de exercitare a drepturilor civile.

În cadrul unui mecanism juridic străin de exigența legalității, Parchetul plasează responsabilitatea analizei legalității și temeinicie cererii către inculpat în calitatea sa de petent, alterând astfel nepermis legea.

Dând eficiență unei astfel de abordări, Curtea reține că în viziunea Parchetului pot fi atribuite diferitelor jurisdicții doar cererile întemeiate, pentru cele neîntemeiate petenții au obligația de a ști, numai că o astfel de obligație nu are și prevedere legală. Stabilirea adevărului este atributul exclusiv al organelor îndrituite de legiuitor, dilema exhibită de Parchet fiind o emanație profund nejuridică.

Niciunde legea nu prevede că evaluarea valabilității titlului pe baza căruia se pretinde înscrierea este sarcina petentului, Parchetul plasând artificial responsabilități în sarcina inculpaților de o manieră haotică și redundantă, creând o construcție dificil de urmărit și incoerentă.

Acuzațiile conform cărora inculpații Alecu Niculae și Popoviciu Gabriel Aurel ar fi folosit circumstanțiat încheierea de carte funciară pentru a obține reconstituirea dreptului de proprietate, ignoră exigențelor probatorii în această materie, trădând o nesocotire a faptului că premisa reconstituirii dreptului de proprietate nu este încheierea de carte funciară, ci preexistența dreptului în proprietatea de referință martie 1945-decembrie 1989 (procesul-verbal din 09.06.1931 potrivit căruia USAMV București a fost pusă în posesie cu suprafața de 220 ha teren, în baza Legii 84/1995, Dreptul Regal nr. 2746/1929 și HG 568/1995).

Întabularea dreptului de proprietate în cartea funciară asigură opozabilitatea față de terți a dreptului neavând efect constitutiv de drepturi, așa cum rezultă din reglementarea art. 2 alin. 2 lit. d din Legea 7/1996 unde se specifică, în mod expres, că prin sistemul integrat de cadastru și carte funciară se realizează publicitatea imobiliară, care asigură opozabilitatea drepturilor reale imobiliare, a drepturilor personale, a actelor și faptelor juridice, precum și a oricăror raporturi juridice supuse publicității, referitoare la imobile.

Susține rechizitoriul că acest demers a făcut parte din planul infrațional al inculpaților Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel și a fost pus în practică de inculpatul Bejenaru Andrei Mihai.

Planul infrațional este o emanație a actului de acuzare plecând de la incriminarea dreptului la petiționare. Reține Curtea că în acord cu disp. art. 29 C. proc. civ., acțiunea civilă este ansamblul mijloacelor procesuale prevăzute de lege pentru protecția dreptului subiectiv pretins de către una dintre părți sau a unei alte situații juridice, precum și pentru asigurarea apărării părților din proces.

Interesul în formularea unei cereri este o condiție esențială de exercitare a oricărui drept la petiționare. În mod de neînțeles, toate drepturile recunoscute de lege capătă conotații

infraționale în accepțiunea Parchetului de o manieră absolut discreționară și fără a ține cont de drepturile ce au consacrat în legislația națională incidentă.

Așadar, dreptul recunoscut constituțional oricărui cetățean de a deferi organelor competente cereri, reprezintă un comportament ilicit penal în cazul inculpatului Alecu Niculae. Reține Curtea că inculpatul este sancționat exclusiv pentru exercitarea dreptului la petiționare, acesta fiind vinovat, chiar dacă singurul său demers a fost să deferească organelor competente cereri spre analiză.

De asemenea, încheierea de întabulare a dreptului pronunțată de judecătorul delegat nu poate angaja răspunderea inculpatului Alecu Niculae, întrucât răspunderea penală survine pentru fapta proprie prin care se vatamă valorile sociale protejate de lege.

Susținerea Parchetului că inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel au folosit intabularea dreptului de proprietate în baza Decretului Regal 2746/31.07.1929, în mod conjunctural, când au avut nevoie de obținerea titlului de proprietate respectiv și a actului adițional nr. 707/03.08.2000, prin care dreptul de folosință a terenului aferent Fermei Băneasa în suprafață de 1.746.140,181 mp a fost adus aport în natură la capitalul social al SC Log Trans S.A. devenită ulterior SC Băneasa Investments S.A. este o speculație străină de litera legii, întrucât nu înscrierea în Cartea Funciară a constituit baza reconstituirii dreptului, ci calitatea de proprietar. Întreaga referire la rolul acestui act procedural este doar o emanație speculativă chestiunea evaluării materialului probator în susținerea unei cereri nefiind atributul inculpaților, ci al organelor competente, așa încât acestora nu li se poate reproșa ca și comportament ilicit penal, depunerea unor înscrisuri în susținerea cererii, întrucât administrarea probatoriilor este apanajul organului competent, respectiv al comisiilor de fond funciar. Este exclus să se formuleze acuzații penale plecând de la modalitatea în care o persoană înțelege să-și susțină probator pretențiile în cadrul unor proceduri judiciare, întrucât s-ar nesocoti fragrant principiul disponibilității.

Cum încheierile de carte funciară nu au efect constitutiv de drepturi, raționamentul acuzatorial este în afara oricărei rațiuni juridice, ignorându-se totodată faptul că o hotărâre judecătorească definitivă este opozabilă erga omnes, efectele juridice ale acesteia neputând fi contestate. Ori Parchetul ignorând aceste realități juridice, elementare, specifice dreptului, formulează acuzații pretinzând sancționarea penală a unor comportamente licite civile cum ar fi formularea de cereri sau depunerea de înscrisuri.

În esență, reține Curtea că Parchetul a apreciat a fi fost săvârșite fapte penale, întrucât inculpații au interpretat diferit legea civilă sau că anumite jurisdicții au apreciat ca întemeiate și legale cererile cu care le-au investit. Ceea ce omite Parchetul este că legea nu permite sancționarea unui petent pentru argumentele de text sau faptice prin care înțelege să-și susțină o cerere, ci acesta este apanajul exclusiv al jurisdicțiilor civile. Astfel, chiar dacă ar fi știut sau nu, inculpatul nu a nesocotit nicio dispoziție legală, neputând fi sancționat că un judecător delegat la Cartea funciară a dispus recunoașterea dreptului său.

Un astfel de demers se înscrie într-o procedură caracterizată de lipsă de previzibilitate și ignorarea legislației civile.

De asemenea, întreaga narațiune legată de procedura înscrierii după obținerea titlului de proprietate înregistrat sub nr. 100085/2001, este lipsită de orice relevanță penală, hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele judecătorești nu sunt conduse infraționale care să poată fi imputate inculpatului.

Reține Curtea că deși audiat în calitate de învinuit în cauză, judecătorul delegat la cartea funciară nu a relevat aspecte de factură infrațională, ci doar a expus raționamentul juridic care a fundamentat deciziile sale în cele două ipoteze precizate.

Întreg acest raționament acuzatorial este plin de erori de raționament logico-juridic acordându-se conotație penală unor conduite licite.

Una dintre aceste erori este relevată de susținerea că după promisiunea de a se acorda sprijin în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului aferent Fermei Băneasa, s-au dinamizat procedurile, fără însă a se preciza în temeiul cărui text de lege

această dinamizare capătă conotație penală, și nici care sunt standardele prin raportare la care ritmul devine dinamic și capătă relevanță penală.

O astfel de apreciere trădează o necunoaștere a dinamicii în materia relațiilor dintre profesioniști, întrucât celeritatea este fundamentul eficienței și eficacității, premisele realizării profitului; activitatea profesioniștilor definită de scopul lucrativ, este guvernată de necesitatea de a desfășura activități și de a obține profit.

Așadar, celeritatea unor proceduri este dovada unui nivel înalt de performanță și competență funcțională a unor societăți comerciale, nicidecum dovada comportamentului infracțional; de altfel, acest raționament speculativ stă la baza întregii construcții acuzatoriale.

Din păcate, dovedind o neînțelegere a mecanismelor legii fondului funciar, un comportament licit și un drept exercitat în condițiile legislației în vigoare a ajuns să fie sancționat cu cea mai gravă dintre formele de coerciție, respectiv cea penală.

Așa cum rezultă din întreaga narațiune a acuzației, aceasta este fundamentată, pe o interpretare dizartrică, prin destructurarea artificială a unor norme clare și neechivoce, imputând inculpaților ca și fapte ilicite penale, exercitarea unor drepturi fundamentale.

Dând dovadă de ignorarea dispozițiilor Legii fondului funciar, rechizitoriu a trimis în sfera ilicitului penal un litigiu eminent civil, inculpatul Alecu Niculae fiind găsit vinovat pentru că și-a exercitat, în limitele legii un drept la petiționare, iar membrii comisiilor de fond funciar fiind deferiți justiției pentru că, în exercitarea atribuțiilor legale, au interpretat și aplicat dispozițiile Legii 1/2000.

În esență, membrii Comisiilor de fond funciar sunt acuzați că nu au considerat că cererea inculpatului Alecu intră sub incidența art. 9 alin. 1 din Legea 1/2000, respectiv că nu au apreciat că Universitatea este, de fapt, asimilată noțiunii de unitate/institut de cercetare în baza unui raționament străin, însă, de logica juridică și cu nesocotirea fățișă a normelor din materia fondului funciar.

Altfel spus, inculpații au fost deferiți justiției penale că nu au interpretat dispozițiile din materia fondului funciar în maniera inedită a organului de anchetă.

Remarcă, însă, Curtea că interpretarea și aplicarea legii este apanajul exclusiv al organelor abilitate și nu poate constitui premisa angajării răspunderii penale.

Prin interpretarea trunchiată a unor norme, actul de acuzare a ajuns să pretindă sancționarea inculpaților pentru exercitarea, în limitele legii, a dreptului la reconstituirea dreptului de proprietate, confundând imposibilitatea de reconstituire a dreptului de proprietate pe vechiul amplasament, în natură, cu inexistența dreptului la reconstituire. De asemenea, inculparea a mai săvârșit o eroare fundamentală pentru că inculpatul Alecu Niculae, titular al dreptului de a se adresa organelor competente, în condițiile legii, a fost deferit justiției penale, pentru fapta de a fi știut că nu are dreptul, nicidecum pentru încălcarea vreunei norme și pentru lezarea în acest context a vreunei valori sociale.

Astfel, deși competența de a analiza temeinicia și legalitatea unei cereri de reconstituire a dreptului de proprietate aparține comisiilor de fond funciar și instanțelor de judecată, Parchetul pretinde sancționarea titularului dreptului neputându-se indica în actul de acuzare niciun text de lege care să reglementeze o astfel de interdicție și nici care este valoarea socială încălcată.

Organele de cercetare penală nu reprezintă jurisdicții alternative pentru controlul de legalitate și temeinicie a actelor emise de comisiile de fond funciar. Chiar dacă dreptul ar fi aparținut statului, inculpatul Alecu Niculae nu poate fi deferit organelor de anchetă penală pentru că a formulat o cerere, întrucât lipsa de temeinicie este sancționată cu respingerea cererii și nu cu închisoarea.

De asemenea, grefat pe aceeași neînțelegere a mecanismelor procedurilor specifice dreptului funciar, Parchetul creează, prin combinarea normelor, un alt subiect de drept, dar fără a avea vreun suport în textele de lege.

Așadar, nu doar că se interpretează trunchiat legea, dar se și imaginează instituții străine de lege, de vreme ce, potrivit legii, activitatea didactică sau de cercetare pe care o

poate desfășura Universitatea nu transformă unitatea de învățământ superior în unitate, institut sau stațiune de cercetare căreia să i se aplice un alt regim juridic din perspectiva dreptului la reconstituire, terenul neavând astfel o afectare specială; afectarea specială trebuie să fie emanația legii și nu speculația organelor judiciare. Și aici Parchetul schilodește normelor de drept material civil, întrucât nu înțelege că excepția de la reconstituire pentru terenurile cu destinație specială, limitează dreptul petentului doar sub aspectul amplasamentului, nu al infirmării dreptului la reconstituire și nici al interdicției de a formula cerere.

Astfel, de o manieră străină de lege, în considerarea activității de cercetare pe care o putea desfășura Universitatea, a apreciat organul de anchetă că aceasta este o entitate similară unităților, institutelor și stațiilor de cercetare, deși aceasta nu se circumscria niciuneia dintre condițiile legii, evidența de care vorbește acuzatorul nefiind însă fundamentată pe un text de lege. Mai mult decât atât, și dacă legea ar fi primit o astfel de analogie și cererea ar fi intrat sub incidența alin. 1 a art. 9, legea impunea necesitatea de a se dovedi că suprafața de teren pretins a fi reconstituită era efectiv afectată activității de cercetare, simpla prevedere a faptului că terenurile aparțin domeniului public și sunt afectate cercetării nu este suficientă pentru a nu permite reconstituirea pe vechiul amplasament, întrucât utilitatea publică presupune utilizarea efectivă. De asemenea, era necesar a se face dovada, în condițiile unei prevederi legale, a unei legături indisolubile a respectivului amplasament cu activitatea didactică sau de cercetare.

Dacă terenul ar fi fost deferit cercetării, nici atunci nu se putea pretinde vreo încălcare a legii, întrucât, în această ipoteză, dreptul la reconstituire purta asupra altui amplasament în condițiile legii sau se primeau despăgubiri, dacă însă terenul era utilizat de o stațiune sau institut de cercetare, nicidecum de Universitate.

Or, organele de anchetă nu se pot prevala de viziuni interpretatorii personale în exercitarea funcțiilor publice, ci trebuie să verifice tiparele legale în considerarea principiului legalității incriminării.

Și în ceea ce privește activitatea presupus infracțională a inculpaților care au acționat în cadrul comisiilor de fond funciar acuzațiile nu întrunesc condițiile de tipicitate ale niciuneia dintre infracțiunile imputate, fiind consecința evaluării eronate și nelegale a imposibilității de reconstituire a terenului pretins de către Universitate în condițiile în care acesta făcea parte din domeniul public.

Reține Curtea că activitatea de cercetare desfășurată de Universitate nu este similară activității de cercetare desfășurată de unități, institute și stațiuni de cercetare. De asemenea, nu există nicio dovadă că universitatea efectua o minimă activitate de cercetare care prin importanță să reclame exceptarea de la restituire a terenului. Pe de altă parte, în considerarea activității didactice și de cercetare terenul nu are afectare specială nefiind astfel exclus de la a fi utilizat în alte scopuri. Afectarea specială reprezintă o declarație a legii, fapt care însă nu este incident în cazul pendinte față de utilizarea terenului. Acuzarea a pretins o imposibilitate de a utiliza acest teren în alte scopuri, însă în contextul interpretării trunchiate a unor dispoziții care priveau situația unităților/stațiilor de cercetare, categorie căreia nu-i corespundea Universitatea.

Astfel, deși face parchetul o adevărată apologie a importanței terenului pentru activitatea didactică și de cercetare, la dosarul cauzei nu este administrată nicio dovadă în baza căreia să se poată identifica toate acele activități atât de importante, întrucât limitările reconstituirii dreptului de proprietate trebuie să fie consecința unor situații excepționale prevăzute de lege.

În cauză, pentru terenul pretins de Universitate nu există declarația legii ca fiind teren ce aparține domeniului public așa cum s-a statuat definitiv și prin sentința civilă nr. 59/20.06.2023 a Curții de Apel București, secția a X a, pronunțată în dosarul civil nr. 2271/2/2023, definitivă prin respingerea recursului.

De asemenea, chiar și în lipsa hotărârii precizate, acuzarea nu a făcut dovada utilității publice care să justifice interzicerea de la restituire pe vechiul amplasament, întrucât simpla activitate practică desfășurată de studenți pe acele terenuri reprezentată de activități agricole

pomicole și viticole nu se circumscrie condiției edictate de legiuitor privind utilitatea publică. Fără a nega importanța teoretică a acestor activități practice în considerarea nevoii de pregătire a viitorilor specialiști, atunci când se formulează acuzații este nevoie a se administra dovezi ale realității concrete în contextul unei reglementări.

În ceea ce privește activitatea de cercetare, dacă parchetul a înțeles să asocieze Universitatea unei unități, institut sau stațiuni de cercetare, Curtea reține că activitatea desfășurată de aceste facilități presupune cercetare și producere de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și animale de rasă – art. 35 alin. 3 din Legea 18/1991, ori nu s-a administrat vreo dovadă că Universitatea ar fi desfășurat vreodată astfel de activități.

Parchetul omite că o persoană poate fi sancționată cu oricare dintre formele de răspundere, nu doar cea penală, doar dacă se poate reține, în mod real și concret o nesocotire a unei norme. Or, pentru a putea susține că s-a încălcat regimul de utilitate publică, este necesar a se dovedi declarația legii, dar și că scopul se realiza în mod efectiv și aceasta întrucât legea reglementează doar tiparul legal. Faptul că legea prevede un scop, nu înseamnă că în mod concret acesta se împlinește; rațiunea legii este de a proteja realități factice concrete și nu ficțiuni juridice.

Regimul juridic al unui teren, cum este cel în cauză, se stabilește în urma unui proces complex, elaborat, de interpretare și aplicare a legislației în materia fondului funciar de esența căreia a fost remedierea nedreptății făcute de regimul comunist și restituirea proprietăților către cetățenii români ca un corolar al unei societăți democratice, interpretarea și aplicarea legii neputând constitui premisă pentru atragerea răspunderii penale, cu atât mai mult cu cât la nivel național, în jurisprudența instanțelor civile de aplicare a legilor fondului funciar era practică neunitară sub aspectul procedurii prealabile de evidențiere a terenului într-un domeniu sau altul.

Așa cum s-a analizat anterior, acuzația este fundamentată pe interpretarea complet eronată a faptului că terenul aparține domeniului public prin raportare la hotărâri de guvern care nu au efect constitutiv de drepturi și cu ignorarea faptului că în domeniile cu reglementare specială se aplică norma specială, astfel că apartenența la domeniul public a terenului nu este cauză de nerestituire, titularul dreptului la reconstituire nefiind oprit de vreo dispoziție legală să formuleze cerere.

Reține Curtea că inculpatul Alecu Niculae a fost deferit organelor de anchetă, întrucât a urmat întocmai procedura legală prevăzută pentru reconstituirea dreptului de proprietate. Subrogându-se în dreptul comisiilor de fond funciar și cu nesocotirea flagrantă a normelor incidente, dovedind o necunoaștere a noțiunilor, a forței juridice a diferitelor acte procedurale întocmite, a procedurii de fond funciar în ansamblul lor, a competențelor diferitelor autorități implicate, parchetul a formulat acuzații fără a avea premise infracționale.

Întreaga acuzație fundamentată pe interpretarea dispozițiilor care reglementează atribuțiile comisiilor de fond funciar sau componența acestora sunt aspecte juridice fără nicio conotație penală, în cauză lipsind orice elemente infracționale, întrucât consecința vătămătoare pentru valorile sociale protejate nu s-a produs. În speță, întreaga acuzație este țesută în jurul imaginatelor atingeri aduse dreptului de proprietate publică. Ori așa cum s-a arătat amplu pe parcursul întregii motivări, inculpatul nu a acționat abuziv prin lezarea acestui drept, ci plecând de la calitatea de fost proprietar a Universității a pretins, prin mijlocirea autorităților competente, și în acord cu dispozițiile legale, recunoașterea dreptului.

Invocarea de către Parchet a legislației privind proprietatea publică, ignorând dispozițiile legislației speciale în materia fondului funciar, nu poate însă crea, în afara voinței legiuitorului, tipare comportamentale care să se circumscrie condițiilor de tipicitate infracțională imaginată de Parchet.

Acuzațiile de săvârșire a infracțiunilor de serviciu nu pot deriva din aplicarea și interpretarea legii, erorile de raționament logico-juridic urmând a fi remediate în cadrul procedurilor jurisdicționale prevăzute de lege în lipsa unor elemente de tipicitate infracțională.

Reține Curtea că, și pentru funcționarii Comisiilor locale, acuzațiile sunt fundamentate pe un litigiu pur civil de esența căruia a fost recunoașterea dreptului de proprietate pentru Universitate.

Plecând de la o certitudine a inexistenței dreptul la reconstituire, toată construcția acuzatorială este un șir nesfârșit de asocieri de fragmente de norme, de interpretări normative trunchiate care să susțină vinovăția. În acord, însă, cu exigențele procedural penale, acuzația trebuie să fie concluzia unui amplu proces probator și doar dacă rezultă, în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul a nesocotit exigențele legii.

Față de toate aceste considerente se constată că infracțiunea de abuz în serviciu nu există, litigiu fiind unul de factură pur civilă.

Abordând comportamentul inculpaților în afara acestei paradigme juridice, parchetul și-a fundamentat alegația pe împrejurarea că apartenența bunului la domeniul public al statului era atestată de Hotărârea Guvernului nr. 776/1999, fiind dat în administrarea USAMV București prin HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999.

Însă, Curtea reține că aceste chestiuni juridice au fost validate și jurisprudențial, în acest sens, urmând a fi valorificată sentința civilă nr. 59/20.06.2023 pronunțată de Secția a X a Curții de Apel București, în dosarul civil nr. 2271/2/2023, rămasă definitivă prin respingerea recursului. Curtea reține lipsa de fundament a acuzațiilor, în condițiile în care analiza juridică și judicioasă a instanței de contencios statuează că niciodată terenul nu a fost în proprietatea publică a statului.

Instanța de contencios administrativ a analizat coroborat, astfel cum Parchetul nu a reușit, ansamblul reglementărilor cu relevanță față de împrejurarea concretă ce a constituit fundamentul acuzării, respectiv dreptul de a pretinde reconstituirea dreptului de proprietate pentru un bun care s-ar fi aflat în domeniul public al statului.

În acest sens, instanța de contencios a valorificat coroborat dispozițiile Legii 18/1991, ale Legii 84/1995, ale Legii 213/1998, dar și pe cele ale HG 517/1999 și HG 776/1999.

Coroborând disp. art. 35 din Legea 18/1991 cu cele ale art. 166 din Legea nr. 84/1995 s-a reținut că odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 84/1995, universitățile de stat au dobândit calitatea de proprietar al terenurilor și clădirilor care constituiau baza materială, iar majoritatea dintre ele au început demersurile pentru intabularea acestui drept.

De asemenea, a reținut instanța de contencios că potrivit art. 20 din Legea nr. 213/1998, (1) Inventarul bunurilor din domeniul public al statului se întocmește, după caz, de ministere, de celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și de autoritățile publice centrale care au în administrare asemenea bunuri.

(2) Centralizarea inventarului menționat la alin. (1) se realizează de către Ministerul Finanțelor și se supune spre aprobare Guvernului.

În acest sens la data de 09.07.1999, în Monitorul Oficial a fost publicată Hotărârea nr. 517/1999 privind delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și trecerea terenurilor destinate producției, aflate în administrarea institutelor și stațiilor de cercetare și producție agricolă, în domeniul privat al statului.

Potrivit art. 1 din actul normativ menționat anterior, aparțin domeniului public al statului suprafețele de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și cele destinate producției, delimitate potrivit anexei nr 1, precum și terenurile proprietate de stat folosite de unitățile de învățământ cu profil agricol, prevăzute în anexa nr 2.

La poziția nr. 120 din anexa nr. 2, s-a prevăzut apartenența la domeniul public a terenului în suprafață de 217,04 ha folosit de Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București.

Prin HG nr. 776/1999 privind modificarea și completarea HG nr. 517/1999, a fost modificată suprafața de teren prevăzută la Anexa nr. 2 poziția nr. 120, în sensul majorării de la 217,04 ha la 226,61 ha.

În vederea organizării și aplicării inventarului prevăzut de Legea nr. 213/1998, la data de 15.11.2000, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, HG nr. 1045/2000.

Potrivit art. 3 din acest act normativ Ministererele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile publice centrale, care au în administrare bunuri din domeniul public al statului și care nu au depus inventarele acestor bunuri, au obligația să le întocmească și să le depună potrivit prevederilor legale, în termen de 15 zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu respectarea modelului transmis în acest sens de Ministerul Finanțelor.

Astfel, în temeiul informațiilor furnizate de unitățile/instituțiile din subordinea/coordonarea ministerului Educației a fost întocmită anexa la HG nr.1045/2000 care conține bunurile aflate în domeniul public al statului și în administrarea acestuia și care constituie inventarul cerut de dispozițiile Legii nr. 213/1998.

Analizând bunurile cuprinse în anexa la inventarul întocmit în temeiul HG nr. 1045/2000, Curtea subliniază că imobilul constând în teren cu suprafață de 226,65 HA, situat pe șoseaua București-Ploiești nr. 42-44, sector 1 București nu se regăsește în conținutul acestui act normativ.

Verificând situația juridică a imobilului în discuție, instanța de contencios administrativ a constatat că singurele acte normative care îl includ în patrimoniul statului sunt H.G. nr. 517/1999 și H.G. nr. 776/1999 privind modificarea și completarea HG nr. 517/1999.

Astfel cum s-a prevăzut și în jurisprudența Secției de Contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, H.G. nr. 517/1999 nu poate constitui temei pentru includerea bunului în patrimoniul statului, întrucât acest act nu era apt să transfere proprietatea, ci doar să reglementeze regimul juridic al unor bunuri care preexistau în patrimoniul statului.

A reținut instanța de contencios administrativ că în cauză nu s-a probat preexistența imobilului în patrimoniul statului, nici în inventarul prevăzut de Legea nr. 213/1998 și nici în actele normative anterioare.

Așadar, Curtea constată că acuzația a survenit în contextul unei evaluări eronate a dispozițiilor legale civile de către organul de anchetă. De altfel, dezlegarea privind apartenența terenului la domeniul public al statului și a dreptului unui terț de a pretinde restituirea unui astfel de bun este o chestiune de natură pur civilă și care presupune interpretarea și aplicarea legii, astfel că, dacă nu sunt identificate alte elemente care să susțină tipicitatea infrațională, litigiul nu poate intra în sfera penală.

De altfel, această hotărâre judecătorească confirmă realitatea probatorie atestată de adresa BRP – 7650 – C DIN 06.12.2022, emisă de Ministerul Afacerilor Interne – Arhivele Naționale unde se precizează că nu au fost identificate solicitări ale Ministerului Învățământului Public adresate instanțelor judecătorești privind transcrierea dreptului de proprietate/folosință asupra terenului situat în București, sector 1, Șoseaua București-Ploiești, nr. 42-44.

Acesta este unul dintre înscrisurile noi avute în vedere de instanța la admiterea în principiu a cererii de revizuire în virtutea căruia revizuentul a urmărit să ateste faptul că terenul nu făcea parte din domeniul public al statului, în condițiile în care raportat la disp. art. 51/Decretul nr. 266/25.09.1948 se prevedea la capitolul Dispoziții finale și tranzitorii că mutațiile privind dreptul de proprietate și folosință vor fi făcute de instanțele competente la cererea Ministerului Învățământului Public. Ori prin acest înscrisul nou, coroborat cu toate celelalte mijloace de probă se face dovada irefutabilă a inexistenței terenului în domeniul public al statului.

Al doilea element de noutate a căruia valoare probatorie este confirmată este reprezentat de informarea publică a Ministerului Educației care la momentul la care a întocmit inventarele, în conformitate cu art. 3 din HG 1045/2000, în anexa la inventar nu a fost inclus și terenul în cauză reținându-se incidența disp. art. 166 din Legea 84/1995, fapt confirmat și prin sentința civilă nr. 59/20.06.2023 precizată.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual în înscrisuri oficiale, chiar dacă soluția a fost aceea de scoatere de sub urmărire penală ca urmare a intervenției prescripției, Curtea apreciază necesar a se face o evaluare a acuzațiilor formulate, date fiind relațiile de interdependență cu faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, servind juridic la evaluarea netemeinicii acuzațiilor în ansamblu.

În ceea ce privește infracțiunea de fals intelectual reglementată la art. 289 C. pen., Curtea reține că aceasta este fapta persoanei care în exercitarea atribuțiilor de serviciu, întocmind un înscris oficial, alterează în cuprinsul aceluși înscris adevărul pe care înscrisul trebuia să-l constate.

Fapta de fals intelectual are ca particularitate față de falsul material faptul că alterarea adevărului nu privește materialitatea înscrisului în forma și sursa acestuia, ci numai mențiunile și constatările cuprinse în contextul înscrisului oficial întocmit de organul competent.

La falsul intelectual, înscrisul oficial este din punct de vedere material regulat și legal, falsitatea privește însă faptele și datele despre care înscrisul oficial este chemat să facă probă.

Din perspectiva condițiilor de tipicitate, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii, elementul material constă în activitatea de falsificare a unui înscris oficial în conținutul său, fie prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului, fie prin omisiunea de a insera unele date sau împrejurări care ar trebui să fie constatate.

În cauza pendinte, inculpații au fost acuzați a fi săvârșit infracțiunea prin acțiunea de a fi atestat fapte sau împrejurări nereale.

În aceste împrejurări, reține Curtea că atestarea înseamnă a arăta că o anumită faptă sau împrejurare a existat, cu menționarea datelor necesare pentru identificarea și caracterizarea acelei fapte sau împrejurări. Astfel, atestarea este o adeverire privind fapte sau împrejurări legate de starea de fapt care a determinat întocmirea înscrisului, atestarea fiind mincinoasă atunci când prin aceasta se arată în mod denaturat fapta sau împrejurarea asupra căreia poartă atestarea.

Ca cerințe esențiale este necesar ca atestarea mincinoasă să se fi produs cu prilejul întocmirii înscrisului oficial și să fi fost comisă de funcționarul care a întocmit înscrisul în exercițiul atribuțiilor sale. Urmarea imediată constă în starea de pericol pentru relațiile sociale ocrotite, pericolul decurgând din întocmirea unui înscris oficial fals.

Sub aspect subiectiv fapta trebuie săvârșită cu intenție directă sau indirectă.

Față de cele de mai sus, Curtea reține că fapta de fals imputată inculpaților membri ai comisiilor de fond funciar nu există, întrucât dreptul la reconstituire al Universității este de necontestat.

Erorile privind diversele mențiuni regăsite cu ocazia derulării procedurilor sunt lipsite de relevanță în economia cauzei pendinte, atâta timp cât reconstituirea dreptului s-a dispus în condiții de legalitate, petenta justificând calitatea de fostă proprietară, terenul putând fi restituit în natură pe fostul amplasament, întrucât nu avea afecțarea specială edictată de legiuitor; nu s-a făcut dovada că pe suprafața de 226 ha se desfășura activitate de cercetare în condițiile art. 9 alin. 1 din Legea 1/2000. Activitatea practică desfășurată de studenți sau eventuala activitate de cercetare desfășurată de instituția de învățământ (care însă nu a fost probată) nu reprezintă activități pentru care, prin declarația legii, terenul să fie exceptat de la restituirea în natură pe vechiul amplasament. De asemenea, prin hotărâre judecătorească definitivă, s-a statuat că terenul nu se regăsește în domeniul public al statului. Mai mult decât atât, văzând sentința civilă

nr. 59/20.06.2023 pronunțată de Secția a X a Curții de Apel București, în dosarul civil nr. 2271/2/2023, rămasă definitivă prin respingerea recursului, Curtea constată că mențiunile privind neapartenența terenului la domeniul public al statului erau conforme realității.

Ceea ce omite parchetul este că această declarație a legii pentru acele terenuri destinate cercetării și producerii de material săditor, semințe etc nu se dispune în considerarea valorii imobiliare de piață a terenului, ci se face în considerarea bonității terenurilor agricole

care reprezintă o acțiune complexă de cercetare și de apreciere cantitativă a principalelor condiții care determină creșterea și dezvoltarea plantelor, de stabilire a gradului de favorabilitate a acestor condiții pentru fiecare folosință și cultură. Deoarece capacitatea de producție a terenurilor se modifică sub influența factorilor naturali, dar mai ales datorită intervenției omului, bonitarea trebuie actualizată în permanență.

Or în cauză, dincolo de faptul că prin declarația legii terenul în discuție nu are o astfel de destinație specială și nici nu s-a făcut dovadă bonității terenului agricol în considerarea căreia ar fi necesară păstrarea spre o afectare specială, dreptul la reconstituire este unul legitim și fundamentat așa încât orice presupunere de eroare de procedură este străină de orice formă de răspundere penală.

În baza unui tipar, emanație a raționamentului trunchiat, Parchetul formulează acuzațiile de fals intelectual față de inculpații Minea Lizeta și Todiraș Ioan, fapte, de asemenea prescise și pentru care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală.

Față de inculpata Minea Lizeta care avea calitatea de secretar al Primăriei Sectorului 1 București și membru al subcomisiei de aplicare a Legii nr. 1/2000 s-a reținut săvârșirea acestei infracțiuni prin aceea că a conceput și semnat referatul nr. 20343/2000 în care ar fi consemnat date nereale cu privire la faptul că terenul în suprafață de 226 ha aferent Fermei Băneasa a fost trecut din domeniul public în domeniul privat propunând subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 eliberarea titlului de proprietate USAMV București, pentru întreaga suprafață, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică. Se susține că s-a cunoscut că terenul face parte din domeniul public, iar pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat.

S-a arătat că încălcând dispozițiile art. 6 lit. a, b, c și art. 58 alin. 2 din H.G. 180/2000, pentru modificarea și completarea HG 131/1991 cu referire la art. 9 alin.1 și 2 din Legea 1/2000; art. 10 alin. 2 din Legea 213/1998, art. 136 alin. 4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999 s-a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 333.968.614 echivalentul a 135.559.539 euro.

Față de inculpatului Todiraș Ioan care avea calitate de viceprimar al Primăriei Sectorului 1 București, s-a reținut că fără a fi membru al Subcomisiei de aplicare a Legii 1/2000 și fără a participa la ședințele acesteia ar fi semnat fără drept referatul nr. 20343/2000 în care erau consemnate date nereale cu privire la împrejurarea că terenul în suprafață de 224 ha aferent Fermei Băneasa a fost trecut din domeniul public în domeniul privat propunând Subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 eliberarea titlului de proprietate pentru întreaga suprafață, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat.

Se susține a fi fost încălcate dispozițiile art. 70 din Legea 215/2001, modificată; art. 10 alin. 2 din Legea 213/1998, art. 136 alin. 4 din Constituția României, toate cu referire la HG 517/1999 modificată prin HG 776/1999, cauzându-se statului român un prejudiciu în sumă de 333.968.614 echivalentul a 135.559.539 euro.

Așa cum s-a arătat, infracțiunea de fals este fapta persoanei care în exercitarea atribuțiilor de serviciu, întocmind un înscris oficial, alterează în cuprinsul aceluși înscris adevărul pe care înscrisul trebuia să-l constate.

Or în cauză, niciunul dintre înscrise nu este alterat în esența sa, adevărul juridic fiind că Universitatea, încadrându-se pe disp. art. 9 alin. 3 din Legea 1/2000 și nu în cele ale art. 9 alin. 1, avea dreptul la reconstituire pe vechiul amplasament, în calitatea sa de fost proprietar, terenul nefiind afectat, în condițiile legii unei utilități publice care să-l excepteze reconstituirea în natură.

Acest fapt este atestat și prin sentința civilă nr. 59/20.06.2023 a Curții de Apel București, Secția a X a de contencios administrativ și fiscal și pentru achiziții publice, pronunțată în dosarul civil nr. 2271/2/2023, definitivă prin respingerea recursului, care

statuează că începând cu data de 28.12.1973, terenul în discuție nu mai făcea parte din domeniul public al statului, HG 517/1999 nu poate constitui temei pentru includerea bunului în patrimoniul statului, întrucât acest act normativ nu este apt să transfere proprietatea, ci doar reglementează regimul juridic al unor bunuri care preexistau în patrimoniul statului.

În acest context juridic, presupusa alterarea a referatului nr. 20343/2000 în care erau consemnate date presupus nereale cu privire la împrejurarea că terenul în suprafață de 224 ha aferent Fermei Băneasa a fost trecut din domeniul public în domeniul privat propunând Subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 eliberarea titlului de proprietate pentru întreaga suprafață, nu poate antrena răspunderea penală, întrucât este indiferent pentru temeinicia cererii în ce domeniu se afla terenul, aceasta chiar de s-ar ignora faptul că terenul face parte din domeniul privat așa cum s-a statuat definitiv prin hotărâre judecătorească.

Chiar și în lipsa hotărârii judecătorești precizate, mențiunile din actele întocmite sunt rezultatul interpretării și aplicării dispozițiilor legii, astfel încât răspunderea penală nu poate interveni. Validând interpretarea Parchetului ar însemna că orice funcționar este pasibil de răspundere penală dacă în procesul interpretării și aplicării legii, independent de orice formă de ilicit penal, se adoptă decizii care nu concordă cu viziunea organului de anchetă.

De asemenea, chiar dacă s-ar fi menționat eronat acest aspect, de asemenea, nu e cauză de angajare a răspunderii penale, întrucât lipsește valoarea socială a cărei încălcare să reclame o astfel de sancțiune.

Eroarea de raționament a Parchetului care a stat la baza prezentului dosar a imaginat o indisponibilitate a terenului în cauză, dar prin evaluarea teoretică, exclusiv, a normelor de reglementare a dreptului de proprietate publică.

Niciuna dintre presupusele modalități în care acuzarea pretinde că a fost alterat referatul, în sensul la rubrica „primar” a fost semnat de inculpatul Todiraș Ioan, fără ca acesta să fie membru în subcomisia de aplicare a Legii 1/2000 și fără să se menționeze că semnează „pentru” martorul Gherasim Vasile, primar al Primăriei Sectorului 1 București și președintele subcomisiei de aplicare a Legii 18/1991, nu se circumscrie condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de fals intelectual, pentru că nu este alterat conținutul intelectual al actului; dreptul la reconstituire există.

O altă eroare de raționament juridic gravă ce a folosit la edificarea acuzațiilor a privit valoarea juridică acordată de Parchet hotărârilor de guvern ce au avut ca rol delimitarea suprafețelor de teren, confundând o procedură de inventariere cu atestarea dreptului de proprietate.

A împărtăși viziunea Parchetului, însemna a nega dreptul la reconstituirea proprietății unor persoane îndreptățite dacă terenul ar fi aparținut domeniului public al statului. Ori ceea ce reclamă Parchetul ca fiind un comportament ilicit penal, este că inculpatul Alecu Niculae nu avea dreptul să pretindă reconstituirea dreptului pentru că știa că acesta face parte din domeniul public al statului, numai că omite Parchetul să indice și textul de lege care cuprinde o astfel de reglementare. Legea recunoaște persoanelor care se consideră îndreptățite dreptul la a formula cerere, fără a caracteriza ca fiind comportament infracțional o cerere care viza un teren ce ar fi aparținut domeniului public al statului. Soluția legislativă ignorată, însă de organul de anchetă, era că în cazul în care bunul aparținerea domeniului public prin declarația legii, petentul avea dreptul la restituire, în natură și pe același amplasament în condițiile în care se făcea dovada că terenul nu era afectat cercetării sau pe un alt amplasament dacă era utilizat pentru cercetare și în măsura în care nu exista la dispoziția comisiei locale teren în echivalent, petentul avea dreptul la despăgubiri.

Cum procesul penal este guvernat de principiul legalității, sancțiunea trebuie să fie prevăzută de lege și trebuie să fie corelativul unui comportament incriminat de lege ca fiind ilicit.

Situația juridică a terenului așa cum era aceasta statuată la nivelul anului 2000 când inculpatul Alecu Niculae a formulat cerere de reconstituire nu reprezintă un fine de neprimire

a unei acțiuni în reconstituire, întrucât aceasta a fost rațiunea adoptării legislației în materia fondului funciar, inclusiv a Legii 1/2000.

Ignorând efectele actelor normative, Parchetul atribuie rol constitutiv de drepturi unor hotărâri de guvern, apreciind, în contra oricăror reguli de drept, că este vorba de tehnica legislativă de trecere a terenului în domeniul public, însă în întreaga reglementare civilă nu există o astfel de modalitate de dobândire a dreptului de proprietate în domeniul public, fiind un procedeu, rod al imaginației parchetului.

Modalitatea de înregistrare și soluționare a cererii de reconstituire nu întrunește condițiile răspunderii penale, atâta timp cât actul nu a fost alterat în conținutul său intelectual.

De asemenea, modalitatea de interpretare a actelor doveditoare nu poate constitui premisă a vreunei activități infracționale, acesta fiind o chestiune juridică de drept civil, eventualele erori de apreciere putând fi remediate în condițiile legislației civile prin exercitarea căilor de atac.

Referitor la datele necorespunzătoare adevărului și care s-ar regăsi în conținutul referatului nr. 20343/2001, acestea sunt doar emanația proceselor cognitive ale Parchetului care a interpretat normele incidente de o manieră proprie, însă complet străină de voința legiuitorului, nefiind întrunite condițiile de tipicitate infracțională.

De esența infracțiunii de fals intelectual este alterarea faptelor și datelor despre care vorbește înscrisul, urmarea imediată fiind starea de pericol pentru relațiile sociale ocrotite, pericol decurgând din întocmirea unui înscris oficial fals. În cauză datele presupus alterate nu produc nicio vătămare a valorii sociale invocate de parchet, respectiv dreptului de proprietate al statului.

Reține Curtea că proprietatea publică este dreptul de proprietate ce aparține statului sau unei unități administrativ-teritoriale asupra bunurilor care, prin natura lor sau prin declarația legii, sunt de uz ori de interes public, cu condiția să fie dobândite prin unul dintre modurile prevăzute de lege, acest drept fiind inalienabil, insesizabil și imprescriptibil.

Or în cauză, nu este vorba de dreptul de proprietate al statului asupra vreunui bun, ci de un bun care a intrat în domeniul public al statului prin preluarea din patrimoniul unei instituții de învățământ superior cu profil agricol, în perioada de referință, în cadrul procesului de naționalizare, drept care însă nu s-a definitivat în patrimoniul statului, întrucât legiuitorul român a adoptat legile fondului funciar cu funcție reparatorie sens în care a recunoscut foștilor proprietari dreptul la reconstituire. Mai mult decât atât, s-a statuat prin hotărâre judecătorească definitivă că dreptul de proprietate nu a fost în patrimoniul statului.

Ca orice alt cetățean, și statul se poate prevala de atribuțiile dreptului său de proprietate, dacă acesta există, însă, în patrimoniul său. În cauză, situația concretă a terenului urma a fi stabilită în cadrul unor proceduri de natură pur civilă, în cadrul cărora organele și jurisdicțiile abilitate interpretau și aplicau legea, fără ca această activitate desfășurată în limitele legii speciale să poate angrena răspunderea penală, în lipsa unor comportamente ilicite.

Prin modalitatea atipică de incriminare derivând nu din voința legiuitorului român, ci din aprecierea inedită a procurorului că interpretarea și aplicarea legii civile se circumscrie tipicității infracționale, prezentul rechizitoriu creează un precedent periculos într-o societate democratică dacă se permite ca răspunderea penală să intervină pentru exercițiul drepturilor în limitele legii.

Văzând motivele pentru care Parchetul nu a primit apărările în drept ale inculpatei Minea Lizeta, Curtea constată că sancționarea acesteia a survenit, exclusiv, prin raportare la o interpretare personală a organului de anchetă a unor norme de drept material civil care reglementau o procedură specială de reconstituire a dreptului de proprietate.

Nu orice inadvertențe în ceea ce privește procedura prealabilă eliberării titlului de proprietate poate intra în sfera de incidență a răspunderii penale, întrucât nu afectează fundamentul dreptului și nu lezează valoarea pretins proteguită de lege, în afara administrării de dovezi, în condițiile legii, că anumite comportamente ilicite au fost manifestate pentru a obține beneficii juridice prin înfrângerea prevederilor legale.

Niciuna dintre viciile invocate nu atrag mai mult decât o cauză de nulitate relativă, care neinvocată în termenul legal, duce la acoperirea cauzei de nulitate.

În cauză nu s-a afirmat și nici nu s-a probat săvârșirea vreunei fapte ilicit penale în cadrul procedurii de reconstituire, întrucât oricare ar fi inadvertențele legate de întreaga procedură prealabilă și chiar în privința semnării titlului, niciunul dintre inculpați nu a alterat prin intervenții din sfera ilicitului penal procedurile astfel încât dreptul să fie reconstituit în condiții de nelegalitate, adică să se fi restituit proprietatea către o persoană care nu avea acest drept.

Faptul că ar fi fost sau nu incident un alt temei de drept, că bunul ar fi fost prin declarația legii de interes public și exceptat de la restituire, că, era necesară o procedură de trecere a terenului din domeniul public în cel privat, sunt aspecte cu relevanță exclusiv în sfera dreptului civil.

Constată Curtea că întreg rechizitoriul este constituit dintr-un șir nesfârșit de erori de raționament juridic, decurgând din lipsa de înțelegere a mecanismelor legale în materia legilor fondului funciar.

Acesta rezidă în faptul că dacă cererea de reconstituire ar fi intrat în sfera de incidență a art. 9 alin.1 din legea 1/2000, atunci terenul nu putea fi restituit în natură, pe vechiul amplasament, afectat fiind activității de cercetare, context în care nu mai era nevoie de trecerea dintr-un domeniu în altul.

Acuzațiile sunt fundamentate pe faptul că Parchetul apreciază că inculpații au interpretat și aplicat greșit legea, sens în care, de o manieră redundantă, enumeră texte de lege și proceduri, or acesta nu poate fi premisă pentru angajarea răspunderii penale, de vreme ce Parchetul nu se poate erija în instanță de control judiciar în cadrul procedurilor de fond funciar.

De asemenea, dacă suprafața de teren pretinsă trebuia să fie mai mică, de asemenea, nu este o chestiune care să intre în sfera ilicitului penal, întrucât eventuala încălcare a dreptului vreunei persoane fizice, de asemenea, are deschisă calea procesului civil, prin acțiuni în anularea parțială a titlului de proprietate. Or în cauză, titlu de proprietate este în ființă, nu a fost atacat, așa încât acesta a intrat în circuitul civil.

Dincolo de aceste considerente, prin sentința civilă nr. 59/20.06.2023 precizată s-a statuat cu putere de lucru judecat sub acest aspect că referitor la motivul de nelegalitate vizând suplimentarea suprafeței de teren în discuție de la 217,04 ha, cât era menționat în HG nr. 517/1999, la 226,6 conform HG nr. 776/1999, s-a constatat că se impune anularea lit. d) din cadrul pct. 3, având în vedere caracterul accesoriu în raport cu capătul de cerere vizând anularea poziției nr. 120 din cuprinsul Anexei nr. 2 a HG nr. 517/1999.

Prin urmare, întrucât pârâtul nu a făcut dovada dreptului de proprietate publică a statului prin modalitățile prevăzute de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 213/1998, privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, bunul nefiind inclus nici în lista privind inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului, instanța de contencios administrativ a constatat că Anexa 2 la HG nr. 517/1999 privind inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului cu referire la terenul în suprafață de 226,61-poziția 120 (astfel cum a fost modificat prin HG. nr. 776/1999), este nelegală.

Astfel, față de inculpatul Luican Mihai Ion Florin care avea calitate de prefect al Prefecturii Municipiului București și membru al Comisiei Municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 de a aproba și înainta Comisiei anterior amintite Nota de fundamentare privind propunerile Subcomisiei de aplicare a Legii 1/2000, de a emite hotărârea nr. 854 din 30.05.2000 prin care a fost aprobată propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USMAV București pentru terenul în suprafață de 226 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, Curtea, pentru toate considerentele expuse anterior, reține că fapta de abuz în serviciu în formă

calificată nu există, comportamentul inculpatului circumscriindu-se cadrului legal edictat de Legea 1/2000.

Față de fapta inculpatului Toader Gabriel Răsvan, care în calitate de secretar al Prefecturii Municipiului București și membru al subcomisiei Municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 a aprobat și înaintat Comisiei municipiului București de aplicare a Legii 1/2000 nota de fundamentare privind propunerea Subcomisiei de aplicare a Legii 1/2000, a aprobat propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USMAV București și a semnat hotărârea nr. 854 din 30.05.2000 privind eliberarea titlului de proprietate pentru terenul în suprafață de 224 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, Curtea, pentru toate considerentele expuse anterior reține că fapta de abuz în serviciu în formă calificată nu există, comportamentul inculpatului circumscriindu-se cadrului legal edictat de Legea 1/2000.

Față de fapta inculpatului Petruțian Gheorghe care avea calitatea de director al OCOOTA și membru al comisiei Municipiului București de Aplicare a Legii 1/2000 de a aproba propunerea subcomisiei Sector 1 București privind eliberarea titlului de proprietate USMAV București pentru terenul în suprafață de 224 ha, deși din actele doveditoare rezulta că suprafața este mai mică, cunoscând că terenul face parte din domeniul public și că pentru reconstituirea dreptului de proprietate era necesară emiterea unei hotărâri de Guvern care să treacă terenul din domeniul public în domeniul privat, de asemenea Curtea constată că nu există, întrucât adoptarea unui comportament în acord cu legea nu întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 V. C.p. cu referire la art. 248¹ V.C.p.

În concluzie, niciuna dintre faptele pretins infracționale nu există, fiind manifestări licite în sfera de reglementare a dreptului civil.

Așadar, cum cererea formulată și drepturile recunoscute se circumscriu limitelor legii, premisa infracțională la care s-a raportat acuzarea, respectiv nevoia concordantă a inculpaților Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel Aurel de a uzurpa dreptul de proprietate al statului asupra suprafeței de teren de 226 ha a dispărut, așa încât întreaga construcție acuzatorială prin care raporturile contractuale dintre părți au căpătat conotație infracțională nu mai poate fi susținută.

Evaluând în acest context condițiile în care a fost încheiat contractul de asociere în participațiune nr. 3440/2000 prin prisma acuzațiilor formulate, Curtea reține, de asemenea, că faptele imputate nu există fiind doar exercițiul unor drepturi subiective și asumare a obligațiilor corelative, însă în sfera dreptului privat.

În ceea ce privește condițiile încheierii contractului de asociere în participațiune, acuzarea apreciază că prin comportamentul adoptat s-au săvârșit, pe de o parte, fapte de abuz în serviciu prevăzute de 248 V.C. pen. cu referire la art. 248¹ V.C. pen. sau complicitate la abuz în serviciu, iar pe de altă parte și fapte de fals în declarații prev. de art. 292 V.C. pen. sau fals intelectual prev. de art. 289 V.C. pen. . În ceea ce privește faptele de fals, chiar dacă s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ca urmare a intervenirii prescripției, analiza acestor comportamente se impune cu necesitate dată fiind legătura indisolubilă cu acuzațiile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată,

În ceea ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, față de dispozițiile art. 248 V. C. pen., cu referire la art. 248¹ V.C.pen., Curtea reține că aceasta este definită ca fiind fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta produce consecințe deosebit de grave.

Obiectul juridic al infracțiunii de abuz în serviciu este reprezentat de relațiile sociale referitoare la asigurarea desfășurării în condiții optime a activității persoanelor juridice publice sau private sau la protecția intereselor legitime ale persoanelor împotriva abuzurilor venite din partea funcționarilor publici.

Sub aspectul laturii obiective, se reține că elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu constă în neîndeplinirea unui act sau îndeplinirea în mod defectuos de către un funcționar public aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu având ca rezultat pricinuirea unei pagube sau a unei vătămări a drepturilor sau a intereselor legitime ale unei persoane.

Fiind o infracțiune de rezultat, condițiile de tipicitate infracțională presupun existența unei vătămări, a unui prejudiciu. Legătura de cauzalitate între elementul material și urmarea imediată trebuie dovedită.

Sub aspect obiectiv, elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu sunt întrunite doar atunci când neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act este consecința încălcării unei atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului, nu și în legislația secundară.

Așadar, nu poate fi primită interpretarea conform căreia ar fi permisă determinarea conținutului acestora prin raportare la norme din legislația secundară unde sunt detaliate atribuțiile, respective regulamente, fișe ale postului.

Neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe, aceasta deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Potrivit jurisprudenței CEDO, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, se prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă, astfel, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice, la nevoie, cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile/acțiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora.

CEDO a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă.

Din această perspectivă, legiuitorului îi revine obligația, ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Pe de altă parte, organelor judiciare, în misiunea de interpretare și aplicare a legii și de stabilire a defectuozității îndeplinirii atribuției de serviciu, le revine obligația de a aplica standardul obiectiv, astfel cum acesta a fost stabilit prin prescripția normativă.

În ceea ce privește **infracțiunea de fals în declarații**, Curtea reține că în economia art. 292 V.C. pen., aceasta este fapta persoanei care, în vederea producerii de consecințe juridice, face declarații mincinoase în fața organului competent să ia act de acea declarație și să-i dea eficiență juridică.

Cerința esențială este ca declarația făcută să fie dintre acelea care potrivit legii sau împrejurărilor servește la producerea vreunei consecințe juridice și, de asemenea, ca declarația să nu fie supusă unei reglementări penale speciale cu privire la veracitatea ei, respectiv declarații de martor, denunțări, declarații vamale. Existența cazurilor în care legea prevede că declarația produce consecințe juridice nu prezintă nicio dificultate urmând a se ține seama de actul normativ care prevede această însușire a declarației.

În ceea ce privește situația premisă, infracțiunea de fals în declarații nu poate fi concepută și nu ar putea fi săvârșită fără preexistența vreuneia dintre acele cazuri în care

simpla declarație a unei persoane, făcută în fața organului competent să primească astfel de declarații este producătoare de consecințe juridice.

Urmarea imediată constă în producerea unei stări de pericol pentru relațiile sociale ocrotite, decurgând din declarația falsă care a devenit mijloc de probă contrar adevărului.

În ceea ce privește **infrațiunea de fals intelectual reglementată de disp. art. 289 V.C. pen.**, Curtea reține că aceasta este fapta persoanei care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, întocmind un înscris oficial, alterează în cuprinsul acelui înscris adevărul pe care înscrisul trebuia să-l constate. Falsul intelectual alterează mențiunile și constatările cuprinse în contextul înscrisului oficial întocmit de organul competent.

Falsitatea privește, deci, faptele și datele despre care înscrisul oficial este chemat să facă probă.

Situația premisă a infrațiunii de fals intelectual nu este posibilă și nu poate fi concepută fără pre existența unei stări de fapt care face necesară și impune întocmirea unui înscris oficial. Fără un interes legitim, determinat de o astfel de stare de fapt, nu se poate proceda la întocmirea unui înscris oficial. Situația premisă constă în starea de fapt preexistentă, cu privire la care înscrisul oficial trebuie să constate anumite date în conformitate cu Adevărul și să servească ca mijloc de probă pentru interesele legitime legate de acea stare de fapt.

În cauză, infrațiunea este presupus a se fi săvârșit prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului.

Astfel, atestarea înseamnă arătarea că o anumită faptă sau împrejurare a existat sau există, cu menționarea datelor necesare pentru identificarea și caracterizarea acelei fapte și împrejurări. Atestarea este necorespunzătoare adevărului atunci când se arată în mod denaturat fapta sau împrejurarea asupra căreia poartă atestarea, organul respectiv având competența de a face atestarea.

Analizând acuzațiile formulate prin prisma tiparelor legale mai sus enunțate, Curtea constată că fapte de natură pur civilă nu au aptitudinea de a angaja răspunderea penală, în condițiile în care, nu doar că nu subzistă astfel de încălcări, dar chiar și cele indicate de Parchet nu sunt reglementate în legislația primară sau nu sunt reglementate deloc. Curtea constată că raporturile juridice dintre părți nu au fost supuse unei analize interdisciplinare, comparative și judicioase, ingorându-se de către acuzare principiul fundamental potrivit căruia *nullum crimen sine legem*, anume că *nicio infrațiune nu există în afară de lege*.

Acuzațiile au fost formulate fără a se ține cont de legislația civilă/comercială incidentă care gira întreg comportamentul presupus infracțional, așa încât în urma acestui raționament în care comportamentul inculpaților nu este analizat prin prisma, spre exemplu a legislației comerciale, pare că legea civilă *lato sensu* devine un instrument în exercitarea comportamentelor infracționale, pentru că prin încheierea unor contracte comerciale (nu există nicio dovadă a nesocotirii dispozițiilor legale incidente, analiza parchetului ignorând cu desăvârșire tiparele legii civile, *lato sensu*) se ajunge la uzurparea dreptului statului.

Așadar, în această cheie, legea comercială și legea civilă, în general, în opinia acuzării, a oferit inculpaților pârgurile necesare realizării dezideratului infracțional.

Astfel, față de **inculpatul Alecu Ioan Niculae, rector al USAMV București** s-a reținut că s-a înțeles pe ascuns cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel cu privire la modalitatea de realizare a asocierii în participațiune, fiind de acord cu propunerea acestuia de a acționa prin intermediul inculpatului Bejenaru Andrei Mihai și printr-o societate în care acționarul majoritar era o societate off-shore – SC Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., stabilind procentele de participație în cadrul acestei asocieri, respectiv 49% pentru universitate și 51% pentru societate, fără a fi împuternicit în acest sens de Senatul USAMV București și fără a avea o evaluare asupra terenului și a bunurilor aferente acestora, sens în care s-ar fi încălcat prevederile art. 5.13, art.6.9 și art.6.12 din Carta Universității

În aceeași cheie infracțională, s-a mai reținut că același inculpat ar fi susținut în perioada 01.02.2000 – 12.04.2000, în cadrul ședințelor Biroului de Senat și ale Senatului USAMV București, interesele inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel în detrimentul celor ale universității, încălcând astfel obligațiile derivând din Carta Universității. A folosit elemente de inducere în eroare, atât a membrilor Biroului de Senat, cât și a Senatului Universității, cărora le-a prezentat date neadevărate pentru a pune în practică înțelegerile ascunse pe care le avea cu inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel.

În ședința din data de 10.03.2000 i-ar fi indus în eroare pe membrii Biroului de Senat, cărora le-a spus că în vederea asocierii trebuie realizată intabularea terenului la Cartea Funciară urmând a face demersuri, fapt neadevărat, întrucât pentru realizarea asocierii nu era necesară intabularea terenului.

O altă acuzație constă în aceea că ar fi convocat Senatul USAMV București la data de 29.03.2000 pentru a modifica Carta Universității, astfel încât universitatea să poată aporta dreptul de proprietate asupra terenului pe care-l deținea la momentul respectiv, în condițiile în care numitul Burloi Gheorghe, juristul universității a comunicat că trebuia să obținută o aprobare din partea Ministrului Învățământului.

În același registru al imputărilor regăsim și următoarele fapte:

- ar fi introdus pe ordinea de zi a ședinței Senatului USAMV București din data de 29.03.2000 modificări la Carta Universității în sensul celor menționate și a indus în eroare pe membrii Senatului USAMV București pe care i-a lăsat să creadă că vor fi beneficii majore în viitor, fiind încălcate disp. art. 11 din Legea 213/1998, art. 41 și 5 din HG 123/1993, modificată; - ar fi prezentat membrilor Biroului de Senat din data de 07.04.2000 doar ofertele de asociere înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, în condițiile în care la celelalte oferte a făcut o referire sumară cu privire la denumirea societății și fără a face o prezentare în conținut și de a-l prezenta pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ca fiind persoana care a sprijinit universitatea în obținerea titlului de proprietate;

- ar fi prezentat membrilor de Senat că asocierea este una de durată de cel puțin 10 ani, că nu va fi neglijată cercetarea, învățământul și că se vizează dezvoltarea acestora, contractul având clauze asiguratorii, că orice întârziere a încheierii asocierii va duce la pierderea terenului, că investițiile SC Log Trans S.R.L. depășesc cu mult aportul cu terenul universității, astfel încât este corectă proporția de 49% pentru USAMV București și 51% pentru societatea mai sus-amintită;

- ar fi susținut în ședința Biroului de Senat din 11.04.2000 oferta îmbunătățită a SC Log Trans S.A. și a prezentat membrilor din acest organism faptul că, prin asocierea cu această societate universitatea își va păstra profilul didactic, că studenții își vor putea desfășura activitățile practice, că vor fi modificate tehnologiile ca efect al investițiilor. De asemenea, s-a susținut că ilicitul penal rezidă și din aceea că nu s-au supus atenției Senatului USAMV București, întrunit în ședința din 11.04.2000, alte oferte decât cele înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel precizând în mod nereal că acestea au fost selectate de Biroul de Senat în condițiile în care aceste oferte nu au fost prezentate în conținutul lor;

- ar fi susținut în cadrul aceleiași ședințe a Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 că vor fi puse la dispoziția universității fonduri pentru cercetare, burse, dotări și modernizări așa cum sunt menționate în oferta SC Log Trans, că vor fi mărite salariile, că întreaga activitate financiară va fi în grija SC Log Trans;

- nu ar fi informat în cadrul aceleiași ședințe de Senat că asocierea urma a fi reorganizată într-o societate comercială pe acțiuni în ipoteza în care, pe terenul Fermei Băneasa urma a fi eliberat titlul de proprietate;

- ar fi încheiat asocierea cu o societate care nu avea un obiect de activitate compatibil cu cel al universității și nu avea nici experiență în domeniu;

- ar fi supus la vot încheierea contractului de asociere în participațiune în formula „contractul se va încheia având în vedere prevederile din scrisorile de intenție” fără ca Senatul USAMV București să cunoască conținutul acestor scrisori (oferte) și a transformat ofertele direct în contacte acceptând voința inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel;

- ar fi menționat în Decizia Senatului USAMV București din data de 11.04.2000 că termenii asocierii în participațiune au fost propuși de Senatul USAMV București în condițiile în care în fața membrilor Senatului USAMV București nici măcar nu s-a făcut referire la acest aspect fiind preluat direct din oferta societății Log Trans, modalitate în care au fost încălcate disp. art. 5.13, 6.9 și 6.12 din Carta Universității, art. 11 din Legea 213/1998. art. 41 din HG 123/1993, modificată prin HG 47/1999.

- l-ar fi sunat inculpatul Alecu Niculae în seara zilei de 11.04.2000 pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și l-a informat cu privire la împrejurarea că a fost adoptată Hotărârea Senatului USAMV București cu privire la încheierea asocierii; a acceptat ca respectivul contract de asociere în participațiune să fie conceput și redactat de avocații acestuia din urmă, la sediul acestuia în condițiile în care USAMV București avea jurist.

- nu ar fi dus la cunoștința juristului și a contabilului șef al universității conținutul ofertei SC Log Trans S.A. și nici Hotărârile adoptate de Senatul USAMV București nr. 4 din data de 11.04.2000.

- i-ar fi chemat pe învinuiții Burloi Gheorghe – jurist, Nedu Elena-contabil șef, la sediul USAMV București pentru semnarea contractului de asociere în participațiune nr. 3440/2000 la orele 21,00 fără a avea posibilitatea să ia cunoștință de conținutul contractului și de a-l semna în condițiile arătate.

- ar fi supus spre aprobarea Senatului USAMV București încheierea asocierii între universitate și USAMV București fără a avea avizul juristului sau contabilului șef al unității.

- ar fi invocat ca temei la încheierea contractului de asociere în participațiune nr. 3440/2000, dispozițiile art. 4 din HG 47/1999, în condițiile în care SC Log Trans S.A. la momentul încheierii contractului nu avea obiect de activitate compatibil cu universitatea (abia în data de 13.04.2000), deci o societate fără experiență în domeniu, ascunzând această împrejurare membrilor din Senat, încălcând disp. art. 4 și 41 din HG 123/1993 modificată prin HG 47/1999.

- ar fi acceptat și a semnat contractul de asociere în participațiune conținând clauze contrare Hotărârii 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București și în afara unui mandat primit în mod legal, contract în care s-a reținut că:

- USAMV București va avea acces liber la facilitățile dezvoltate prin contract în ceea ce privește activitatea didactică și de cercetare numai în baza unor programe aprobate de SC Log Trans S.A. în contradicție cu oferta societății 3368/10.04.2000, transformată în contract;

- a acordat un drept de suprafață SC Log Trans S.A. asupra bunurilor care vor fi edificate încălcându-se disp. art. 136 alin. 4 din Constituția României, art. 4 și 5 din Hotărârea 47/1999, art. 12 din Legea 213/1998;

- a stabilit că operațiunile contabile ale asocierii vor fi înregistrate în contabilitatea SC Log Trans S.A., precedată în prealabil de predarea către această societate a terenului în suprafață de 226,61 ha și a construcțiilor edificate pe aceasta încălcându-se disp. art. 18 din Legea 213/1998;

- asocierea va suporta suma minimă garantată de 560.000 USD, în condițiile în care scrisoarea de intenție, din data de 10.04.2000 această sumă trebuie suportată numai de SC Log Trans S.A. încălcându-se disp. Hotărârii 4 a Senatului USAMV București, art. 5.13, art.6.9 și 6.12. din Carta Universității;

- o cotă de participație 51% pentru Log Trans S.R.L. și 49% cotă de participație pentru USAMV București, în condițiile în care terenul și bunurile edificate pe acestea nu au fost evaluate și fără să se cunoască contribuția în concret la asociere a societății anterior amintite;

- că USAMV București se obligă să aducă terenul aferent Fermei Băneasa aport la capitalul social, în condițiile în care, în scrisoarea de intenție, care potrivit Hotărârii 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București a fost transformată în contract, se prevedea că asocierea numai în anumite condiții trebuia reorganizată în societate pe acțiuni, fiind încălcate disp. Hotărârii 4 a Senatului USAMV București, art. 5.13, art.6.9 și 6.12. din Carta Universității.

- ar fi participat la data de 24.07.2000, în calitate de invitat la A.G.A. a societății SC Log Trans S.A. ca reprezentant USAMV București la care s-a hotărât cooptarea universității ca acționar în cadrul societății mai sus-amintite și a semnat procesul-verbal al A.G.A. fără a fi împuternicit de Senatul USAMV București.

- ar fi participat la ședința A.G.A. a societății Log. Trans S.R.L. din data de 03.08.2000 prin care au fost aduse aport la capitalul social al acestei societăți dreptul de folosință asupra suprafeței de 1.746.140 m și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, fără a fi mandatat de Senatul USAMV București și nu a informat Biroul de Senat și Senatul USAMV București în legătură cu această decizie încălcând disp. art. 5.13, art.6.12 și 6.13 din Carta Universității, Hotărârea 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București, art. 5 din H.G. 193/1993 modificată, art.11 din Legea 213/1998, art. 136 alin.4 din Constituția României.

- nu ar fi informat Biroul de Senat și USAMV București în perioada 12.04.2000 – 03.08.2000 că terenurile și clădirile edificate pe acesta vor fi aduse aport în natură la capitalul social al SC Log Trans S.A., devenită Băneasa Investments S.A.

- ar fi informat pe membrii din senatul universității în ședința din 17.05.2000 că au fost mărite salariile, afirmații făcute în contextul modificării Cartei Universității; a indus membrilor din Senat ideea că această modificare în sensul celor arătate se face pentru a finaliza asocierea sau că numai în această modalitate poate fi protejată asocierea de cei care nu doresc să dea roade, fapt neadevărat, întrucât potrivit HG 123/1993 modificată nu condiționa realizarea asocierii de o asemenea prevedere.

- ar fi semnat la data de 03.08.2000 actul adițional la actul constitutiv al SC Log Trans S.A. nr. 876/28.06.2000, autentificat sub nr. 707/03.08.2000 la Biroul Notarului Public Mihaela Ruxandra Spânu prin care universitatea a aportat dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140.181 mp și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, fără a avea un mandat din partea Senatului Universității în împrejurările în care nu erau îndeplinite condițiile prevăzute de Hotărârea 4/11.04.2000 a Senatului USAMV București, respectiv universitatea nu devenise proprietară asupra terenului, asocierea trebuia transformată în societate pe acțiuni și nu aportate bunurile universității la capitalul social al societății Log Trans S.A.

Prin faptele mai sus descrise, s-a prezumat că inculpatul Alecu Ioan Niculae ar fi cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei, echivalentul a 656.784 USD, iar USAMV București, un prejudiciu în sumă de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

În ceea ce privește faptele inculpatului **Popoviciu Aurel Gabriel**, s-a reținut că, acesta, în contextul înțelegerii de la începutul anului 2000, pe care a avut-o cu inculpatul Alecu Ioan Niculae în scopul transferării terenului aferent Fermei Băneasa în suprafață de 226,61 ha., din domeniul public într-o societate de tip off-shore l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae în activitatea infracțională săvârșind infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p.. Activitățile infracționale ale inculpatului Popoviciu Aurel Gabriel se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată fiind săvârșite în baza uneia și aceleiași rezoluții infracționale.

Astfel, ajutorul a constat în facilitarea încheierii inițiale a unui contract de asociere în participațiune, introducând în acest mecanism infracțional societatea S.C. Log Trans S.A. și pe inculpatul Bejenaru Andrei Mihai care urma să acționeze potrivit indicațiilor sale (sprijinul inculpatului Popoviciu Aurel Gabriel a constat în acea că în realizarea înțelegerii pe care a avut-o cu inculpatul Alecu Ioan Niculae a pus la dispoziție societatea Log Trans S.A. în care acționarul majoritar era Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., societate off-shore).

A conceput și redactat la sediul societății sale contractul de asociere în participațiune nr. 3440/12.04.2000, practic inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel introducând în contract clauzele contractuale contrare legii, dar și Hotărârii nr. 4 a Senatului USAMV București.

A promis inculpatului Alecu Ioan Niculae că se va implica în procedura de eliberare a titlului de proprietate, a conceput și a înaintat către USAMV București ofertele din datele de 06 și 10.04.2000 prin care societatea Log Trans S.A. promitea modernizarea tehnologiilor folosite de Universitate, iar pentru studenți posibilitatea de a folosi ultimele realizări pe plan tehnic, promisiuni mincinoase folosite de inculpatul Alecu Ioan Niculae pentru a induce în eroare pe membrii biroului de senat și ai senatului USAMV București.

A asigurat condițiile de formă pentru ca S.C. Log Trans S.A. să poată încheia contractul de asociere în participațiune nr. 3440/12.04.2000 prin aceea că folosind pe inculpatul Bejenaru Andrei Mihai a extins obiectul de activitate al societății la unul compatibil cu al universității iar ulterior, tot prin intermediul aceluiași învinuit, a convocat ședința AGA din 24.07.2000 creând posibilitatea ca inculpatul Alecu Ioan Niculae să aporțeze dreptul de folosință și dreptul de proprietate asupra clădirilor USAMV București la capitalul social al Log Trans S.A., prin încheierea actului adițional din data de 03.08.2000 modalități în care l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae la săvârșirea faptelor descrise.

S-a apreciat că prin acest ajutor s-a cauzat statului român un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei ROL, echivalentul a 656.784 USD, iar USAMV București un prejudiciu de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD .

În privința **inculpatului Bejenaru Andrei Mihai** s-a reținut că acesta s-a înțeles cu inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel să-l sprijine pe inculpatul Alecu Ioan Niculae să transfere terenul aferent fermei Băneasa din domeniul public în patrimoniul societății Log Trans S.A..

Ca activitate infracțională s-a susținut că la data de 06.04 și 10.04.2000 a înaintat ofertele SC Log Trans S.A. către USAMV București; la data de 25.04.2000 a formulat cerere de intabulare a terenului în suprafață de 224 ha; la data de 12.04.2000 a adus contractul de asociere în participațiune înregistrat la USAMV București sub nr. 3440/12,04.2000 de la sediul societății inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel unde a fost conceput și redactat, la sediul universității; la data de 12.04.2000 a semnat contractul de asociere în participațiune nr. 3440/12.04.2000 în condițiile în care nu avea calitatea de administrator al societății Log Trans S.A.; la data de 13.04.2000, ulterior încheierii contractului de asociere în participațiune, a formulat cereri la Registrul Comerțului, la Oficiul Registrului și Comerțului București prin care a fost modificat obiectul de activitate al societății mai sus amintite pentru ca aceasta să poată încheia contractul de asociere cu USAMV; a încheiat contractul de evaluare cu societatea de evaluatori apropiată inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, a convocat ședința AGA din 24.07.2000 prin care USAMV a aportat dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 1.700.140 m.p. și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe terenul fermei Băneasa, în condițiile în care în calitate de administrator al societății și de semnatar al contractului de participațiune cunoștea împrejurarea în care asocierea putea fi transformată în societate comercială pe acțiuni; a semnat actul adițional 707/03.08.2000 prin care universitatea a aportat dreptul la folosință și dreptul de proprietate asupra bunurilor, în împrejurările în care nu erau îndeplinite condițiile: 1) universitatea nu devenise proprietară asupra terenului, 2) atât prin ofertele înaintate de el cât și prin hotărârile nr. 4/12.10.2000 a Senatului USAMV s-a stabilit că asocierea să fie transformată în societate pe acțiuni și nu aportarea bunurilor investite la capitalul social al societății Log Trans S.A., modalități în care l-a sprijinit pe inculpatul Alecu Ioan Niculae la săvârșirea faptelor descrise în prezentul capitol și prin care s-a cauzat un prejudiciu în sumă de 14.186.466.000 lei ROL, echivalentul a 656.784 USD, statului român, iar USAMV București un prejudiciu de 38.479.541.256,46 lei ROL, echivalentul a 1.261.141,38 USD, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 V.C.p. cu ref. la art. 248¹ V.C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 V.C.p..

Fapta **inculpatului Alecu Ioan Niculae și a inculpatului Diaconescu Ștefan**, în calitate de secretar științific, de a semna, contrar atribuțiilor de serviciu, împuternicirea 6908/02.08.2000 prin care inculpatul Alecu Ioan Niculae era mandatat de USAMV București să majoreze capitalul social al SC Log Trans S.A. cu dreptul la folosință asupra terenului în suprafață de 1.746.140 mp și dreptul de proprietate asupra clădirilor edificate pe acesta, în

condițiile în care nu exista hotărâre a Senatului USAMV București, prin care inculpatul Alecu Ioan Niculae era împuternicit să aporțeze bunurile anterior amintite, încălcând disp. art. 5.13, art.6.9 și art. 6.12 din Carta Universității, Hotărârea nr. 4/12.10.2004 a Senatului USAMV București, art. 11, lit. a din Legea 213/1998, întrunește în drept elementele constitutive ale infracțiunii **prev. și ped. de art. 289 V.C.p.** – fapte prescrise.

Fapta **inculpatului Alecu Ioan Niculae** de a fi declarat în fața notarului că terenul și construcțiile aferente Fermei Băneasa nu au fost scoase din circuitul civil în baza unui act normativ de trecere în domeniul public și că, se află în mod legal și continuu în proprietatea și folosința USAMV București de la data dobândirii până în prezent, întrunește elementele constitutive ale **infracțiunii de fals în declarații prev. și ped. de art. 292 V.C.p.** În legătură cu această faptă a intervenit prescripția răspunderii penale. – faptă prescrisă.

Văzând întreaga narațiune acuzatorială, Curtea constată că au fost ignorate noțiunile elementare din materie contractuală, acordându-se conotație penală unor instituții de drept civil/comercial, prin ignorarea reglementării, deși întreg comportamentul inculpaților s-a circumscris acestor norme.

Raportând argumentele acuzării la conținutul normei de reglementare a atribuțiilor de serviciu reținut a fi incidente, Curtea apreciază că perspectiva Parchetului este una excesivă și pur speculativă în dezacord total cu intenția legiuitorului, acuzația fiind o ficțiune, rezultat al deturnării unor raporturi juridice pur civile.

Așadar, concluzionând, Curtea constată că normele invocate de Parchet a fi reglementat obligațiile ce-i reveneau inculpatului Alecu Niculae nu respectă exigențele de previzibilitate impuse de legiuitor, prin acuzația formulată, Parchetul determinând conținutul acestor obligații fără a avea însă un fundament în norme din legislația primară, exercitând tocmai acel drept care excedează competențelor organelor judiciare, anume de a se erija în putere legiuitoare. De asemenea, aceleași considerente subzistă și în cazul restului acuzațiilor.

Respectând exigențele de previzibilitate ale normei de incriminare, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie să fie consecința încălcării unei atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului. În cauză, actul acuzatorial, ignorând total exigența legalității incriminării invocă drept temei al angajării răspunderii penale norme din legislația secundară, respectiv Carta universitară, precum și dispoziții ce reglementează regimul juridic al dreptului de proprietate publică, dar fără legătură cu sfera atribuțiilor de serviciu ale inculpaților.

Astfel, față de dispozițiile Legii nr. 213/1998, Curtea reține că aceasta era cel mai cuprinzător act normativ privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, lege care constituie reglementarea unitară, amplă a principiilor constituționale, aplicabilă proprietății publice a statului și unităților administrativ teritoriale. Or acest act normativ nu poate fi invocat ca și temei al răspunderii inculpatului Alecu Niculae pentru că nu definește conținutul atribuțiilor de serviciu ale acestuia.

Legea prevede că bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, adică nu pot fi înstrăinate, pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii; nu pot fi supuse executării silite și asupra lor nu se pot constitui garanții reale; nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.

În ceea ce privește dispozițiile HG 123/1993 privind organizarea și funcționarea stațiilor didactice din structura instituțiilor de învățământ superior agricol, modificată sau Hotărârea nr. 47/1999 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului 123/1993 privind organizarea și funcționarea stațiilor didactice din structura instituțiilor de învățământ superior agricol, Curtea reține că aceste norme nu pot fundamenta nici un fel de răspundere, nu doar pe cea penală. Hotărârile de guvern sunt acte normative care se emit pentru organizarea executării legilor, potrivit Constituției, cu alte cuvinte, acest tip de act normativ reglementează modul în care legile vor fi puse în aplicare sau implementate. Norma precizată nici măcar nu a fost emisă în executarea vreunei legi care să reglementeze atribuțiile de

serviciu al inculpatului Alecu Niculae, așa încât nu poate fundamenta răspunderea penală, neavând legătură cu rațiunea incriminării.

În ceea ce privește HG 193/1993 indicată la fila 147 din rechizitoriu pentru a justifica incriminarea faptei inculpatului Alecu Niculae de a participa la data de 24.07.2000 în calitate de invitat la AGA SC Log Trans SA, Curtea reține că acest **act normativ nu are nicio legătură cu speța, întrucât se referă la eliberarea și numirea în funcția de subprefect al județului Teleorman.**

În ceea ce privește nesocotirea dispozițiilor din Carta Universității, aceasta este un regulament intern care nu poate reprezenta fundament al angajării răspunderii penale în considerarea argumentelor deja expuse, nefiind normă primară.

De asemenea, nesocotirea hotărârilor Senatului nu poate antrena răspunderea penală lipsind cu desăvârșire condiția legalității incriminării. Eventuala depășire a limitelor împuternicirii este, exclusiv, cauză de antrenare a răspunderii contractuale pe temeiul depășirii limitelor mandatului, însă aceasta este o chestiune juridică de natură pur civilă.

Curtea reține că îndeplinirea unei atribuții de serviciu implică manifestarea de voință din partea persoanei în cauză care se concretizează în acțiuni efective și care au ca scop ducerea la bun sfârșit a obligației prescrise, demers ce presupune, atât un standard subiectiv/intern al persoanei care exercită atribuția, cât și unul obiectiv.

Dacă standardul subiectiv ține de forul intern, standardul obiectiv are ca element de referință principal, normativul actului care reglementează atribuția de serviciu respectivă.

Or în cauza dedusă judecării, Curtea constată că inculpaților li se impută neîndeplinirea unor obligații nedeterminate la nivel normativ, astfel că stabilirea în concret a competențelor este rezultatul aprecierii discreționare a parchetului.

Așadar, lipsind incriminarea faptelor, nu putem vorbi de comportamente ilicit penale.

Cu toate acestea, chiar dacă s-ar trece peste aceste argumente privind lipsa de reglementare în legislația primară a atribuțiilor inculpatului Alecu Niculae de o manieră previzibilă astfel încât acesta să-și calibreze deciziile în mod obiectiv, Curtea învederează că raporturile juridice născute între inculpați au natură pur civilă/comercială, contractuală sau delictuală nereclamând intervenția jurisdicției penale, lipsind, totodată premisa infracțională, respectiv nevoia de uzurpare a dreptului de proprietate publică a statului.

În cauza dedusă judecării, Curtea constată că toate acuzațiile de abuz în serviciu, fals în declarații sau fals intelectual se greșesc pe fapte de natură pur civilă, exercițiul legitim al unor drepturi subiective civile căpătând valențe penale prin ignorarea legislației comerciale incidente.

În esență, acuzația nesocotește toate principiile de drept civil privind libertatea contractuală, consensualismul sau forța obligatorie a contractelor legal încheiate și imaginează comportamente ilicite în contextul exercitării, în limitele legii, a unor drepturi subiective civile, respectiv dreptul de a contracta, dreptul la negociere, dreptul de a oferta sau de a primi oferte, precum și dreptul de a exercita, în condițiile legii, atribuțiile dreptului de proprietate privată.

În esență, Parchetul se substituie voinței părților și apreciază a avea îndrituirea legală de a statua unilateral, care ar trebui să fie drepturile și obligațiile care să se nască din convenție, în afara unei norme de incriminare și pe baza unor aprecieri neraportate la sisteme de referință legale.

În contra raționamentului parchetului, Curtea reține că atâta timp cât există dispoziții legale sub imperiul cărora se derulează anumite raporturile juridice dintre părți, comportamentele părților trebuie raportate la acestea, astfel că nici măcar jurisdicția penală nu poate interveni decât dacă se face dovada deturnării voinței legiuitorului prin alterarea gravă a condițiilor edictate de lege fiind săvârșite fapte care afectează relațiile sociale protejate prin norma de incriminare.

Cu toate acestea, chiar dacă lipsind norma de incriminare, faptele ies din sfera ilicitului penal, Curtea se va opri în analiza sa asupra comportamentelor imputate, din nevoia respectării condițiilor de legalitate edictate de legiuitor pentru hotărârile

judecătorești, făcându-se dovada ficțiunii acuzațiilor formulate cu nesocotirea unor dispoziții legale ce reglementează raporturi juridice între profesioniști.

În ceea ce privește aplicarea normelor de drept material civil, în cauză sunt incidente dispozițiile vechiului Cod civil, întrucât faptele ce au generat prezentul demers judiciar au fost săvârșite anterior datei de 1.10.2011 data intrării în vigoare a noului Cod civil. În acord cu disp. art. 220 din Legea 71/2011, Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 24 iulie 2009, a intrat în vigoare la data de 1 octombrie 2011.

Curtea reține că în legătură cu acest **contract de asociere în participațiune**, nu sunt relevate nesocotiri ale legislației comerciale sau civile incidente sau alterări infracționale ale cadrului legal, acuzația fiind construită, exclusiv, prin referire la premisa uzurpării dreptului de proprietate al statului, normele de incriminare fiind socotite dispoziții constituționale, ale Legii 213/1998 sau ale unor hotărâri de guvern, precum și ale Cartei universitare. În acest context se susține că s-ar fi dispus de bunuri care nu ar fi fost în proprietatea privată a universității, ci în proprietatea publică a statului, generându-se astfel prejudicii, atât în patrimoniul statului, cât și în cel al Universității. De asemenea, scapă oricărei analize a Parchetului dacă respectivul contract a intervenit în acord cu legislația incidentă, sens în care Curtea va suplini această analiză, fundamentul demontării acuzațiilor exhibate.

Perspectiva infracțională asupra contractului de asociere în participațiune are două premise complet greșite; una dintre ele care a fost deja infirmată are în vedere natura juridică a dreptului de proprietate asupra terenului. Cum analiza Curții a arătat fundamentat, cu argumente juridice, că întreg comportamentul imputat inculpaților ca fiind ilicit nu a reprezentat nimic altceva decât exercițiul legitim al unor drepturi subiective civile, întreaga construcție acuzatorială privind încălcarea dreptului de proprietate publică nu mai subzistă.

Astfel, ignorând realitățile sociale construite în jurul politicii statului de reconstituire a dreptului de proprietate privată (ca măsură reparatorie a politicii statului în perioadă martie 1945-decembrie 1989), Parchetul a dus în sfera ilicitului penal comportamente ce reprezintă exercițiul legitim al unor drepturi subiective civile ajungându-se la negarea dreptului de proprietate privată de o manieră mai abuzivă decât ceea ce se dorea a fi remediată prin legile fondului funciar. În esență, incriminarea nu s-a raportat la dispoziții legale, ci a avut ca reper interpretarea personală a organului de anchetă dată unor norme de drept civil.

Cea de a doua premisă greșită are în vedere analizarea comportamentelor inculpaților ignorându-se corelarea acestora cu dispozițiile legale sub incidența cărora intrau.

Așadar, caracterul ilicit al contractelor survenite în considerarea faptului că s-ar fi dispus de un bun aparținând domeniului public al statului, nu mai poate fi invocat. Terenul în discuție a fost reconstituit în condiții de legalitate în patrimoniul Universității făcând obiectul dreptului său de proprietate privată de care se putea dispune în condițiile legislației civile, acesta neavând în condiții legii vreo afecțiune specială. Pe de altă parte, aportarea în natură a unui teren în cadrul unui contract de asociere în participațiune, nu afectează dreptul de proprietate publică pentru că nu presupune transferul acestuia, ci doar folosința în vederea realizării de beneficii – încălcarea vreunei interdicții în acest sens intră în sfera de reglementare a Legii 213/1998, fiind tot un litigiu civil de vreme ce legea reglementează în patrimoniul statului mijloace juridice în vederea restabilirii situației juridice (aceasta dacă Universitatea ar fi fost doar titulara unui drept de administrare derivând din dreptul de proprietate publică).

În acord cu disp. art. 11 din Legea nr. 213/1998 (1) Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, după cum urmează:

- a) nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii;
- b) nu pot fi supuse executării silite și asupra lor nu se pot constitui garanții reale;
- c) nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.

(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută, adică de la momentul edictării lor sunt lipsite de orice efect juridic.

În considerarea argumentelor ce vor fi expuse în continuare, Curtea reține că întreg demersul juridic întreprins de inculpatul Alecu Niculae, circumscris fiind legii civile, a avut ca efect îmbunătățirea situației economico-financiare a Universității, nicidecum ignorarea intereselor sau prejudicierea acesteia.

Acuzația este structurată pe paliere distincte, analizându-se comportamentul prezumat infracțional în faza premergătoare încheierii contractului, apoi pe parcursul derulării contractului.

În ceea ce privește faza premergătoare încheierii contractului, acuzația operează cu interpretări trunchiate și cu totul în afara cadrului legal de reglementare, acordând valențe infracționale fazei negocierilor, creând obligații altele decât cele legale cu privire la conținutul ofertei.

Întreg rechizitoriu este construit pe o serie de acuze fără însă a se indica și norma de incriminare a comportamentului; nu se arată raportat la ce tipar legal, modul de operare al inculpaților capătă conotație infracțională, atât timp cât comportamentul acestora este conform normelor care reglementează respectivele raporturi juridice.

Modalitatea de încheiere a unui contract comercial intră în sfera de reglementare a legislației civile și comerciale, comportamentul inculpaților circumscriindu-se întru totul condițiilor legale, așa încât nu se poate explica cum exercițiul unor drepturi în condițiile legii poate genera comportamente ilicite.

Acuzând intenția de a urma procedurile de publicitate imobiliară, Parchetul dă dovadă de neînțelegerea mecanismelor instituite de legiuitor pentru protecția drepturilor civile. Așa cum s-a arătat și anterior, înscrierea în cartea funciară avea la momentul activității presupus infracționale rol de opozabilitate, adică de a face cunoscut terților drepturile ce fac obiectul înscrierii în Cartea funciară, sediul materiei fiind reprezentat la acel moment de Legea 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare. Și de această dată, un demers legitim impus de lege pentru protecția drepturilor capătă valențe infracționale în viziunea proprie a parchetului.

Acuzația pare să fie formulată cu ignorarea totală a rațiunii evidenței cadastrale. În acest sens, Curtea are în vedere disp. art. 1 ale Legii 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare potrivit căreia, cadastrul și cartea funciară formează un **sistem unitar și obligatoriu** de evidență tehnică, economică și juridică, **de importanță națională**, a tuturor imobilelor de pe întregul teritoriu al țării, scopul acestui sistem fiind:

- a) determinarea informațiilor tehnice, economice și juridice referitoare la imobile;
- b) asigurarea publicității drepturilor reale imobiliare, a drepturilor personale, a actelor și faptelor juridice, precum și a oricăror altor raporturi juridice, prin cartea funciară;
- c) furnizarea de date instituțiilor publice ale statului, necesare sistemului de impozitare și pieței imobiliare;
- d) contribuie la asigurarea securității tranzacțiilor imobiliare și la facilitarea creditului ipotecar.

Autoritățile publice și titularii de drepturi asupra imobilelor **au obligația** de a sprijini crearea și actualizarea cadastrului prin punerea la dispoziție cu titlu gratuit a datelor și informațiilor deținute. Autoritățile administrației publice locale sunt obligate să acorde sprijin informațional, tehnic și de altă natură, în limitele competențelor, la crearea și actualizarea sistemului de cadastru și carte funciară.

Așadar, Parchetul incriminează până și obligațiile legale ce incumbă subiecților de drept, sancționând inculpații pentru exercițiul drepturilor și a obligațiilor corelative, dar și pentru soluțiile pronunțate de autorități, omițând Parchetul a avea în vedere că înscrierea în cartea funciară este condiționată de respectarea unor exigențe legale și este atributul unor organe abilitate ale statului român, simpla cerere formulată de orice persoană nefiind suficientă pentru a atrage înscrierea.

De asemenea, discuții preliminare privind aportarea de bunuri la contractul de asociere nu pot îmbracă forma ilicitului penal în lipsa unei norme de incriminare. Modificarea Cartei universitare nu reprezintă un comportament ilicit penal, întrucât cadrul de reglementare al unui contract este reprezentat de legea organică, respectiv Codul comercial, Codul civil, Legea 31/1990. Carta universitară este un regulament intern care nu poate limita efectele juridice prevăzute de o lege organică în materie contractuală așa cum este Codul civil, respectiv Codul comercial. Susține Parchetul, în afara oricărui raționament juridic, că prevederea din Carta Universității modificată ar fi fost în profund dezacord cu dispozițiile art. 41 și 5 din HG 123/1993 privind organizarea și funcționarea stațiunilor didactice din structura instituțiilor de învățământ superior agricol, fără a aduce niciun argument care să justifice această interdependență invocată. Curtea a statuat că dreptul de proprietate asupra terenului a fost reconstituit Universității în condiții de legalitate, așa încât dispozițiile precitate nu pot susține nicio acuzație.

Cum în privința dreptului de a contracta al Universității nu există reglementare specială derogatorie, atunci își găsesc aplicabilitatea dispozițiile dreptului comun - drept comercial, drept civil, Legea nr. 31/1990 - sens în care acuzație Parchetului este o simplă ficțiune care ignoră ierarhia și forța juridică a actelor normative conferită prin Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Mai mult decât atât, omite Parchetul să indice care este norma de incriminare care interzice aportarea în natură a unor bunuri în condițiile unui contract de asociere în participațiune și în baza căruia raționament pot dispozițiile din Carta universitară să blocheze sau să permită încheierea unui astfel de contract.

Carta Universității și nemodificată, nu putea constitui un impediment în sensul încheierii contractului, întrucât aceasta este un regulament intern de valoare juridică inferioară legii așa încât dacă dreptul decurge din lege, nu poate acuzarea, în condiții de legalitate, să pretindă că exclusiv în virtutea acesteia modificării s-a născut dreptul la a contracta.

În acest sens, Curtea valorifică disp. art. 4 din Legea 24/2000 denumit „Ierarhia actelor normative”, potrivit căroră (1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, respectiv art. 73-79 și prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Întreg rechizitoriul nu este decât un conglomerat de acuzații care nu au, însă, și corespondent de incriminare, cum este de exemplu și acuzația de abuz decurgând din neîncunoaștințarea contabilului sau a juristului cu privire la încheierea contractului. Mergând pe abordarea din actul de acuzare, se remarcă faptul că raționamentul juridic nu este finalizat pentru că nu se arată și care este vătămarea decurgând dintr-o astfel de omisiune prin raportare la condițiile legale edictate pentru încheierea unui contract.

În ceea ce privește condițiile concrete de semnare a contractului, nu este administrată nicio dovadă a exercitării vreunei presiuni care să abolească capacitățile cognitive ale semnatarilor, fiind ridicol a se pretinde că citirea unui contract la ora 21 ar ridica probleme de înțelegere unor persoane înalt funcționale din punct de vedere intelectual, în legătură cu o convenție asupra căreia s-au purtat negocieri intense, așa cum rezultă din chiar actul de acuzare. De asemenea, nu s-a făcut vreo dovadă a faptului că semnatarii contractului au fost împiedicați în vreun fel să aibă răgazul necesar pentru studierea convenției.

De asemenea, lipsit de orice relevanță juridică este și contextul în care a fost redactat contractul, de vreme ce nicio dispoziție legală nu impune vreo condiție din această perspectivă.

Contractul este acordul de voințe dintre două sau mai multe persoane cu intenția de a constitui, modifica sau stinge un raport juridic, așadar, ceea ce generează efecte juridice, adică drepturi și obligații este realizarea consensului, fiind lipsit de relevanță juridică cine redactează. Și de această dată, Parchetul operează cu speculații, plasând în sfera ilicitului

penal, comportamente licite, ignorând exigențele probatorii conform cărora trebuie administrate probe care să dovedească în afara oricărui dubiu un comportament infracțional.

În ceea ce privește etapa premergătoare încheierii contractelor atunci când se realizează negocierea și ofertarea, reține Curtea că legea nu prevede vreo procedură de selecție de oferte, după cum nu fixează vreun cadru de negocieri, așa încât nu i se poate imputa inculpatului Alecu Niculae, ca și comportament ilicit penal, faptul că a prezentat doar o ofertă sau a militat doar pentru încheierea unui anumit contract.

Etapa negocierilor, în virtutea legii, presupune publicitate, manoperele dolosive de care vorbește acuzarea și pe care inculpatul Alecu Niculae le-ar fi folosit pentru inducerea în eroare a membrilor Senatului sau ai Biroului Senatului, fiind simple afirmații străine însă de conținutul juridic al acestor noțiuni. În fapt, Parchetul susține că respectivul contract ar fi fost viciat prin dol ca viciu de consimțământ, adică s-ar fi folosit mijloace viclene (mașinațiuni, șiretenii) cu intenția de a induce în eroare membrii Senatului în vederea încheierii contractului.

Deci, vicierea consimțământului intervine pentru a-l determina pe cocontractant să încheie un act juridic pe care altfel nu l-ar fi încheiat, fiind în detrimentul său. Or în cauză, nu există administrată o astfel de dovadă în condițiile unui probatoriu legal, pertinent, concludent și util.

Reține Curtea că actul de acuzare nu operează cu noțiunile elementare despre instituțiile de drept, elaborând construcții nonjuridice dramatice însă prin prisma acuzațiilor formulate și a efectelor acestora.

Sintetizând acuzațiile formulate, Curtea remarcă că rechizitoriul nu a operat cu instituțiile negocierii unui contract și a ofertei de a contracta, creații jurisprudențiale și doctrinare, inventând obligații, discuțiile preliminare fiind plasate în sferă ilicitului penal, însă în lipsă unei norme de incriminare, acuzațiile de prejudiciere fiind străine de orice analiză financiar-contabilă.

În raport de terminologia folosită în actul de acuzare, Curtea constată că inculpatului Alecu Niculae i se reține ca având comportament ce intră în sferă ilicitului penal, întrucât prin manipulare, captare și inducere în eroare ar fi determinat organismele statutare ale Universității să adopte un anumit comportament în sensul aprobării încheierii unor contracte păguboase pentru instituție, debutul raporturilor contractuale și prin care s-a creat mediul propice pentru încheierea celorlalte contracte, fiind reprezentat de contractual de asociere în participațiune.

Captarea, manipularea și inducerea în eroare sunt elemente ce definesc juridic viciul de consimțământ al dolului sau vicleniei și constau în inducerea în eroare a unei persoane, prin mijloace viclene sau dolosive, pentru a o determina să încheie un act juridic – art. 953, 960 C. civ. anterior.

Atunci când dolul constă într-un fapt omisiv, acesta se concretizează în ascunderea ori necomunicarea celeilalte părți a unei împrejurări ce i-ar fi trebuit fi făcută, punând partea în imposibilitatea obiectivă de a ști. Or în cauză, nu există nicio dovadă în acest sens, întreg raționamentul expus fiind doar simple speculații și concluzii care plasează în sfera incompetenței un întreg for decizional al Universității, respectiv Senatul, și nu numai; Biroul Senatului este, de asemenea, victima acestor manevre presupus insidioase, ambele foruri trădând, în opinia parchetului, un nivel de competență extrem de scăzut vecin chiar cu analfabetismul funcțional, întrucât chiar dacă citesc, membrii forurilor decizionale nu înțeleg sau sunt incapabili să studieze pentru a-și fundamenta deciziile de care sunt ținute în condițiile legii.

Acuzația Parchetului nu poate fi decât ofensatoare și lipsită de fundament de vreme ce aceste organisme de conducere sunt compuse din personalități ale vieții universitare al căror nivel de competență nu poate fi contestat, cu atât mai mult cu cât rolul instituțional al acestor organisme este acela de a adopta decizii privind viața didactică, dar și economico-financiară a Universității; dintr-o dată, prin mecanisme, pare că oculte, aceste organisme devin captive și incapabile de a discerne și de a se dedica studiului unor instituții de drept în condițiile în care,

în virtutea atribuțiilor, aveau puterea decizională. Curtea are în vedere chiar prevederile Cartei universitare care în opinia Parchetului sunt sursa absolută a drepturilor și obligațiilor organelor de conducere ale Universității. La art. 5.7 lit. g se prevede că Senatul aprobă raportul cu privire la constituirea și execuția bugetului, pentru ca la lit. o să se prevadă că același Senat aprobă participarea cu patrimonial propriu la societăți comerciale.

Astfel, pretinde Parchetul că inculpatul Alecu Niculae avea obligația de a le prezenta membrilor Senatului normele de drept care ar fi reglementat contractul de asociere ori transformarea asocierii într-o societate pe acțiuni. Accesul la dispozițiile legale nu poate fi îngrădit, neputându-se invoca în acuzarea inculpatului faptul că alte persoane din forul decizional nu și-ar fi exercitat atribuțiile de a studia legea. Însă, nici măcar prin raportare la prevederile Cartei, singurul instrument juridic exhibit de Parchet astfel de obligații nu fac parte din sferă atribuțiilor inculpatului Alecu Niculae – art. 5.12-5.16 din Cartă.

Dincolo de aceste considerente, așa-zisele manevre cu rol de manipulare au constat doar în prezentarea ofertei înaintate de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, nefiind invocată nicio dispoziție legală în virtutea căreia să se urmeze vreo procedură concurențială și de selecție de oferte. De asemenea, manoperele dolosive presupun ascundere, viclenie, ori, în cauză, altfel decât declarativ, aceste manevre nu transpar. Nu s-a făcut nicio dovadă că inculpatul Alecu Niculae a blocat accesul membrilor Senatului la informații, atât la cele financiar contabile ale Universității, cât și ale societății cu care urma a se realiza asocierea.

Susține acuzarea că promisiunile privind dezvoltarea unității de învățământ, investițiile în cercetare (la dosar nu s-a administrat nicio dovadă că Universitatea efectua cercetare și la ce standard, care erau rezultatele acestei activități), că studenții își vor desfășura activitățile practice, sunt dovezi ale abuzului, întrucât aceste activități nu s-au realizat, promisiunile fiind doar manopere de inducere în eroare. Nu s-a dovedit că activitatea didactică era indisolubil legată de acest amplasament al terenului și că ulterior acestui moment, activitatea didactică nu ar mai fi existat sau că nu ar mai fi fost susținută; din contră se constată că USAMV este în continuare activă pe harta universitară, investițiile asumate contractual fiind de notorietate.

Că Parchetul doar a imaginat acuzații, ignorând conținutul noțiunilor juridice, rezultă și din afirmația potrivit căreia inculpatul Alecu Ioan Niculae i-ar fi indus în eroare pe membrii Senatului USAMV București afirmând că în urma încheierii contractului de asociere ar fi operat o mărire de salarii, fapt imposibil, susține Parchetul, întrucât în baza OUG 8/2000 nu se putea opera, pentru că actul normativ avea în vedere măririle din surse bugetare și nu din surse extrabugetare așa cum erau sumele de bani care ar fi provenit de la SC Log Trans.

Or, nu se poate pretinde intervenția manoperele dolosive în raport de conținutului actelor normative, inducerea în eroare operând în raport de împrejurări de facto, aceasta întrucât legea se prezumă a fi cunoscută de toată lumea.

Principiul *nemo censetur ignorare legem* nu este echivalentul unei prezumții absolute de cunoaștere a legii în orice circumstanțe, el nereprezentând nici pe departe o garanție a cunoașterii legii de către toți subiecții de drept. Sensul acestui principiu este acela că legea este opozabilă *erga omnes* și se va aplica ca atare, chiar dacă la momentul săvârșirii unei fapte ce intră sub incidența ei, legea a fost ignorată volitiv sau din eroare. În cauză, inculpatul nu poate fi făcut responsabil pentru modul în care membrii forului decizional al Universității găsesc de cuviință să-i fundamenteze deciziile, neglijându-și obligațiile de informare; nu s-a făcut dovada că inculpatul ar fi cenzurat, în vreun fel, sau că avea această obligație de instruire sub aspect juridic a membrilor Senatului, după cum nu s-a făcut nicio dovadă că membrii Senatului nu ar fi înțeles informațiile.

Inducerea în eroare presupune manopere dolosive prin care este ascuns adevărul, neputând argumenta Parchetul cum au fost oculte dispozițiile legale. Și de această dată, inculpatul Alecu Niculae este sancționabil pentru modul în care terțe persoane își exercită drepturile.

Se mai remarcă faptul că răspunderea penală intervine, în opinia Parchetului pe fondul unor discuții premergătoare contractului, a unor negocieri, paradigmă față de care orice tip de interacțiune poate fi premisă pentru angajarea răspunderii penale.

În ceea ce privește rolul și efectele unei oferte de a contracta, Curtea reține că tratativele legate de încheierea unui contract încep cu o propunere de a contracta, făcută de o persoană. Această propunere poartă denumirea de ofertă sau pollicitațiune. Pentru a se naște un contract este necesar, însă, ca oferta să fie acceptată de către destinatarul ei, fiind cea de-a doua latură a consimțământului, fiind un răspuns în care se manifestă acordul cu ofertă primită. De precizat că dacă oferta nu este acceptată așa cum a fost formulată, aceasta valorează contraofertă, contractul născându-se valabil dacă manifestările de voință ajung să concorde.

Ofertă trebuie să fie o manifestare de voință reală, serioasă, conștientă, neviciată și cu intenția de a angaja din punct de vedere juridic.

Având în vedere acuzațiile formulate privitoare la nerespectarea ofertei, în contract convenindu-se alte drepturi, Curtea învederează că oferta nu trebuie confundată cu antecontractul (promisiunea de a contracta), întrucât oferta este un act juridic de formație unilaterală, pe când antecontractul este un contract, adică un act juridic de formație bilaterală având la bază un acord de voință care poate naște obligații unilaterale sau în sarcină ambelor părți.

Nerespectarea ofertei atrage doar o răspundere delictuală, pe când nerespectarea antecontractului atrage după sine angajarea răspunderii contractuale.

Așadar, contractual nu este obligatoriu a interveni în aceleași condiții stipulate în ofertă; nu există o astfel de reglementare nici la nivelul legislației civile, nici al celei comerciale, pentru că în virtutea principiului libertății contractuale, părțile sunt libere să-și determine drepturile și obligațiile pe care și le asumă.

În special în cazul contractelor internaționale, dar și în cazul celor interne, oferta de a contracta este precedată de reclamă, publicitate, discuții, negocieri, toate acestea având a se concretiza, în cele din urmă, într-o ofertă valabilă din punct de vedere juridic. În atare împrejurare, nu încapă nicio îndoială că, dacă s-ar pune o problemă de răspundere, fie pentru ruperea tratativelor, pentru reclamă ce induce în eroare partenerul sau pentru nerespectarea ofertei, această nu poate fi decât una delictuală.

Așadar, discuțiile prealabile încheierii unui contract au căpătat în opinia parchetului forma unui ilicit penal, încă o dată exercițiul drepturilor civile fiind premisă pentru angajarea răspunderii penale.

Trădând o ignorare fundamentală a legii civile, Parchetul acuză construcția juridică prin care în asociere ar fi fost implicată o societate de tip offshore, însă omite a avea în vedere că aceste societăți există în baza unor dispoziții legale.

De fapt, întreaga construcție acuzatorială este fundamentată în întregime pe premise și construcții prezumtive și speculative care capătă rezonanță infrațională în baza unor repere proprii organului de anchetă, principiul legalității incriminării fiind ignorat cu desăvârșire.

Reține Curtea că o companie offshore este o societate înregistrată într-o țară sau într-un teritoriu dependent al unei țări cu legislație autonomă, dar care nu desfășoară activități economice pe teritoriul respectiv, deci nu obține profit în țara unde a fost înregistrată, ci în afara granițelor aceluși stat. În limbajul comercial, termenul englez offshore sau off-shore se traduce în română prin extrateritorial sau în străinătate, externalizat, în afara granițelor țării.

Prin zonă offshore se înțelege o țară sau un teritoriu cu un regim de înlesniri fiscale, care, de obicei, limitează accesul la informațiile despre operațiunile financiare efectuate prin această zonă, motiv pentru care se consideră a fi un paradis fiscal.

Principalele motive pentru care un offshore este profitabil sunt legate de optimizarea fiscală în mod legal, protejarea unor proprietăți sau a unor bunuri, confidențialitatea structurii acționariatului și accesul la piețele financiare și de investiții din toată lumea.

Așadar, aceste companii sunt înființate și își desfășoară activitatea în limitele legii, existența unor zone de confidențialitate nefiind premisa vreunei activități infraționale, ci aspecte protejate de lege, acuzațiile penale trebuind susținute probator dincolo de orice dubiu, exigențe care însă au scăpat acuzării; în cauză nu s-a făcut nicio dovadă a eludării vreunei dispoziții legale în contextul implicării unei companii offshore.

Posibilitatea ca pe fondul facilităților oferite acestor companii să se săvârșească fapte de evaziuni fiscale și/sau spălare de bani dacă se vor alcătui sisteme complexe de încălcare a prevederilor legale în vigoare într-un stat de rezidență și să se folosească de confidențialitatea jurisdicțională pentru a utiliza un paradis fiscal în vederea mascării diverselor tipuri de fraudă fiscală, evaziune fiscală și/sau spălare de bani, nu poate sta la baza formulării unei acuzații în prezenta cauză în lipsa unor dovezi certe cu privire la săvârșirea vreunei infracțiuni.

România are, la rândul ei, reglementate activități offshore așa cum rezultă din cuprinsul Legii nr. 256 din 12 noiembrie 2018 privind unele măsuri necesare pentru implementarea operațiunilor petroliere de către titularii de acorduri petroliere referitoare la perimetre petroliere offshore modificată prin Legea nr. 157 din 25 mai 2022.

Plecând de la neînțelegerea acestor mecanisme juridice, Parchetul a susținut că prejudiciul încercat prin încheierea contractului, rezidă în aceea că valoarea la care s-a încheiat contractual este mai mică decât cea prevăzută inițial în ofertă. Or, așa cum s-a arătat, un astfel de raționament este complet străin de prevederile legii. Oferta, ca emanație unilaterală de voință, în caz de nerespectare, poate genera doar o răspundere delictuală în limită prejudiciului produs, însă nicidecum nu poate constitui element de certitudine. Părțile sunt ținute în temeiul disp. art. 969 C. civ. anterior doar de contractele pe care le-au încheiat, întrucât în acestea s-a concretizat voința lor concordantă.

Din această perspectivă a prejudicierii patrimoniului Universității, Curtea remarcă lipsa de coerență logico-juridică a raționamentului expus, întrucât această concluzie nu este consecința comparării situațiilor economico-financiare ale universității, anterior și ulterior contractului, ci s-au avut în vedere niște repere care nu se bucură de reglementare legală.

Prejudiciul presupune o pierdere efectiv suferită, prezentă și certă, nicidecum prejudiciu nu este reprezentat de un potențial câștig rezultat dintr-o ofertă. Ofertă aparținând cocontractantului nerespectată de ar fi fost, naștea cel mult un drept la dezdăunare delictuală.

Dovada prejudiciului ar fi trebuit să fie condiționată de existența unui element de certitudine a unei situații economico-financiare favorabile și care ar fi fost distrusă prin intervenția contractului de asociere în participațiune; ori în cauză, lipsește cu desăvârșire o astfel de analiză.

De fapt întreaga acuzație eludează în totalitate principiul libertății de voință contractuale, întrucât neagă dreptul părților la a-și determina singure drepturile și obligațiile contractuale, ignorând posibilitatea intervenirii răspunderii contractuale, de asemenea, etapa negocierilor capătă, în viziunea parchetului, alte valențe și creează obligații și sancțiuni dincolo de limitele legii. De asemenea, oferta care este o manifestare unilaterală de voință produce efecte, în viziunea acuzării, dincolo de limitele legii civile.

În ceea ce privește contractul de asociere în participațiune, întrucât acuzația nu este altceva decât o plasare în plan infracțional a exercițiului legitim al unor drepturi, Curtea va face o amplă expunere normativă pentru a suplini lacuna din rechizitoriu privind indicarea normei de incriminare; premisa infracțională este reprezentată, în opinia Parchetului, de nevoia uzurpării dreptului de proprietate publică a statului. Din contră, Curtea a reținut în analiza sa că inculpații și-au canalizat eforturile pentru a da eficiență exercițiului legitim al unor drepturi subiective civile a căror existență a fost deturnată prin actul de acuzare.

Astfel, Curtea reține că **asocierea în participațiune este o varietate a contractului de societate**, fiind o asociere fără personalitate juridică.

Acest contract își găsește reglementarea în Codul civil, dar și în norme compatibile din materia societăților comerciale de persoane prevăzute de Legea nr. 31/1990, iar din ansamblul acestora, dispozițiile relative la societatea în nume colectiv, în special elementele principale ale contractului de asociere: aportul asociaților, affectio societatis, participarea fiecărui asociat la beneficiile și pierderile înregistrare, la care se adaugă elementul intuitu personae.

Potrivit reglementării anterioare, incidentă în raport de momentul săvârșirii faptelor, în art. 251 Cod comercial, asocierea în participațiune are loc atunci când un comerciant sau o societate comercială acordă uneia sau mai multor persoane ori societăți o participațiune în

beneficiile și pierderile uneia sau mai multor operațiuni sau chiar asupra întregului comerț, în conformitate cu art. 252, asocierea în participațiune poate să aibă loc și pentru operațiunile comerciale făcute de către necomercianți.

Așadar, dreptul la încheierea unui astfel de contract decurge din lege și nu din Carta universitară, oportunitatea încheierii unui astfel de contract fiind într-adevăr o chestiune deferită competențelor Senatului, dar care poate fi apreciată independent de dispozițiile acestui regulament intern.

Asocierea în participațiune este un tip de asociere prin care două sau mai multe persoane, fizice sau juridice, desfășoară o activitate comună cu scopul de a obține un profit. Participarea la profit și pierdere a partenerilor este prevăzută în contractul de asociere. În orice asociere în participațiune există un singur asociat principal, respectiv un administrator și unul sau mai mulți asociați secundari (asociați invizibili).

Caracteristic asocierii în participațiune este lipsa personalității juridice, dar și faptul că, aceasta nu beneficiază de un patrimoniu comun, autonom, de o denumire proprie, sediu propriu și, în consecință, nu poate dobândi drepturi sau obligații proprii.

Părțile contractante sunt asociatul administrator și asociatul participant. Asociatul administrator/desemnat este, de regulă, un comerciant care poate fi o persoană fizică sau o persoană juridică. Asociatul participant poate fi orice persoană fizică sau juridică, comerciant sau necomerciant. În cazul asocierii în participație, asociații decid în modalitatea reglementată prin contractul de asociere în participație; în principiu, puterea de decizie este lăsată unui asociat, care poartă denumirea de asociat-administrator. Așadar, puterea decizională plasată SC Log Trans SA se circumscrie întocmai condițiilor legii nefiind nicio dovadă a vreunui comportament ilicit.

Asocierea în participațiune este un contract bilateral (sinalagmatic) sau multilateral – fiecare dintre asociați se obligă față de ceilalți să contribuie la fondul comun al asocierii cu aport în sume de bani, folosința unor bunuri sau prestații în natură. **Regula este că, fiecare asociat trebuie să vină cu aportul lui, dar cota de participare nu e neapărat nevoie să fie egală.** Asocierea în participațiune este un contract cu titlu oneros, pentru că fiecare parte urmărește un avantaj patrimonial, raportat la aportul adus. Asocierea în participațiune este un contract consensual, pentru a cărui încheiere valabilă este suficient acordul de voință al părților, fără a se îndeplini formalitățile stabilite pentru societăți. Ad probationem, în raporturile dintre părți, se cere un înscris în care se va preciza scopul asocierii, aporturile asociaților, durata contractului, modul de repartizare a beneficiilor și a pierderilor etc. Asocierea în participațiune este un contract comutativ, deoarece existența și întinderea obligațiilor sunt cunoscute de părți din momentul încheierii acestuia. Asocierea în participațiune este un contract intuitu personae, deoarece se încheie în considerarea aptitudinilor și a încrederii față de asociatul administrator/desemnat. Asocierea în participațiune este un contract cu executare succesivă sau imediată după cum acesta are ca obiect o singură operațiune comercială sau mai multe operațiuni comerciale. Asocierea în participație este constituită pe baza libertății de voință a părților exprimată în contract și este guvernată de anumite principii, care contribuie la stabilirea naturii juridice a acesteia.

Asociatul administrator sau asociatul principal va exercita comerțul ce constituie obiect al asocierii în participație în nume propriu și, tot astfel, își va asuma obligațiile și exercita drepturile față de terți. Prin urmare, asociatul-administrator nu este un reprezentant, un mandatar al celuilalt/celoralți asociați și nici un prepus al acestora.

Aporturile asociaților pot consta în sume de bani, diferite bunuri mobile sau imobile, bunuri corporale sau incorporale, precum mărci, invenții, inovații, know-how-ul sau chiar un întreg fond de comerț sau un patrimoniu de afectațiune. Aportul în „cunoștințe specifice” poate consta în capacitățile intelectuale, manageriale sau de altă natură ale asociaților participanți.

Ca regulă, pot fi aduse cu titlu de aport în cadrul unei asocieri în participație orice fel de bun care se află în circuitul juridic.

În ceea ce privește dreptul de proprietate asupra bunurilor, asociații rămân proprietarii bunurilor puse la dispoziția asociației, ca regulă. Totuși, legiuitorul le oferă posibilitatea să convină ca bunurile aduse în asociere, precum și cele obținute în urma folosirii acestora să devină proprietate comună. Bunurile pot fi aduse în asociere cu titlu de proprietate sau doar cu titlu de folosință, asociații putând stipula ca aceste bunuri să li se restituie în natură la încetarea asocierii. În cauză, chiar de am fi vorbit de un drept de proprietate al statului, acesta nu a fost afectat, întrucât cea care a fost aportată a fost doar folosința.

Desigur că proprietatea, respectiv folosința bunurilor aduse cu titlu de aport, nu va fi dobândită de către asocierea în participație, deoarece aceasta nu este subiect de drept și prin urmare nu poate fi nici titular al unor drepturi sau obligații. În varianta asocierii în care se desemnează un asociat administrator care să exercite și să gestioneze afacerile ce constituie obiect al asocierii în participație, proprietatea sau folosința bunurilor va fi transmisă acestui asociat.

Bunurile aduse în asociere nu trebuie să fie de aceeași natură sau de aceeași valoare, iar sumele de bani nu trebuie să fie egale pentru toți asociații. Egalitatea participațiilor nu este de esența asocierii în participație. Se înțelege că întinderea participațiilor fiecărui asociat reprezintă un criteriu esențial pentru împărțirea beneficiilor și suportarea pierderilor rezultate din asociere.

Asociații suportă împreună pierderile asocierii în participațiune, după cum se înțeleg prin contract, de regulă sub formă procentuală. O normă imperativă din dispozițiile contractului de societate este cea conform căreia orice clauză prin care un asociat este exclus de la împărțirea la beneficii sau participarea la pierderi este, de regulă, considerată nescrisă, fiind de asemenea aplicabil și asocierii în participațiune. Împărțirea profitului și a pierderilor este de esența, respectiv scopul vădit al unei asocieri de acest gen.

Cu toate acestea, este permisă stabilirea unor cote diferite de participare la pierderi, respectiv la beneficii, cu condiția ca astfel de procente să nu fie derizorii și în contradicție cu aportul adus.

În cazul asocierii în participațiune, împărțirea beneficiilor este deopotrivă și drept, dar și obligație în sarcina asociaților.

Calitatea de asociat conferă și dreptul la împărțirea beneficiilor. Acest drept există numai în măsura în care ele sunt realizate în mod efectiv de asociere. Împărțirea beneficiilor între asociați se face, de regulă, proporțional cu aportul adus în cadrul asocierii, dacă părțile nu convin altfel. În cazul în care în contractul de asociere în participație nu se prevede modalitatea de partajare a beneficiilor și a pierderilor, acestea se vor raporta cotei de participare a fiecărui asociat.

Așadar, părțile au libertatea de a stabili modul de împărțire a beneficiilor, asigurarea unui nivel minim garantat nefiind de esența contractului, părțile fiind libere să-și stabilească drepturile și obligațiile, nerespectarea acestei clauze dând dreptul la acțiune contractuală.

Reiterând o regulă contractuală mai sus enunțată, un asociat nu poate fi exclus de la împărțirea beneficiilor, cum nu poate fi exclus nici de la participarea la pierderi.

În practica judiciară s-a statuat că în contractul de asociere în participație sunt interzise clauzele leonine, potrivit cărora unul sau mai mulți asociați sunt scutiți de la a participa la pierderi, dar participă la beneficii. Tot clauză leonină este și înțelegerea părților prin care un asociat își atribuie totalitatea beneficiilor rezultate din asocierea în participație.

Dispozițiile Codului civil nu conțin reglementări speciale referitoare la încetarea contractului de asociere în participație. Așa fiind, încetarea contractului este lăsată la aprecierea părților (asociaților) și va fi cărmuită de regulile dreptului comun privind încetarea contractelor.

Pentru a putea determina existența prejudiciului rezultat din nesocotirea dreptului la a primi cota-parte din beneficii, dar raportat la exigențele legii și nu arbitrar, Curtea reține a fi fost imperios necesar a se determina, tot pe baza unei analize financiar-contabile raportul pierderi-câștiguri, întrucât fiecare cocontractant era obligat să participe, atât la beneficii, cât și la pierderi. Așadar, analiza unidirecțională a Parchetului care apreciază asupra existenței unui

prejudiciu prin raportare, exclusiv, la nivelul beneficiilor, nu reprezintă altceva decât o invocare a unei clauze leonine, pe care legea însă considera nescrisă, adică ce nu poate produce efecte, care poate fi ignorată.

Așa cum prevede legea, beneficiile sunt sumele la care are dreptul cocontractantul prin raportare la profitul realizat din care se deduc cheltuielile, în cotele convenite sau raportat la cota de participare, Universitatea fiind ținută nu doar de dreptul de a participa la beneficii, ci și de obligația corelativă de a participa și la pierderi.

Or, Parchetul formulează acuzația în total dezacord cu prevederile legale, invocând necesitatea incidenței unei clauze leonine, adică Universitatea să participe doar la beneficii și cu garantarea unei sume minime, deși clauza leonină nu poate produce niciun efect, în acest sens fiind avute în vedere prevederile art. 1513 din vechiul Cod civil. Acest text de lege interzice contractul (de societate civilă, de asociere în participațiune) prin care un asociat își stipulează totalitatea câștigurilor, după cum și acea convenție prin care se hotărăște scutirea unora dintre asociați de la participarea la pierdere. Sancțiunea prevăzută de text pentru încălcarea dispozițiilor imperative era nulitatea convenției.

Așadar, întreaga construcție acuzatorială privind prejudicierea Universității în contextul acestui contract este doar o speculație în lipsa oricăror analize contabile concrete, prin compararea rezultatelor anterioare cu cele ulterioare încheierii contractului, dar și a raportului câștig-pierderi.

De precizat că părțile sunt ținute numai de acele drepturi și obligații pe care și le-au asumat contractual, întrucât potrivit art. 969 C. civ. anterior, convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.

Așadar, în măsura în care anumite clauze contractuale nu ar fi fost respectate cocontractantul interesat avea dreptul la a pretinde angajarea răspunderii potrivit clauzelor contractuale, nicidecum nu se poate pretinde angajarea răspunderii penale în lipsa unor elemente ilicite penale dovedite în afara oricărui dubiu.

Nici măcar dacă premisa infrațională ar fi fost reală, nu se putea angaja răspunderea penală, de vreme ce de esența contractului de asociere nu este aportarea proprietății, putând fi adusă și numai folosința, drept ce intră chiar și în conținutul dreptului de administrare de care se prevalează Parchetul; în acord cu prevederile art. 12 (3) din Legea 213/1998, „titularul dreptului de administrare poate să posede, să folosească bunul și să dispună de acesta, în condițiile actului prin care i-a fost dat bunul în administrare. Dreptul de administrare va putea fi revocat numai dacă titularul său nu-și exercită drepturile și nu-și execută obligațiile născute din actul de transmitere”.

Referitor la pretinsa atitudine infrațională, decurgând din lipsa unei evaluări prealabile a bunurilor aduse în asociere, aceasta nu este o obligație impusă de vreun text de lege, încă o dată acuzația fiind formulată cu ignorarea dispozițiilor legale, creându-se astfel un tipar de apreciere total arbitrar și discreționar. În această paradigmă de evaluare, orice tip de comportament poate căpăta conotație infrațională neputându-se pretinde niciunui om diligent și de bună-credință să întuiască perspectiva personală a organului de anchetă, inculpații fiind obligați să-și conformeze comportamentul doar dispozițiilor legale.

Acuzațiile sunt formulate prin imaginarea unor prejudicii și ignorând complet natura juridică a contractului de asociere în participațiune, dar și efectele acestui tip de convenție, anume că asocierea în participațiune este un tip de asociere prin care două sau mai multe persoane, fizice sau juridice, desfășoară o activitate comună cu scopul de a obține un profit. Participarea la profit și pierdere a partenerilor este prevăzută în contractul de asociere.

Văzând disp. art. 1 din contract – fila 6, vol. V, DUP, Curtea reține că în acord cu exigențele legii civile/comerciale, părțile cocontractante și-au asumat desfășurarea și dezvoltarea unor activități de producție și comerciale aferente patrimoniului USAMVB, prin reamenajarea bazei materiale de exploatare agricole existente la ora actuală, dezvoltarea patrimoniului imobiliar prin noi investiții și exploatarea comercială a acestuia.

Caracteristic asocierii în participațiune este lipsa personalității juridice, dar și faptul că, aceasta nu beneficiază de un patrimoniu comun, autonom, de o denumire proprie, sediu propriu și, în consecință, nu poate dobândi drepturi sau obligații proprii.

Ignoră Parchetul a avea în vedere că proprietatea, respectiv folosința bunurilor aduse cu titlu de aport, nu va fi dobândită de către asocieria în participație, deoarece aceasta nu este subiect de drept și prin urmare nu poate fi nici titular al unor drepturi sau obligații, așadar, din această perspectivă este lipsit de orice relevanță juridică faptul că bunurile nu au fost supuse vreunei evaluări, cotele de participație putând fi determinate în baza acordului de voință al părților.

Așadar, părțile aduc aport în asocierie, în vederea derulării de activități comerciale în urma cărora să obțină profit, fiind lipsit de relevanță care era valoarea terenului. Ceea ce omite acuzarea este că acest teren nu produce niciun beneficiu, altfel decât prin exploatare, exploatare care nu poate surveni decât în urma unor investiții, pe care, evident, Universitatea nu și le putea asuma. Așadar, evaluarea prezumatul prejudiciu rezultat din modalitatea de încheiere a contractului este una fără nicio legătură cu împrejurările concrete ale cauzei. A afirma că sumele aduse ca aport în asocierie erau retrase și astfel prejudiciată Universitatea este un nonsens juridic rezultat din natură și amploarea investițiilor realizate în baza acestor raporturi contractuale și care sunt de notorietate, context în care Curtea reține că valoarea terenului a fost mult sporită în baza acestor raporturi contractuale. Sporind profitul prin derularea acestor activități comerciale, Universitatea a obținut beneficii certe și efective net superioare celor decurgând din exploatarea internă anterioară; lipsește din analiza Parchetului dovada faptului că baza materială dedicată activității didactice nu s-ar fi îmbunătățit în acord cu prevederile contractuale, prejudiciul fiind doar o afirmație nesusținută, însă, probator; nu s-a administrat nicio dovadă că activitatea didactică era indisolubil legată de acel amplasament. În cauză nu s-a administrat niciun mijloc de probă în virtutea căruia să se ateste că activitatea practică desfășurată de studenți era indisolubil legată de acea suprafață de teren și că prin valorificarea acesteia în cadrul unor relații comerciale, studenții ar fi fost lipsiți de acest drept sau că activitatea didactică ar fi avut de suferit sau nu ar fi fost susținută financiar prin dezvoltare tehnologică; lipsește orice analiză din această perspectivă asupra activității Universității, Curtea constatând doar că această instituție de învățământ este încă activă pe harta universitară, adică evident respectă standardele de acreditare academică impuse de lege pentru că altfel i s-ar fi retras dreptul de a mai funcționa.

Contrar acuzațiilor formulate, Curtea reține că părțile și-au asumat contractual, dezvoltarea de activități comerciale, ca acte de comerț în vederea obținerii de profit, nefiind neglijată activitatea didactică și de cercetare, în legătură cu care la art. 1.4 asocieria și-a asumat răspunderea privind finanțarea unor programe didactice și de cercetare referitor la îmbunătățirea exploatațiilor agricole din cadrul fermei. La art. 1.6 părțile au convenit ca suprafețele și efectivele de animale destinate activităților didactice și de cercetare vor fi delimitate anual prin acordul părților, așadar nu și-au asumat obligația menținerii destinației fermei, în integralitatea suprafeței.

Văzând disp. art. 1.5 din contract, Curtea reține că părțile și-au asumat obligația de a edifica pe terenurile fermei Băneasa bunuri imobile necesare realizării de noi venituri pe perioada executării contractului. Așa cum rezultă din interpretarea coroborată a acestor dispoziții cu cele ale art. 1.6 se reține că aceștia nu și-au asumat obligația de a nu schimba destinația terenului, ci în vederea obținerii de venituri, urmau a desfășura activități comerciale și a edifica bunuri imobile în acest scop.

Față de acuzațiile de prejudiciere prin nerespectarea clauzei privind nivelul minim garantat al venitului, trebuie precizat că realitatea economică este în continuă mișcare astfel încât, în condițiile concurențiale ale economiei de piață, profitul, dar și pierderea sunt la fel de probabile fiind fațete ale aceleiași realități. Așadar, dacă situația financiară se schimbă părțile sunt libere să-și renegocieze clauzele contractuale în acord cu principiul libertății de voință – contractele se nasc, se modifică și încetează în baza acordului părților, acceptarea unor sume mai mici fiind o astfel de împrejurare. Pe de altă parte, nerespectarea unor clauze contractuale

crează premisele angajării răspunderii contractuale, nicidecum nu poate interveni răspunderea penală în lipsa intervenției unor comportamente ce intră în sfera de reglementare a ilicitului penal.

Fiind titulara dreptului de proprietate asupra terenului și, în lipsa unei interdicții, prevăzute de lege și nu imaginate de Parchet, în virtutea atributelor dreptului de proprietate privată de dispoziție, folosință și posesie, Universitatea avea dreptul de a se angaja în orice relații comerciale pe care le aprecia ca fiind profitabile.

În ceea ce privește acuzațiile privind faptul că inculpatul Alecu Niculae ar fi acționat dincolo de împuternicirea dată de Senat nesocotind Hotărârea nr. 4 din data de 11.04.2000 – faptă prescrisă, Curtea remarcă încă o dată viziunea unidirecțională și viciată a acuzării care sancționează penal o instituție de drept civil și anume aceea a depășirii limitelor mandatului, subrogându-se instanțelor civile.

Codul civil anterior, sub imperiul căruia se analizează aspectele civile ale speței, definea mandatul ca fiind „un contract în puterea căruia o persoană numită mandatar se obliga să facă ceva pe seama unei alte persoane numită mandant de la care a primit însărcinarea - (art. 1532 C. civ.).

În privința întinderii mandatului, se făcea diferența clasică între mandatul special și cel general, așa încât conform dispozițiilor art. 1535 C. civ. anterior, mandatul era special când era dat „pentru o afacere sau pentru oarecare anume afaceri” și general când era dat „pentru toate afacerile mandantului”.

Este de reținut faptul că ceea ce constituie obiectul oricărui contract de mandat este actul sau actele juridice pe care mandatarul le poate încheia în numele și pe seama mandantului (mandatul cu reprezentare) ori numai pe seama mandantului (mandatul fără reprezentare).

În definitiv, art. 1535 și 1536 C. civ. anterior nu erau altceva decât texte de instituire a unor reguli speciale de interpretare aplicabile contractelor de mandat, adică de stabilire a voinței interne a părților, care veneau în completarea regulilor de drept comun aplicabile în materie de interpretare a contractelor. Potrivit dispozițiilor art. 1537 teza I C. civ. anterior, „mandatarul nu poate face nimic în afara limitelor mandatului său”, de unde rezulta că mandatul era de strictă interpretare, același text de lege ilustrând la teza a II-a principiul prin precizarea faptului că „facultatea de a face tranzacție (*nu*) cuprinde pe aceea de a face un compromis”. Este de principiu că în materie de mandat este interzisă extinderea prin analogie a puterii de reprezentare a mandatarului.

În exercitarea atribuțiilor sale, mandatarul poate depăși limitele mandatului, iar terți pot accepta să încheie astfel de acte, asumându-și riscurile.

Încălcarea obligației contractuale a mandatarului față de mandant de a respecta limitele împuternicirii îi permite mandantului să angajeze răspunderea contractuală a mandatarului, așadar nicidecum răspunderea penală.

Astfel, actele încheiate de mandatar, în speță de inculpatul Alecu Niculae, cu depășirea împuternicirii primite, nu obligă pe mandant, adică pe USAMVB dacă nu le-a ratificat expres sau tacit – art. 1546 C. civ. anterior; ratificarea valorează mandat și produce efecte retroactive între părți și succesorii lor (inclusiv cu terțul cu care a contractat mandatarul) de la data încheierii actului, iar față de alți terți, de la data ratificării. În lipsa ratificării și dacă nu poate fi invocată ideea mandatului aparent, actele excesive ale mandatarului obligă pe mandant numai în condițiile gestiunii de afaceri, ceea ce presupune, printre altele, dovada utilității pentru gerat (mandant, respectiv USAMVB prin Senat) a actului încheiat și faptul că prin contractul de mandat nu s-a interzis depășirea limitelor împuternicirii, căci gestiunea nu se poate face decât fără cunoștința geratului iar nu împotriva voinței lui.

Dacă inculpatul Alecu Niculae ar fi angajat Universitatea în afara limitelor mandatului, prin încheierea oricărui contract, forma de răspundere adecvată și uzuală ce-i putea fi angajată în economia acestei cauze era cea civilă, contractuală sau delictuală, ale cărei condiții urmau a fi determinate în procedură contencioasă de instanțele civile.

Așadar, în cauză, ceea ce acuză Parchetul este doar o chestiune de interpretare a limitelor unui contract, nicidecum de ilicit penal, urmând a se da eficiență disp. 977-985 C. civ. anterior care reglementează regulile de interpretare a contractelor.

Singură rațiune pentru care aceste manifestări capătă conotație infracțională este că, în opinia acuzării, inculpații doreau să treacă abuziv terenul din proprietatea publică a statului în cea privată a Universității.

Acuzația este doar o speculație, pentru că transferul unui drept de proprietate asupra unui imobil se realizează, întotdeauna, indiferențe de titular, în cadrul unor proceduri notariale care verifică dreptul asupra căruia se tranzacționează în baza titlurilor de proprietate și a evidențelor cadastrale sau a altor acte autentice.

Așadar, faptul că inculpatul Alecu Nicolae ar fi dispus în cadrul unor raporturi juridice fără împuternicire sau cu depășirea limitelor împuternicirilor acordate, este fără relevanță din perspectiva transferului dreptului dintr-un patrimoniu în altul, legiuitorul român prevăzând proceduri speciale și întotdeauna prin act autentic. În cauză nu s-a formulat nicio acuzație și nu s-a administrat nicio dovadă potrivit căreia inculpații să fi intervenit, în afara cadrului legal, asupra autorităților implicate.

Atât legislația civilă, cât și cea comercială impun condiția unor acte autentice ori de câte ori este vorba de acte juridice care privesc transferul dreptul de proprietate asupra unui imobil teren, în acest sens pot fi avute în vedere disp. art. 46 alin. 1 din Legea 18/1991, precum și disp. din Legea 31/1991, unde se stipulează că majorarea capitalului social prin aport în natură de bunuri imobile presupune act autentic.

În acest sens Curtea reține disp. art. 205, 207, 210 din Legea 31/1990, forma în vigoare față de data presupuselor fapte, norme în raport de care trebuia analizată conduită inculpaților.

Or, dacă întreg comportamentul inculpaților este circumscris dispozițiilor legale, Parchetul nu explică în raport de ce reper legislativ capătă conotație infracțională faptele reținute.

Văzând dispozițiile precizate, Curtea reține că potrivit art. 205 (1) Capitalul social se poate mări și în schimbul unor noi aporturi în numerar și/sau în natură.

În acord cu disp. art. 207 Societatea pe acțiuni își va putea majora capitalul social, cu respectarea dispozițiilor prevăzute pentru constituirea societății, adică prin act autentic așa cum rezultă din reglementarea art.5 din Legea 31/1990.

În vederea aportării, art. 210 prevede la alin. 1 că: Dacă majorarea capitalului social se face prin aporturi în natură, adunarea generală extraordinară, care a hotărât aceasta, va numi unul sau mai mulți experți pentru evaluarea acestor aporturi. La alin. 3 se prevede că: După depunerea raportului de expertiză, adunarea generală extraordinară convocată din nou, având în vedere concluziile experților, poate hotărî majorarea capitalului social.

Așadar, exercițiul unor drepturi de către inculpat nu creează modificări în realitatea obiectivă decât prin validarea cererilor în cadrul unor legale. Deci inculpații nu pot fi sancționați pentru exercițiul unor drepturi, atâta timp cât comportamentele lor au fost conforme legii, iar actele emise astfel sunt în circuitul civil, lipsind orice dovadă de intervenție infracțională.

Acuzații străine de vreo normă de incriminare sunt și cele privind asocierea cu o societate care nu avea în obiectul de activitate unul compatibil cu cel al universității și nici experiență în domeniu. Nicio dispoziție legală nu impune o astfel de obligație, actualizarea obiectului de activitate fiind o procedură facilă, legea necondiționând încheierea vreunui contract de existența prealabilă în codul CAEN a unui anume obiect, acesta putând fi completat și ulterior.

Pe de altă parte, presupusă lipsă de experiență de care se prevalează anchetatorul este tot o speculație necorelată cu împrejurările concrete și juridice ale cauzei, întrucât nu se arată, în concret, ce activități, dintre cele desfășurate în cadrul Universității, ar fi reclamat o pregătire aparte și care să nu poate fi satisfăcută prin alocări de resurse. Asocierea nu și-a asumat vreun fapt personal al vreunuia dintre cocontractanți așa încât lipsa de experiență să

reprezintă un impediment; susținerea dezvoltării tehnologice reclamă doar resurse financiare. Aprobarea programelor de către SC Log Trans SA este un exercițiu firesc a rolurilor asociațiilor, în cadrul unui contract de asociere.

Afirmația potrivit căreia investiția nu a depășit valoarea terenului este lipsită, de asemenea, de orice relevanță juridică și vădit în afara realităților concrete, fiind de notorietatea nivelul și anvergura investițiilor ce au rezultat din această asociere așa cum aceasta a evoluat pe parcursul anilor.

Conotație infrațională primește și circulația sumelor de bani în cadrul asocierii; nicio dispoziție legală nu reclamă obligația de a bloca sumele de bani în vreun cont al asocierii, din contră, natura comercială a relațiilor reclamă circulația capitalurilor în vederea obținerii de profit. Așa cum s-a arătat anterior, caracteristic asocierii în participațiune este lipsa personalității juridice, dar și faptul că aceasta nu beneficiază de un patrimoniu comun, autonom, de o denumire proprie, sediu propriu și, în consecință, nu poate dobândi drepturi sau obligații proprii. În atare situație, întreaga construcție acuzatorială este doar o ficțiune juridică, realitatea faptică a speței demonstrând că raporturile juridice au fost reale.

Analiza circulației capitalurilor în cadrul societăților angrenate în raporturile juridice nu reprezintă condiții de tipicitate ale vreunei activități infraționale, circulația sumelor de bani fiind de esența raporturilor comerciale. Aceste expuneri narative ale diferitelor operațiuni financiar-contabile susțin, în opinia Parchetului, singurul demers infrațional care a fundamentat întreaga acuzare, respectiv interesul inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel de a intra ilegal în proprietatea unui teren proprietate a statului.

Cum instanța a făcut dovada faptului că demersul privind reconstituirea dreptului de proprietate a fost unul conform legii, întreaga acuzație privind manevrele subversive prin care acest teren să fie scos din domeniul public al statului rămân fără obiect.

De fapt aceste circulații de capital au fost analizate trunchiat, exact în această cheie a nevoii de a sustrage terenul prin manopere ilicite, întrucât altfel, nu s-a susținut și nu s-a dovedit că s-ar fi săvârșit vreo infracțiune de factură economică, câștigul și pierderea fiind consecințe firește ale raporturilor comerciale; implicată fiind în relații comerciale, Universitatea nu putea fi părtașă doar la beneficii, ci, în egală măsură trebuia să suporte și pierderile, în acord cu drepturile și obligațiile corelative ce rezultau din raporturile contractuale.

O altă abordare speculativă și care fundamentează nelegal acuzațiile rezidă și în aceea că beneficiarul real al contractului de asociere în participațiune ar fi fost inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, care ar fi acționat prin intermediul inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, singurul scop al acestuia fiind să obțină terenul Fermei Băneasa prin încălcarea dreptului de proprietate publică a statului.

Altfel decât prin prisma scopului care s-a dovedit a fi o ficțiune, Parchetul nu explică de ce interesul inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel, chiar și intermediat, ar avea conotație penală, de vreme ce legea nu interzice participarea acestuia la acționariatul unor societăți comerciale; în lipsa unor elemente de tipicitate infrațională, administrarea de facto a unor societăți nu capătă valențe penale.

Acuză Parchetul activitate infrațională în contextul cooptării Universității în cadrul Log Trans SA, însă fără a se face vreo referire la legislația specială a Legii 31/1990, rechizitoriul fiind o narațiune în care sunt expuse cronologic interacțiunile juridice dintre inculpați fără a se explica, de o manieră coerentă juridic, în ce modalitate, prin intermediul unor canale și mecanisme legale, ce presupun filtrul organelor abilitate ale statului, inclusiv proceduri notariale sau judiciare, s-ar fi putut realiza uzurparea dreptului statului.

Nu se explică prin actul de acuzare, spre exemplu, în virtutea căror algoritmi juridici, prin participarea la majorarea capitalului social a SC Log Trans SA s-ar fi eludat titlul statului, în condițiile în care atunci când este vorba de aport în natură, acesta poate avea loc doar prin acte autentice, adică prin intermediul notarului public. În cauză nu s-a administrat

nicio dovadă și nu s-a formulat vreo acuzație privind săvârșirea vreunei infracțiuni în cadrul procedurilor notariale.

Actul autentic se bucură de forță juridică conferită prin art. 4 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale potrivit căruia *Actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul și semnătura acestuia, este de autoritate publică și are forța probantă prevăzută de lege.*

Analizată conduita inculpaților prin prisma dispozițiilor Legii 31/1990 a societăților comerciale, Curtea reține că raporturile deduse judecării sunt doar raporturi comerciale. De asemenea, și la acest capitol acuzatorial, parchetul alterează conținutul dispozițiilor legale incidente, atunci când nu le ignoră.

Susține Parchetul că, urmare a hotărârii A.G.A. din data de 24.07.2000, SC Log Trans S.A. a formulat cerere de depunere și/sau acte privind majorarea capital și desemnare expert, la aceeași dată inculpatul Alecu Ioan Niculae fiind invitat la ședința A.G.A. a SC Log Trans S.A. în calitate de reprezentant al USAMV București fără a fi împuternicit nici de Biroul de Senat, nici de Senatul universității să negocieze sau să semneze cooptarea universității în cadrul Log Trans S.A. Cu prilejul ședinței A.G.A. a SC Log Trans S.A. din data de 24.07.2000, s-a dispus efectuarea unei expertize privind bunurile aduse în societate de către USAMV București, cu titlu de aport în natură la capitalul social.

În procesul-verbal de ședință s-a consemnat că inculpatul Alecu Ioan Niculae a participat la această adunare în baza mandatului primit de la Biroul de Senat, deși în cadrul ședințelor Biroului de Senat din perioada 12.07 – 03.08.2000 nu s-a pus în discuție niciodată faptul că USAMV București urma să participe la ședința A.G.A. a SC Log Trans S.R.L. din data de 03.08.2000.

Or, prin soluția dispusă, Parchetul neagă, dincolo de orice dispoziție legală, incidența oricărei alte jurisdicții în afara celei penale, fapt care contravine flagrant voinței legiuitorului.

Așadar, nu se prezintă altfel decât speculativ, mecanismul în temeiul căruia prin participarea la majorarea capitalului social al SC Log Trans SA, se putea eluda dreptul de proprietate publică a statului, de vreme ce întreaga procedură reglementată de Legea 31/1990.

Dacă în cauză nu s-au dovedit manifestări ilicit penale prin care aceste procedura notarială să fi fost eludată sau deturnată, Parchetul nu poate susține că prin participarea la majorarea capitalului social al SC Log trans SA s-ar fi putut uzurpa dreptul statului, întrucât în acord cu disp. art. 3 și art. 6/Legea nr. 36/1995 notarul public este investit să îndeplinească un serviciu de interes public și are statutul unei funcții autonome.

Notarii publici și celelalte instituții prevăzute la art. 5, care desfășoară activitate notarială, au obligația să verifice ca actele pe care le instrumentează să nu cuprindă clauze contrare legii și bunelor moravuri, să ceară și să dea lămuriri părților asupra conținutului acestor acte spre a se convinge că le-au înțeles sensul și le-au acceptat efectele, în scopul prevenirii litigiilor.

În cazul în care actul solicitat este contrar legii și bunelor moravuri, notarul public va refuza întocmirea lui. Dacă înscrisul prezentat are un conținut îndoielnic, iar notarul public nu poate refuza instrumentarea actului, va atrage atenția părților asupra consecințelor juridice la care se expun și va face mențiune expresă în act.

Așadar, simpla manifestare de voință a inculpatului Alecu Niculae, având sau nu împuternicire din partea Senatului Universității, de a participa la majorarea capitalului social al SC Log trans SA, nu putea vătăma nicio relație socială protejată de normele de incriminare penale, de vreme ce manifestarea acestuia de voință era condiționată de verificările notarului public, întrucât majorarea capitalului socială în condițiile aportului în natură operează doar prin act autentic.

Procurorul de caz a arătat în capitolul VIII al rechizitoriului că la momentul la care dreptul de folosință asupra terenului în suprafață de 226,61 ha și dreptul de proprietate asupra construcțiilor edificate pe acesta – ulterior demolate - aferente Fermei Băneasa, au fost aportate la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A. (03.08.2000), ele au fost scoase din domeniul public prin încălcarea legii și transferate în patrimoniul societății anterior

amintite, însă nu arată cum efectuarea acestor operațiuni în condițiile Legii 31/1990 poate genera un astfel de efect translativ de proprietate.

Chiar acționând în lipsa unui mandat din partea Senatului sau a Biroului Senatului, inculpatul Alecu Niculae nu putea crea niciun mecanism de transfer ilicit a dreptului statului în patrimoniul Universității. Deși Parchetul formulează astfel de acuzații, nu se arată cum mecanisme legale pot genera efecte ilicite de încălcare a dreptului de proprietate a statului.

În esență, toate aceste raporturi juridice contractuale au operat doar pentru că Universitatea a dobândit în condiții de legalitate dreptul de proprietate asupra terenului în discuție; singura procedură în care terenul putea trece din patrimoniul statului în cel al Universității a fost cea reglementată de Legea 1/2000, restul acuzațiilor fiind doar ficțiuni juridice, cererile formulate de inculpatul Alecu Niculae au fost verificate și validate în cadrul diferitelor proceduri legale.

Singurul argument al Parchetului în evaluarea amplei activități, așa-zis infracționale, decurgând din contractele intervenite între părți, a fost că aducând aport în natură la capitalul social la SC Băneasa Investments S.A. (fostă Log Trans) s-ar fi încălcat normelor legale care reglementează domeniul public al statului, fără însă a se face nicio referire la reglementarea specială a Legii 31/1990 și la cum comportamentul inculpaților s-a conformat sau nu tiparului legal, pentru că dacă inculpații au respectat întocmai procedurile legale, atunci nu putem vorbi de nicio conduită infracțională.

Mai susține acuzarea că evaluarea bunurilor impusă de procedura de majorare a capitalului social al SC Log Trans SA ar fi fost nelegală, singura critică fiind însă legată de relația de apropiere dintre experți și inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, fără a arăta Parchetul în temeiul cărei dispoziții legale o astfel de împrejurare afectează calitatea unui raport de expertiză, atât timp cât conduita acestora a fost subsumată dispozițiilor legale ale art. 210/Legea 31/1990 respectiv (1) Dacă majorarea capitalului social se face prin aporturi în natură, adunarea generală extraordinară, care a hotărât aceasta, va numi unul sau mai mulți experți pentru evaluarea acestor aporturi. (3) După depunerea raportului de expertiză, adunarea generală extraordinară convocată din nou, având în vedere concluziile experților, poate hotărî majorarea capitalului social.

Așadar, acestea sau nerespectarea standardelor profesionale și tehnice de evaluare erau condițiile care ar fi putut invalida raportul, nicidecum o relație de apropiere, care oricum nu este definită și nu se arată în virtutea căror norme devine ilicită.

În ceea ce privește infracțiunea **de fals în declarații prev. și ped. de art. 292 V.C.p.** imputată **inculpatului Alecu Ioan Niculae**, pentru care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală ca efect al prescripției, Curtea reține că fapta imputată oricum nu a existat, întrucât condiția esențială prevăzută de legiuitor este ca respectiva declarația făcută să fie dintre acelea care potrivit legii sau împrejurărilor servește la producerea vreunei consecințe juridice. În cauză, declarația inculpatului Alecu Niculae nu avea o astfel de aptitudine, întrucât regimul juridic al terenului se dovedea cu înscrisuri emise de autoritățile publice competente, respectiv extrase de carte funciară, titluri de proprietate, hotărâri de guvern.

Fapta imputată este una imaginată, lipsind și de această dovada dispoziției legale care să prevadă că declarația inculpatului ar avea forța egală edictată pentru a putea vorbi de întrunirea condițiilor de tipicitate infracțională.

Faptul de a declara în fața notarului că terenul și construcțiile aferente Fermei Băneasa nu au fost scoase din circuitul civil în baza vreunui act normativ de trecere în domeniul public și că se află în mod legal și continuu în proprietatea și folosința USAMV București de la data dobândirii până în prezent nu aduce vreo vătămare niciunei relații sociale și nici nu produce vreo stare de pericol social pentru că nu este aptă de a produce consecințe juridice; în procedura notarială dovada dreptului de proprietate și regimul juridic al terenului stabilindu-se exclusiv de către notarul public.

În acest sens, Curtea are în vedere disp. art. 80 din Legea 36/1995 unde se prevede în mod expres că (1) Notarul public are obligația să deslușească raporturile juridice dintre părți

cu privire la actul pe care vor să îl încheie, să verifice dacă scopul pe care îl urmăresc este în conformitate cu legea și să le dea îndrumările necesare asupra efectelor lui juridice.

(2) De asemenea, el trebuie să ceară părților, ori de câte ori este cazul, documentele justificative și autorizațiile necesare pentru încheierea actului sau, la cererea acestora, va putea obține el însuși documentația necesară, având acces liber la orice registru public.

(3) Actele din care rezultă drepturi ce urmează a fi supuse publicității în cazurile și condițiile prevăzute de lege se vor comunica, de îndată, la locul unde se ține această evidență, de notarul public, care va face și demersurile necesare în numele titularilor pentru ducerea la îndeplinire a tuturor lucrărilor de publicitate.

(4) În vederea îndeplinirii obligațiilor ce îi revin potrivit dispozițiilor alin. (2) și (3), notarul public va avea acces liber la birourile de publicitate imobiliară, precum și la alte instituții în vederea obținerii actelor și informațiilor necesare îndeplinirii procedurilor notariale, va putea solicita și obține de la organul fiscal competent al autorității administrației publice locale certificatul fiscal emis pe suport hârtie sau în format electronic.

Așadar, nu inculpatului Alecu Ioan Niculae îi revenea sarcina atestării naturii dreptului, ci era de competența exclusivă a notarului, majorarea capitalului social, în condițiile concrete ale cauzei, operând doar în baza unor acte autentice așa cum rezultă din Legea 31/1990. Cum nu s-a dovedit vreo încălcare a legii de către notar, fapta imputată inculpatului Alecu Ioan Niculae nu există.

În ceea ce privește activitățile presupus infracționale ale inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, Curtea reține că acestea nu se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, sub forma complicității, întrucât conduita inculpatului Alecu Ioan Niculae nu poate fi plasată în sfera ilicitului penal. Ca și în cazul celorlalți inculpați, nici de această dată Parchetul nu arată norma de incriminare ce ar fi fost încălcată; întreg comportamentul inculpatului este lipsit de orice relevanță penală, întrucât, cum terenul în discuție nu face parte din domeniul public al statului, toată construcția acuzatorială rămâne fără niciun efect.

Niciuna dintre conduitele imputate inculpatului nu au avut aptitudinea de a produce modificări în realitatea obiectivă, acestea formulând cereri sau intermediind, dar fără ca prin aceste măsuri să poată altera în vreun fel realitățile juridice sau obiective; a înaintat ofertele SC Log Trans SA; a formulat o cerere de întabulare a terenului în suprafață de 224 ha; la data de 12.04.2000 a adus contractul de asociere în participațiune înregistrat la USAMV București sub nr. 3440/12,04.2000 de la sediul societății inculpatul Popoviciu Aurel Gabriel unde a fost conceput și redactat, la sediul universității; la data de 13.04.2000, ulterior încheierii contractului de asociere în participațiune, a formulat cereri la Registrul Comerțului, la Oficiul Registrului și Comerțului București prin care a fost modificat obiectul de activitate al societății mai sus amintite pentru ca aceasta să poată încheia contractul de asociere cu USAMV – modificările au operat în baza deciziilor autorităților competente nu în virtutea simplei cereri depuse de învinuit.

De asemenea, acuzația privind semnarea actul adițional 707/03.08.2000 prin care universitatea a aportat dreptul la folosință și dreptul de proprietate asupra bunurilor, în împrejurările în care nu erau îndeplinite condițiile: 1) universitatea nu devenise proprietară asupra terenului, este lipsită de orice relevanță, în condițiile deja arătate, aportul făcându-se prin act autentic.

Așa cum deja s-a arătat cu argumente juridice în motivarea instanței, majorarea capitalului social este operațiune supusă condițiilor prevăzute de art. 204 în acord cu care (1) Actul constitutiv poate fi modificat prin hotărâre a adunării generale ori a Consiliului de administrație, respectiv directoratului, adoptată în temeiul art. 114 alin. (1), sau prin hotărârea instanței judecătorești, în condițiile art. 223 alin. (3) și ale art. 226 alin. (2).2) Forma autentică a actului modificador adoptat de asociați este obligatorie atunci când are ca obiect:

a. majorarea capitalului social prin subscrierea ca aport în natură a unui imobil;

b. modificarea formei juridice a societății într-o societate în nume colectiv sau în comandită simplă;

c. majorarea capitalului social prin subscripție publică.

4) După fiecare modificare a actului constitutiv, administratorii, respectiv directoratul vor depune la registrul comerțului actul modificator și textul complet al actului constitutiv, actualizat cu toate modificările, care vor fi înregistrate în registrul comerțului în temeiul încheierii registratorului de registrul comerțului. În cazurile prevăzute la art. 223 alin. (3) și la art. 226 alin. (2), înregistrarea în registrul comerțului se efectuează din oficiu, în baza hotărârii definitive de excludere sau de retragere.

Așadar, în contextul acestor proceduri, nu subzistă niciuna dintre acuzațiile formulate de Parchet la adresa inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, întrucât întreg comportamentul acestora a fost circumscris dispozițiilor legale incidente, comerciale sau civile.

Lipsa calității de administrator a S.C. Log Trans S.A a inculpatului Bejenaru Andrei Mihai, de asemenea, nu are nicio relevanță juridică din perspectivă penală, printr-o astfel de acțiune neputându-se prejudicia dreptul statului, în economia acuzatorială, în contextul în care aportul la capitalul social a unui teren implică o procedură notarială în care se verifică regimul juridic al terenului.

În ceea ce privește faptele de complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu imputate inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel, acestea nu există de vreme ce activitatea autorului Alecu Ioan Nicolae nu există ca manifestare în sfera penală, faptele imputate fiind exclusiv exercițiu al unor drepturi subiective.

În ceea ce privește acuzațiile de fals intelectual formulate în legătură cu încheierea actului adițional la actul constitutiv al SC Log Trans S.A. nr. 876/28.06.2000, autentificat sub nr. 707/03.08.2000 la Biroul Notarului Public Mihaela Ruxandra Spânu, Curtea remarcă aceeași lipsă de disponibilitate a organului de anchetă de a se apleca asupra dispozițiilor legale incidente, întreaga acuzație fiind construită în jurul aceleiași idei a uzurpării dreptului de proprietate publică, premisă invalidată în urma analizei prezentei instanțe.

În acest context Parchetul acuză că inculpații Alecu Ioan Nicolae și inculpatul Diaconescu Ștefan în calitate de secretar științific ar fi semnat contrar atribuțiilor de serviciu împuternicirea nr. 6908/02.08.2000 prin care inculpatul Alecu era mandatat să majoreze capitalul social al SC Log Trans SA, fapte, de asemenea, prescrise.

Analizând acuzația formulată prin raportare la hotărârea Senatului nerespectată, chiar dacă pentru această faptă s-a reținut intervenția prescripției, Curtea remarcă incongruența juridică, întrucât se reține, pe de o parte, inexistența unei hotărâri de Senat care să-l fi împuternicit pe inculpatul Alecu Nicolae să semneze Actul adițional nr. 707/03.08.2000 de aportare a folosinței terenului și proprietății asupra construcțiilor, iar, pe de altă parte, se reține a fi fost nesocotită Hotărârea Senatului nr. 4/12.10.2004. Or, nu se poate pretinde că în anul 2000 s-a încălcat o hotărâre a senatului din anul 2004, după cum nu se poate pretinde că aceleași demers nu era susținut de fapt de nicio hotărâre de Senat – în acest sens urmează a se avea în vedere fila 152 a rechizitoriului.

Chiar dacă s-ar trece peste aceste inadvertențe, Curtea reține că nu în contextul existenței unor proceduri legale ce au fost ignorate total de Parchet și care au fost ample relevate în motivarea prezentei instanței, în legătură cu care nu există nicio dovadă că are fi fost nesocotite, fapta nu există.

În continuarea raționamentului pur speculativ și fără a fi valorificat dispozițiile legale sub imperiul cărora au survenit toate raporturile juridice incriminate, Curtea remarcă faptul că operând cu aceleași erori de evaluare a fost incriminat exercițiul legitim al unor drepturi subiective.

Fără a mai relua aceiași algoritmi juridici, Curtea constată doar că acuzarea este construită pe același tipar, plecând de la aceeași premisă infracțională, respectiv uzurparea dreptului de proprietate al statului și raportarea la prevederi care nu pot constitui normă de incriminare.

Susține acuzarea că încălcând dispozițiile legale ce reglementează regimul juridic al bunurilor aflate în domeniul public și folosind în mod abuziv atributele conferite de dreptul de administrare constituit universității în baza H.G.123/1993, modificată prin H.G. 47/1999,

inculpații Alecu Ioan Niculae și Diaconescu Ștefan au aportat terenul la capitalul social al S.C. Băneasa Investments S.A.

Acești doi inculpați, beneficiind de complicitatea coinculpților Popoviciu Gabriel-Aurel și Bejenaru Andrei Mihai, la momentul aportării terenului la capitalul social al societății Băneasa Investments S.A., pe de o parte l-au subevaluat, iar pe de altă parte, prin exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu - în calitatea lor de membru în A.G.A. și C.A. a societății, au acceptat și dispus scoaterea din societate a sumelor de bani aduse ca aport la capitalul social de S.C. Internațional Bussines & Trading Corporation Ltd., lipsind societatea de capital de lucru. Prin urmare, în virtutea dreptului de administrare, prejudiciul a fost cauzat în patrimoniul USAMV București.

O primă modalitate prin care a fost prejudiciată USAMV București a fost aceea în care a fost plătită suma minim garantată. Întrucât la plata acestei sume a contribuit și USAMV București, universitatea a fost prejudiciată cu suma de 38.479.541.256,46 lei vechi, echivalentul a 1.261.141,38 USD.

De asemenea, integrarea USAMV București în Proiectul Băneasa, sub forma aportului în natură, constând în terenul în suprafață totală de 2.204.508,7mp (parte din fosta Fermă Băneasa) adus la capitalul social al SC Băneasa Investments S.A., a generat - dincolo de aspectele legate de apartenența acestei suprafețe la domeniul public al statului și constrângerile izvorâte din această calitate - prejudicii semnificative la nivelul patrimoniului instituției de învățământ.

Toate sunt doar afirmații nesustținute probator, întrucât lipsește o minimă analiză comparativă a situațiilor financiar contabile, ignorând așa cum s-a precizat anterior, faptul că viața economico-financiară a unei societăți generează nu doar profit, ci și pierderi, acționarii fiind ținuți în egală măsură de ambele componente.

Fiind statuat că reconstituirea dreptului de proprietate în anul 2001 a operat în condiții de legalitate, aportarea la capitalul social al Băneasa Investments S.A., conform actelor adiționale nr. 1086/2003 și nr. 811/2004, USAMV București se circumscrie dreptului Universității de a dispune, în limitele legii, de drepturile sale de proprietate. Acuzarea a avut în vedere exclusiv premisă neîntemeiată că dreptul aparținea statului.

În lipsa premisei infracționale, acuzațiile nu se mai susțin, Parchetul neputându-se substitui dreptului Universității de a încheia contracte și nici de a evalua asupra oportunităților de afaceri.

În acest context, acuzațiile aduse cu privire la aporturile în numerar ale Internațional Business & Trading Corporation Ltd. la Băneasa Investments S.A. conform actelor adiționale nr.707/2000, nr.1086/2003 și nr.811/2004 și care au fost drenate în parte prin diverse mecanisme directe/indirecte (de împrumut/rambursare împrumut, contracte de prestări servicii neînsoțite de o contraprestație reală, contracte de vânzare-cumpărare nesubordonate nevoilor Proiectului Băneasa etc.) ies din sfera ilicitului penal. Concluzia Parchetului nu se susține fiind una pur speculativă ce ignoră dreptul societăților comerciale de a-și gestiona activitate prin efectuarea de plăți sau orice alte operațiuni economice. Oportunitatea acestora este apanajul exclusiv al comerciantului, nicidecum nu poate face obiectul aprecierii arbitrare a unui organ de anchetă.

Potrivit regulilor contabile sumele de bani depuse în conturile bancare ale societății ca aport la constituirea sau la majorarea capitalul social pot fi utilizate în activitatea curentă a societății pentru achiziția de bunuri și/sau servicii, plata salariilor, plata taxelor și impozitelor; de altfel Parchetul nu arată în considerarea căror dispoziții legale circulația capitalului și a banilor devine o dovadă a ilicitului.

Societatea poate dispune de capitalul social după cum dorește, din prima zi de după înmatriculare (la fel, și de banii din majorările de capital social, din prima zi după înregistrarea acestora). Prin urmare, în primul rând, banii care au format capitalul social nu trebuie ținuți în cont (pentru ca întotdeauna societatea să poată spune că „are în posesie” acel capital social).

Curtea constată văzând argumentația acuzării că aceasta ignoră dispozițiile legale ce reglementează persoana juridică, omite a avea în vedere că actele sunt ale persoanei juridice indiferente de persoanele care o compun.

În al doilea rând, și cel mai important, oricât de mare ar fi acel capital social, chiar și la înmatricularea societății, el nu conferă o imagine asupra succesului societății și resurselor de care dispune. Banii contribuiți la capitalul social pot fi folosiți în scopuri legitime (plată salarii în primele luni de funcționare – când societatea probabil nu înregistrează suficiente venituri, achiziția unor bunuri – autovehicule, calculatoare, papetărie – necesare, dar care își vor pierde o parte din valoare imediat după achiziție). Așadar, restituirea unui împrumut este unul dintre scopurile legitime în realizarea căruia pot fi utilizate sumele vărsate la capitalul social.

În realitate, după înmatricularea societății, capitalul social nu mai reprezintă decât o cifră în bilanțul contabil, iar dacă societatea se va lichida va reprezenta și suma pe care trebuie s-o primească înapoi asociații/acționarii, după plata tuturor creditorilor. De aceea capitalul social apare ca un element de pasiv în bilanțurile contabile pentru că reprezintă doar o datorie (potențială și numai în caz de lichidare) a societății către acționarii ei.

Societatea nu trebuie să țină imobilizate bunurile ce au fost aportate la capitalul social, întrucât, odată aportate, bunurile respective devin proprietatea societății, care poate dispune după cum dorește de ele. Această aserțiune se verifică, atât cu privire la bani (care pot fi cheltuiți oricum), cât și pentru bunurile (mobile sau imobile) ce au constituit aporturi în natură (și de care societatea poate dispune în orice mod permis de lege), Legea 31/1990 nefăcând nicio distincție din această perspectivă.

Capitalul social reprezintă totalitatea contribuțiilor persoanelor fizice și juridice care au înființat o societate comercială.

Așadar, în acest context acuzația potrivit căreia s-a săvârșit o faptă ilicită pentru că din valoarea totală a aporturilor subscrisă și declarată ca vărsată, de 7.290.151,19 dolari, suma de 5.187.668,88 dolari, adică 156.306.105.238,04 lei vechi a fost ulterior drenată, scoasă din capitalul de lucru al S.C. Băneasa Investments S.A. este nefondată și contrară normelor financiar contabile și scopului lucrativ al oricărei societăți comerciale.

Constată Curtea că, deși este vorba despre interacțiuni economice și raporturi juridice ce intră în sfera de reglementare a Legii 31/1990, Parchetul nu face nicio analiză a comportamentului inculpaților prin prisma exigențelor acestui act normativ.

S-a stabilit deja de prezenta instanță că dispozițiile Legii 213/1998, ale H.G. 123/1993, modificată prin H.G. 47/1999 sau ale Cartei universitare nu respectă exigențele privind calitatea normei de incriminare, în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, întrucât nu se poate pretinde, în condiții de legalitate, că o lege de reglementare a regimului juridic al dreptului de proprietate poate determina sfera atribuțiilor de serviciu ale inculpatului Alecu Niculae sau că hotărâri de guvern pot fi apreciate ca legislație primară, cu atât mai mult cu cât și aceste acte normative cuprind tot reglementări privind regimul dreptului de proprietate publică. De asemenea, Carta universitară nu respectă exigențele edictate de legiuitor privind calitatea incriminării, fiind un regulament intern.

În totalitate acuzațiile sunt doar o construcție fictivă care imaginează obligații ce sunt în contradicție vădită cu dispozițiile legale, susținându-se, spre exemplu, că inculpatul Alecu Ioan Niculae, în calitate de rector al USAMV București, funcționar în sensul legii, administrator al S.C. Băneasa Investments S.A. București (fostă S.C. Log Trans S.A.), reprezentând interesele universității în cadrul Consiliului de Administrație și membru în AGA, a fost de acord și a dispus, în mai multe rânduri, în perioada 03.08.2000 – 16.07.2002, transferul sumelor de bani în cuantum 68.143.023.329,04 lei ROL (aduse inițial de acționarul majoritar Internațional Business & Trading Corporation Ltd, cu titlul de aport în numerar la capitalul social al societății), fără a avea mandatul senatului universității și fără a informa ulterior, atât Senatul, cât și Biroul de Senat, plățile fiind efectuate într-un scop contrar universității și pentru a creat aparența că acționarul majoritar a vărsat cota sa de aport, modalitate în care USAMV București a fost prejudiciată cu suma de 68.143.023.329,04 lei

ROL, prejudiciu reflectat și în cota de participație la capitalul social al societății astfel încât, în mod real, universitatea trebuia să aibă 75,1765 din cota de capital social în loc de 49,88 % cât i-a fost atribuită, încălcându-se disp.art.5.13, 6.9 și 6.12 din Cartea Universității, Legea nr. 31/1990.

În primul rând nu se arată norma de incriminare în baza căruia inculpatul avea vreuna dintre obligațiile imputate anterior, acuzarea ignorând normele de organizare ale unei societăți comerciale.

O primă eroare fundamentală de raționament pornește de la nesocotirea atribuțiilor Consiliului de administrație în raport de care se imaginează obligațiile inculpatului Alecu mai sus enumerate.

Văzând disp. art. 140 și următoarele din Legea nr. 31/1990, forma în vigoare la data săvârșirii faptelor, Curtea reține că acest organism de conducere al unei societăți pe acțiuni, respectiv Consiliul de administrație nu are ca și competențe dispunerea de plăți. De asemenea, inculpatul Alecu Niculae nu are ca obligație, în temeiul vreunei norme, întocmirea de dări de seamă contabile către Senatul Universității.

Așadar, toate acuzațiile aduse inculpaților privind autorizarea de transferuri de sume de bani între societăți, nu se circumscriu niciunei norme de incriminare, aceste operațiuni fiind de esența activităților desfășurate de comercianți.

Cum întreaga activitate analizată are ca singură premisă prejudicierea bugetului statului ca titular al dreptului de proprietate publică, Curtea reține că faptele imputate nu există.

În dezacord total cu acuzarea, Curtea reține că raportările financiar contabile intră sub incidența disp. Legii 82/1991 a contabilității, în raport de ale cărei prevederi, așa cum rezultă din reglementarea art. 1 Societățile comerciale, societățile/comaniile naționale, regiile autonome, institutele naționale de cercetare-dezvoltare, societățile cooperatiste și celelalte persoane juridice cu scop lucrativ au obligația să organizeze și să conducă contabilitatea proprie, respectiv contabilitatea financiară, potrivit prezentei legi, și contabilitatea de gestiune adaptată la specificul activității.

Contabilitatea este definită la art. 2 din Legea 82/1991 ca activitate specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor juridice și fizice prevăzute la art. 1 trebuie să asigure înregistrarea cronologică și sistematică, prelucrarea, publicarea și păstrarea informațiilor cu privire la poziția financiară, performanța financiară și fluxurile de trezorerie, atât pentru cerințele interne ale acestora, cât și în relațiile cu investitorii prezenți și potențiali, creditorii financiari și comerciali, clienții, instituțiile publice și alți utilizatori. (2) Contabilitatea instituțiilor publice asigură informații ordonatorilor de credite cu privire la execuția bugetelor de venituri și cheltuieli, patrimoniul aflat în administrare, precum și pentru întocmirea contului general anual de execuție a bugetului de stat, a contului anual de execuție a bugetului asigurărilor sociale de stat, fondurilor speciale, precum și a conturilor anuale de execuție ale bugetelor locale.

Așadar, în condiții de legalitate, nu se poate pretinde membrilor consiliului de administrație să facă informări cu privire la plăți sau mișcări de capitaluri, o asemenea obligație nefiind reglementată în patrimoniul inculpatului Alecu Niculae fiind absolut imprevizibilă și în dezacord cu atribuțiile sale de membru al Consiliului de administrație sau de rector al Universității; aceste operațiuni țin de oportunitatea gestionării afacerilor și se regăsesc menționate în cadrul raportărilor contabile întocmite la termenele deficte de lege, prin analiza globală și integrată a întregii activități.

Analiza făcută de Parchet din perspectiva plăților și fluxurilor de capital între societăți, excede competențelor acestuia, întrucât nu pot fi emise opinii cu privire la condițiile economice și financiare ale unei societăți decât în urma unui controlului financiar contabil, adică pe baza unei analize a documentațiilor contabile.

Controlul intern contabil și financiar cuprinde ansamblul proceselor de obținere și comunicare a informației contabile și financiare și contribuie la realizarea unei informații fiabile și conforme exigențelor legale.

„Această cunoaștere a situației patrimoniale și financiare a agenților economici se realizează cu ajutorul documentelor primare și a evidenței tehnico-operative și contabile. Asigurarea corectitudinii, exactității și realității acestor informații constituie o problemă de mare răspundere a controlului financiar-contabil. Prin control, conducerea își asigură informarea dinamică, reală, preventivă, care ridică valoarea concluziilor și calitatea deciziilor. Controlul pătrunde în esența fenomenelor și contribuie efectiv la conducerea științifică și eficientă, sesizează aspectele negative în momentul în care acestea se manifestă ca tendință și intervine operativ pentru prevenirea și lichidarea cauzelor. Controlul nu se rezumă să constate manifestarea neajunsurilor, nu este numai concomitent și ulterior, ci, în primul rând, este bazat pe previziunea desfășurării activității, a posibilităților apariției deficiențelor și anomaliilor. Pentru obținerea profitului maxim, pe lângă evaluarea rezultatelor în raport cu obiectivele și normele stabilite, controlul contribuie și la prevenirea tendințelor și fenomenelor care necesită decizii de corecție”. (CONTROLUL FINANCIAR – CONTABIL LA ÎNTREPRINDERI ȘI INSTITUȚII PUBLICE – TEORIE ȘI PRACTICĂ — concepte, metodologie, reglementări, cazuri aplicative

Prof. univ. dr. VICTOR MUNTEANU– coordonator –, conf. univ. dr. MARILENA ZUCA, Lector univ. dr. ALICE ȚÎNȚĂ, dr. NARCISA ANDREI, drd. VIRGIL ȘTEFAN).

Curtea reține că o cunoaștere a situației patrimoniului, a capacității acestuia de a genera profit, a solvenței comerciale ori de faliment în care se pot afla agenții economici, la un moment dat, este asigurată cu ajutorul, atât al contabilității reale, operative și științific organizate, cât și al controlului financiar - contabil, organizat și exercitat în mod exigent și competent.

Or, în cauză, nu există nicio analiză a situațiilor contabile sau financiare, evaluările prejudiciului fiind doar speculații, rezultat al unei raportări secvențiale și neintegrate contabil a diferitelor plăți plecând de la un prezumtiv drept de proprietate al statului asupra terenului.

Pentru a putea aprecia cu privire la efectele pe care activitatea desfășurată de societățile comerciale în care era implicată și Universitatea, le producea asupra patrimoniului acesteia, cum Universitatea era entitate publică, Parchetul era ținut de obligația de a da eficiență dispozițiilor O.G. nr. 119/1999 privind controlul intern/managerial și controlul financiar preventiv pentru că altfel orice evaluare stă sub semnul arbitrarului.

Așadar, expunerea pur narativă a diferitelor operațiuni comerciale survenite în cadrul derulării raporturilor comerciale nesocotite, analizate separat și fără a se indica și norma de incriminare, atestă inexistența faptelor penale imputate, întrucât orice acuzație trebuie fundamentată pe probe care să susțină condițiile de tipicitate infrațională dincolo de orice dubiu rezonabil.

În ceea ce privește infracțiunile de dare de mită și favorizarea infractorului, Curtea reține cu titlu preliminar faptul că în materie penală, standardul probator vizează rezultatul probatoriu, astfel încât nu trebuie raportat la fiecare probă în parte, fiind necesar ca ansamblul probelor să demonstreze dincolo de orice îndoială rezonabilă ipoteza acuzatorială. Este necesar ca fiecare element care intră în conținutul constitutiv al infracțiunii să fie probat dincolo de orice îndoială rezonabilă, de ansamblul probatoriului.

Standardul “dincolo de orice îndoială rezonabilă” trebuie aplicat în dreptul intern având în vedere faptul că, deși norma procedurală nu cere exigența unei certitudini absolute în determinarea vinovăției inculpatului, totuși, posibilitatea ar trebui să se afle în proximitatea certitudinii în scopul garantării eficienței a prezumției de nevinovăție. Așadar, vinovăția trebuie să rezulte din probe certe, pertinente, concludente și utile și să nu fie consecința unor raționamente speculative.

Așadar acest standard răspunde dezideratului de evitare a condamnării unei persoane nevinovate.

Legea procesual penală consacră expres, ca regulă de bază a procesului penal, principiul prezumției de nevinovăție în acord de care orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.

În concret, în materia probelor, legiuitorul stabilește în favoarea inculpatului neobligativitatea dovedirii nevinovăției sale, acesta aflându-se sub adăpostul prezumției de nevinovăție. Prezumpția de nevinovăție se manifestă cu toată vigoarea în lipsa dovezilor de vinovăție și se diminuează treptat pe măsura administrării probelor.

Din punct de vedere al prezumției de nevinovăție, prima obligație a organului judiciar este aceea de a nu se reține decât acele elemente asupra cărora există certitudine și de a se continua procesul de cercetare pentru administrarea altor probe. Așadar, orice dubiu profită inculpatului, principiul *in dubio pro reo* fiind în strânsă aplicare cu prezumpția de nevinovăție, deoarece la pronunțarea unei condamnări instanța nu se poate bizui pe probabilități sau pe împrejurări factuale susceptibile de mai multe interpretări sau conotații.

În acest sens s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție care susținea faptul că prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe.

Vinovăția se stabilește în cadrul unui proces penal, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la adoptarea unei hotărâri de condamnare definitive prezumpția de nevinovăție este răsturnată cu efecte erga omnes; hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Toate aceste cerințe sunt argumentate pentru transformarea concepției asupra prezumției de nevinovăție dintr-o simplă regulă, garanție a unor drepturi fundamentale, într-un drept distinct al fiecărei persoane, de a fi tratată ca nevinovată până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre penală definitivă.

Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, se regăsește în materia probațiunii.

Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula *in dubio pro reo* este o problemă de fapt, întrucât înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecătii).

Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ceea ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție” și deci inculpatul trebuie achitat.

Curtea reține că la data de 04.10.2006 la Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor de corupție a fost constituit dosarul penal nr. 206/P/2006 ce viza modalitatea de transfer a suprafeței de 226 ha aferentă fermei Băneasa, baza materială a USAMV București către societatea Băneasa Investments SA privindu-i pe inculpații Alecu Ioan Nicolae și Popoviciu Aurel Gabriel.

În perioada în care în dosarul penal 206/P/2006 se efectuau acte premergătoare începerii urmăririi penale, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut cercetări în dosarul penal nr.1481/P/2006 față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 248 C.P., obiectul cercetărilor fiind identic cu cel al dosarului 206/P/2006.

La data de 14.02.2008 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus neînceperea urmăririi penale față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel pentru infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 248 cu referire la art. 248¹ V.C.pen., însă la solicitarea Direcției Naționale Anticorupție, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Ordonanța nr. 3078/II/7/2008 din data de 31.07.2008 a infirmat ca nelegală Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale dispusă în dosarul penal nr. 1481/P/2006, față de inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Aurel Gabriel și a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea D.N.A. – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție.

Dosarul declinat de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost înregistrat la Direcția Națională Anticorupție sub nr. 217/P/2008, iar ulterior a fost conexasat la dosarul 206/P/2006. (vol. IV, fila 66 DUP).

Așadar, în contextul în care pentru aceleași fapte se făcuseră cercetări la Parchetul de pe lângă ÎCCJ fiind, deci, administrate toate probatoriile, fapt de necontestat în urma verificării volumelor dosarului de urmărire penală nr.1481/P/2006, dosarul 206/P/2006, la finele anului 2008, era, încă, în faza actelor premergătoare, adică al verificărilor.

Văzând dispozițiile art. 224 alin. 1 și 3 C. proc. pen. (forma în vigoare în raport de momentul procesual analizat, respectiv 2008-2009), Curtea reține că în vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare, procesul-verbal prin care se constată efectuarea actelor premergătoare putând constitui mijloc de probă.

Actele premergătoare denumite și investigații prealabile, au menirea, fie de a completa informațiile pe care organele de urmărire penală le au cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, fie numai să verifice aceste informații spre a se putea desprinde concluzii în legătură cu necesitatea de începere sau nu a urmăririi penale; în această fază pot fi ascultate anumite persoane, pot fi făcute percheziții sau cercetări la fața locului. Prin efectuarea actelor premergătoare legiuitorul a urmărit asigurarea unei garanții în plus că începerea urmăririi penale se face doar în situații pe deplin justificate.

Având în vedere funcționalitatea și finalitatea activităților ce se puteau realiza în această fază procesuală, acestea contribuiau la realizarea scopului procesului penal așa cum era reglementat la art. 1 C. proc. pen. (aplicabil la nivelul anilor 2006-2009), respectiv de constatare la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Mai reține Curtea că în faza actelor premergătoare puteau fi realizate și sarcini ale procesului penal legate de prevenirea infracțiunilor. În acest sens, ori de câte ori se constata în cadrul actelor premergătoare că nu s-a săvârșit o infracțiune, dar erau create condiții propice pentru aceasta, organele de urmărire penale aveau obligația să intervină și să preîntâmpine săvârșirea de infracțiuni.

Acordând importanță actelor de urmărire penală, organele de urmărire penală nu făceau decât să asigure încă o garanție în respectarea legalității în opera de îndeplinire a justiției.

Așadar, cum actele premergătoare trebuiau să contribuie la realizarea scopului penal, Curtea reține că acestea erau subsumate nevoii de soluționare cu celeritate a cauzei, adică efectuate verificările impuse în termenul cel mai scurt.

În cauză, tocmai aceste exigențe au fost flagrant încălcate, întrucât în lipsa oricărei justificări legitime, dosarul pendinte a stagnat în faza actelor premergătoare timp de 2 ani.

În acest context procedural, în fapt, Curtea reține că inculpații Pitcovici Petre, Șerban Ilie Cornel și Popoviciu Gabriel au fost trimiși în judecată acuzați fiind că în legătură cu acest

dosar, prin mituirea ofițerului de poliție judiciară Motoc Ion care era delegat să efectueze acte de urmărire penală în cauză, ar fi încercat să zădărnicească urmărirea penală urmărind să obțină o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Sub aspectul săvârșirii infracțiunilor **de dare de mită și favorizare a infractorului**, Curtea reține că potrivit rechizitoriului, în contextul existenței pe rolul DNA a dosarului penal nr. 206/P/2006, „spre toamna anului 2008”, moment la care dosarul, **încă se afla în faza actelor premergătoare**, organul judiciar a solicitat USAMV București transmiterea de documente, împrăjurare față de care se susține că inculpatul Alecu Ioan Niculae, rector al institutului de învățământ superior, neliniștit fiind, l-a contactat pe inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel pe care l-a informat despre solicitările organului judiciar. Acesta a fost, în opinia parchetului momentul care a premers activității infracționale precizate.

Potrivit acuzării, în vederea obținerii unei soluții de neîncepere a urmăririi penale în dosarul nr. 206/P/2006, inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel a apelat la Șerban Ilie Cornel, director general adjunct în Direcția Generală de Informații și Protecție Internă – D.G.I.P.I. despre care se susține că, în virtutea funcției, avea posibilități de a folosi corpul polițienesc ce activa în diferite sectoare care-l interesau, avea posibilități de control asupra întregului corp polițienesc la nivel național, deci și asupra ofițerilor de poliție judiciară din cadrul D.N.A.

Motoc Ion, ofițer de poliție judiciară în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, fusese delegat prin ordonanța procurorului, la 26.11.2008 să efectueze acte premergătoare începerii urmăririi penale în dosarul nr. 206/P/2006.

Potrivit acuzării, inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel și Șerban Ilie-Cornel s-au înțeles ca în perioada actelor premergătoare, prin acțiuni concrete, să-l determine pe martorul Motoc Ion să nu aprofundeze cercetările, scopul evident fiind acela ca în dosarul amintit să se adopte o soluție de neîncepere a urmăririi penale, inculpatul Pitcovici Petru Daniel fiind cel care urma să-l contacteze direct pe martorul denunțator Motoc Ion pentru a pune în practică planul infracțional al inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel și Șerban Ilie-Cornel.

În esență, se susține că cei doi inculpați Pitcovici Petre și Șerban Ilie Cornel, prin acțiuni concrete au încercat să-i favorizeze pe cei doi inculpați Popoviciu Aurel-Gabriel și pe Alecu Niculae, prin influențarea urmăririi penale, astfel încât acestora să nu le fie angajată răspunderea penală, vinovați fiind de săvârșirea faptelor pentru care erau cercetați.

De asemenea, în scopul facilitării ajutorului și zădărnicii urmăririi penale, martorul Motoc Ion a fost mituit de către inculpatul Pitcovici Petre prin oferirea a două sticle de alcool, una de whisky de 3 l și una de palincă de 2 l și a unor materiale promoționale, inculpatul Șerban Ilie Cornel i-a oferit o funcție, iar inculpatul Popoviciu Aurel i-a oferit sprijin în carieră, toate aceste mijloace fiind, în opinia Parchetului, apte să-l corupă pe martorul denunțator Motoc Ion, ofițer de poliție, să-și încalce atribuțiile de serviciu și să pronunțe o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Reține Curtea că întreaga construcție acuzatorială a fost edificată plecând de la prezumția de vinovăție a celor doi inculpați Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Niculae, fapt relatat explicit de către martorul denunțator cu ocazia audierii în fața instanței de fond, în rejudecare, în revizuire, acesta considerându-l vinovat pe inculpatul Popoviciu Gabriela Aurel care este un „*smecher*” care a luat terenul de la Universitate.

În concret, potrivit rechizitoriului, la datele de 16 și 17.12.2008, inculpatul Pitcovici Petre a inițiat contactul cu martorul Motoc Ion începând acțiunea de favorizare a infractorilor. Cu ocazia întâlnirilor care au urmat la datele de 18.12.2008, 24.12.2008, 29.12.2008, 13.01.2009, 21.01.2009, 27.01.2009 aceștia ar fi urmărit să îngreuneze urmărirea penală prin impunerea planului de anchetă și prin mituirea martorului denunțator astfel încât să obțină o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Sintetizând totalitatea transcrierilor înregistrărilor ambientale, Curtea reține că niciunul dintre inculpați nu a solicitat, niciodată, adoptarea față de inculpații Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Niculae a unei soluții de neîncepere a urmăririi penale, singurul care,

în mod constant, a avansat o astfel de soluție fiind martorul denunțator Motoc Ion. Nevoia obținerii în condiții de nelegalitate a unei soluții de neîncepere a urmăririi penale este rezultatul unui proces speculativ propriu actului acuzatorial, evidența de care se vorbește nefiind rezultatul unui proces probatoriu legal, pertinent, concludent și util.

Reține Curtea că este cert că inculpații au inițiat în decembrie 2008 un dialog cu martorul denunțator solicitând informații despre dosarul aflat pe rolul DNA din anul 2006 în care la acel moment, încă se mai efectuau acte premergătoare.

Apreciază Curtea că aceste intervenții, față de împrejurările concrete ale cauzei, nu pot primi nicidecum conotație penală, întrucât comportamentul acestora nu întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunilor de care sunt acuzați pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Reține Curtea că nu orice discuție purtată pe marginea unui dosar intră în sferă ilicitului penal, ci doar acele fapte care aduc atingere înfăptuirii justiției în mod real și nu imaginar.

Așa cum va rezulta din analiză amplă a întregului material probator, inculpații nu au impus niciun plan de anchetă, nu au pretins nicio soluție de neîncepere a urmăririi penale, intervenția acestora fiind justificată, exclusiv, în contextual pasivității organelor de cercetare penală care au nesocotit principiul soluționării cu celeritate a cauzelor penale, dosarul rămânând în faza actelor premergătoare timp de 2 ani, inculpații Popoviciu Aurel Gabriel și Alecu Niculae fiind supuși concomitent urmăririi penale, în două dosare diferite, aflate pe rolul a două structuri de parchet, pentru aceleași fapte.

Se susține că **inculpatul Pitcovici Petre Daniel** ar fi inițiat contactul cu martorul denunțator Motoc Ion pe care să-l coopteze în activitatea de favorizare a infractorului, în acest scop oferindu-i produse și foloase necuvenite pentru a altera urmărirea penală și a pronunța o soluție de neîncepere a urmăririi penale. De asemenea, tot din nevoia de a-l corupe pe martorul denunțator, inculpatul Șerban Ion Cornel i-ar fi oferit o funcție.

În ceea ce privește **infracțiunea de dare de mită prevăzută și pedepsită de art. 255 V.C.p.** Curtea reține că aceasta este fapta persoanei care promite, oferă sau dă bani ori alte foloase necuvenite unui funcționar în scopul ca acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească ori să întârzie îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii de dare de mită constă în acțiunea de corupere (de dare de mită) care se poate realiza, fie prin promisiune, fie prin oferire, fie prin darea către un funcționar a unei sume de bani sau a altor foloase în scopul îndeplinirii, neîndeplinirii sau întârzierii în îndeplinire a unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu ori în vederea săvârșirii unui act contrar acestor îndatoriri.

Promisiunea este făgăduială concretă, determinată pe care făptuitorul o face funcționarului cu privire la banii pe care-i va primi sau folosul pe care-l va obține în viitor astfel încât să se nască condiționalitatea. Promisiunea poate fi făcută verbal sau în scris, poate fi explicită sau implicită, aluzivă, dar să creioneze în mentalul funcționarului probabilitatea, efectivitate realizării celor promise. Așadar, chiar dacă promisiunea nu se referă la aspecte determinante din punct de vedere al cantității și calității, ea trebuie să fie serioasă, să nu fie vagă sau imposibil de realizat.

Cercetarea modalității concrete în care este exprimată promisiunea trebuie făcută cu maximum de atenție, atât sub aspectul existenței elementului material, cât și al intenției promitentului pentru a nu conduce la o cercetare inutilă sau chiar abuzivă.

Oferirea de bani sau alte foloase necuvenite constă în prezentarea de către mituitor a folosului pe care funcționarul urmează să-l primească pentru îndeplinirea, neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a actului.

În această modalitate, foloasele necuvenite trebuie înfățișate mituitului. Astfel, dacă nu interesează pentru realizarea elementului material al infracțiunii, sub forma oferirii, dacă este și acceptat folosul sau dacă este refuzat și nici dacă scopul urmărit este realizat, oferta trebuie,

în schimb să fie precisă, neechivocă și să ajungă la cunoștința funcționarului indiferent de modurile în care este realizată.

Banii sau celelalte foloase promise, oferite sau date să fie necuvenite, deci să aibă un caracter de retribuție, adică să constituie plata (sau răsplata) în vederea efectuării unui act determinat, un act arătat în mod explicit. Cu alte cuvinte, promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase unui funcționar (sau altui salariat) trebuie să fie făcută, fie în scopul ca acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească sau să întârzie îndeplinirea unui anumit act privitor la îndatoririle sale de serviciu, fie în scopul ca acesta să facă un anumit act contrar acestor îndatoriri.

Prin expresia „alte foloase” din textul art. 254 V.C.p. se înțeleg orice fel de avantaje patrimoniale (de exemplu bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, amânarea plății unei datorii, folosința gratuită a unei locuințe, prestațiuni de servicii în mod gratuit, promovarea în serviciu), dar și nepatrimoniale (de exemplu acordarea unui titlu sau a unui grad ori a altei distincții onorifice).

În cazul de față, sub aspectul **infracțiunii de dare de mită**, acuizarea susține că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, prin intermediul inculpatului Pitcovici Petru Daniel i-a dat martorului denunțator Motoc Ion la data de 24.12.2008 o sticlă de whisky „J.B.Rose” de trei litri și o sticlă de palincă de doi litri; de asemenea, același inculpat Popoviciu Gabriel-Aurel prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel, i-ar fi oferit martorului denunțator Motoc Ion o funcție în cadrul D.G.I.P.I., iar inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel s-ar fi oferit să-i acorde sprijin în carieră în mod direct, toate aceste acte având ca scop încălcarea de către martor a atribuțiilor de serviciu astfel încât să se adopte o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ar fi autor al infracțiunii de dare de mită, inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel urmând a fi complici la infracțiunea de dare de mită.

Cu titlu preliminar, Curtea reține că, pentru a putea exista actele de complicitate pretins a se fi săvârșit, era necesar să fi intervenit conivența infracțională între inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, autor al infracțiunii de dare de mită, și cei doi complici. Așadar, în acord cu garanțiile procesual penale, exigențele probatorii impuneau a se face dovada, în afara oricărui dubiu, că între inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel, pe de o parte, și inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel ar fi existat o înțelegere potrivit căreia cei doi s-au angajat să-l ajute pe Popoviciu Gabriel Aurel prin remiterea bunurilor, respectiv oferirea unei funcții în scopul îngreunării urmăririi penale în dosarul penal pendinte având ca finalitate o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Complicitatea este forma participației penale ce constă în fapta unei persoane care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute în legea penală. În raport cu timpul în care este dat, complicitatea poate fi anterioară sau concomitentă.

În cauză, actul de acuzare invocă o conivență infracțională anterioară constă în acte de sprijin acordate autorului înainte de săvârșirea faptei, care înlesnesc executarea ei.

În ceea ce privește **infracțiunea de dare de mită**, analizând în ordine cronologică succesiunea actelor de corupție, Curtea reține că un prim act de corupție privește fapta de **complicitate a inculpatului Pitcovici Petre**, reținându-se, în actul de inculpare, că acesta, în calitate sa de șef al Serviciului Operații din cadrul D.G.A, după o prealabilă înțelegere cu inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel (care însă nu a fost probată), a remis martorului denunțator Motoc Ion, o sticlă de whisky „J.B.Rose” de trei litri și o sticlă de palincă de doi litri la data de 24.12.2008 plus niște materiale promoționale; în această modalitate, inculpatul Pitcovici Petru Daniel l-ar fi ajutat și sprijinit pe inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel să remită bunurile către martorul denunțator Motoc Ion pentru ca acesta din urmă să nu îndeplinească acte privitoare la îndatoririle de serviciu.

Pentru a putea reține în sarcina inculpatului Pitcovici săvârșirea infracțiunii de dare de mită este necesar a se stabili, în afara oricărui dubiu rezonabil, că bunurile au fost remise în scopul exhibit de legiuitor: or, o astfel de dovadă lipsește, acuzația fiind construită pe un

scenariu imaginat de procuror, acesta speculând într-o interpretare trunchiată și vădit tendențioasă fragmente de discuții prin scoaterea acestora din context. Din contra, înregistrările ambientale fac dovadă, în afara oricărui dubiu, că bunurile nu reprezintă mită, ci au fost remise în contextul sărbătorilor de iarnă când în mod tradițional se oferă cadouri, între inculpat și martorul denunțator existând relații de apropiere.

Analizând Curtea, în ansamblu, înregistrările ambientale, inclusiv aspectele care nu au nicio legătură cu dosarul pendinte, limbajul colocvial presărat cu construcții lingvistice ca argoul și jargonul, fac dovadă irefutabilă a faptului că între martorul denunțator și inculpatul Pitcovici există o veche relație de amicitie decurgând din interacțiunile profesionale vechi, aceștia împărtășindu-și aspect intime de viață.

Verificând materialul probator administrat în cauză, respectiv declarația martorului denunțator Motoc Ion și înregistrarea ambientală de la data de 24.12.2008 – filele 87, Curtea reține doar că inculpatul Pitcovici Petre Daniel se întâlnește cu martorul denunțator Motoc Ion și-i remite cele două sticle cu alcool, spunându-i că provin de la Marius, niciunde în cuprinsul interceptărilor neputând fi determinat scopul ilicit afirmat prin rechizitoriul. În atare împrejurări destinația afirmată de către Parchet este doar rezultatul unui proces speculativ, a unor raționamente deductive străine, însă, de exigența probatorie penală.

Nici anterior acestui moment și nici ulterior, nu se face vreo dovadă a rezoluției infracționale - a înțelegerii prealabile - reținută cu titlu de certitudine de către Parchet, inculpatul Pitcovici Petre neprecizând niciun moment că bunurile au destinația de recompensă pentru ca martorul denunțator să-i favorizeze pe inculpații Popoviciu Gabriel și pe Alecu Niculae.

Din contra, probatoriile administrate, respectiv transcrierea înregistrărilor ambientale și depoziția martorului Stoica Marius, audiat în fața instanței în rejudecare, în revizuire, - fila 54-56 atestă că aceste bunuri au fost remise în virtutea unor cutume sociale cu titlu de cadou în contextul sărbătorilor de iarnă.

Astfel, despre ambele sticle de alcool, inculpatul Pitcovici Petre în cadrul discuției pe care o are cu martorul denunțator îi spune acestuia că sticlele și materialele promoționale provin de la Marius. În legătură cu sticla de palincă, la fila 91 discuția din data de 24.12.2008 atestă ficțiunea acuzației în contextul în care aceasta nici măcar nu îi era destinată martorului denunțator. Inculpatul Pitcovici Petre afirmă către martorul denunțator Motoc Ion că îi dă ”*O pălincă de șaptezeci de ani cum n-ai băut de când ești! Vroiam să i-o dau lui Șpan (...), însă se răzgândește acesta fiind din Maramureș*” făcându-se astfel dovada irefutabilă a lipsei oricărei înțelegeri între inculpatul Pitcovici Petre și inculpatul Popoviciu Aurel cu scopul de a remite bunuri pentru a corupe.

Transcrierea discuției se coroborează cu depoziția martorului Stoica Marius audiat în fața instanței – fila 54-56 și care relatează că în data de 23.12.2008 s-a întâlnit cu inculpatul Pitcovici Petre pe Calea Victoriei în apropierea hotelului Radison și i-a remis sticla de whisky, posibil și palincă, precum și materialele promoționale pentru a i le da lui Motoc.

Referitor la sticlă de palincă despre care s-a afirmat că ar fi fost remisă, și această, tot cu titlul de mită, Curtea reține, și o altă discuție anterioară, anume de la data de 18.12.2008 - fila 71, vol. 3 DUP între inculpații Pitcovici Petre, Șerban Ion și martorul denunțator. Se constată că inculpatul Șerban Cornel, în contextul unor discuții despre obiceiuri alimentare, pe care le purta cu martorul denunțator și cu inculpatul Pitcovici Petre, la penultimul paragraf îl întreabă pe martorul denunțator Motoc Ion și pe inculpatul Pitcovici : “ *Vreți palincă de-asta?*” martorul Motoc Ion răspunzând afirmativ așa cum s-a consemnat în ultimul paragraf: “ *N-ar strică, n-ar strica de Crăciun*”. În același cadru, discutând despre tradiționalul porc de Crăciun – fila 72, paragraful 10, după ce martorul Motoc Ion spune că nu mai mănâncă porc, afirmă “ *da o palincă, da, ar fi bună.* “

Aceste discuții sunt revelatoare din perspectiva motivului pentru care au fost remise sticlele de alcool, care se subsumează unor obiceiuri ce stau la baza procesului de coeziune socială, dar fără a intra în sferă ilicitului penal. Parchetul omite a valorifica aceste realități

sociale cu titlu de tradiție în cultura poporului român în virtutea cărora oamenii își dăruiesc bunuri cu ocazia diferitelor evenimente, fără ca acestea să capete conotație penală.

Dincolo de faptul că nu se poate stabili că bunurile au fost remise cu titlu de mită decât sub formă de pură speculație, Curtea are în vedere că valoarea derizorie a acestor bunuri nu permite plasarea acestui comportament în sfera ilicitului penal, nefiind întrunite condițiile de tipicitate din perspectiva aptitudinii bunului oferit de a naște condiționalitatea. Martorul denunțator era o persoană cu statut profesional respectabil și remunerație adecvată, așa încât a pretinde că putea fi corupt să-și încalce atribuțiile de serviciu în această modalitate prin remiterea unor bunuri de valoare derizorie este doar o presupunere nerezonabilă. Se pretinde de o manieră neserioasă, că prin oferirea unor bunuri de cca 300 lei se putea deturna scopul urmăririi penale într-un dosar cu un prejudiciu de milioane de dolari.

Or, reține Curtea că nu se poate vorbi de seriozitate în condițiile în care pentru un dosar cu prejudicii de milioane de euro, coruperea se presupune a fi realizabilă în contextul a două sticle de alcool - o sticlă de whisky de trei litri și o sticlă de palincă de doi litri - promisiunea, oferirea sau darea unor sume de bani ori a altor foloase necuvenite fiind derizorii, nesemnificative, fără importanță. Fiind deci neserioase, derizorii, neavând aptitudinea de a corupe, nu pot determina existența infracțiunii de dare de mită.

Așadar, acuzația formulată este contrară evidenței probatorii, context în care Curtea constată ca fapta imputată inculpatului Pitcovici Petre Daniel nu există, decât într-un scenariu ilegal de construire a unor acuzații.

În ceea ce privește **cea de-a doua modalitate de mituire**, respectiv că la data de 15.01.2009, prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel, același inculpat Popovici Gabriel-Aurel i-ar fi oferit martorului denunțator Motoc Ion o funcție în cadrul D.G.I.P.I., este de asemenea, lipsită de orice fundament fiind consecința unei evaluări trunchiate a materialului probator prin scoaterea din context și fragmentarea artificială a dialogului.

Rechizitoriul nu conține nicio trimitere concretă la probe, ci este construit în totalitate pe presupuneri și expunerea narativă a unor împrejurări, dar fără nicio raportare concretă la mijloacele de probă administrate. În acest context, analizând amănunțit toate înregistrările audio ale momentul 15.01.2009, dată la care se presupune a se fi emis oferta, Curtea reține că inculpatul Șerban Ilie Cornel nu face nicio ofertă de schimbare a locului de muncă pentru martorul denunțator cu scopul de a-l mitui, ci în cadrul unei discuții privind contextul socio-politic și a motivelor pentru care nu acceptă inculpatul o funcție, îl întreabă pe martor dacă el este interesat să-și schimbe locul de muncă.

Deși se susține că ulterior remiterii bunurilor inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel i-ar fi oferit prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel și o funcție în cadrul D.G.I.P.I., nu se face nicio trimitere la pasajul din înregistrări sau la alte probe care să susțină alegația.

Raționamentul potrivit căruia oferta făcută de inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel era una serioasă și mai ales realizabilă câtă vreme era făcută chiar de șeful acestei instituții, este rezultatul unui amplu proces imaginativ, în care organul de anchetă atribuie roluri și funcții fictive, imaginează raporturi de autoritate și ascendențe ale inculpatului asupra martorului omițând în totalitate împrejurările contextuale. Din înregistrări, transpare că singura referire la schimbarea locului de muncă de către Motoc este cea din data de 15.01.2009.

În acest sens, Curtea are în vedere discuțiile din data de 15.01.2009 redată la – fila 97, 99, vol. 3 DUP unde la întrebarea inculpatului Șerban Ilie Cornel „*Ai văzut ce țigănie e?* – fila 97 martorul denunțator afirmă: „*Țară de nebuni, mă, ce să mai?*” După ce-i prezintă martorului denunțator Motoc Ion motivele pentru care nu acceptă o funcție înaltă, în esență, pentru că nu mai are viață privată, îl întreabă pe Motoc despre perspectivele sale și dacă mai dorește să rămână la DNA – fila 99. Răspunsul martorului Motoc este relevant pentru a vedea afirmația inculpatului în această cheie a unei discuții neformalizate despre instabilitatea politică ce le poate afecta statutul profesional și a faptului că aceștia nu doresc niciunul să facă vreo schimbare până nu „*se mai așează apele*”.

La fila 99 întrebat de inculpatul Șerban Cornel dacă e interesat să plece,” *te interesează să pleci de aici?”* ...martorul răspunde: „*Mă, deocamdată, nu! Mă, stai să se așeze puțin apele, să văd! Mie mi-e bine aici, am și șase ani, mă știe lumea, îi știu, știi cum e! E...*”

Având în vedere caracterul absolut echivoc, în lipsa oricărui element concret pentru a putea aprecia asupra potențialului corupător al ofertei, acuzație de corupere prin oferirea unui post în virtutea funcției deținute de inculpatul Șerban Ilie Cornel este o simplă ficțiune.

Dincolo de aceste aspecte, chiar ignorând absolut toate mijloacele de probă exhibate în cauză, așa cum a făcut Parchetul, lipsa de caracterizare și de concretețe minimală a ofertei face să fie imposibil a se naște condiționalitatea. Oferta trebuie să aibă un rol de remunerație necuvenită, dar suficient de bine caracterizată ca să nască o credință că se poate concretiza. Ori Parchetul se formalizează în formularea acuzației prin raportare la funcția și rangul inculpatului Șerban Ilie Cornel ca fiind suficiente să nască condiționalitatea, mistificând o putere pe care acesta ar fi avut-o asupra întregului corp polițienesc.

Însă, acest raționament este răsturnat de înregistrarea convorbirilor, astfel că în condițiile în care inculpatul Șerban Ilie Cornel este neputincios față de proprie situație afirmând „*Ă... nu știu cum se vor derula toate lucrurile în continuare cu cine și cum, pentru că încă nu se știe, is bătălii și așa...*” nu se poate susține că acesta ar fi putut avea vreun ascendent prin prisma funcției în fața martorului Motoc Ion pentru ca acesta să creadă în viabilitatea ofertei inexistentă, de facto, pentru că nu i s-a oferit nici o funcție, ci doar a fost întrebat dacă e interesat să plece din DNA. De precizat că la momentul presupus infracțional, inculpatul Șerban Ilie Cornel era adjunct al DGIPI și nicidecum șeful acestei structuri, așa cum eronat a menționat acuzarea pentru a susține construcția fictivă.

Așadar, analizând în context afirmațiile, Curtea constată că inculpatul Șerban Ilie Cornel nu se poate prevala de vreun ascendent profesional asupra martorului Motoc Ion în raport de care să promită vreo funcție sau sprijin în carieră, atâta timp cât inculpatul Șerban Ilie Cornel invocă incertitudinea generală în raport de care se ferește să facă schimbări profesionale chiar în privința propriei persoane.

Aceleași discuții despre instabilitatea politică ce-i oprește să facă schimbări privitoare la propria lor carieră sunt redată și în transcrierea discuțiilor din data de 27.01.2009 - fila 103, vol. 3 DUP în care aceștia discută variantele posibile de numiri la conducerea DGIPI, în contextul incertitudinii care afecta domeniul de activitate la acest nivel.

Raționamentul acuzatorial al organului de anchetă nu este susținut de realitatea discuțiilor dintre martorul denunțator și inculpat, ci este doar rodul imaginației și al unui evident demers provocat susținut în mod constant de martorul denunțator Motoc Ion, persoană animată de prejudecăți și cu procese cognitive evident alterate, străine de domeniul de aplicare al normelor procesual penale. În fața instanței, audiat fiind în ședința publică din data de 31.05.2024 – fila 49, vol. 21, acesta a spus, că „*normal ca inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel era vinovat, pentru că a trecut terenul de la Academie la un șmecher*”. De asemenea, același martor, cu prilejul audierii în fața prezentei instanțe, aspecte consemnat în practica întocmită la termenul din data de 31.05.2023, face aprecieri de vinovăție susținând, cu referire la inculpatului Popoviciu Gabriel- Aurel, „*dacă era un om drept și corect venea și stătea aici în fața dumneavoastră.*”

Într-un mod de neînțeles, deși depuse la dosar, nu sunt valorificate interceptările, consistente ca volum care nu au legătură cu dosarul, dar, care creionează natura relației dintre martorul denunțator și cei doi inculpați, respectiv Pitcovici Petre și Șerban Cornel. Interceptările atestă, fără putință de tăgadă, o familiaritate a interacțiunii în virtutea căreia remiterea unor sticle de alcool intră într-un firesc al relațiilor, acest fapt intervenind în preajmă sărbătorilor de Crăciun.

Astfel, valorificând naturalețea și lejeritatea discuțiilor dintre martorul denunțator Motoc Ion și inculpații Pitcovici Petre și Șerban Cornel în contextul folosirii unui limbaj colocvial, relaxat și fără inhibiții, deloc formalizat, Curtea reține că nu se poate susține altfel decât prin alterarea informațiilor, faptul că inculpatul Șerban Cornel, în virtutea funcției, avea

capacitatea de a-l corupe pe martorul Motoc prin oferirea unei funcții sau inculpatul Pitcovici Petre prin remiterea a 2 sticle de alcool, de valoare modică.

Astfel, așa cum s-a arătat, pentru a întruni condițiile de tipicitate, bunurile sau folosul procurat oferit trebuie să aibă capacitatea de a corupe. Ori în cauză, acuzația e fundamentată pe o simplă alegație, în primul rând pentru că nu există o ofertă din partea inculpatului, în al doilea rând, pentru că și scoasă din context, discuția despre funcție nu respectă exigențele legale pentru a corupe fiind prea vagă, nedeterminată. Astfel, față de poziția profesională concretă a martorului Motoc Ion, o simplă afirmație „(...)...A...te interesează să pleci de aici?” nu valorează oferirea unei funcții în condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită.

În fapt, martorul denunțator și cei doi inculpați Pitcovici Petre și Șerban Cornel au o relație veche socio-profesională bazată pe respect, toți bucurându-se de probitate profesională și succes în carieră, fără a se putea reține ascendentul profesional al vreunuia asupra celuilalt sau capacitatea de a influența deciziile privind cariera și nici nevoia de a se susține reciproc pentru a obține funcții. Faptul oferii unei funcții martorului Motoc Ion de către inculpatul Șerban Cornel este o concluzie rezultat al unui proces speculativ asupra unor discuții eliptice cărora li se poate atribui orice fel de conotație, în funcție de interes. Astfel, singura discuție despre posibilitatea schimbării locului de muncă de către martorul Motoc nu are legătură cu vreun demers de corupere.

Relevant pentru relația veche la filele 27-52, inculpații și martorul deapănă amintiri despre operațiunile în care au fost implicați, își împărtășesc informații ce au caracter personal vorbind, spre exemplu, despre copii – fila 50. Din discuția de la fila 52 dintre martorul Motoc Ion și inculpatul Șerban Cornel reiese că aceștia împărtășesc amintiri comune ale unei “perioade frumoase” din viața profesională.

Că aceștia sunt într-o relație așezată pe criterii de egalitate, care nu reclamă intervenții în afara legalității, reiese fără putință de tăgadă și din transcrierea de la fila 53 unde martorul Motoc Ion spune – “Băi, am învățat meserie toți, trebuie să recunoaștem, de la unii care erau meseriași, acuma...” faptul fiind confirmat și de inculpatul Pitcovici.

În ceea ce privește fapta **inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel care ar fi promis direct ajutor în carieră martorului denunțator**, aceasta este, de asemenea, o ficțiune, un act rezultat al procesului imaginativ al organului de anchetă prin interpretarea trunchiată și tendențioasă a unei discuții purtate la data de 27.01.2009 – filele 145-176, vol. 3 DUP, într-un context pur speculativ.

Astfel, apreciază Curtea că în considerarea nevoii de aflare a adevărului, concluzia de mituire a martorului denunțator trebuie decelată prin integrarea afirmațiilor inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel în contextul discuției. În mod nelegal, acuzația este formulată prin scoaterea din context a unor fragmente de discuție și prin atribuirea de conotație infracțională, dar strict în considerarea unor erori perceptuale, personale ale acuzatorului. Stabilirea vinovăției unei persoane trebuie să fie consecința unui proces de evaluare probatorie din care să rezulte, dincolo de orice dubiu, că fapta a fost comisă cu forma de vinovăție și în condițiile obiective cerute de legiuitor.

Or, reține Curtea, ca și în cazul faptei imputate inculpatului Șerban Ilie Cornel, nici fapta de oferire a unui ajutor atribuită inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel nu respectă, câtuși de puțin, exigențele impuse de tiparul legal, nefiind caracterizată de o manieră a naște condiționalitatea.

Văzând transcrierea înregistrărilor din data de 27.01.2009 când se pretinde a se fi săvârșit fapta, Curtea reține că discutând despre procedura judiciară în care era implicat, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel îi mărturisește martorului Motoc Ion că în contextul declanșării prezentei proceduri juridice, a fost ignorat de o persoană din DNA: „ *Eu cunosc pe cineva foarte bine din instituție! A fost și la mine în casă și astea. De când a apărut chestia asta, nici telefon, nici... nimic, nimic! Pe ... ZĂRIE*”, după care arată că „ *Dacă vreodată, în domeniul ăsta... mi-e mult mai ușor să apelez pentru altcineva, decât pentru mine personal! Dacă vreodată e nevoie de o vorbă pusă, într-un moment cheie.... E de*

reținut! Că lumea e mică, pământu e rotund.” Aceste două ultime afirmații au primit din partea Parchetului conotația unei oferte apte să corupă, deși lipsește orice element concret, nefiind nici măcar parțial configurată. Concluzia privind forța coruptoare a acesteia este rodul unei construcții pur speculative fundamentată pe potența financiară a inculpatului, într-un proces acuzatorial fictiv pentru că aceste afirmații eliptice nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă care să fundamenteze acuzația dincolo de orice dubiu.

Curtea reține că aceeași construcție lingvistică „*Dacă vreodată, în domeniul ăsta... mi-e mult mai ușor să apelez pentru altcineva, decât pentru mine personal! Dacă vreodată e nevoie de o vorbă pusă, într-un moment cheie.... E de reținut! Că lumea e mică, pământu e rotund.*” interpretată în cheie metaforică, poate atesta volatilitatea relațiilor interumane în situații de criză.

Așadar, dacă o afirmație a unei persoane poate, deopotrivă, să primească interpretări diferite, aceasta nu poate constitui fundament pentru a formula o acuzație penală decât dacă, din coroborarea cu alte mijloace de probă, rezultă, fără echivoc, condițiile de tipicitate infrațională.

Pe de altă parte, este greu de susținut, după criteriile logicii elementare, că inculpatul, chiar potent financiar, care nu-și poate proteja propriile interese, poate avansa către martorul denunțator o ofertă care să aibă aptitudinea de a corupe, adică de a transmite destinatarului încredere; ori în cazul de față, oferta de ajutor este una generică, ipotetică, nedefinită, absolut necaracterizată. De asemenea, urmând procesul speculativ după care s-a construit întreg rechizitoriul, Curtea apreciază că potența financiară ar fi trebui să-i permită inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel acces la zone profesionale mai înalte decât polițistul judiciar delegat cu efectuarea de acte de urmărire penală în cauză, care în virtutea competențelor legale nu putea adopta o soluție de neîncepere a urmăririi penale, toate actele pe care acesta le efectua fiind sub coordonarea și controlul direct al procurorului de caz.

Așadar, de vreme ce inculpatul nu-și poate proteja propriile interese fiind respins de cunoscuți, este îndoielnic că promisiunea făcută avea aptitudinea de a corupe. În condițiile în care potența financiară nu a fost un vector suficient și necesar pentru a asigura propria protecție, nu se poate naște nici măcar o presupunere rezonabilă că promisiunea ar putea fi serioasă și l-ar fi putut determina pe martorul denunțator să-și încalce atribuțiile de serviciu; faptul că după deschiderea dosarului, o persoană importantă din DNA a întrerupt orice legătură cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, anulează orice capacitate de intervenție fundamentată pe forța oferită de potența financiară. Așadar, acuzația formulată este lipsită de orice fundament.

Reține Curtea că „puterea de penetrare a înalților funcționari din cadrul M.A.I.” care îi este atribuită inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel fundamentată prin speculații derivând din poziția inculpatului în top 300 cei mai bogați oameni din România întocmit de Revista Capital și din faptul că un alt inculpat din dosar susține că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel se află în cercul relațional al Președintelui României și a unei persoane care a deținut funcția de procuror general adjunct în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, este un proces cognitiv străin de exigența probatorie cerută de legalitatea procesului penal.

Un astfel de raționament nu subzistă în contextul în care această potență financiară și influență nu l-a ajutat pe inculpat în propria cauză, acesta fiind dedus procedurilor judiciare trenate pe parcursul a 2 ani, intervenția în dosarul pendinte fiind generată tocmai de această tergiversare nejustificată a procedurilor.

Având în vedere garanțiile procedurale, Curtea învederează că acuzațiile expuse într-un rechizitoriu trebuie să fie consecința unui raționament logico-juridic fundamentat pe un probatoriu legal, pertinent, concludent și util care să susțină acuzația dincolo de orice dubiu.

Așadar, evidența de care vorbește actul de acuzare în baza căreia inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel, atât direct, cât și indirect, ar fi dat bunurile și ar fi oferit alte foloase, respectiv funcția nu este ancorată în materialul probator, ci este consecința unui scenariu imaginat de organul de anchetă.

Reține Curtea că dincolo de ipotezele teoretice și de presupunerile, nici măcar rezonabile, de vreme ce faptele vecine și conexe sunt pasibile de mai multe interpretări în funcție de nevoia evaluatorului, acuzația de dare de mită reținută în sarcina inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel nu există, nefiind administrate probatorii care să respecte exigențele legii procesual penale.

Seriozitatea promisiunii, ofertei sau dării banilor ori altor foloase stă nu numai în modul în care este făcută, ci deopotrivă, și în aptitudinea ei de a corupe. Promisiunea, oferirea ori darea de bani sau alte foloase sunt serioase numai atunci când au aptitudinea, capacitatea de a corupe. Ori așa cum s-a arătat anterior nu se poate vorbi de capacitatea de a corupe de vreme ce inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel nu avansează o ofertă concretă, serioasă, minim definită.

Fără îndoială, legea nu cere existența unei anumite proporții, unei anumite echivalențe absolute între sumele de bani sau alte foloase, pe de o parte, și serviciile, actul funcționarului, pe de altă parte, dar impune neîndoios ca acestea să aibă aptitudinea de a corupe, să fie serioase.

Din contră, evaluând materialul probator exhibit în vol. III DUP, singurul care a fundamentat acuzațiile privind săvârșirea infracțiunilor de dare de mită și favorizarea infractorului, Curtea constată că situația de fapt expusă în actul de acuzare este nesusținută probator, înregistrările contrazicând totodată și declarația martorului denunțator. Așa cum rezultă din analiza acestora și martorul este tributar aceleiași tehnici de a presupune, informațiile furnizate nefiind percepute în mod direct și nemijlocit, ci fiind rezultatul unor procese cognitive care au la bază presupuneri, martorul folosind expresii ca „*mi-au sugerat*”, „*am dedus*”, „*aveam reprezentarea*”.

Așa după cum s-a reținut anterior, nu există nicio dovadă a împrejurării că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ar fi inițiat vreun demers de corupere a martorului denunțator prin remiterea vreunui bun în vedere neîndeplinirii sau îndeplinirii defectuoase a atribuțiilor de serviciu, valoarea absolut derizorie a acestora neavând aptitudinea funcțională de a corupe fiind în total dezacord cu imaginea potentatului financiar care poate „penetra la nivelul cel mai înalt al ierarhiilor din Ministerul de Interne”, dar și a valorilor financiare ce se doreau a fi protejate, respectiv un prejudiciu de milioane de euro.

Evaluând în întregime materialul probator reprezentat de interceptările care au fundamentat acuzațiile de dare de mită și favorizarea infractorului – vol. III DUP, Curtea reține că premisa care a determinat intervențiile presupus infracționale este una legitimă decurgând din durata mare a fazei actelor premergătoare.

Față de data înregistrării dosarului, Curtea reține că intervenția inculpaților a survenit după un interval de 2 ani de la deschiderea dosarului penal în contextul în care pentru activitatea infracțională vizată se mai pronunțase o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Toți inculpații au avut credința că faptele pentru care se efectua urmărirea penală nu intrau în sfera ilicitului penal. Niciunde în cele aproximativ 300 de file de transcrieri a interceptărilor, nu se regăsește vreo afirmație de vinovăție a inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel; din contră, chiar martorul denunțator îi susține nevinovăția, afirmând că dacă ar fi existat dovezi ar fi fost trimis în judecată și nu ar fi fost ținut dosar 2 ani. Niciunde în cuprinsul transcrierilor nu se regăsește îndemnul inculpatului Pitcovici de a „OMORI” dosarul, așa cum transpare din declarația martorului denunțator dată în data de 27 noiembrie 2014, în dosarul penal nr. 9577/2/2012 primul ciclu procesual, vol. IX fila 3.

Învederează Curtea că, în considerarea prezumției de nevinovăție, o persoană poate fi considerată vinovată de săvârșirea unei infracțiuni doar prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare, începerea urmăririi penale nefiind o dovadă a vinovăției penale. Așadar, nu orice discuție cu privire la un dosar penal pe rol intră în sfera ilicitului penal, cu atât mai mult cu cât interesul afirmat de inculpați rezidă în starea de pasivitate a organelor judiciare.

În ceea ce privește **infracțiunea de favorizare a infractorului săvârșită de inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel**, Curtea reține că în accepțiunea art.

264 V.C. pen. favorizarea infractorului este fapta persoanei care ajută un infractor, fără o înțelegere prealabilă sau contemporană infracțiunii, pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii.

A îngreuna sau a zădărnici urmărirea sau judecata sau a asigura folosul infracțiunii, înseamnă a desfășura o activitate îndreptată în mod categoric împotriva operei de înfăptuire a justiției. Norma incriminează fapta de favorizare în varianta favorizării personale sub forma ajutorului dat infractorului pentru a zădărnici sau îngreuna urmărirea penală, judecata sau executarea, dar și a favorizării reale ca ajutor dat infractorului pentru a asigura acestuia folosul sau produsul infracțiunii.

În cauza pendinte, inculpații sunt acuzați de săvârșirea infracțiunii sub forma favorizării personale prin ajutorul dat inculpatului pentru a obține o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

Reține Curtea că, din perspectiva conținutului juridic al infracțiunii, a tipicității acesteia, pentru ca acțiunea de a da ajutor să întregască latura obiectivă a infracțiunii, trebuie îndeplinite două condiții. **O primă cerință esențială constă în aptitudinea ajutorului dat de a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală;** un simplu ajutor dat unui infractor prin care nu se urmărește zădărnicierea, îngreunarea urmăririi penale nu poate constitui element material al infracțiunii de favorizare a infractorului. **Acțiunea de ajutorare trebuie să fie de natură a îngreuna sau a zădărnici urmărirea,** astfel acțiunea de a îngreuna înseamnă a genera dificultăți, greutăți, a provoca întâzieri, amânări, complicații, a pune piedici, a căuta să inducă în eroare sau să abată atenția de la o anumită împrejurare sau lucru, a deruta.

A zădărnici presupune a împiedica, a face imposibilă în tot sau în parte urmărirea penală.

Ajutorul dat pentru a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală înseamnă ajutorul acordat infractorului pentru întârzierea sau eludarea cercetărilor prin alterarea sau distrugerea urmelor infracțiunii, furnizare de date inexacte privitoare la persona infractorului sau la împrejurările cauzei.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea trebuie săvârșită cu intenție (directă sau indirectă) ceea ce presupune că inculpatul știa că s-a săvârșit o infracțiune și că dă ajutor unui infractor, dându-și seama că prin acest ajutor ar putea îngreuna urmărirea penală sau ar putea o zădărnici.

Acuzația formulată a avut în vedere incidența art. 264 alin. 1 V.C. pen. apreciindu-se că prin intervențiile exercitate succesiv asupra martorului denunțător, inculpații Pitcovici Petru Daniel și Șerban Ilie Cornel au urmărit să obțină o soluție de neîncepere a urmăririi penale, deci să zădărnicească urmărirea penală, inclusiv prin inducerea în eroare cu privire la vinovăția inculpaților Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Niculae.

Din punct de vedere probator, acuzația s-a fundamentat exclusiv pe informațiile furnizate în urma interceptărilor ambientale, audio, ca urmare a denunțului formulat de martorul denunțător Motoc Ion, funcționarul asupra căruia s-ar fi exercitat intervenția.

Evaluând coroborat întreg materialul probator administrat în cauză în vol. III DUP, Curtea constată că acuzația de favorizare a infractorului este doar o construcție speculativă ca urmare a evaluării tendențioase și discreționare a datelor.

În fapt, inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel făceau obiectul cercetărilor în dosarul penal 206/P/2006 în care se efectuau acte premergătoare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, respectiv complicitate la abuz în serviciu, infracțiuni săvârșite în formă continuată în perioada 2000-2004.

Sușține actul de acuzare că ajutorul pe care inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel l-au dat inculpaților Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel a constat în a le face cunoscut modalitatea în care decurg cercetările în dosarul 206/P/2006 - acuzație nesusținută probator, toate acuzațiile aduse inculpaților fiind de fapt faptele personale ale martorului denunțător care a acționat cu încălcarea flagrantă a disp. art. 101 alin. 3 C. proc. pen.

Așa cum rezultă din analiza tuturor înregistrărilor relevante pentru cauză atașate vol. 3 DUP, comportamentul inculpaților nu se circumscrie tiparului legal edictat pentru tipicitatea infracțiunii de favorizare a infractorului pentru că aceștia nu au inițiat niciun demers pentru a îngreuna urmărirea penală, a induce în eroare sau a zădărnici în vreun fel actele de cercetare penale. Că aceștia nu au avut intenția de a influența urmărirea penală în formele imputate prin actul de acuzare rezidă din chiar structura profesională a acestora, care, fiind profesioniști ai dreptului, aveau reprezentarea clară a faptului că, în virtutea atribuțiilor legale, martorul denunțator, simplu ofițer de poliție judiciară delegat să efectueze acte de urmărire penală în cauză, nu avea nicio competență să dispună soluția de neîncepere a urmăririi penale, toate actele pe care acesta le efectua fiind sub coordonarea și controlul procurorului de caz.

Din contră, artizanul necontestat probator al discuțiilor, a fost martorul denunțator Motoc Ion cel care a încercat permanent să creeze contexte în care inculpații să săvârșească infracțiunea de favorizare. Că demersul martorului denunțator în conivență cu procurorul a fost unul contrar exigențelor art. 101 alin. 3 C.proc. pen., rezultă din faptul că încă de la prima discuție, Motoc Ion încearcă să inducă ideea că ar avea control asupra procurorului de caz care „*e nou, nu prea știa, e copilul meu*”.

În concret, până la momentul intervenției inculpaților în cauză, urmărirea penală stagnase; în perioada 2006-2009 dosarul a rămas în faza actelor premergătoare, deși împrejurări obiective care să justifice nesocotirea dreptului inculpaților la finalizarea urmăririi penale într-un termen rezonabil nu au fost prezentate și nici identificate de Curte în urma verificării dosarului de urmărire penală.

Din contră, față de importanța valorilor sociale ocrotite clamate cu emfază în tot rechizitoriu, respectiv dreptul de proprietate publică a statului, data săvârșirii faptelor, riscul pierderii sau alterării unora dintre mijlocele de probă, respectiv declarațiile de martori, cercetările simultane efectuate de Parchetul de pe lângă ÎCCJ finalizate cu o soluție de neîncepere a urmăririi penale, infirmată la cererea DNA în iulie 2008, necesitatea asigurării stabilității circuitului civil, economic și financiar al inculpaților, dar și impactul social major sunt suficiente elemente procedurale care reclamau celeritate în soluționarea cauzei.

Faptul trenării anchetei este relevat chiar de către martorul denunțator Motoc Ion care, referitor la traseul procedural al dosarului – fila 54-55, discuția din data de 18.12.2008, vol. 3 DUP, relatează că acesta a fost prima dată la Țuluș fiind repartizat ulterior unui procuror Ene Florin care e “*nou și care nu prea știe(...) E bine, e fricos!* – fila 55 primul paragraf”. În contextul în care martorul Șerban Cornel afirmă posibilitatea ca tergiversarea să fie “*manevră*” a lui Țuluș – fila 60, ultimul paragraf, replica martorului denunțator Motoc Ion este: “*Nu știi, s-ar putea(...) Vorba lu Petre, cât să-l ții (...) Cât poți să lucrezi în premergătoriu? Ori începi urmărirea penală și dispui o soluție, da? (...) ori îl închizi*”. *Nu poți să mergi în premergătoriu la înfinit.*”

La intervenția lui Pitcovici Petre: “*Nu, e zic eu, l-a dat acuma Țuluș că a văzut că n-are ce să facă și că l-a ținut prea mult la el. E și...*” martorul Motoc Ion a răspuns retoric: “*Păi, dacă ar fi fost pe bune, l-ar fi trimis, nu?*”

În contextul discuțiilor de la fila 83 din data de 18.12.2008 dintre inculpatul Pitcovici și martorul denunțator Motoc Ion despre dosarul Poșta Română, când inculpatul Pitcovici la paragraful 9 îl întreabă pe martorul Motoc despre directorul de la Poșta Română, răspunsul martorului Motoc consemnat la paragraful 14 este: “*Vorba ta, dacă erau probe îl trimitea în judecată.*” Așadar, și în alte dosare, urmărirea penală trena, fapt recunoscut chiar de martorul denunțator.

Sustine acuzarea că prin transmiterea citațiilor și a adresei prin care se solicitau documente de la universitate, inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel și Alecu Nicolae au avut posibilitatea să ia cunoștință de conținutul dosarului și să-și formuleze apărările, ori învederează Curtea că acesta este un drept fundamental al oricărui inculpat ridicat de legiuitor la nivel de principiu în reglementarea art. 10 C. proc. pen. și care poartă denumirea de drept la apărare.

În raport de raționamentul expus, Curtea reține că în opinia Parchetului, exercitarea dreptului la apărare și afirmarea dreptului la soluționarea într-un termen rezonabil a dosarului reprezintă acte ce intră în sfera ilicitului penal, deși acestea sunt drepturi fundamentale ridicate la rang de principiu de legiuitorul român.

Reține Curtea că întreaga acuzație potrivit căreia s-a încercat manipularea activității de urmărire penală mai întâi prin **încercarea de cumpărare a ofițerului de poliție judiciară** după care **prin controlul asupra anchetei substituindu-se acestuia în scopul limitării actelor de urmărire penală dispuse de procurorul de caz**, sunt simple afirmații nesustținute probator.

Contrar raționamentului Parchetului, Curtea, în acord cu principiul legalității reține că toate concluziile acuzatoriale trebuie să fie rodul, exclusiv, al unui amplu procedeu probator și nu rodul imaginației organului de anchetă.

Curtea învederează că intervenția inculpaților grefată pe existența unui dosar penal nu se circumscrie, de plano, unui comportament infracțional, ci acestea trebuie să se subsumeze condițiilor de tipicitate infracțională și trebuie evaluat cu cea mai mare rigoare. Așadar, reține Curtea că interacțiunile umane fundamentate pe relații de amiciție în care pot fi începute discuții juridice despre soarta unui dosar, nu fac dovada săvârșirii de infracțiuni. De asemenea, solicitarea de relații despre procurorul care se ocupă de caz, în împrejurările concrete ale cauzei, nu sunt acte care să respecte condițiile de tipicitate, întrucât acestea nu puteau afecta în niciun fel urmărirea penală. Pentru a intra în sfera ilicitului penal, faptele imputate trebuie să aibă aptitudinea funcțională, efectivă de a influența mersul anchetei.

Pentru ca acțiunea de a da ajutor să întregească latura obiectivă a infracțiunii, trebuie ca ajutorul dat să aibă **aptitudinea de a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală**; un simplu ajutor dat unui infractor prin care nu se urmărește zădărnicierea, îngreunarea urmăririi penale nu poate constitui element material al infracțiunii de favorizare a infractorului. **Acțiunea de ajutorare trebuie să fie de natură a îngreuna sau a zădărnici urmărirea**, astfel acțiunea de a îngreuna înseamnă a genera dificultăți, greutăți, a provoca întâzieri, amânări, complicații, a pune piedici, a căuta să inducă în eroare sau să abată atenția de la o anumită împrejurare sau lucru, a deruta. Or niciuna dintre aceste condiții nu se regăsesc în realitatea faptică a speței.

Susține actul de acuzare că „este mai mult decât evident, că prin acțiunile întreprinse, inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel i-au ajutat pe inculpații Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel pentru a îngreuna, complica, deruta urmărirea penală însă nu arată și care sunt probatoriile administrate care au generat această evidență și cum prin intervențiile concrete s-a adus atingere urmăririi penale.

Susține actul de acuzare că după ce au încercat să cumpere pe martorul denunțator Motoc Ion, inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel și-au continuat activitatea infracțională și au întreprins acțiuni de ajutorare a inculpaților Alecu Ioan Niculae și Popoviciu Gabriel-Aurel, atât prin stabilirea modului în care trebuie desfășurate ancheta, cât și prin informarea acestora din urmă asupra modului în care se desfășoară cercetările.

În primul rând, având în vedere realitatea exhibită de înregistrările ambientale, singurele probe administrate sub aspectul celor două infracțiuni, Curtea reține că toți inculpații au acționat având convingerea intimă că inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel nu a săvârșit nicio infracțiune, așa încât nu putem vorbi de existența intenției ca formă de vinovăție; tipicitatea infracțiunii de favorizare sub aspectul laturii subiective presupune intenția, adică inculpatul a acționat, deși știa că s-a săvârșit o infracțiune.

Sub aspectul laturii obiective nu au fost identificat elemente probatorii care să susțină acuzația potrivit căreia s-ar fi încercat zădărnicierea urmăririi penale astfel încât să se obțină o soluție de neîncepere a urmăririi penale.

În concret, din analiza coroborată a înregistrărilor, nu reiese că inculpații ar fi încercat să zădărnicească urmărirea penală prin împiedicarea administrării de probatorii și nici prin cenzurarea și controlul planului de anchetă.

La fila 133, vol. 3 DUP, în cadrul discuțiilor din data de 17.12.2008, inculpatul Pitcovici Petre se interesează la martorul denunțator despre procurorul de caz specificând în mod expres că nu vrea să se vadă cu acesta, și-l întreabă pe martor dacă ” *Putem să-l ajutăm pe om?*”, adică pe inculpatul Popoviciu Gabriel, fără însă ca o astfel de afirmație să poate fi interpretată în sensul afirmării unui comportament infracțional. În cadrul unui dosar penal, până la rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești de condamnare, inculpatul este prezumat nevinovat. În cadrul urmăririi penale, organele de cercetare au obligația de a strânge probe, atât în acuzare, cât și în apărare. Cum în cauză, dosarul trenea în faza actelor premergătoare de 2 ani, ajutorul poate fi interpretat și în sensul soluționării cu celeritate a cauzei, deci dubiul profită inculpatului, nicidecum nu poate fi premisă a acuzării.

La fila 53 în cadrul discuțiilor din data de 18.12.2008, inculpatul Șerban Cornel îi spune lui Motoc Ion despre faptul că inculpatul Popoviciu este nevinovat ” *...nu are nimic. Aia e făcută super beton*”, afirmații care se repetă.

De asemenea, din niciun pasaj al transcriptelor nu transpare că vreunul dintre inculpați stabilește și impune planul de anchetă sau induce în eroare organul de anchetă, din contră pe parcursul tuturor discuțiilor, inculpații îi spun martorului denunțator să citească dosarul, pentru că, profesionist fiind, își va da seama imediat dacă ” *e ceva sau nu*”.

Că inculpații nu au pretins o soluție de neîncepere a urmăririi penale, interesul acestora fiind de a se soluționa cauza cu celeritate având credința lipsei de temeinicie a acuzațiilor, drept de care se pot prevala în virtutea prezumției de nevinovăție, reiese din discuția de la paragraful 16 și următoarele de la fila 58, discuția din data de 18.12.2008, unde martorul denunțator precizează că urmează să citească dosarul și ulterior să se întâlnească pentru discuții. Așa cum transpare din interceptările ulterioare, niciunul dintre inculpați nu a pretins martorului denunțator să încalce vreo atribuție legală sub aspectul activității de administrare a probatoriilor, din contră, inculpatul Pitcovici îi spune să fie totul ” *ca la carte*”.

Prin actul de acuzare s-a reținut că favorizarea inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel sub forma ajutorului dat de inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel a vizat îngreunarea urmăririi penale pentru a face dificultăți, greutăți, complicații, a deruta organul de urmărire penală, de a-i abate atenția de la o anumită situație de fapt în legătură cu care demarau cercetările și de a-l conduce pe o pistă falsă.

Ceea ce constată Curtea este că descrierea mecanismul de îngreunare a urmăririi penale este unul speculativ, atâta vreme cât împrejurările concrete ale cauzei, așa cum acestea sunt relevate de înregistrările ambientale, evaluate coroborat, atestă lipsa oricărei încercări în sensul susținut de acuzare.

Susține acuzarea că, în concret, după ce au avut reprezentarea că martorul denunțator Motoc Ion poate fi corupt (prin remiterea unor bunuri de valoare derizorie, două sticle de alcool și materiale promoționale), în vederea neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu, în mod corespunzător inculpații Șerban Ilie Cornel și Pitcovici Petru Daniel au inițiat și desfășurat acțiuni specifice elementului material al infracțiunii prev. de art. 264 V.C.p., de natură să ducă la favorizarea inculpaților Popoviciu Gabriel-Aurel și Alecu Ioan Niculae, cercetați în faza actelor premergătoare într-un dosar penal preexistent.

Potrivit acuzării, în zilele de 16 și 17.12.2008, inculpatul Pitcovici Petru Daniel în înțelegere cu inculpatul Șerban Ilie Cornel a luat legătura cu martorul denunțator Motoc Ion pentru a se interesa în primul rând cu privire la procurorul care instrumentează cauza și stadiul în care se află cercetările în dosarul penal 206/P/2006, fapt fără conotație penală, întrucât nu aduce atingere niciunei valori sociale. Așa cum transpare din înregistrări, inculpații nu au inițiat niciun contact cu procurorul de caz și nici nu au încercat influențarea acestuia.

Curtea, analizând înregistrările, reține că nu a existat o astfel de inițiativă, din contra, la fila 81, paragraful 12, inculpatul Pitcovici Petre îi spune categoric martorului Motoc Ion că dosarul trebuie ” *Făcut ca la carte, nu ... bagabonțeli!*”, niciodată acest inculpat nepretinzând martorului denunțator ” *să omoare dosarul*” așa cum transpare din declarația martorului denunțator. La fila 133, vol. 3 DUP, în cadrul discuției din data de 17.12.2008, inculpatul Pitcovici Petre declină invitația martorului denunțator de a se întâlni cu procurorul de caz

pentru ca la fila 134 acesta să-i replice martorului denunțator „*Eu nu ... fac prostii și mă știu foarte bine. Ai înțeles? Și nu vreau să creez vreodată suspiciuni sau alte alea*”.

Ca modalitate de influențare a cursului anchetei, susține rechizitoriul că discuțiile care au avut loc între inculpați și martorul denunțator Motoc Ion cu privire la planul de anchetă din dosarul anterior amintit, ar fi ajuns la inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel. În urma acestor discuții, inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel știa că vor fi audiate anumite persoane și vor fi solicitate anumite documente.

Susține rechizitoriul, de asemenea, că în cursul discuțiilor din datele de 29.12.2008, 15.01.2009, 21.01.2009 inculpatul Șerban Ilie Cornel a urmărit să obțină date cu privire la existența sau inexistența de probe împotriva inculpatului Popoviciu Aurel Gabriel, să inducă ofițerului de poliție judiciară faptul că inculpatul anterior amintit este nevinovat, să limiteze audierile la doi-trei membri din cadrul Senatului universității, indicând cum ar trebui audiat, să nu fie audiat inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și să fie ridicate documente de la universitate în mod formal, citarea persoanelor care urmează a fi audiate și adresa prin care se solicită documentele sau să se facă prin intermediul inculpatului Șerban Ilie Cornel.

Evaluând acuzația prin prisma argumentelor precizate, Curtea constată că în opinia Parchetului, declanșarea urmăririi penale împotriva unei persoane este un fine de neprimire pentru orice alte concluzii decât de vinovăție. Susține acuzarea că una dintre modalitățile de a zădărnici urmărirea penală era să i se inducă organului de anchetă ideea că inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel era nevinovat.

Ori din această perspectivă, Curtea reține o nesocotire flagrantă a principiilor fundamentale ale dreptului, dar și a drepturilor fundamentale ale cetățeanului. Astfel principiul care guvernează procesul penal este acela al prezumției de nevinovăție, ori așa cum este formulată acuzație, acest principiu nu pare să fi guvernat și urmărirea penală în această cauză. Tot la rang de principiu la art. 5 C. proc. pen. este ridicată și nevoia de a afla adevărul în virtutea acestui principiu, organele de urmărire penală având obligația, și nicidecum facultatea, de a strânge și de a administra probe, atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului.

Perspectiva adoptată de parchet, așa cum transpare din întreaga economie a rechizitoriului, este aceea a unei prezumții absolute de vinovăție chiar înainte de a se fi administrat probe că este necesară începerea urmăririi penale, negându-se, în mod explicit, dreptul fundamental al inculpaților la exercitarea dreptului la apărare și la afirmarea propriei nevinovății.

Deci, în opinia Parchetului, afirmarea constantă a faptului că inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel era nevinovat este o încercare de a induce în eroare Parchetul, aceasta în condițiile în care dosarul se afla de 2 ani în faza actelor premergătoare.

Aparent, se enumeră modalitățile concrete prin care s-ar fi intervenit în anchetă, numai că, cercetând amănunțit transcrierile înregistrărilor, ca singure mijloace probatorii valorificate, Curtea reține că acuzațiile nu sunt susținute de comportamentul concret și neechivoc al inculpaților, descrierea faptelor fiind o ficțiune juridică. Mai mult decât atât, înregistrările ambientale contrazic substanțial rapoartele întocmite de către martorul denunțator care a acționat ca agent provocator, încă de la început.

În ceea ce privește inițiativa probatorie, aceasta a aparținut, așa cum dovedesc în totalitate înregistrările, exclusiv martorului denunțator Motoc Ilie.

Încercarea de a zădărnici urmărirea penală nu transpare din înregistrări în contextul în care pentru faptele cercetate în cauză “*s-a mai dat un NUP*” așa cum chiar martorul Motoc Ion precizează în transcrierea de la fila 55, paragraful 10.

Astfel, cu ocazia primei întâlniri de la data de 18.12.2008, când martorul Motoc Ion încă nu studiasse dosarul, așa cum rezultă din chiar afirmațiile sale, la fila 55, paragraful 7 are inițiativa sub aspect probator și spune: “*Bă, da n-are ceva, niște acte, că s-a dat un NUP la Parchetu General pe dosarul asta.*” La fila 56 paragraful 2 la intervenția inculpatului Pitcovici Petre “*Păi zi ce documente vrei!*”, martorul denunțator răspunde: “*Păi, eu acuma am intrat.*” Așadar, după ce citea actele dosarului, martorul Motoc Ion urma să stabilească

strategia probatorie; niciunul dintre inculpați nu a încercat să-l influențeze sau să-l inducă în eroare, nici să cenzureze probatoriile care ar fi dovedit vinovăția inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel.

Afirmarea nevinovăției inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel nefiind o dovadă de vreunui comportament infracțional de vreme ce doar hotărârile judecătorești definitive înfrâng prezumția de nevinovăție.

În privința **manipulării probei cu martori**, Curtea reține că discuțiile purtate într-un limbaj colocvial, vizau, în esență, relevanța, concludența și utilitatea unora dintre depozițiile martorilor care aveau vârsta de 80 de ani - fila 59, paragraful 15-17 “ *Toți, mă! Zice; “ Toți sunt opt..ă...sunt de optzeci de ani, șaiszeci cel mai tânăr e...!”*” Discuția referitoare la vârsta martorilor, se reia la data 27.01.2009 - fila 106-107, precizându-se că unii au murit, unii sunt prin spitale. În acest context, martorul denunțator Motoc Ion precizează că: “ *Nu prea au fost audiați, asta e problem, știi?” (...)* decât câțiva. Oricum trebuie făcut ceva să mai luăm niște declarații de-astea. Asta-i clar”. Același martor denunțator precizează în aceeași împrejurare că îl mai cheamă o dată pe inculpatul Alecu “ *și pe ăștia care mai trăiesc. De fapt..... de fapt n-o să-i chem pe toți. O să-i chem trei-patru*”. Din numărul de aproximativ șaisprezece-optsprezece, martorul denunțator susține că o să cheme câțiva – paragraful 12. La pagină 110, redate fiind convorbirile din data de 27.10.2009, referitor la audierea martorilor, martorul Motoc Ion precizează, în contextul aprecieri asupra valorii probatorii a depozițiilor de martori, prin prisma vârstei acestora și a capacității de a mai reda evenimente petrecute cu cca 8-9 ani în urmă: “ *Că n-o să chem toți hodorogii ăia, ce să zică?! Păi sunt ridicate hotărârile Consi....ă...Colegiului prin care Colegiul Senatului....”*

Așadar, în acest context discuția referitoare la audierea a doi, trei, patru martori, dovedește că nu s-a urmărit zădărnicierea aflării adevărului, ci se făceau aprecieri asupra puterii probatorii a acestor declarații, reținând Curtea că martorii de peste 60, 80 de ani urmau a fi audiați în anul 2009 în legătură cu fapte petrecute în anul 2000-2004.

Așa cum rezultă din interceptări, planul de anchetă este emanația exclusivă a martorului denunțator Motoc Ion care evaluează și verbalizează referitor la puterea probatorie a acestor declarații care afirmă astfel în mod intenționat un comportament provocator, pentru a-i determina pe inculpați să săvârșească infracțiuni.

Evaluând în integralitate transcrierile, reiese că, după studierea dosarului, martorul denunțator Motoc Ion stabilește strategia de urmat, creând un mediu provocat prin inducerea ideii că ar avea control asupra procurorului de caz care nou fiind nu prea știe. Inculpatul Șerban Ilie Cornel este în afara oricărei încercări de a influența în vreun fel cursul anchetei, fiind însă real că este interesat de cursul anchetei, (în contextul discuțiilor din data de 21.01.2009 - fila 105 paragraful 16) spunându-i martorului denunțator Motoc Ion (...) *Da auzi, ce vroiam să te întreb! Poți să-mi spui un pas, doi, ce urmează? Mai cheamă pe cineva, mainu știu ce?!* În continuarea discuției se reține că martorul Motoc Ion este cel care spune că „*nu-i neapărat nevoie*” să fie audiat inculpatul Popoviciu, penultimul paragraf al filei 105. De asemenea, la fila 106 tot martorul Motoc Ion spune la paragrafele 4 și 5: „ *Păi, la el n-am ce să-i iau. Deci, de....că de acolo, că de aia l-am citit, c-ai venit tu...*” însă această solicitare de informație nu trădează un minim potențial de alterare a urmăririi penale.

Acuzația potrivit căreia inculpații Șerban Ilie Cornel și Popoviciu Gabriel Aurel ar fi convenit că ofițerul de poliție trebuia să fie convins să efectueze cercetările în limitele celor efectuate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție care pentru aceeași faptă a dispus neînceperea urmăririi penale față de inculpații Popoviciu Gabriel-Aurel și Alecu Ioan Niculae, nu rezultă decât în urma unui proces speculativ, întrucât nicio dovadă nu susține acuzația.

De altfel, raportarea la o soluție anterioară de neîncepere a urmăririi penale, nu poate avea conotație infracțională primind interpretarea potrivit căreia așa s-ar fi încercat inducerea în eroare, atâta timp cât vorbim de act procedural emis de un organ de cercetare penală competent în urma evaluării temeinice și legale a materialului probator administrat în cauza respectivă.

În ce măsură avea sau nu relevanță cu privire la cercetarea penală în cauza pendinte, urma să evalueze organul de cercetare competent, niciunul dintre inculpați nesustținând că nu trebuie efectuate cercetări, din contră pretinzând a se face probe față de pasivitatea nejustificată a organelor de anchetă. De altfel, chiar martorul denunțator face aprecieri cu privire la valoarea juridică a ordonanței comparând-o cu autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești.

Astfel, martorul denunțator face aprecieri juridice prin prisma soluției anterioare de neîncepere a urmăririi penale. La paragrafele 6 și 10 de la fila 56 în cadrul discuțiilor din 18.12.2008 se arată de către Motoc Ion : “ *Mergând pe faptul că s-a dat NUP la Parchetul General e ... treabă e bună, e un fel de autoritate de lucru judecat* ” . “ *Nu-i chiar. Da....Că doar ești CP ist,....* ”

La fila 60 paragraful 20, 22 același martor susține “ *E bine treabă că s-a dat un NUP la Parchetul General.* ” “ *Nu-i ca o hotărâre a instanței, da cam tot p-acolo mergi.* ”

Așa cum transpare din înregistrări, la dosar a fost administrată proba cu toate înscrisurile relevante, audierea inculpaților, precum și a martorilor ale căror depoziții erau utile cauzei; audierea la cca 8-9 ani de la săvârșirea faptelor a unor martori octogenari era lipsită de orice utilitate în economia probatorie a cauzei, fapt relevat de chiar organul de anchetă, respectiv martorul denunțator, așa cum transpare, fără niciun dubiu, din transcrierea interceptărilor.

Reține Curtea că infracțiunea de favorizare a infractorului este una calificată prin scop, așa încât raportat la tiparul legal edictat, este necesar a decela comportamentele imputate prin prisma nevoii de a zădărnici urmărirea penală.

Apreciază Curtea că nu orice interacțiune umană intră în sferă ilicitului penal, ci doar acele comportamente care prin prisma nivelul de afectare a relațiilor sociale protejate, reclamă cea mai dură formă de sancțiune, respectiv cea penală.

În cauză, nu s-a urmărit zădărnicierea, nu s-a urmărit nici măcar îngreunarea urmăririi penale, motivul care a generat intervenția fiind nerespectarea de către organele de anchetă a principiului soluționării cu celeritate a cauzei, inculpații fiind interesați de soluționarea cauzei plecând de la premisa, afirmată constant pe parcursul întregii perioadă, că inculpatul Popoviciu era nevinovat.

În concret, se reține că după trecerea unui interval de 2 ani, în cauză nu fuseseră audiați martorii, deși în raport numai și față de data săvârșirii faptelor și vârsta acestora, această ar fi trebuit să fie o prioritate pentru anchetă în vederea realizării scopului procesului penal. Faptele cercetate fuseseră săvârșite în anul 2000-2004, membrii Senatului universității care trebuiau audiați aveau vârste de peste 60 de ani și 80 de ani, intervenind chiar decesul unora. Discuțiile purtate de inculpați cu martorul denunțator, în esență, din perspectiva pertinentei și concludenței probelor (vârsta înaintată a martorilor), nu afectează urmărirea penală, ci atestă faptul că, într-adevăr și inculpații și martorul stăpâneau noțiunile procesual penale.

Cel care are inițiativa limitării numărului de martori este același martor denunțator care spune: „*Cine stă să audieze atâția?* ”*Deci, el, dânsul, mâine să propună în declarație, audierea la patru, cinci*”, fiind foarte vehement când inculpatul Șerban Ilie Cornel recomandă să se audieze doar vreo doi-trei. „*Măi, eu am zis patru-cinci*”, așa cum rezultă din discuțiile de la data de 29.01.2009, fila 154, paragrafele 10, 11.

Astfel, deși acuzarea susține că cei doi inculpați Pitcovici Petre și Șerban Ilie Cornel ar fi încercat să-l determine pe martorul denunțator să cenzureze **proba cu înscrisuri**, nu se face nicio trimitere la partea din transcrieri sau la alte mijloace de probă din care ar rezultă un astfel de comportament. Din contră, analizând totalitatea înregistrărilor, Curtea reține că, așa cum precizează martorul denunțator la fila 106, paragraful 7, ce vizează discuția din data de 27.01.2009 “ **La ...UMSVB -ul ăla s-a cam ridicat tot ce era.... înțelege?** ”. De asemenea, la fila 110 în transcrierea discuțiilor de la aceeași dată, referitor la înscrisuri de depus la dosar, același martor denunțator Motoc Ion precizează: ” **Nu mai am ce, pentru că s-au adunat.** ”

Deci sunt, deci m-am uitat. De aia am și stat și le-am luat la puricat, deci n-am ce să... C e să-l las, să-l iau în dublu exemplar, cesă fac cu el?"

Interesul inculpaților pentru mersul anchetei este evident, dar nu prin manifestări având conotație penală. Astfel, în cadrul discuțiilor din data de 29.12.2008 – fila 115, întrebat fiind de către inculpatul Șerban Ilie dacă inculpatul Popoviciu „are scame pe el Are prob....a...e ceva?”, martorul denunțator răspunde „ Bă, treaba nu-i chiar simplă! Îți dai seama, că e...., după care în continuarea discuțiilor vorbind despre demersul judiciar, acesta are un discurs încurajator, provocator ... „ *Mai ridicăm și de acolo, e și asta a Senatului..... **O rezolvăm...***” inculpatul Șerban Ilie Cornel afirmând constant nevinovăție inculpatului Popoviciu Gabriel-Aurel: „ *Le-am făcut superbeton! Deci, nu s-a....e... nu-i nici o greșeală, nu-i o măgărie, nu-i nimic!*

În contextul discuției de la data de 21.01.2009, - fila 107 penultimul paragraf, inculpatul Șerban Ilie Cornel îl întreabă pe martorul denunțator în legătură cu preconizata durată a procedurii: „*Așa, tu, în timp cum o vezi?*” răspunsul martorului Motoc Ion fiind „*o lună maxim! Hai să zic o lună jumate, poftim! Hai, să nu fiu.... o lună jumate maxim!..... Pentru că n-avem....* ”pentru că, zice același martor denunțator la fila 109, primul paragraf „ *Maxim! Da hai să nu zic că nu suntem la tâmplărie, da maxim două luni o rezolvăm...*”

În ceea ce privește privește discuțiile referitoare la **modalitatea de încunoștințare** a inculpatului Alecu Ion Niculae, acestea nu sunt de natură a influența mersul anchetei penale; Parchetul nu arată raționamentul logico-juridic în virtutea căruia discuțiile despre data și modalitatea de încunoștințare a acestuia pentru a participa la audieri, ar fi afectat sau ar fi putut afecta în vreun fel urmărirea penală. Nu se arată, în concret, care era vătămarea sau dispozițiile legale ce au fost nesocotite. Omite acuzarea a avea în vedere că cel care inițiază aceste discuții este chiar martorul denunțator, pentru ca ulterior toate aceste fapte să le fie imputate inculpaților ca modalități de a încerca să altereze urmărirea penală.

Aceste intervenții trebuie să fi avut aptitudinea să influențeze urmărirea penală. Or, în cauză, actele procedurale se efectuau în faza actelor premergătoare, în care potrivit legii, cauza este menținută pentru că nu sunt suficiente elemente pentru a dispune începerea urmăririi penale, organul judiciar. Cu toate acestea, se constată că în contradicție cu obligațiile legale ce le incumbau, organele judiciare au urmărit crearea de condiții pentru a fi provocați inculpații să săvârșescă fapte penale. Or, un astfel de plan de anchetă este vădit nelegal, pentru că rolul organelor statului este, în principal, de a preveni săvârșirea de infracțiuni. Apreciază Curtea că prin chiar menținerea nejustificată a cauzei în faza actelor premergătoare se generează un mediu provocator care să pună subiecții procesuali în situația de a solicita informații despre mersul procedurilor, context în care, de o manieră formalistă și străină de exigențele legii, organul judiciar formulează acuzații de ingerință în urmărirea penală prin calificare ca și comportament infracțional a unor cereri legitime; astfel, este dreptul subiecților procesuali (făptuitori/suspecți, inculpați, părți vătămăte) să cunoască numele procurorului de caz (nu există nicio dispoziție legală care să interzică acest drept), este dreptul părților să solicite informații despre durata procedurilor, este dreptul părților, ca în exercitarea dreptului la apărare, drept fundamental, să pretindă administrarea de probe în apărare, fiind, deopotrivă, obligația corelativă a organelor de cercetare penală să administreze probe nu doar în acuzare, ci și în apărare, este, de asemenea, dreptul inculpatului de a-și clama nevinovăția în virtutea prezumției de nevinovăție, existența unui doar penal nefiind, în temeiul legii, un fine de neprimire pentru niciunul dintre aceste drepturi.

Ceea ce trebuie menționat, așa cum reiese fără niciun dubiu, din totalitatea transcrierilor existente la vol. 3 DUP este că singurul inițiator al discuțiilor sub aspectul **planului de anchetă** este martorul denunțator, niciunul dintre inculpați neavând vreo inițiativă în această direcție. Mai mult decât atât, reține Curtea, în afara oricărui dubiu, că martorul denunțator a acționat ca un factor provocator el inițind discuțiile, dând indicații clare, atât sub aspectul momentului la care să se prezinte la audieri inculpați, la numărul de

martori pe care să-i propună pentru audieri pentru că ulterior, prin scoaterea din context a discuțiilor, acestea să fie fundamentul acușării inculpaților.

Așa cum reiese din declarația dată de martorul denunțator în fața prezentei instanțe, acesta are o mentalitate profund retrogradă și în total dezacord cu structura sa teoretică de profesionist, afirmând că inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel era vinovat de săvârșirea faptei pentru că a trecut terenul de la Academie la *un șmecher*. Așadar, în ciuda prezumției de nevinovăție care guvernează procesul penal în raport de care un inculpat este considerat nevinovat până la statuarea vinovăției sale printr-o hotărâre judecătorească definitivă, operând la nivel cognitiv cu prejudecăți și clișee mentale, martorul denunțator, avea deja formată opinia referitor la vinovăția inculpatului, în ciuda faptului că la dosarul cauzei nu se administraseră probatorii și în ciuda lipsei de competență aferentă funcției pentru a face astfel de aprecieri.

Fiind în faza actelor premergătoare, adică nu erau suficiente probe pentru a se dispune începerea urmăririi penale, martorul denunțator, operează cu certitudini asupra vinovăției. De asemenea, parchetul operează cu o astfel de atitudini inchizitorială de vreme ce s-a reținut ca și acuzație că inculpații au încercat să inducă în eroare organele de anchetă să inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel ar fi fost nevinovat, aceasta în condițiile în care orice inculpat se bucură, în această fază procesuală, de prezumția de nevinovăție, iar organul judiciar trebuie să afle adevărul strângând probe, atât în acuzare, cât și în apărare, dreptul la apărare garantând inculpatului că îi este ascultată poziția procesuală, iar prezumția de nevinovăție că nu are nicio obligație să-și dovedească nevinovăția.

Așadar, nevoia afirmată constant pe parcursul tuturor discuțiilor este de finalizare a urmăririi penale, justificată prin prisma faptului că la acel moment cauza se afla de 2 ani în faza actelor premergătoare.

Or, un astfel de deziderat al soluționării cu celeritate a cauzelor a fost instituit de legiuitor, în cadrul tuturor procedurilor judiciare, din nevoia de scoatere din circuitul social, economic, financiar doar a acelor persoane sau entități care au încălcat grav normele sociale, permițând angrenajului social și economic să creeze prosperitate pentru societate.

Or, durata foarte mare și nejustificată a procedurilor judiciare are efecte negative în lanț asupra întregii societăți prin aceea că generează blocaje în evoluția socială, economică, menține artificial stări de antagonie socială, generează segregare socială creionând imaginea unui sistem judiciar precar și ineficient care nu-și poate exercita funcția pentru care a fost creat, aceea de a regla comportamente de neconformare la normă în cel mai scurt timp; altfel, procedurile judiciare par a fi o formă de persecuție mascată.

În virtutea reglementărilor constituționale, cetățenii români, indiferent de potența financiară, de statutul social, de religie, rasă etc au dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil în materie penală fiind considerați nevinovați până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive.

În aceeași cheie a demersurilor inițiate de martorul denunțator cu scopul de a crea mediul provocator în care să fie determinați inculpații să săvârșescă infracțiuni se înscrie și inițiativa acestuia de a intra în contact cu inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel încă din data de 18.12.2008; la fila 230, paragrafele 16, 18 Motoc Ion spune: *"Un șpriț trebuie să dea și el, nu?... Ei, ce dracu!? Păi...Nu muncim așa, la stat, a degeaba!"*

Ulterior, după sărbătorile de iarnă, așa cum conveniseră la data de 29.12.2008, la data de 13.01.2009, fila 124, inițiativa de a se întâlni cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel aparține din nou martorului denunțator care spune *".... Hai să facem altceva! Vorbești cu cu... și cu.... Vreau să mă văd înainte cu Puiu. Dacă-mi promite că nu-i nicio... Vreau la .. adică, la, la cârciumă nu-i, nu e, ne știe toată lumea, nu, nu e bine! Un loc discret.... Că nu știi cine te cunoaște" la ultimul paragraf același martor denunțator are inițiativa și spune „Nu! Cel mai bine , fii atent cum facem! Marți mă suni, mă suni.....” fiind dispus să se întâlnească când vrea inculpatul Popoviciu – fila 125 al doilea paragraf afirmând explicit nevoia de discreție – paragraful 18, fila 125, fila 128, 129.*

La data de 21.01.2009, martorul denunțator Motoc Ion declină posibilitatea de a se întâlni cu inculpatul Popoviciu la firma acestuia susținând : „ Nu e bine la firmă cât e dosaru, nu... ” având el inițiativa de a se vedea în altă parte, ocazie cu care la întrebarea inculpatului Șerban dacă poate să-i spună un pas, doi, marorul denunțator, din proprie inițiativă îi spune că e posibil să-i „ia și lui o declarație” informându-l apoi pe inculpat că de la „UMSVB s-a ridicat tot ce era” .

Astfel, și în cadrul discuției de 27.01.2009 pe care o are cu inculpatul Popoviciu Gabriel-Aurel și Șerban Ilie Cornel, la filele 146-147, plecând de la afirmațiile publice făcute de numitul Becali, inițiatorul plângerii penale, inculpatul Popoviciu discutând cu martorul denunțator Motoc Ion și inculpatul Șerban Ilie Cornel **își afirmă nevinovăția**, susținând la fila 146, antepenultimul paragraf că (...)” *da spune că el a făcut plângerea asta ca să blocheze proiectu, că are concurență cu el și-i va scădea valoarea lui. A spus a... am văzut scriptu, eu nu m-am uitat că n-am timp*”. La fila 147 paragrafele 7, 9 același inculpat Popoviciu afirmă „... *Și a zis clar, explicit, că de aia a făcut-o, ca să mă blocheze, să blocheze proiectul Băneasa*”. (...) *Ca să nu-i scadă lui valoarea. După care s-a răzgândit, pentru că a văzut că ce se întâmplă în Băneasa îi crește valoarea lui*”. De asemenea, la fila 161 paragrafele 9,11, 13 același inculpat Popoviciu spune explicit: „ *Treaba a fost pe cinstite... Nu, treaba a fost pe cinstite, foarte transparentă! Că la un moment dat, chiar m-am dus eu în fața Senatului Universității: „Dom le, ăsta este proiectul, asta se va întâmpla, în mod normal, ăsta este circuitul... și așa mai departe. Sunt ... ă... D-aia zic, că totul a fost la vedere, n-a fost, jur... Nici un fel de șemcherie! Ei toți aveau boală pe Becali, de ce ? o să zică și acolo, l-a sunat, l-a amenințat cu moartea, l-a înjurat de mamă, deci a trecut prin toate etapele, săracu om*”. În contextul acestor afirmații, martorul denunțator Motoc Ion spune” *Păi, aia vreau să scrie, că în aia m-am uitat eu, cine i-a luat-o așa, e puțin evazivă, nu... Deci, mâine să... absolut tot, ca să avem*”....

Același inculpat Popoviciu Gabriel Aurel replică „...*Iar asta, la B1 TV, de săptămâna trecută, e pe față! Adică spune clar de ce a făcut...*”

Inculpatul nu se raportează la propriul comportament ca fiind unul infracțional, din contră, își susține nevinovăția și corectitudinea și explică situația juridică în care se găsește prin raportare la un comportamentul al unui terț pe fondul unui comportament anticoncurențial.

Și cu ocazia discuțiilor din data de 27.01.2009, - f. 147, martorul denunțator este cel care inițiativa sub aspectul procedurilor ce vor urma fiind cel care dă indicații precise, inculpatul Popoviciu reacționând doar prin răspunsuri de conformare la acestea; martorul denunțator dă indicații concrete despre cum să acționeze participanții, fapt care trădează lipsa de fundament a acuzațiilor că inculpații ar fi încercat să altereze urmărirea penală; chiar și așa acestea se circumscriu legalității, întrucât nu se pretinde alterarea adevărului, ascunderea de probe, tergiversarea cauzei, din contră, inculpatul Popoviciu este interesat de finalizarea cât mai repede a procedurilor. Astfel, la fila 149, paragraful 16, martorul denunțator indică în mod concret cum să se modifice o dată de pe un act procedural: „ Să fac șapte pe ... Nu, să fac... Mâine o trimit..., să fac opt peste doi-ul ală....”

Cum inculpatul Popoviciu este nedumerit față de pasul pe care trebuie să-l întreprindă: „ Cum să...?, martorul denunțator Motoc Ion îi indică soluția: „ *Păi, chemați pe cineva de-acolo și vă dați*”. Mai departe la fila 150, același martor denunțator acționând în același spirit provocator învederează la paragraful 1 :” *Vine la poartă și spune: Domn e, acolo.... și mă sună. Vă dau și interior: patru, unu, trei... notați-!*” Reiterând indicațiile, la paragraful 15, același martor denunțator (...) “*Deci, el intră și la poartă acolo unde-s jandarmii zice: Domne, sunt....*” .

Că inculpatul Popoviciu nu a intervenit în nicio formă în planul de anchetă, nici direct, nici prin intermediul celorlalți doi inculpați, și nici n-a încercat în vreun fel să altereze urmărirea penală pentru a obține o soluție nelegală de neîncepere a urmăririi penale, rezultă din ansamblul acestei discuții, unde singurul care a inițiat discuții sub aspectul urmăririi penale și care oferă indicații este martorul Motoc Ion. Aceste demersuri nu sunt urmate de

vreo inițiativă contrară legii a niciunuia dintre cei doi inculpați participanți, respectiv Șerban Ilie Cornel și Popoviciu Gabriel Aurel.

În aceeași cheie a îndrumărilor concrete, unidireționale, Motoc Ion stabilește și traseul de urmat de către inculpatul Alecu Nicolae. La paragraful 3 și 4, Motoc Ion spune: *„Da! Al doilea aspect cu domnu Alecu. Când poa să vină? Că eu am citația asta, că oricum trebuie să treacă pe la noi. Obligatorii să fie c-a intrat. Că eu nu pot să-l audiez cu ...”*

Că inculpatul Popoviciu Gabriel- Aurel era străin de acest plan de anchetă rezultă din chiar răspunsul său: *” I-o... i-o dau azi, dacă e”* după care urmează iarăși instrucțiunile complete ale martorului denunțator inclusiv cu privire la stabilirea orei la care să se prezinte inculpatul Alecu Nicolae la audiere, cum să fie sunat de către acesta și să-l preia de la poarta de acces.

Convorbirea telefonică dintre inculpatul Popoviciu Gabriel Aurel și Alecu Nicolae, este consecința directă a instrucțiunilor de anchetă date de martorul denunțator Motoc Ion așa cum au fost expuse anterior și nicidecum vreo inițiativă proprie a inculpatului Popoviciu pe care a impus-o organului de cercetare penală așa cum se susține în acuzație. Astfel, discuția de la fila 153 este lipsită de orice conotație infracțională pentru că nu are vreo aptitudine funcțională de a altera în vreun fel actele de urmărire penală în sensul în care a fost formulată acuzația și nici nu atestă vreo inițiativă a inculpaților, ci aceștia dau curs indicațiilor martorului denunțator.

Că inculpații nu au avut nicio inițiativă asupra planului de anchetă rezultă și din conversația de la fila 154 unde inculpatul Șerban Ilie Cornel îl întreabă potrivit primului paragraf: *„Acuma, revenind la chestia asta, după Alecu mai vezi ceva ce... ce-ar mai trebui?”*

Și de această dată, singurul care are controlul absolut asupra planului de anchetă și care dă indicații precise este tot martorul denunțator care spune: *” Deci, eu o să discut mâine cu dânsul, trebuie să audiem și ceva din Senat. Dar să vină el... Puteți să discutați astăzi? Cu o problemă pe cine propune ca să fie audiat”*. În același sens la fila 156, tot martorul denunțator, reiterează indicația precisă ca inculpatul Alecu Nicolae să propună audierea și a altor membri ai Senatului, ca o apărare așa cum rezultă din paragraful 2 al filei 157. *„, dar să... E mai bine așa. ,, Domnule, în susținerea celor... afirmă.....”* în continuare inculpatul Popoviciu primește indicații clare și concrete de la același martor denunțator despre cum va trebui inculpatul Alecu Nicolae să indice numele altor persoane care să fie audiate.

Răspunsul inculpatului Popoviciu Gabriel consemnat la fila 159, față de nevoia de discreție afirmată de martorul Motoc Ion asupra necesității de a menține discreția asupra discuțiilor, *„E împotriva interesului meu, dom le! Nu ...”* nu poate primi conotația unui comportament infracțional decât în mod tendențios și cu încălcarea flagrantă a exigențelor probatorii în materia formulării acuzațiilor penale.

De altfel, așa cum este construită întreaga acuzație, în rechizitoriu nu se face nicio trimitere la niciun mijloc de probă care să susțină narațiunea, împrejurare în raport de care Curtea a analizat structurat și metodic totalitatea convorbirilor remarcând astfel, în primul rând că acestea nu sunt organizate în ordine cronologică, cuprind inserate fragmente de discuții care nu au nicio legătură cu obiectul urmăririi penale, unele dintre ele aducând grav atingere vieții private a inculpaților, de asemenea, părți din interceptări sunt dublate.

Acuzația trebuie să fie rezultatul administrării în condiții de legalitate a unui amplu probatoriu, atât în acuzare, cât și în apărare, în urma căruia să rezulte în afara oricărui dubiu condițiile de tipicitate ale infracțiunilor imputate.

Anterior unei analize a instituțiilor și consecințelor procesuală al căror mecanism îl declanșează modalitatea improprie de utilizare în cadrul anchetei penale, în multiple ipostază, a aceleiași persoane, numitul Motoc Ion, Curtea amintește că justiția reală, componentă a statului de drept, este indispensabilă acestui concept, în sensul domniei legii, adică a supremației ei absolute, în scopul prezervării drepturilor și libertăților individuale. Prin urmare, acest sistem de referință, consacrat la nivel constituțional în România, care, între altele, fundamentează și asigură funcționarea puterii judecătorești, privit exclusiv din perspectiva procesului penal, este menit a asigura, printr-un complex de instituții procesual

penale, o protecție a cetățeanului acuzat de săvârșirea unei infracțiuni obiectivată într-un set de garanții și de drepturi și menită a asigura aflarea adevărului și, simultan, a împiedica tragerea la răspundere penală a unei persoane nevinovate. Or, Curtea constată că, ab initio, în prezenta cauză, forța de coerciție a statului nu a fost utilizată în acești parametri critici, în vederea descoperirii comiterii unor infracțiuni și a prevenirii săvârșirii altora, ci ca un mecanism de represiune specific unui sistem totalitar și incompatibil cu statul de drept. Astfel, demersul investigativ nu a fost centrat pe nevoia de aflare a adevărului, pe necesitatea de a verifica dacă s-a încălcat sau se pregătește încălcarea relațiilor sociale penalmente ocrotite, ci pe o reală nevoie de a se justifica, sub o aparentă idee de justiție, o vinovăție aprioric stabilită, inclusiv de numitul Motoc Ion, astfel cum a rezultat din audierea acestuia și din considerentele ce vor urma. Prin urmare, Curtea constată că realitatea investigativă a cauzei a transgresat nu doar limitele și garanțiile procedurii penale, ci, prin folosirea dolosivă a aparatului de coerciție statal, a lezat, nu doar valori ale statului de drept, și nu de o manieră tangențială, ci însuși statul de drept, în substanța sa intimă.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea reține demersul evident provocator al martorului denunțator Motoc Ion care, având asupra sa tehnică de interceptare, a acționat ca un investigator sub acoperire, însă cu încălcarea principiului loialității obținerii probelor, întreg materialul probator obținut prin intermediul acestuia fiind contrar dispozițiilor art. 101 alin. 3 C. proc. pen..

Principiul loialității obținerii și administrării probelor este regula fundamentală a procesului penal potrivit căreia este interzisă utilizarea oricărei strategii ce are ca scop administrarea cu rea-credință a unui mijloc de probă sau care are ca efect provocarea comiterii unei infracțiuni în vederea obținerii unui mijloc de probă.

În reglementarea art. 101 alin. 3 C. proc. pen., este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoacă o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.

Astfel este interzis organelor penale să provoace o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe; provocarea reprezintă acțiunea de determinare cu știință a unei persoane să comită o infracțiune sau să continue săvârșirea uneia.

Pentru a nu există provocare, comportamentul organelor judiciare trebuie să fie unul pasiv, adică să nu se fi exercitat niciun fel de influență asupra inculpatului pentru a-l conduce pe acesta la săvârșirea infracțiunii.

Se poate vorbi astfel de o activitate pasivă a organelor judiciare și care poate justifica intervenția acestora, dacă a existat o suspiciune rezonabilă că o persoană participă sau pregătește săvârșirea unei infracțiuni ori are o predispoziție de a se implica în activități infracționale; activitatea organelor de urmărire penală sau a colaboratorilor a fost autorizată în condițiile legii și cea de-a treia condiție, agenții statului au acționat cu bună-credință și nu au făcut altceva decât să ofere făptuitorului o ocazie firească, o tentație obișnuită de a comite infracțiunea.

În cauză, interesul manifestat de inculpați față de o cauză aflată pe rolul Parchetului de doi ani, timp în care nu s-a depășit, fără a există motive obiective, etapa actelor premergătoare, deși verificări pentru aceleași fapte fuseseră efectuate și într-un alt dosar aflat pe rolul unei alte structuri de parchet, nu respectă exigența edictată de prima condiție aceea a existenței unei suspiciuni rezonabile, această suspiciune rezonabilă nu poate fi afirmată atâta timp cât inculpații nu au cerut niciodată pronunțarea unei soluții de neîncepere, ci și-au manifestat îngrijorarea față de durata procedurii afirmându-se constant nevinovăție inculpatului Popoviciu Gabriel Aurel.

Pentru niciunul dintre inculpați nu se verifică nici condiția predispoziției de a se implica în activități infracționale. În ceea ce privește atitudinea psihologică cu care a acționat martorul denunțator aceasta nu se circumscrie, nicidecum, bunei-credințe, întrucât prin întreg comportamentul său, acesta a provocat permanent inculpații în scopul de a-i determina să pretindă intervenții nelegale.

Așa cum rezultă din analiză coroborată a transcrierilor, martorul denunțator este cel care a avut permanent inițiativa asupra planului de anchetă, măsurile efectiv propuse și urmate de către inculpați neavând minima aptitudine de a afecta urmărirea penală.

Ceea ce omite acuzarea este că procesul probator nu putea fi influențat prin solicitări de a se citi dosarul, de a se valorifica o soluție de neîncepere dispusă anterior de o altă structură de Parchet pentru exact aceleași fapte. De asemenea, presupusa cenzurare de către inculpați a numărului de martori este o acuzație contrară evidenței probatorii și evident formulată cu rea-credință, întrucât reiese lesne din interceptări că cel care a stabilit numărul de martori a fost martorul denunțator. Omite Parchetul a avea în vedere, de asemenea, că, în cauză, mulți dintre potențiali martori au decedat în perioadă 2006-2008/2009, cât a durat faza actelor premergătoare.

Modalitatea în care s-a încercat, susținut, provocarea inculpaților aduce atingere principiului loialității administrării probelor așa cum este reglementat de art. 101 alin. 3 C. proc. pen. În acord cu norma precizată, Curtea reține că este interzis organelor judiciare penale sau altor persoane care acționează pentru acestea să provoace o persoană să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.

Or, întreg demersul derulat sub coordonarea unui procuror, în baza unui plan de anchetă, prin intermediul unui martor având asupra sa tehnică de înregistrare, care prin acțiuni explicit provocatoare a încercat să obțină probe în acuzarea celor trei inculpați contravine flagrant normei edictate.

Apreciază Curtea că toate aceste mijloace probatorii sunt nule neputând susține acuzațiile sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de dare de mită și favorizarea infractorului.

Chiar trecând, însă, peste această sancțiune, Curtea reține că faptele reținute în sarcină inculpaților nu există, întrucât nu orice discuție ori cerere intră în sfera ilicitului penal. În cauză, actele imputate inculpaților sunt simple manifestări în sfera comunicării interumane.

În ceea ce privește legea penală aplicabilă în cauză, în contextul soluțiilor a căror evidență rezultă din considerentele ce preced, Curtea constată existența unei succesiuni de legi penale în timp, cu continuitate de incriminare și care prezintă elemente de diferență, aspect care reclamă stabilirea legii mai favorabile. În contextul soluțiilor de achitare, fundamentate de un temei comun legilor care s-au succedat, analiza legii penale mai favorabile nu poate fi decât una pur teoretică: astfel, deși din perspectiva condițiilor generale de reglementare a tragerii la răspundere penală și din cele speciale de incriminare, per ansamblu, noul cod penal ar putea părea mai favorabil, Curtea, în aplicarea globală a legii mai favorabile, va aprecia că aceasta este dată de codul penal anterior care, în cazul pluralității de infracțiuni (reținute în sarcina inculpaților) nu instituia un caracter obligatoriu al sporului, mai ales în condițiile în care trimiterea în judecată a vizat, între alții, un presupus infractori primari, pentru comiterea unei pluralități de infracțiuni.

Având în vedere toate aceste considerente, în temeiul disp. art. 462 C. proc. pen, va admite cererea de revizuire formulată de revizuentul **Popoviciu Gabriel Aurel**, ale cărei efecte au fost extinse și cu privire la inculpații **Alecu Ioan Niculae, Bejenaru Andrei Mihai, Diaconescu Ștefan, Șerban Ilie Cornel, Pitcovici Petru Daniel, Luican Mihai Ion Florin, Toader Gabriel Răsvan, Todiraș Ioan, Minea Lizeta, Petruțian Gheorghe**.

Va anula sentința penală nr. 115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr.9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr. 266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și în rejudecarea, laturii penale reunite cu latura civilă ce face obiectul dosarului penal nr. 46/1/2020:

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Alecu Ioan Niculae** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Popoviciu Gabriel-Aurel** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p.

cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p. și pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. și ped. de art. 255 alin.1 C.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 cu aplic. art. 33 lit.a C.p, întrucât faptele nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Bejenaru Andrei Mihai** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Diaconescu Ștefan** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Șerban Ilie Cornel** (...) pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la dare de mită prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 și pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.1 C.p. cu aplic. art. 33 lit.a. C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Pitcovici Petru Daniel** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la dare de mită prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 și pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.1 C.p. cu aplic. art. 33 lit.a. C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Luican Mihai Ion Florin** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p, întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Toader Gabriel Răsvan** (...) pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p, întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Todiraș Ioan** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p, , întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Minea Lizeta** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p, , întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., va achita pe inculpatul **Petrulian Gheorghe** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 397 C. proc. pen. rap. la art. 25 alin. C. proc. pen. va respinge ca neîntemeiate acțiunile civile formulate în cauză de Statul Român prin Ministerul Finanțelor-ANAF și USAMV București.

În considerarea acestei soluții de respingere a acțiunii civile, Curtea reține că în privința persoanelor interesate introduse în proces nu se poate dispune nicio măsură procesuală, drepturile acestora nefiind prejudiciate.

Va ridică măsurile asigurătorii dispuse în cauză față de persoanele responsabile civilmente **S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A. și S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L.** și față de inculpații **Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel Aurel, Bejenaru Andrei Mihai, Diaconescu Ștefan, Luican Mihai Ion Florin, Toader Gabriel Răsvan, Minea Lizeta, Petrulian Gheorghe.**

În baza art. 275 alin. 3 C. proc. pen., cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. 6 C. proc. pen., onorariile avocaților din oficiu, **Constantinescu Ana Rodica, Cucu Viorel, Ghinea Ion, Marineci Daniela, Dobre Adriana-Daciana, Gadea Cristian Alin, Nicola Florentina, Cucos-Gutan Cristina, Finchilescu Elena-Carmen, Stănculescu Oana-Mihaela, Lungu Cristina-Alina**, majorate la dublul sumei prevăzute în fiecare delegație aflată la dosarul cauzei, conform art. 10 din Protocolul privind onorariile avocaților din oficiu pentru furnizarea serviciilor de asistență juridică în materie penală, se vor avansa din bugetul special al Ministerului de Justiție și vor rămâne în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:

În temeiul disp. art. 462 C. proc. pen, admite cererea de revizuire formulată de revizuentul **Popoviciu Gabriel Aurel**, ale cărei efecte au fost extinse și cu privire la inculpații **Alecu Ioan Nicolae, Bejenaru Andrei Mihai, Diaconescu Ștefan, Șerban Ilie Cornel, Pitcovici Petru Daniel, Luican Mihai Ion Florin, Toader Gabriel Răsvan, Todiraș Ioan, Minea Lizeta, Petruțian Gheorghe**.

Anulează sentința penală nr.115/F/23.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală, în dosarul nr.9577/2/2012, definitivă prin decizia penală nr.266/A/02.08.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și în rejudecarea, laturii penale reunite cu latura civilă ce face obiectul dosarului penal nr. 46/1/2020:

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Alecu Ioan Nicolae** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Popoviciu Gabriel-Aurel** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p. și pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. și ped. de art. 255 alin.1 C.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 cu aplic. art. 33 lit.a C.p., întrucât faptele nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Bejenaru Andrei Mihai** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 248 C.p. cu ref. la art. 248¹ C.p., cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Diaconescu Ștefan** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Șerban Ilie Cornel** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la dare de mită prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea 78/2000 și pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.1 C.p. cu aplic. art. 33 lit.a. C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Pitcovici Petru Daniel** (...), pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la dare de mită prev. și ped. de art. 26 rap. la art. 255 alin.1 C.p.p. cu ref. la art. 6,7 din Legea

78/2000 și pentru săvârșirea infracțiunii de favorizare a infractorului prev. de art. 264 alin.1 C.p. cu aplic. art. 33 lit.a. C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Luican Mihai Ion Florin** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Toader Gabriel Răsvan** (...) pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Todiraș Ioan** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Minea Lizeta** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 396 alin. 5 C. proc. pen. rap. la art. 16 lit. a C. proc. pen., achită pe inculpatul **Petrulian Gheorghe** (...), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată prev. și ped. de art. 248 C.p. cu referire la art. 248¹ C.p. cu aplic. art. 41 alin.2 C.p., întrucât fapta nu există.

În temeiul disp. art. 397 C. proc. pen. rap. la art. 25 alin. C. proc. pen. respinge ca neîntemeiate acțiunile civile formulate în cauză de Statul Român prin Ministerul Finanțelor-ANAF și USAMV.

Ridică măsurile asigurătorii dispuse în cauză față de persoanele responsabile civilmente **S.C. Băneasa Investments S.A., S.C. Băneasa Bussines&Tehnology Park S.A., S.C. Băneasa Rezidențial S.R.L.** și față de inculpații **Alecu Ioan Niculae, Popoviciu Gabriel Aurel, Bejenaru Andrei Mihai, Diaconescu Ștefan, Luican Mihai Ion Florin, Toader Gabriel Răsvan, Minea Lizeta, Petrulian Gheorghe.**

În baza art. 275 alin. 3 C. proc. pen., cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. 6 C.proc.pen., onorariile avocaților din oficiu desemnați pentru inculpații **Petrulian Gheorghe** (av. **Constantinescu Ana-Rodica**), **Todiraș Ioan** (av. **Cucu Viorel**), **Pitcovici Petru-Daniel** (av. **Gadea Cristian-Alin**), majorate la dublul sumei prevăzute în fiecare delegație aflată la dosarul cauzei, conform art. 10 din Protocolul privind onorariile avocaților din oficiu pentru furnizarea serviciilor de asistență juridică în materie penală, se avansează din bugetul special al Ministerului de Justiție și vor rămâne în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. 6 C.proc.pen., onorariile parțiale ale avocaților din oficiu desemnați pentru inculpatul **Șerban Ilie-Cornel** (av. **Ghinea Ion** și av. **Marineci Daniela**), **Pitcovici Petru-Daniel** (av. **Dobre Adriana-Daciana**) și **Minea Lizeta** (av. **Nicola Florentina**), în cuantum de câte 500 lei, se avansează din bugetul special al Ministerului de Justiție și vor rămâne în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. 6 C.proc.pen., onorariile avocaților din oficiu desemnați pentru persoanele interesate (av. **Cucos-Gutan Cristina, Finchilescu Elena-Carmen, Stănculescu Oana-Mihaela, Lungu Cristina-Alina**), se avansează din bugetul special al Ministerului de Justiție și vor rămâne în sarcina statului.

Cu drept de apel, în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată prin punerea la dispoziția Ministerului Public și părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 12.07.2024.

PREȘEDINTE,
LIANA-NICOLETA ARSENIE

GREFIER,
GABRIELA ȚAPU

